MILLENNIUM BOOKS

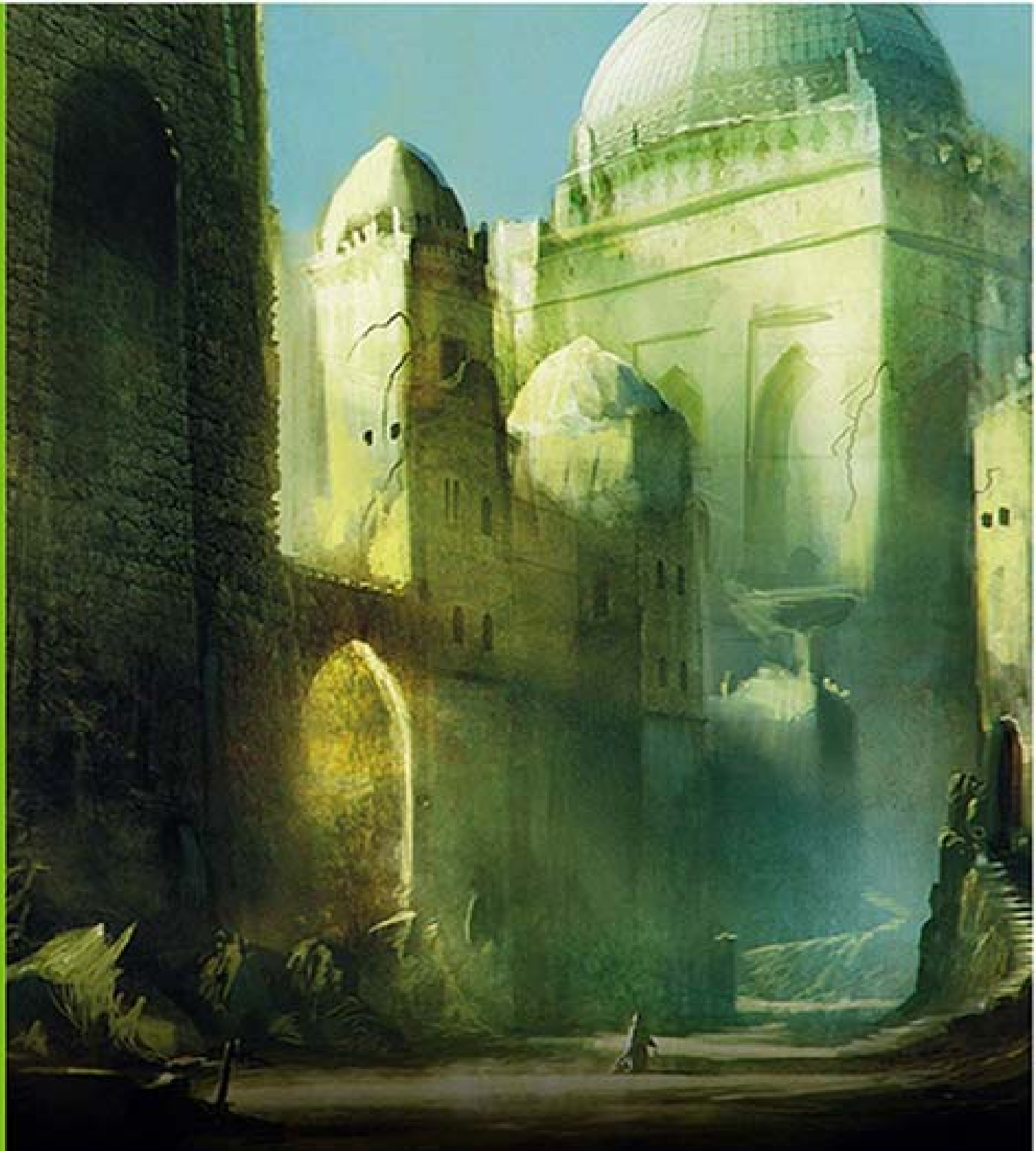

Narcisa Stoica

TAXIDERMIE

FICȚIUNI

Narcisa Stoica

Taxidermie

MILLENIUM BOOKS
2012

TAXIDERMIE

Copyright © Narcisa Stoica, 2012

Redactor: Ștefan Ghidoveanu

Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustrația copertei: Ehsan Dabbaghi

MILLENNIUM BOOKS

Str. G. V. Popescu nr. 7

440021 Satu Mare

ISBN ePUB: 978-606-8113-94-4

ISBN Print: 978-606-8113-78-4

Toate drepturile rezervate pentru prezenta ediție în limba română.

Reproducerea integrală sau parțială a conținutului acestui volum,

prin orice mijloace, fără acordul scris al editorului, constituie

o încălcare a Legii dreptului de autor și se pedepsește

conform prevederilor acesteia.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

TAXIDERMIST

MIZURRO *– singura fiică a împăratului Raghmen I și cea mai mică dintre cei trei copii recunoscuți oficial de acesta. A fost numită unică succesoare la tronul tatălui său la vîrsta de numai 31 de ani, surclasîndu-i, spre surprinderea tuturor, pe cei doi frați mai mari.*

*Decizia lui Raghmen I a iscat controverse în lumea academică, negăsindu-se o explicație unanim acceptată de istorici nici pînă în prezent. Una dintre teoriile cele mai fanteziste avansate cu privire la desemnarea ei drept succesoare la tronul imperial se referă la cîștigarea de către aceasta a unei competiții neobișnuite (…*text indescifrabil*)*

*Se mai afirmă că tînăra prințesă ar fi fost reprezentată în respectiva întrecere de un necunoscut, pe care camerista sa personală l-ar fi ajutat să evadeze din temnița imperială. Unele surse o identifică pe aceasta în persoana unei anume Cuna Ragarzi, care ar fi avut și rolul (neoficial) de prietenă intimă a prințesei. Menționăm că aceste informații au fost preluate din (…*text indescifrabil*), sursă nevalidată de cercetările întreprinse pînă în prezent în arhivele (…*text indescifrabil*)*

Fragment din **Addendum** la ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziunea 92 – *Studii biografice. Genealogie. Heraldică. Drapele*;

Indice 929 – *Biografii și studii înrudite*

1

Își trecu de cîteva ori peria prin părul întunecat, urmărind-o, ușor plictisită, pe tînăra ce-i pregătea așternutul pentru dormit și spuse, ca într-o doară:

— Cuna, ai auzit ce s-a întîmplat ieri seară la dineul de premiere a artiștilor-taxidermiști?

Fiica lui Raghmen I nu era cu mult mai tînără decît camerista sa și, în lumina aruncată de făcliile înalte, fata în cămașa din in străveziu, dezgolită de toate însemnele Casei Imperiale, părea o copilă oarecare ce discută cu prietena ei, înainte să meargă la culcare.

O impresie cum nu se poate mai eronată, îndreptată rapid de ochii ce-i dezvăluiau caracterul puternic și dominator, nelăsînd nici o îndoială asupra naturii relațiilor dintre cele două fete. Privirea pătrunzătoare era semnul distinctiv al membrilor Casei Imperiale, însă Mizurro era singura dintre rudele ei care avea ochii negri. *O moștenești pe mama ta*, așa îi explicase împăratul, fixînd-o cu verdele intens al propriei priviri, culoare transferată și celor doi fii mai mari.

Fata, care nu-și cunoștea mama decît din portretele împrăștiate pe zidurile din sala de ceremonii a palatului și în apartamentele particulare ale lui Raghmen I, păruse să accepte explicația, însă aceasta nu o mulțumise niciodată. Căci în toate tablourile în care apărea, chiar și în cel realizat pe cînd era însărcinată cu Mizurro, împărăteasa avea ochii pictați într-o nuanță de un violet închis, nicidecum negrul pur în care se pierdea pînă și irisul, ca la tînăra prințesă. Forma era aceeași, ce-i drept, și orice observator mai puțin riguros – ceea ce nu era cazul lui Mizurro – ar fi confundat cu ușurință culorile.

Cuna Ragarzi, camerista prințesei, care nu o cunoscuse nici ea, în persoană, pe împărăteasă, dar știa destul de bine să interpreteze orice privire a fiicei acesteia, răspunse cu precauție:

— La ce anume te referi? Nu m-am gîndit c-ar *trebui* să particip la acel eveniment, dar cei care au servit la mese mi-au descris destul de amănunțit cum a decurs întreaga seară.

— Fiica prim-consilierului imperial mi-a povestit că taxidermistul care a obținut locul I a fost apoi întemnițat pentru înșelăciune și sfidarea juriului. Am înțeles că s-ar fi prezentat cu un exponat falsificat. Un animal acvatic, *porci marinii* parcă, despre care am citit și eu cîndva, într-un bestiar al Bibliotecii Imperiale. Nu-mi imaginez cum de-au crezut că o astfel de ființă ar exista și în realitate! Am încercat să aflu de la Arielle cum de nu și-au dat seama cei din juriu că sînt înșelați, dar o știi pe ea, o ținea una și bună cît de bine arată taxidermistul și ce utilizare i-ar da ea unui insular atît de talentat…

Chipul cameristei fu străbătut de un zîmbet discret.

Cunoștea foarte bine preocupările fiicei prim-consilierului, dar nu-și putea permite să le discute cu stăpîna sa, nici chiar în particular.

— Tu știi ceva? continuă prințesa.

— Acest Jaer Verron, nu Verdon, cum greșit ai fost informată, s-a dat singur de gol. Ajutat un pic și de vinul de alge dulci din Yassou, bineînțeles! După ce a degustat cam mult din licoarea despre care îți spuneam, a început să se laude că numai un artist adevărat, cum este el, poate împăia ființe care nu există. Afirmație care a ridicat obiecții și nelămuriri, exprimate în moduri specifice unei adunări în care s-a băut peste măsură. Nemulțumit să fie contrazis, Verron și-a argumentat poziția cu exemple din lucrările proprii…

— Și cum nimeni nu l-a crezut fără o dovadă mai presus de vorbe, completă Mizurro amuzată, s-a simțit obligat să-și demonstreze spusele cu ceea ce avea la îndemînă!

— Mai bine de atît n-o puteam spune nici eu, încheie Cuna, așteptînd răbdătoare ca Mizurro să

ajungă la motivul pentru care deschisese această discuție, aparent fără nici o mizã.

O cunoștea mai bine ca oricine pe stăpîna ei, iar în prezent aceasta avea subiecte de reflecție mult prea serioase ca să-și piardă vremea, fie și înainte de culcare, cu povești despre dineul taxidermiștilor.

— Vreau să-l întîlnesc pe acest trișor și să văd exponatul prezentat de el, spuse Mizurro, puțin cam brusc. Vreau să-mi explice personal cum a reușit să-i păcălească pe unii dintre cei mai buni taxidermiști ai imperiului. Cine știe, s-ar putea chiar să-mi fie util în întrecerea cu prinții, frații mei, adăugă ea încet. La urma urmei, tata ne-a cerut să-i găsim o persoană despre care nu știm mai nimic, nici măcar dacă mai trăiește. Bine că nu a condiționat și starea în care să-i fie prezentată! În orice caz, sînt interesată să-l cunosc pe acest Jaer Verron! concluzionă ea cu voce hotărîtă.

— Draga mea stăpînă, nu sînt așa de sigură că un taxidermist, oricît ar fi el de talentat la împăiat animale, te-ar putea ajuta în vreun fel să-l găsești pe liderul rebelilor PonCim, ori, chiar mai mult, să-l capturezi pe Vasari și să-l aduci în fața împăratului. Cum ar putea?

— Păi tocmai asta am și eu în vedere, cînd spun că exact de un taxidermist cu talente speciale am nevoie! Dacă liderul PonCim nu este de găsit, taxidermistul va trebui să-l inventeze pentru mine. Să-mi împăieze un Vasari cît mai veridic! Și, după cîte se pare, se pricepe destul de bine la asta!

— Scuză-mă, dar chiar crezi că după isprava de la concurs o să mai ia cineva de bună vreo ființă împăiată de Jaer Verron? Sau că specialiștii împăratului, avertizați asupra metodelor lui, nu vor fi acum capabili să descopere un exponat fără corespondent în realitate?

— Asta înseamnă că nu trebuie să se știe că Jaer Verron este reprezentantul meu. Îl vom ajuta să iasă din beciurile palatului și-l vom deghiza într-un

reprezentant potrivit pentru fiica împăratului, desigur!

Camerista își drese glasul, așa cum făcea de fiecare dată cînd urma să-și contrazică stăpîna. Pe Mizurro o enerva uneori acest obicei, dar nu încercase niciodată să-i atragă atenția asupra lui. Își imagina că e un semn inconștient de respect.

— Iartă-mă că îndrăznesc, dar cred că riscurile implicate sînt mult prea mari, chiar și pentru cel mai bun rezultat obținut din aplicarea unui astfel de plan!

— Cînd te-am oprit eu să-mi spui ceea ce gîndești, Cuna? Dar nu înțelegi? Nu am cum să-i aduc împăratului o ființă despre care nu se știe mai nimic. Aaa, doar că a condus o grupare anarhistă care a încercat să-mi detroneze tatăl, în anii de început ai domniei sale. Cu toate astea, nu există nimic despre el sau despre gruparea PonCim în toată Biblioteca Imperială. Și, crede-mă, am căutat în absolut toate tomurile. Nu înțeleg de ce ne pune împăratul să-i găsim o legendă, dar dacă asta vrea, exact asta o să-i dau. Mai precis, *cadavrul* unei legende! Tu doar adu-mi-l pe taxidermist. De restul mă ocup eu!

— Așa am să fac, prințesa mea, spuse Cuna Ragarzi, bătînd ușor perna pe care avea să-și odihnească gîndurile stăpîna ei. Știa exact cum să-l scoată pe Verron din temniță fără să o zărească nimeni.

Se înclină grațios și ieși din camera de înnoptat, notîndu-și în minte s-o recompenseze cît mai curînd pe fiica prim-consilierului pentru serviciul făcut. Poate chiar s-o anunțe cînd va sosi următorul lot de recruți pentru trupele de elită ale lui Raghmen. La cum o cunoștea pe Arielle, soldații din A'Hon sigur o vor face să uite de taxidermist.

2

Într-o cămăruță strîmtă, întunecoasă și foarte umedă, săpată la mare distanță sub poarta principală de intrare în palatul lui Raghmen I, Jaer Verron zăcea pe o scîndură lipicioasă de la mîzga formată de propriul lui sînge amestecat cu noroi. Tocmai primise cea de-a treizecea lovitură de bici, la fel de dureroasă precum cele de dinainte, și aștepta răbdător să-i amorțească zona rănită. Era încarcerat de mai bine de o zi și nu mai avea mult pînă-și ispășea pedeapsa pentru prezentarea la concursul artiștilor-taxidermiști cu un exponat fals.

Înainte să fie liber să părăsească cea mai mare satrapie a imperiului, trebuia să mai suporte cîteva lovituri – de nuia, de data asta, dar nu era prea îngrijorat, căci avea o constituție fizică ce-i permitea să încaseze mult mai multe. Își testase rezistența în nenumărate ocazii, fie similare celei în care se afla acum, fie în încăierările cu care se încheiau majoritatea bețiilor lui. Căci îi plăcea să bea, să se bată, să vîneze și, mai ales, să se laude cu isprăvile sale de vitejie.

Din acest melanj de pasiuni și ajunsese artist-taxidermist, căci dorea să poată aduce dovezi palpabile din aventurile sale extraordinare de la vînătoare, inclusiv de pești, Jaer Verron considerînd că pescuitul este o activitate cinegetică pe nedrept subestimată în ceea ce privește gradul de dificultate. Dar cum natura era prea săracă pentru el – „cel mai dibaci vînător în viață”, cum obișnuia adesea să se autoproclame –, decisese să naturalizeze trofee pe măsură. De aici și exemplarul de *porci marinii* pentru care avea acum de tras.

Încerca să ignore durerea ce-l săgeta între omoplați, gîndindu-se la strigătele de uimire ale membrilor juriului atunci cînd le pusese în față exemplarul marin splendid pe care-l realizase, cînd fu întrerupt din visare de sunetul unor bătăi ritmice, ce părea să vină de sub banca pe care zăcea. Ascultă cîteva clipe, cu atenția încordată.

Cel care ciocănea sub podea părea să-și fi pierdut răbdarea. Sunetele se auzeau clar, într-o frecvență din ce în ce mai rapidă. Cu spatele răscolit de durere, prinse un picior al băncii și o tîrî către intrarea în celulă. Imediat dalele care pavau locul lăsat liber glisară fără zgomot într-o parte, dezvăluind marginile regulate ale unei gropi din care ieși un braț ce ținea o baghetă subțire, luminată slab la capătul superior.

— Ajută-mă să ies, ce-ai înțepenit așa? auzi el ca prin vis un glas șoptit și apucă involuntar palma micuță.

În scurt timp, privea zăpăcit la o siluetă subțire și destul de înaltă, înfășurată într-o pelerină care-i ascundea orice trăsătură. Remarcă însă mireasma plăcută de liliac ce-i trăda apartenența la sexul slab, așa cum mirosul puternic de căprioară în rut desenează în mintea cerbului partenera din depărtare pe care trebuie, cu orice preț, s-o întîlnească.

Cerbul se dezmetici însă rapid cînd misterioasa căprioară începu să vorbească încet, dar pe un ton care îl făcu să simtă fiori de gheață pe spatele care, cu puțin timp în urmă, îl ardea:

— Sînt Cuna Ragarzi și te invit din ordinul stăpînei mele, prințesa Mizurro, la o întrevedere particulară cu Alteța Sa, peste jumătate de ceas, în Turnul de Vest al Palatului Imperial.

— Aaa, nici n-am de urcat prea mult, glumi taxidermistul, care știa că Turnul de Vest este cel mai înalt punct din Satrapia Palatului. Stăpîna ta este prea bună să-mi dea atîta timp de pregătire, continuă el. Sper că nu se așteaptă, totuși, să miros la fel de bine ca și tine. După cum observi, apartamentele mele sînt deficitare la capitolul igienă personală și…

— Ți-am dat impresia, cumva, că sînt aici ca să te amuz? îl întrerupse vizitatoarea. Ori loviturile de bici ți-au afectat și urechile, și judecata? Continuă să-mi irosești timpul și ai să pierzi mult mai multe.

Nu atît de prețioase ca timpul meu, dar îți promit senzații inedite!

Taxidermistul se hotărî să nu ia în seamă amenințarea.

— Și cum ai vrea, dulce fantasmă, să mă port? Cînd îmi apari, în miez de noapte, de sub scîndura pe care-mi odihneam trupul rănit?!

Cele două lovituri puternice pe care le primi în plină figură, precum și umezeala peretelui de care se trezi sprijinindu-se îl făcură să înțeleagă că ceea ce i se întîmpla nu era vis și nici halucinație. Fata îl ajută și ea:

— Nu sînt nobilă, dar nici un simplu serv. Sînt Cuna Ragarzi și îți promit că, dacă nu treci imediat în pasajul prin care am ajuns la tine, nu vei mai ieși de aici decît întins, fără suflare, pe scîndura de care vorbeai!

— Dar n-am făcut nimic s-o ofensez pe Alteța Sa! Ce vrea Mizurro de la mine? În curînd am să și plec, pentru totdeauna, de pe pămînturile tatălui ei! insistă taxidermistul, simțindu-se jignit, în demnitatea sa de vînător neînfricat, să dea ascultare unei umbre învăluite în miros de liliac.

— Nu ești tu cel numit Jaer Verron, întemnițat pentru prezentarea unui exponat falsificat la concursul anual al artiștilor-taxidermiști?

— Recunosc, am greșit! Acum nu vreau decît să-mi ispășesc pedeapsa și să plec de aici cît mai repede.

— Păi, uite că ți-a fost îndeplinită dorința! Mai devreme chiar decît sperai. Dacă vrei, poți considera că ți s-a oferit o escortă către Alteța Sa, prințesa Mizurro. Bucură-te, nu oricine este invitat la o întrevedere particulară cu fiica împăratului!

Jaer Verron, artist-taxidermist și vînător neîntrecut, își strînse buzele și se grăbi s-o urmeze în pasaj. Treptele alunecoase și abrupte îi puneau la încercare trupul rănit, dar reuși să nu-și trădeze slăbiciunea, nici cînd tunelul îngust începu să urce pe o pantă extrem de abruptă. Chinul nu dură prea

mult, taxidermistul trezindu-se la suprafață aproape pe neobservate. Inspira cu nesaț aerul răcoros, urmînd-o atent pe fata care-l conducea pe aleile întortocheate ale uneia dintre grădinile palatului. În penumbra începutului de ziuă, pelerina închisă la culoare a ghidului său părea veșmîntul unui strigoi ce se grăbește spre adăpostul lui blestemat, înainte să fie surprins de strălucirea zilei.

Arbuștii care despărțeau aleile dezvăluiau tot mai multe nuanțe de verde, chemările păsărilor marine începeau să crească în intensitate, pînă și pietrișul ascuțit de sub tălpile-i goale parcă devenise mai fin.

Răceala zorilor se făcea însă din ce în ce mai simțită, iar taxidermistul tremura din cap pînă-n picioare cînd se opriră în fața unei porți greu de distins din cauza culorii și a texturii materialului din care fusese construită – o imitație aproape perfectă a tencuielii folosite la zidurile Turnului de Vest.

Înainte să o urmeze pe fată, aruncă o privire către răsărit, cu disperarea celui care știe ce-nseamnă o zi lungă cît o eternitate, petrecută sub pămînt, dar nu avu noroc. Soarele nu se zărea nicăieri, acoperit fiind de norii posomorîți ce umpleau cerul care oglindea parcă marea învolburată de jos.

3

Jaer Verron nu era deloc sigur că fusese scos din temniță pentru a o întîlni pe Mizurro, ci se aștepta, în cel mai fericit caz, să aibă o întrevedere cu un reprezentant al acesteia.

La urma urmei, ce putea să-i transmită lui, un străin condamnat, fiica cea mică a împăratului? Ce găsise atît de interesant la el încît să-l scoată pe furiș din beciurile tatălui său? Mai ales că, pînă atunci, nu auzise ca Mizurro să fi făcut vreodată ceva cît de cît asemănător, sau măcar un lucru cît

de mic, dar nepotrivit cu rangul și poziția ei. Faimoasă mai degrabă prin absența decît prin prezența ei, prințesa prefera – toți supușii tatălui său știau asta – să trăiască retrasă, inclusiv de viața de la Curte, participînd numai la evenimentele la care-o obligau normele de protocol.

Spre deosebire de ea, împăratul și cei doi fii mai mari ai săi făcuseră o adevărată pasiune din incursiunile în mijlocul propriilor supuși. Și nu doar în calitatea lor oficială, cînd se deplasau înconjurați de dregători și de soldați, ci și deghizați în oameni obișnuiți. Printre locuitorii Satrapiei Palatului se zvonea că ideea i-ar fi aparținut prințului Thelo, care-ar fi pretins că astfel își poate cunoaște mai bine viitorii supuși, dar, oricum, nu mai conta, atîta timp cît fusese îmbrățișată rapid și de către Lorn, celălalt prinț. Din curiozitate, tatăl lor i-ar fi însoțit și el într-o astfel de escapadă, în urma căreia rămăsese cu convingerea că astfel de ieșiri erau unele dintre cele mai distractive și mai utile activități pentru un conducător.

Totuși, nu același lucru era simțit și de supușii care avuseseră nefericirea să le iasă în cale, mulți dintre ei fiind ulterior pedepsiți pentru lipsă de respect față de imperiu. Mai precis, față de simbolul imperial, un șarpe înaripat încolăcit în jurul unei sfere, pe care aveau obligația să-l salute prin reverențe umile, indiferent cine era purtătorul acestuia. Desigur, puțini de la curtea lui Raghmen aveau dreptul să poarte acest semn și poate, tocmai de aceea, nici nu era foarte cunoscut în rîndul populației. Situația se schimbase însă într-un mod neașteptat de rapid.

Taxidermistul rememoră amuzat unele dintre povestirile pe care le auzise chiar înainte să ajungă la premierea artiștilor-taxidermiști.

Teama de întîlnirea nefericită cu vreunul dintre fiii lui Raghmen I ajunsese la o asemenea amploare în urmă cu cîțiva ani, în Satrapia Palatului, încît cel care vedea un astfel de simbol

sau aveau impresia că-l recunoaște – ceea ce nu era cazul întotdeauna – pur și simplu se trîntea la pămînt pînă ce era depășit de purtătorul „însemnului”. Evident că orice astfel de gest era imitat de îndată de toți cei aflați în preajma celui întins pe jos, chiar dacă nu apucaseră să-l identifice pe purtătorul simbolului imperial. Această practică dusese la nenumărate situații hilare, cînd chiar și un copil ajuns cu fața în nisip din cauza propriei neîndemînări sau, în unele cazuri, din joacă sau în glumă, era urmat de toți adulții din jur. Iar apoi, după ce se constata motivul real al gestului, cel vinovat era pedepsit pe măsură. În orice caz, activitatea întregii satrapii avea de suferit din cauza acestor întreruperi ale ritmului vieții cotidiene așa că, în cele din urmă, împăratul le interzisese fiilor săi să mai practice astfel de activități.

Șirul gîndurilor îi fu întrerupt de vocea Cunei Ragarzi, care se oprise în fața unei uși simple din lemn de tegal, nepotrivită, în opinia taxidermistului, pentru un interior imperial.

— Am ajuns! Ai grijă cum te comporți. Vin și eu imediat, spuse ea, împingîndu-l cam brutal în ceea ce părea a fi o cameră de înnoptat.

În partea dreaptă a încăperii, extrem de largi și, altfel, austeră, văzu un pat cu baldachin, lîngă care se afla o măsuță din acelea pe care femeile își păstrează obiectele de înfrumusețare. *Nu-i nici o îndoială, camera aparține unei femei*, își spuse taxidermistul mutîndu-și privirea către celălalt obiect ce domina încăperea, așezat în diagonală față de pat: un birou masiv pe care se aflau o multitudine de cutii, de diverse forme, mărimi și culori, așezate într-o dezordine ce contrasta puternic cu lipsa de mobilier din restul camerei. Ferestrele mari din spatele biroului lăsau să se reflecte pe lespezile lucioase, ce placau pereții pînă la boltă, culorile neguroase ale peisajului marin de afară.

— Mulțumesc că ai răspuns invitației mele așa de repede! auzi o voce feminină, din spatele amalgamului de cutii. Știu că nu te afli în cea mai bună formă fizică, dar vom încerca imediat să reparăm acest inconvenient, continuă fata, fără să se ridice, de după o cutie mare pe care Jaer Verron o confundase, la prima vedere, cu un corp al biroului.

Surprins și intimidat totodată de prezența prințesei, căci ea era, nu încăpea îndoială, Jaer Verron făcu o plecăciune adîncă, ce-i făcu spatele să zvîcnească.

— Alteța Voastră, rosti gîtuit, încercînd să ignore puseurile de durere.

— Aaa, iată, a sosit și draga de Cuna, continuă Mizurro, mutîndu-și atenția spre ușa pe care tocmai intra camerista purtînd în brațe mai multe obiecte vestimentare.

— Gata, am adus tot, o informă aceasta.

— Bine. Acum, se adresă ea taxidermistului, am să te rog să îți scoți hainele!

Jaer Verron nu era, de felul său, o persoană rușinoasă, iar dezbrăcatul în prezența unei doamne nu constituise niciodată o problemă pentru el. Totuși, în actualele circumstanțe, se simțea mai mult decît stînjenit. Văzîndu-l că-și îndreaptă, într-un gest involuntar, privirea spre podea, Mizurro zîmbi:

— Dacă ai dificultăți din cauza rănilor, te poate ajuta Cuna. Pot să te asigur, din proprie experiență, că dezbracă o persoană în doar cîteva clipe, fără să-i provoace nici o neplăcere.

Cu obrajii mai aprinși ca rubinele ce aruncau flăcări din părul prințesei, artistul-taxidermist și vînător neînfricat refuză, cu ochii plecați, să fie ajutat.

După un scurt moment de stînjeneală, camerista începu să-l curețe de mizerie și de sîngele uscat, în timp ce Mizurro îl informa, cu bunăvoință, despre motivul tratației împărătești de care avea parte:

— Mi-aș fi dorit să avem mai mult timp la dispoziție pentru a-ți explica pe larg situația, dar tocmai am aflat că împăratul vrea să afle astăzi pe cine am ales să ne reprezinte.

— Unde? îi scăpă taxidermistului. Unde, Alteța Voastră? se corectă el repede.

— Poate vrei să spui *în ce*! Împăratul ne-a ordonat, mie și fraților mei, să-l capturăm pe un anume Vasari, persoană care a condus ori conduce și în prezent, nu ne-a specificat, o grupare rebelă cunoscută sub numele de PonCim. Nu ne-a spus mai nimic despre el sau despre organizația acestuia. Doar că cei din PonCim au încercat să-l detroneze în primii săi ani de domnie. Deocamdată, nici eu nu știu prea multe, dar te voi ajuta cît voi putea de mult.

— De ce? murmură taxidermistul nedumerit.

— Păi, tu vei fi campionul meu în această întrecere, ce nu ți-e clar? Nu avem dreptul să desemnăm decît o singură persoană, iar eu te-am ales pe tine să-l găsești și să-l capturezi pe acest Vasari!

— Glumiți! Cum…

Jaer Verron se legăna de pe un picior pe altul, cu palmele în brîu, holbîndu-se la prințesă. Sprijinită de birou, cu fața la el, dar fără să-l privească, aceasta își mușca buzele, nervoasă.

— Stai nemișcat și ține-ți gura, îl sfătui camerista, care începuse să-i panseze rănile.

— Sînt cît se poate de serioasă, îl contrazise, cu răceală, Mizurro. Nu e nici o îndoială în această privință! Nu are de ce să-ți fie teamă, nimeni nu te va recunoaște după ce-o să termine Cuna cu tine. Nici chiar propria ta mamă, sper!

Prințesa îi arătă cutiile din jur, care conțineau, ghici Jaer Verron, pomezi de tot felul și obiecte din acelea folosite de actori pentru a-și schimba înfățișarea.

— Mă scuzați, Alteța Voastră, dar de ce tocmai eu? Aveți atîtea resurse la dispoziție, atîția servi,

mult mai capabili, dintre care să alegeți! Depuneți atîta osteneală pentru…

— Pentru ceea ce ai afirmat la dineul taxidermiștilor, desigur! Despre calitățile deosebite de vînător pe care pretinzi că le posezi. Pentru cunoștințele pe care cred că le deții cînd vine vorba despre ființe descrise doar în bestiare. Sau mi s-a raportat greșit? îl testă prințesa.

— Am spus multe în seara cu pricina, Alteța Voastră. Mai multe decît ar fi trebuit, asta mi-e dureros de clar acum! exclamă el puțin cam tare, în semn de protest față de mișcările destul de dure ale Cunei Ragarzi. Mda, cu siguranță mi-ar fi fost mai bine acum dacă tăceam!

— Să înțeleg că ai spus numai minciuni în seara cu pricina?

— Nu retrag nimic din ce am rostit, se semeți taxidermistul, dar nu contest că e posibil să fi exagerat în unele privințe!

— Îți amintești în care? întrebă Mizurro, cu ușoară ironie în voce.

Făcînd eforturi să-și controleze grimasele de durere, Jaer Verron își mărturisi experiența limitată într-ale vînătorii:

— După cum s-a dovedit, exemplarul de *porci marinii* prezentat la concurs este un fals. Însă cu mulți ani în urmă, pe cînd eram doar un copil, chiar am capturat unul. L-am avut doar pentru cîteva secunde, înainte să-mi rupă năvodul aruncat în apă mai mult în joacă. M-am speriat îngrozitor, căci nu mai văzusem un animal cu trup de pește și un cap atît de fioros; tot atît de mare precum corpul lipsit de solzi, animalul avea cîte două perechi de colți lungi ce-i ieșeau dintr-un rît ca de porc, dar mult mai gros și colorat în maroniu, cu pete închise la culoare, cam cum e fundul mării în apropierea coastelor stîncoase. Ochii mici și galbeni mă priveau cu dușmănie și, înainte să dispară, l-am auzit scoțînd un sunet incredibil de

ascuțit. Care m-a bîntuit în multe dintre nopțile ce-au urmat…

— Unde ai întîlnit acest animal?

— Eram pe insula Scolopendra, care se afla încă sub suveranitatea Măritului Raghmen I, ilustrul vostru părinte.

— Deci totul s-a întîmplat cu mulți ani în urmă. Și chiar și atunci, ai zărit bestia doar pentru cîteva clipe! Cum de ai ținut minte toate detaliile, încît să reușești să fabrici un exponat atît de veridic?

— După cum vă povesteam, multe nopți făptura aceea m-a urmărit în coșmaruri îngrozitoare. Nimeni nu a crezut o iotă din ceea ce spuneam că văzusem, ba chiar m-au acuzat că aș fi un mare mincinos. Toți copiii rîdeau de mine, iar cei mari erau convinși că nu încerc decît să le atrag atenția. Ca orice copil fără părinți, care tînjește după iubirea celor ce nu sînt de față să-l…

— Sînt convinsă că povestea vieții tale este foarte de interesantă, dar n-avem toată dimineața s-o ascultăm! interveni Cuna Ragarzi. Îmbracă asta!

Îi întinse o robă cenușie.

— I se potrivește de minune, aprobă Mizurro vestimentația. Te rog, continuă!

— Sora mamei mele, cea care m-a crescut, căci părinții mei au murit într-un incendiu, la scurt timp de la nașterea mea, m-a învățat să scriu și să citesc încă de mic. Văzînd cît mă chinuia amintirea animalului, mi-a dat un tom vechi, în care l-am găsit descris cu lux de amănunte. Și alături de *porci marinii*, multe alte ființe de neimaginat, despre care se spunea că ar fi populat, cu mult timp în urmă, pămînturile noastre.

— Și apele, îl întrerupse camerista, atentă să nu-l rănească la ochi cu pensula cu care îi închidea culoarea sprîncenelor.

— Și! Așa că m-am apucat de studiat, cu un entuziasm și o bucurie cum numai copiii sînt capabili, cînd cercetează lumea înconjurătoare. Dar voiam să aflu cît mai multe, motiv pentru care

am început să caut și în alte părți date despre astfel de ființe. Atît în cărți, cît și în natură. Nu puteam crede că exemplarul de *porci marinii* care îmi intrase în plasă era ultimul din neamul lui sau că nu mai există nici celelalte animale despre care citisem. M-am hotărît să fiu pregătit pentru orice întîlnire cu unul din ele, așa că, după ce am citit tot ce-am putut găsi despre fauna străveche a imperiului, m-am perfecționat în toate tehnicile de vînătoare posibile și, de asemenea, am învățat arta taxidermiei. Nu mai doream să fiu luat de visător cînd voi povesti ce animale extraordinare am capturat.

Prințesa îl urmărea cu atenție și, din cînd în cînd, îl îndemna, cu mișcări ușoare ale capului, să continue.

— Dar experiența mi-a demonstrat că uneori e foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să găsești ceea ce îți dorești, indiferent de cît de multe eforturi depui pentru asta. Dezamăgit de ghinionul căutărilor mele, am decis să creez cu mîna mea ființele pe care le-am tot căutat. Cum altfel, decît îmbinînd cu măiestrie neegalată părți din animale care trăiesc în zilele noastre?! Așa am ajuns să naturalizez exemplare precum cel prezentat la concursul pe care l-am cîștigat recent.

Făcu o pauză, spre a-i permite Cunei Ragarzi să-i lipească o barbă încîlcită, care-i acoperea jumătate din figură și chiar și o parte din piept.

Prințesa interveni:

— Nu sînt familiarizată cu terminologia folosită de taxidermiști. Ce înseamnă, mai precis, cînd spui că „naturalizezi” și nu că „împăiezi” un exponat?

— Un taxidermist care a obținut și gradul de „artist” – Jaer Verron nu se putu abține să nu accentueze ultimul cuvînt – nu doar conservă perfect un corp, aceasta fiind operația cunoscută ca „împăiere”. Animalul perfect conservat trebuie să transmită privitorului impresia, să creeze iluzia, că este încă în viață. Aici se vede adevărata artă! Să

captezi în eternitate o clipă de viață. Să surprinzi mișcare în nemișcare, să…

— Am înțeles, i-o tăie scurt Cuna Ragarzi. Alteța Voastră, nu mai avem timp! Trebuie să ajungem în sala de ceremonii înainte să bată clopotul de amiază.

Jaer Verron era gata să-și continue ideea, însă amuți, cu gura căscată, observînd vraciul bărbos care-i întorcea surpriza din oglinda pusă înainte-i de cameristă.

Mizurro îi dădu ultimele indicații:

— Odată ajuns în fața împăratului, nu va trebui să spui nimic. Doar îi prezinți omagiul tău și juri că mă vei reprezenta cu onoare în întrecerea cu frații mei. E ușor, ai să vezi!

Făcu o pauză, ca și cînd n-ar fi fost hotărîtă dacă să spună sau nu ceea ce avea în gînd, apoi spuse:

— Dar înainte să mergem vreau să-mi explici exact ce-ai vrut să spui cînd ai susținut, la dineu, că poți să împă… scuze, naturalizezi o ființă care nu există!

— Păi, mă refeream la capacitatea unui artist-taxidermist adevărat de a simți, înțelege, și apoi exprima, într-un mediu nou, natura adevărată a ființei pe care-o are pe masa de lucru. De a capta esența viului, a vieții, și a o transpune într-o materie moartă, nemișcată. Cam cum am făcut eu cu *porci marinii*, nu știu dacă l-ați văzut! Veți observa că transmite aidoma natura animalului pe care l-am zărit în copilărie, se înfierbîntă taxidermistul.

— Și pentru a-l realiza nu ai avut nevoie decît de informațiile din tomul primit de la sora mamei tale! Incredibil! exclamă prințesa. Ești convins că doar atît îți trebuie?

— Ei, nu avem cum să analizăm veridicitatea unui asemenea exponat, decît dacă am reușit să capturăm un exemplar în viață, bătu în retragere taxidermistul. Dar, oricum, la dineu am spus multe vorbe din cauza vinului de alge dulci, Alteța

Voastră. Nici eu nu eram pe deplin convins de ceea ce susțineam. Voiam doar să-i impresionez pe cei din jur.

— Adeseori vorbele spuse la beție sînt pline de adevăruri necunoscute chiar și celui care le rostește. Ție nu-ți rămîne decît să cauți rostul celor spuse, dar fără ajutorul vinului. Întîi de toate, să aflăm tot ce putem despre Vasari! Va fi interesant. Urmează-mă și nu vorbi decît dacă ești întrebat, mai spuse prințesa, îndreptîndu-se grăbită spre ieșire.

Taxidermistul o urmă, convins dintr-odată că vinul de alge dulci, băut fără măsură, are efecte halucinogene, posibil cu efect permanent.

4

Prim-consilierul imperial îl cîntărea cu priviri severe, de la baza scărilor ce duceau la tronul lui Raghmen I.

— Repetă după mine, tună acesta: *Jur să reprezint interesele Prințesei Mizurro, cu tot trupul și ființa mea, în acest concurs! Jur să îmi folosesc puterile și cunoștințele ca să-l capturez pe Vasari și să îl aduc, mort sau încă răsuflînd, în această cameră, de azi într-un an. Jur să respect, în tot acest timp, toate legile pămîntului și să nu jignesc, prin acțiunile mele, în nici un fel, onoarea Prințesei sau a Măritului Împărat, Raghmen I. Jur să nu aduc, în nici un fel, prejudicii Casei Imperiale sau Imperiului. Jur pentru toate cele spuse mai înainte eu, Jaer Norrev, mare vraci de oameni și de animale deopotrivă.*

Jaer Verron răsuflă ușurat cînd termină de spus jurămîntul. Nu mai dura mult și putea să se considere scăpat. Auzi, într-un sfîrșit, și ultimele instrucțiuni, strigate cu același glas răsunător de către prim-consilierul imperial:

— *Campionilor li se vor pune la dispoziție merinde pentru drum, cîte un cal din Herghelia Imperială (pe care au dreptul să-l aleagă*

personal), precum și autorizații de călătorie care să le ateste calitatea de reprezentanți ai Intereselor Imperiale. De asemenea, vor primi cîte o egretă dresată, prin care vor raporta stăpînilor lor, în timp real, progresele făcute și, de asemenea, cîte 500 de dinari, pentru cheltuielile necesare călătoriei. Lunar, pînă la expirarea termenului-limită acordat, vor avea dreptul să solicite, de la orice garnizoană din Imperiu, alți 500 de dinari. Nu au dreptul să depășească această sumă și, în caz că încearcă, vor fi descalificați și încarcerați pe viață într-una dintre minele de sare din Satrapia Steyi. Au, totuși, dreptul să fie ajutați de prinții pe care îi reprezintă cu sume adiționale sau să obțină astfel de sume de la orice supus imperial, prin mijloace care nu încalcă legile pămîntului.

Prim-consilierul privi de sus spre cei trei campioni, punctînd momentul solemn, apoi încheie ce avea de spus:

— Acum, mergeți să vă alegeți armăsarii și să primiți actele de călătorie. Din acest moment sînteți liberi să porniți, oricînd doriți. Vă doresc succes la vînătoare! Să vă întoarceți cu Vasari sau deloc!

Taxidermistul, extenuat de încordare și nesomn, ieși din sala tronului în același ritm cu ceilalți doi campioni, urmînd un serv tînăr, ce purta însemnele funcționarilor de la Cancelaria Imperială – o tunică albastru-închis și pălărie azurie cu boruri înguste.

Recunoscu în campionul prințului Lorn pe căpitanul trupelor a'honice, conducătorul unor mercenari nemiloși, însărcinați cu protecția personală a împăratului. Spătos, înalt cu două capete peste taxidermist, avea o figură cu adevărat fioroasă. Privindu-i barba roșcată și zburlită, privirea crudă și rînjetul disprețuitor, Jaer Verron nu-și putea lua gîndul de la fabulosul *martrikoras*. Căpitanul trupelor a'honice semăna izbitor cu bestia cu corp de leu și față de om, apropiere care,

era sigur taxidermistul, se extindea și dincolo de aspectele fizice. Căci, cum altfel decît extrem de crud, foarte puternic și agil putea fi conducătorul celor mai bine antrenați soldați din imperiu?

— Ia spune, ce caută un vraci într-o întrecere de bărbați? îl întrebă printre dinți campionul prințului Thelo.

La fel de bine făcut precum căpitanul-*martrikoras*, șeful hergheliei imperiale fusese selectat, în opinia lui Jaer Verron, datorită calităților sale deosebite de hăitaș și cititor de urme. Era partenerul nelipsit al ambilor prinți la vînătoare, iar renumele de cel mai bun cunoscător de cai îi era întrecut doar de cel de petrecăreț smintit, capabil, sub influența vinului, de cele mai mari grozăvii. Se povestea că ucisese cîndva șase servi care lucrau la grajduri, cu mîna goală, în numai cîteva clipe. Organizase un concurs de înhămat, în care zece servi din subordinea sa trebuiau să echipeze un armăsar înainte să se ardă fitilul unei lumînări mai mici. Lui i-a luat mai puțin de jumătate din acest interval să-i omoare pe toți cei care nu au reușit să se încadreze în termenul dat.

— Să fiu sincer, nici eu nu știu, spuse taxidermistul, mimînd intimidarea. Dar nu vă faceți griji din cauza mea, nu cred că am vreo șansă în fața unor viteji ca voi.

— Ți-am spus eu că-mi fac griji? mîrîi căpitanul-*martrikoras*. Mai deschide gura fără să-ți dau voie și vei avea *tu* de ce să te îngrijorezi!

Își îndreptă apoi privirea cruntă către șeful hergheliei:

— Hors, dă-mi calul Rams și o să plec în drumul meu!

— Prim-consilierul a zis că ne putem alege caii după cum dorim, dar nu a precizat și ordinea în care vom alege. Eu, ca șef al hergheliei imperiale, am întîietate. Îl aleg pe Rams, iar tu ești liber să

alegi ce alt cal vei dori. Iar amărîtul, arătă spre taxidermist, are dreptul doar la Mayid, rușinea…

Nu apucă să termine ce avea de zis, căci gura îi fu astupată de pumnul – mare cît o căpățînă de *porci marinii* – al căpitanului-*martrikoras*.

Bătaia dintre cei doi vlăjgani nu părea să se apropie de vreun final cînd servii de la grajduri îi aduseră lui Jaer Verron un cal slăbuț și nervos, ce tresărea la orice atingere.

— Acesta este calul pentru dumneavoastră. Îl strigăm Mayid. Vă doresc să vă ducă în siguranță la destinația pe care-o veți alege.

— Dar e prea firav…, încercă taxidermistul să respingă animalul oferit.

Fu întrerupt însă de servul care-i condusese în curtea hergheliei:

— Ba este foarte bun! Vă mulțumim, strigă acesta rapid, zorindu-l pe taxidermist către ieșire, cu o forță surprinzătoare pentru un trup atît de subțire.

Căluțul îi urmă cuminte.

5

Împăratul intră pe nesimțite în camera în care fiica sa stătea aplecată asupra unui tom cu filele acoperite de litere aurii, frumos caligrafiate. O privi cîteva clipe în tăcere, uimit de asemănarea izbitoare a profilului acesteia cu cel al mamei sale, apoi îi așeză pe umăr o palmă grea de inele.

— Tot cufundată în studiu, Mizurro? Cînd ai de gînd să ieși afară, la soare, să simți pe piele briza sărată? Ai atîtea distracții la îndemînă, atîtea lucruri de cunoscut! Cît ai să te mai ascunzi aici, cînd afară te așteaptă o lume întreagă? Supușii noștri aproape că nu-ți cunosc chipul! Așa crezi că deprinzi arta guvernării, din cărți?

Prințesa nici nu tresări. Învățase cu mult timp în urmă să distingă sunetul pașilor împăratului, cît despre aversiunea acestuia față de petrecerea timpului în fața tomurilor mai vechi sau mai noi,

aceasta nu era un secret pentru nici unul dintre apropiații săi.

— Înălțimea Ta, se ridică ea zîmbind, sper că nu va fi nevoie prea curînd să conduc eu imperiul! Tovărășia oamenilor nu mă încîntă întotdeauna, așa cum nu mă dau în vînt nici după arsura razelor de soare sau adierea brizei sărate. Știi prea bine că mă aflu aici fiindcă îmi place. Să cercetez, să aflu lucruri despre…

— Viață, pînă la urmă, nu? o întrerupse împăratul, făcîndu-i semn să se așeze la loc.

La rîndul său, se sprijini de tăblia biroului, atent să nu dărîme rolele stivuite în dezordine.

— Și cînd ai de gînd să începi să și trăiești? Viața ta, nu poveștile autorilor unor înscrisuri uitate pînă și de timp? Oricît ți-ar părea ele de interesante!

Fata zîmbi, așteptînd ca împăratul să ajungă la motivul vizitei sale. Știa cît este de ocupat tatăl ei, așa că nu confunda niciodată o întîlnire de lucru cu o vizită de curtoazie. Totuși, era nedumerită de ce acesta nu o invitase în sala lui de lucru, ci preferase să urce personal pînă la ultimul etaj al Turnului de Vest.

— Am să-ți fac o propunere prea bună ca s-o refuzi, se grăbi împăratul să-i confirme bănuiala. Mă vei însoți într-o călătorie, în regatul lui Ensei! Am înțeles că are o fiică puțin mai mare decît tine. Sper să vă înțelegeți bine.

— Dar, tată, am de terminat…

Prințesa tăcu în fața zîmbetului dojenitor al împăratului.

— Papirusurile te vor aștepta și la întoarcere, nu-ți face griji! În schimb, *eu* insist să mergi în călătoria asta.

Raghmen oftă, iar Mizurro îi răspunse cu un zîmbet rușinat.

— Uite ce-i, continuă împăratul, vreau să ieși din apartamentele tale, dintre tomurile astea pustii, și să începi să cunoști oameni, ba chiar să încerci

să-ți faci prieteni printre ei. Orice persoană, oricît de neînsemnată, are nevoie de prieteni, fie și doar pentru a-și petrece vremea în compania unei alte ființe. Mai ales cei care au putere, dar sînt înconjurați, adeseori, de mult prea mulți dușmani. Chiar și o prințesă are nevoie să aibă pe cineva alături, iar tu ești atît de singură!

Vocea îi suna mai aspru decît și-ar fi dorit, înțelese Raghmen observînd-o pe fiica sa plecîndu-și capul.

— Totuși, recunosc, astăzi m-ai surprins! Cum de ți-ai găsit atît de repede un campion? adăugă el, ceva mai blînd.

— Păi…

— Sînt mîndru de tine, pentru că știi și pe altcineva în afară de servii din palat! Cînd l-ai cunoscut?

— Mi-a povestit despre el fiica prim-consilierului, explică Mizurro, ușor derutată de schimbarea de ton a împăratului. Apoi am rugat-o pe Cuna să mi-l prezinte. Știi, m-am gîndit că un vraci, în care orice om este înclinat să aibă încredere, ar fi numai bun să-l găsească pentru mine pe Vasari. În plus, m-am asigurat ca vraciul acesta să nu aibă nici o legătură cu Casa Imperială. De aceea am și aranjat să fie eroul unei mici scenete în Piața Centrală, în urma căreia să se lanseze zvonul că este prigonit de oștenii tăi. O să-ți placă!

— Nu încetezi să mă uimești! exclamă împăratul, zîmbind larg. Și eu, care nu-ți dădeam nici o șansă. Cîtă ingeniozitate! Dar cum ți-au venit asemenea idei?

— Păi, cum să-mi vină, tată? rîse Mizurro, gîndindu-se ce ar crede Măritul Împărat Raghmen I despre toate planurile ei. Din cărțile pe care le placi atît de puțin! Adeseori, nu ai nevoie decît de cărți și de puțin noroc pentru a-ți realiza scopurile în viață. Indiferent ce fel de scopuri ar fi acestea!

PE CAI

PonCim *– grupare extrem de restrînsă de indivizi înzestrați nativ cu însușiri fizice sau psihice peste medie, de care se folosesc adesea pentru a produce fenomene ce par miraculoase în ochii persoanelor de la nivelurile inferioare ale societății, precum servii. Pe parcursul domniei lui Raghmen I se pare că numărul adepților și membrilor PonCim a scăzut pînă în pragul dizolvării; conform mai multor rapoarte, doar cîțiva membri ai grupării au supraviețuit Marii Prigoane, ascunși în ținuturile muntoase, în zone în care, din cauza condițiilor meteorologice extrem de dure, este aproape imposibilă supraviețuirea unei ființe umane. Totuși, această regulă nu se aplică unor indivizi care au capacitatea să…*

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 3 / Subdiviziunea 314 – *Demografie. Studiul Populației*;

Indice 314.1 – *Populație*

6

— Hai, Mayid, încet, încet, că nu-ți face nimeni rău. O să fie bine!

Căluțul îi urma timid, șchiopătînd ușor cu una dintre copitele din spate. Se vedea cu ochiul liber că se teme de prezența oamenilor, iar acum se aflau în mijlocul unei mulțimi gălăgioase, mai animate ca un stup în miezul unei zile călduroase de vară.

Jaer Verron se lăsa condus și el de tînărul serv, privind amuțit la vînzoleala din jur. În Piața Centrală, comercianții de tot felul își lăudau în gura mare mărfurile, cumpărătorii inspectau cu atenție tarabele pline, urmați de animale încărcate cu tîrguieli, iar soldații mărșăluiau în grupuri de cîte trei, alerți și gata să intervină pentru menținerea ordinii.

— După ce trecem de tarabele pielarilor, vom ajunge chiar în fața garnizoanei palatului. Acolo vei primi documentele de călătorie; hai, că nu mai e mult! îl încurajă tînărul serv.

— Vezi pe unde mergi, amărîtule! Ce caută două mîrțoage ca voi în sectorul nostru? se treziră interpelați, fără nici un motiv, de un soldat care patrula în zonă.

— Pe ce-ați pus ochii? continuă, pe același ton batjocoritor, un al doilea, blocîndu-le înaintarea.

— Prezentați actele la control, le ordonă al treilea, șeful patrulei. Ia uite ce i-au făcut bietului animal! mai exclamă acesta, înainte ca Jaer Verron să apuce să explice încotro se îndreptau.

Gestul făcut de soldat pentru a apuca frîul se dovedi a fi prea mult pentru Mayid. Nervos, căluțul se ridică brusc pe picioarele din spate, nechezînd sălbatic, după care porni într-un galop nebun printre spectatorii îngroziți care asistaseră la întreaga scenă. Nu înainte însă de a-l catapulta pe șeful patrulei direct în vîrful unei tarabe încărcate cu piei de physeter.

Iar asta se dovedi suficient pentru ca ceilalți doi să-și scoată săbiile din teci și să le îndrepte amenințător spre Jaer Verron și servul care-l însoțea.

— Este o neînțelegere, vă rog, rosti servul, ridicînd mîinile deasupra capului într-un gest împăciuitor.

Dar nu apucă să termine ce avea de spus, căci fu nevoit să fandeze rapid în lateral pentru a se feri de lovitura îndreptată spre pieptul său.

— Ai grijă de celălalt, să nu-ți scape! Mai ales el! strigă șeful soldaților de sub taraba prăbușită.

Prevăzător, Jaer Verron îngenunchease pașnic în fața celui de-al treilea soldat, care îl apucase deja de barbă, amenințîndu-l cu tăișul sabiei sprijinit de piept.

Probabil că taxidermistul ar fi fost îmbrîncit, împreună cu însoțitorul său, pînă la postul din apropiere, unde s-ar fi lămurit, în cele din urmă, situația, dacă soldatul nu l-ar fi tras de barbă. Din nefericire, smocul de păr fusese fixat pe chipul său cu scopul de a-i ascunde înfățișarea, nu și pentru a rezista unor forțe de tracțiune mari, așa că, în urma smuciturii, rămase în mîna soldatului. Iar Jaer Verron nu avu încotro, decît să încerce să fugă.

Urmă o învălmășeală de scurtă durată, în timpul căreia toți comercianții din vecinătate își încuiară mărfurile în tarabe și dispărură. După ce-l adormi pe soldatul care îi distrusese camuflajul, cu o mișcare des antrenată în timpul bătăilor cu alți beți, taxidermistul se îndreptă să-l ajute pe tînărul serv. Acesta se odihnea deasupra șefului patrulei, pe care îl trimisese, la rîndul său, pentru o scurtă perioadă, în nesimțire. Cel de-al treilea soldat nu se zărea, dar servul, zîmbitor, încercă să îl liniștească:

— Nu cred că ajunge prea curînd să-și alerteze colegii. I-am luxat un picior. Nimic grav, dar vom cîștiga ceva timp.

— Impresionant! Cum ai reușit să te miști atît de repede?

— Cel care a fugit nu prea stăpînește pozițiile de luptă cu sabia. A încercat să mă lovească fără să se asigure că are picioarele așezate corect pe sol. A fost suficientă doar o lovitură în tibie și oasele gleznei i-au ieșit din articulație din cauza greutății propriului trup.

— Și pe el cum l-ai doborît? arătă taxidermistul către șeful gărzii. E de două ori cît tine!

— Îmi place să cred că mărimea nu contează chiar în toate situațiile, se amuză servul. L-am lovit o singură dată, direct în bărbie. Am avut noroc, căci la cît e de înalt, puteam foarte bine să ajung doar pînă la trahee. Și am fi fost căutați nu doar pentru încăierare cu soldații Înălțimii Sale.

Taxidermistul începu să-și aranjeze ținuta. Își scutură cu ușurință praful așezat pe roba de vraci, însă barba nu voia cu nici un chip să stea la locul ei.

— Că veni vorba, cît ziceai că mai avem pînă la garnizoana palatului? îl întrebă pe tovarășul lui, după o ultimă tentativă nereușită de a-și fixa barba pe figură.

— Ai de gînd să te mai prezinți acolo, după ce tocmai ai doborît trei dintre soldații Înălțimii Sale? Și speri că te vor crede cine ești fără barbă și fără calul primit de la herghelia imperială?

Taxidermistul aruncă nervos bucata de păr.

— Ai dreptate! Știi, barba asta o purtam din obligație profesională…

— Nu e nevoie să-mi explici nimic, îl întrerupse tînărul serv, în timp ce-și arunca haina albastră printre pieile răsfirate laolaltă cu rămășițele unei tarabe. Dă-ți și roba jos și haide odată să ne pierdem urma. În scurt timp locul va mișuna de soldați, alertați de vreunul dintre comercianții din preajmă.

— Dar…

— Ne vom despărți. Iau eu barba profesională. Tu mergi înapoi, pe traseul pe care am ajuns aici, calm, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Mă aștepți la fîntîna de lîngă grajduri. Îți amintești pe unde am venit, nu?

— Da.

— Mergi fără să-ți faci griji pentru patrulele ce-ți ies în cale, căci vor fi atenți doar după doi bărbați, dintre care unul cu barbă.

— Și tu, unde te duci?

— Să caut armăsarul, ce credeai? rîse tînărul serv, cotind spre una dintre cele mai aglomerate zone ale pieței, cea a vînzătorilor de vinuri.

Jaer Verron făcu cale întoarsă, mergînd în ritm de plimbare, mult diferit de cadența rapidă în care îl asaltau numeroasele întrebări fără răspuns.

Cum de ajunsese într-o asemenea situație? După ce degustase, nici măcar în cantități exagerate, din vinul acela înșelător, totul în jurul lui o luase razna!

Și de cîte ori nu-l avertizase sora mamei lui: *Ai grijă, nu e nevoie decît de un strop de vin ca viața ta s-o ia pe alte căi*. Urmărind firul ultimelor întîmplări din momentul în care băuse prima gură de vin, la dineul taxidermiștilor, văzu clar cum calea lui se îndreptase spre capcana în care ajunsese acum: *Întîi, se băgase singur în beciurile palatului, prin demonstrația de prostie făcută la ceremonia de premiere. Nu-i fuseseră de-ajuns premiul și dinarii primiți, ci voise și respectul absolut al celor care tocmai recunoscuseră, prin distincția acordată, că-i întrecuse în măiestrie! Apoi, nu putuse să-și ispășească pedeapsa cuminte și să plece acasă, nu, căci avea pielea mult prea fină ca să îndure niște lovituri de nuia primite, la urma urmei, pe bună dreptate! Evadase, urmărind ca un bezmetic o dîră de parfum prin noapte. Ajunsese pînă în fața fiicei împăratului și se lăsase convins să-i devină campion într-o întrecere în care nu avea ce căuta. În loc să fugă direct pe*

puntea primului drakkar care pleca spre Scolopendra, insulă unde Raghmen I nu avea cum să-l ajungă, acceptase cel mai jalnic animal din herghelia imperială și se lăsat băgat într-un mare bucluc de un serv căruia nici nu-i crescuseră primele fire de barbă. Și cine se credea servul ăsta, să-i dea lui ordine…?

— Stai pe loc! Ai văzut un serv de la Cancelaria Imperială însoțit de un vraci cu barba pînă la piept, venind dinspre Aleea Pielarilor?

Jaer Verron tresări puternic la auzul întrebării soldatului pe care nici nu-l zărise, preocupat cum era să-și recapituleze ultimele isprăvi. Șovăi, cu groaza animalului care înțelege că nu mai poate scăpa din capcană, înainte să ridice privirea pentru a-și înfrunta, ca un bărbat adevărat, soarta.

— Da, dar s-au despărțit, cîteva alei mai încolo, la vînzătorii de pește, auzi el o voce venind din spatele lui. Unul a fugit spre garnizoana palatului, iar celălalt părea că se îndreaptă către grajdurile imperiale. Și-au schimbat hainele și…

Nu mai ascultă restul explicației, coti pe Aleea Artizanilor, abia stăpînindu-și impulsul de a o lua la fugă. Piața era înțesată de soldați care scrutau, cu priviri încruntate, trecătorii.

Am scăpat ca prin urechile acului sau e doar o prelungire a agoniei? Comerciantul care-i răspunsese soldatului îl recunoscuse, fără îndoială! De unde știa că și-au schimbat hainele? Unde să meargă acum, că tot fuseseră alertați unde să-l caute?

Taxidermistul, deznădăjduit, tocmai intra pe aleea impregnată cu mirosul înțepător al fructelor de mare cînd se simți strîns cu putere de braț și o voce groasă îi șopti la ureche, înainte să schițeze și cel mai slab gest de eliberare:

— În sfîrșit, te-am găsit! Nu te teme, m-a trimis Tristan. L-a găsit pe Mayid și sînt amîndoi la adăpost. Într-acolo mergem și noi acum. Urmează-mă!

7

Servul îl aștepta în fața unui ulcior plin ochi cu vin, în ceea ce părea a fi camera unui potcovar. Dovadă stăteau potcoavele de toate felurile atîrnate pe pereții tencuiți cu nepricepere și trusele de scule așezate ordonat pe un raft înalt pînă în tavan.

Jaer Verron se prăbuși pe scaunul din fața tînărului, răsuflînd greu, nu atît din cauza mersului rapid prin labirintul de străduțe prin care-l condusese ghidul cu miros de pește, cît, mai ales, din cauza tensiunii acumulate în ultima perioadă, care-i făcea mîinile să tremure incontrolabil.

În pofida tuturor celor întîmplate taxidermistul nu se putu abține să nu constate că Tristan avea mult mai multe calități decît ar fi ghicit un observator de la distanță. Știa foarte bine care este remediul perfect pentru relaxarea unei persoane ca Jaer Verron. După cîteva înghițituri prelungi din carafa cu vin, acesta își recăpătase calmul și culoarea din obraji.

— Mai vrei puțin? întrebă Tristan și îi umplu cana cu gură largă fără să aștepte răspunsul. Văd că nu mai tremuri.

— Mulțumesc, ești un flăcău de treabă. Îmi pare rău că te-am băgat în belea în piață. Mă odihnesc puțin și te las…

— Și unde intenționezi să mergi mai departe? L-am găsit pe Mayid, dar nu cred că te poate ajuta, în starea sa actuală, să treci în galop de soldații care păzesc ieșirile din satrapie.

— Voi încerca să ajung la prințesa Mizurro, dacă reușesc să îmi refac ținuta, răspunse taxidermistul cu o evidentă lipsă de convingere.

— Ești puțin cam nebun sau peste măsură de naiv. Ei te așteaptă! Nu te vei putea apropia de palat, așa cum nu vei ajunge nici pînă la colțul garnizoanei palatului.

— Dar actele și banii pentru drum? continuă taxidermistul șarada.

— Vor trebui să mai aștepte. Acum nu-i cazul decît să-ți schimbi din nou înfățișarea.

— Mi se pare că exagerezi puțin cu toate astea. În piață a fost într-adevăr o întîmplare nefericită. Sînt de acord că trebuie să-mi schimb înfățișarea, dar numai pentru a putea merge la palat și a cere o întrevedere cu prințesa, căreia îi voi explica neînțelegerea. Sper că mă va ajuta să…

— Gîndește-te puțin… Ai văzut ce brute sînt ceilalți campioni. Crezi că vor da înapoi de la ceva atît de uzual ca uciderea unui oponent? Indiferent cît de inofensiv ar părea el? Și îți amintești ce-a spus unul dintre soldați, cînd a început bătaia: „Ai grijă la celălalt. Să nu-ți scape, mai ales el”?

— Așa a zis, acum îmi amintesc!

— De ce crezi că ne-au oprit din drum, deși nu făcurăm nimic să le atragem atenția? De ce ne-au amenințat cu săbiile scoase din teci, cu toate că era evident că sîntem neînarmați? Crezi că ne-ar fi fost condus la postul de control ca să afle cine sîntem? Și, apoi, că ți-ar fi dat actele de drum și banii și te-ar fi lăsat în pace?

— Poate că ai dreptate. Dar Mizurro, cu siguranță, mă va ajuta! Dacă aș putea să-i vorbesc…

— Și cum crezi tu că vei ajunge la ea? Intenționezi să ceri o audiență, nu?

— Păi la asta mă gîndeam. Știu că nu prea iese din palat…

— Tocmai, nu prea iese din palat! Nu primește pe nimeni! Crezi că cererea ta nu va atrage atenția? Un străin îi solicită o întrevedere prințesei Mizurro, care nu are contacte cu nimeni, nu se implică în treburile oficiale și nu părăsește Palatul Imperial decît arareori. Dacă ai merge îmbrăcat ca mai devreme, prin fața grajdurilor, unde te așteaptă soldații, ai atrage cu siguranță mai puțin atenția…

— Foarte bine, atunci n-am decît să-mi găsesc un loc pe unul din drakkarele care pleacă la noapte

și să mă îndrept direct spre insula unde m-am născut, se răsti Jaer Verron, puțin înroșit la față.

— Știi mai bine decît mine că asta e imposibil. Te vor aștepta și acolo. Unde crezi că îl vor căuta, înainte de orice, pe taxidermistul care a evadat din beciurile Palatului Imperial? Și, în plus, a rănit și trei dintre soldații Înălțimii Sale? Și crezi că după asta mai scapi cu viață? Păzit de cine? De subordonații căpitanului-*martrikoras*, nu? Pentru care tu nu reprezinți, înainte de orice, decît persoana desemnată de Mizurro să-l captureze pe Vasari. Deci, un competitor!

— Nu cred că-și vor da atîta osteneală…

— Ba bine ai face să crezi! Evadarea ta este, deja, de notorietate. Îți imaginezi că împăratul acceptă o asemenea ofensă adusă autorității sale? Dacă vrei să știi, temnicerii care au fost aseară de serviciu vor fi executați mîine, pentru neglijență criminală. Ai auzit bine! Fii sigur că a fost trimis deja un escadron să răscolească toată insula de unde ai venit.

— Ai dreptate, acolo mă vor căuta în primul rînd, murmură taxidermistul, cu voce pierită.

— Pot insularii tăi să țină piept soldaților imperiali? Tocmai celor care le asigură menținerea independenței cîștigate cu atîta greutate? De ce și-ar strica relațiile cu Raghmen I, cînd sînt înconjurați de vecini puternici, care i-ar fi cucerit de mult dacă nu le era teamă de împărat? Pentru tine? Hai să fim realiști!

Taxidermistul își clătină capul, ușor zăpăcit de avalanșa de întrebări și răspunsuri.

— Dacă ai dreptate, rezultă că orice aș face voi fi capturat și, în cele din urmă, ucis. Acasă mă așteaptă soldații trimiși să-l prindă pe taxidermistul evadat, iar aici sînt vînat de campionii celor doi prinți. În ambele cazuri, nu înțeleg de ce există atîta înverșunare împotriva mea…

— Să exceptăm faptul că ești primul condamnat care a reușit să evadeze vreodată din beciurile

palatului! Nici pînă acum nu și-au dat seama pe unde ai ieșit. Sînt la curent cu ancheta, crede-mă! Chiar în timp ce vorbim, șeful temnicerilor este interogat.

Tristan lăsă un moment de tăcere între ei, ca și cînd ar fi așteptat o reacție din partea taxidermistului, apoi, văzînd că aceasta nu apare, continuă:

— Mai grav este faptul că tocmai taxidermistul evadat este și campionul prințesei Mizurro în întrecerea cu frații săi. Ea nu mai are dreptul să-și aleagă un alt reprezentant, iar împăratul nu te va revoca, ci din contră. Îi va întărîta pe prinți, spunîndu-le că delegatul surorii lor este mult mai capabil decît campionii pe care și i-au ales ei. Îi va face să te vîneze cu și mai mare înverșunare.

Taxidermistul goli dintr-o înghițitură restul de vin din pocal și oftă lung.

— Și atunci ce pot face? Încotro s-o apuc? murmură el descurajat.

— Cea mai bună ascunzătoare este cea aflată la vedere, nu știai?

Nu-i răspunse imediat, concentrat să-și umple la loc pocalul. Luă o nouă înghițitură de vin, după care rosti, cu un zîmbet strîmb pe față:

— Dacă tot sîntem puși pe glumit, ia spune-mi, care crezi tu că ar fi cel mai bun loc? Sau te referi la o stare de spirit?

— Chiar aici, pe continent, între granițele imperiului.

— Nu zău! Aici, printre soldații lui, în satrapiile conduse de oamenii supuși lui, aici…?

Servul îl întrerupse cu o mișcare a mîinii.

— Gîndești ca un insular, de aceea te îndoiești de valoarea spuselor mele. Tu ești obișnuit să vezi continentul ca pe o insulă, de o sută de ori mai mare decît cea pe care te-ai născut, cu o sută de ori mai mulți locuitori, cu putere economică și militară masivă și cam atît. Nu poți înțelege relațiile complexe, infinit de complexe care se

manifestă aici. Înțelege că nu te afli pe o insulă foarte mare, ci într-un conglomerat de insule, strîns lipite una de alta, definite de rapoarte complexe, combinații și asocieri, la niveluri pe care nici nu ți le poți imagina. Acum te afli în Satrapia Palatului, cea mai dezvoltată din punct de vedere economic, unde se găsesc cele mai bune condiții de viață. Cea mai bine protejată satrapie și cu cei mai mulți funcționari pe cap de locuitor. Însă pe tot continentul mai sînt o mulțime de alte satrapii, fiecare cu specificul ei, cu civilizația și cultura proprie, uneori atît de diferite! Iar în multe dintre acestea forțele imperiale nu au nici o putere în realitate.

— Cum adică?

— Raghmen I, împăratul care domină o lume întreagă, nu poate, culmea ironiei, să-și exercite imensa putere tocmai la el acasă… Dacă ar interveni cu forța și ar încerca să-și impună autoritatea în oricare dintre satrapiile aflate în subordinea lui, s-ar expune pericolului să piardă controlul asupra întregului imperiu.

— Da, sigur.

— Ascultă-mă, fiecare satrapie este strict specializată într-unul dintre aspectele economice esențiale supraviețuirii Imperiului, ca întreg. Doar de-aia se și cheamă *Imperiul Celor Cincizeci și Două de Satrapii*. Ai auzit pe cineva să spună că s-a născut în *Imperiul Hoddie*? Nu, indiferent pe cine întrebi unde s-a născut, oricare dintre supușii lui Raghmen I îți va spune numele satrapiei de unde se trage. Cum să-ți explic mai bine, ca să înțelegi? Uite, imaginează-ți imperiul ca pe un năvod, iar fiecare satrapie reprezintă cîte un ochi al plasei. Asupra fiecărui ochi trebuie exercitată o forță constantă pentru ca năvodul să stea întins și să acopere o suprafață cît mai mare, așa încît să prindă cît mai mulți pești. Dacă aplici o forță diferită în oricare ochi al năvodului, există pericolul să provoci o ruptură care va compromite

integritatea și buna funcționare a întregii plase. În plus, presiunile diferite vor trimite forțe de intensități diferite și spre alte ochiuri ale plasei, ajungîndu-se, pe principiul valurilor făcute de o piatră aruncată într-un lac, să modifice tensiunile din întreaga plasă. Se va contorsiona, capturînd tot mai puțini pești. Înțelegi?

Cum taxidermistul nu spuse nimic, Tristan continuă:

— Și, în plus, la cel mai mic semn de slăbiciune arătat de Raghmen I, insularii, ca să nu-l mai menționez pe Ensei, din Peninsula lui, abia așteaptă să preia controlul plasei, dacă înțelegi ce vreau să spun!

— Nu am privit niciodată lucrurile așa. Habar n-aveam. Totuși, nu exagerezi puțin?

Servul zîmbea subțire.

— Deloc. Normal că nu te-ai gîndit la asta pînă acum. Doar nu crezi că Raghmen I are vreun interes să se afle adevărata sa relație cu imperiul pe care-l conduce. Eu știu asemenea lucruri fiindcă sînt angajat la Cancelaria Imperială și am o imagine de ansamblu asupra Imperiului. De cîțiva ani arhivez rapoarte oficiale și studii făcute pe teme de guvernare. Am acces la date reale și actualizate. Fac sinteze zilnice pentru funcționarii imperiali cu evenimente precum nerespectarea însemnelor oficiale, răscoale, confruntări armate cu reprezentanți ai împăratului…

— Îmi propui, așadar, să rămîn pe continent, păru taxidermistul să accepte cele spuse de Tristan mai devreme.

— Te pot conduce într-un loc unde nu vei fi atins nici de oamenii lui Raghmen I, nici de cei doi campioni ai fiilor lui. Și unde îl vei putea căuta pe Vasari fără să fie nevoie să-ți ascunzi chipul sau numele.

— Deci tot trebuie să-l caut pe liderul rebel? Chiar și în situația în care mă aflu acum?

— Capturarea lui Vasari este singura ta șansă să ieși din încurcătura în care te afli. Crede-mă cînd îți spun că numai dacă-l vei găsi n-o să fii ucis!

8

Tristan îl urmărea în tăcere pe taxidermistul care înghițea, pe nemestecate aproape, bucăți mari dintr-o rață friptă. Nu se oprea decît pentru a-și înmuia gura, din cînd în cînd, cu cîte o înghițitură de vin. Se vedea cît dusese dorul mîncării din nerăbdarea cu care mușca direct din pasărea pe care o ținea cu amîndouă mîinile și o ducea la gură aproape mai repede decît reușea să înghită.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine! Sper că mă vei lăsa să mă revanșez, cînd voi strînge ceva dinari, pentru acest ospăț demn de un rege. Și pentru haine și tunsoare și…

În pofida celor spuse, Jaer Verron își privea cu tristețe părul decolorat și tuns scurt, reflectat de oglinda de aramă așezată pe peretele din fața lui. Nu se recunoștea deloc în imaginea pescarului blond, îmbrăcat cu pantaloni trei sferturi și cămașă decolorată. La mijloc avea o curea lată, din piele de șarpe, sub care își prinsese o bonetă jerpelită, de un albastru spălăcit.

— Ce zici, să-mi pun și boneta, pentru mai multă veridicitate?

— Măcar pînă ieșim din satrapie ar fi bine s-o porți și pe ea. Știai că pentru pescari boneta este foarte importantă? În afară că îi protejează de soarele fierbinte de pe mare, este însemnul prin care își arată mîndria că sînt furnizori ai hranei principale în șaizeci la sută din satrapiile imperiului. Și bonetele lor diferă în funcție de peștii pe care-i pescuiesc. Tu porți bonetă de pescari de gumani, peștii aceia micuți folosiți ca momeală pentru balene.

— A, nu puteai să găsești și tu o bonetă de pescar adevărat? oftă taxidermistul, într-o stare de

spirit foarte proastă din cauza vestimentației sărăcăcioase pe care-o primise.

— Păi, pescarii de gumani sînt cei mai importanți. Și au de ce să fie mîndri de ei. Dacă n-ar fi capturile lor, nimeni n-ar mai prinde „pești adevărați" cum le zici tu…

Încă oftînd, Jaer Verron încercă să își îndese boneta pe capul pe care și-l simțea străin după ce-și pierduse claia de păr negru, pînă nu de mult mai lung de linia umerilor.

— Ei, cum ți se pare?

— Încearcă să stai puțin cocoșat și mai trage-ți boneta un pic pe frunte. Și nu-ți mai atinge atît de des ceafa. Bine că ai tenul închis la culoare, altfel nu cred că am fi reușit să păcălim pe nimeni că ești pescar de gumani.

— Păi nici nu sînt și nici nu cred că am vreo șansă să ajung unul dintre ei. Înțelegi, nu am răbdare să stau cît e ziua de lungă în soare, cu ochii la plasele alea mărunte pe care le tot aruncă ei în apă. Și hainele astea aspre nu-mi plac. Nu înțeleg cum de nu sînt toți bolnavi de piele sau ăăă…

— Nu-ți face griji, hainele astea te vor proteja, în nici un caz nu te vor îmbolnăvi, îl liniști servul. Sînt lucrate din fire dure de shiva tocmai pentru a rezista la soarele puternic și la apa sărată cu care vin în contact adeseori. Rezistă și doi ani fără să se rupă și fără să fie nevoie să fie curățate.

— Tu vorbești serios? De cînd nu au mai fost spălate cele pe care le port eu?

— Habar n-am. Dar nu contează, ți-am zis! Deși nu era nevoie, le-am clătit în apă dulce înainte de a ți le oferi. Vezi tu, una dintre calitățile firului de shiva este aceea că, în contact cu orice fel de lichid, nu se udă. Din cauza uleiului specific, orice soluție lichidă alunecă pe suprafața firului, fără să lase nici o urmă. Nici o bacterie, nici un miros, nimic. Tot din cauza asta hainele țesute din fire de shiva sînt și un pic scorțoase, după cum, probabil,

ți-ai dat seama pînă acum. Nu cred să-ți provoace răni serioase, mai ales dacă încetezi să te scarpini.

Jaer Verron își scoase cu părere de rău mîna de sub cămașa ce-i irita pielea neobișnuită cu astfel de vestimentație și spuse spășit:

— Îmi imaginez că sînt greu de găsit pentru cineva care nu face parte din breasla pescarilor. Sau mă înșel?

— Nu, ai dreptate. Am niște amici pescari care-mi fac diverse servicii. Le vom înapoia hainele imediat ce ieșim din satrapie.

— Te referi la cel care m-a condus pînă aici?

— Nu este nevoie să știi mai multe despre acest subiect și nici nu este important pentru ceea ce vom face în continuare. Crezi că ești pregătit să ieșim de aici? Se înnoptează și aș vrea să ajungem la Poarta Apuseană chiar la schimbarea gărzii. Atunci e cel mai bun moment ca un fugar să treacă neobservat.

— Auzi, de ce mă ajuți? întrebă taxidermistul dintr-odată, privindu-l atent în oglinda ce-și pierdea lent din strălucire. Nu ai cum să știi dacă voi avea suficienți dinari să te răsplătesc. Plus că te pui într-un mare pericol ajutînd un evadat să fugă. Pierderea slujbei de la Palat probabil că este cel mai mic rău care ți se poate întîmpla…

— Eu am ales să te ajut. O să-ți explic mai tîrziu, pe larg, care sînt motivele mele. Și cred că sînt persoana cea mai în măsură să-mi port de grijă în fața soldaților imperiali. Ai să vezi mai încolo. Acum, dacă nu te superi, chiar că trebuie să ne grăbim!

9

Jaer Verron mergea cu pași grăbiți în urma bărbatului masiv care-l amețea cu mirosul lui de pește, mai grețos chiar decît cel de transpirație. Lîngă el, Tristan nu părea să ia în seamă putoarea la care erau sensibili pînă și soldații ce patrulau în număr mare pe străduțele pe care le traversau.

Aceștia le aruncau, în general, cîte o privire scurtă, în care se citea clar scîrbă și dispreț, după care se grăbeau să se îndepărteze de sursa mirosului oribil.

Pe cînd taxidermistul, obișnuit cu mirosurile tari prin prisma îndeletnicirilor sale, se chinuia, amețit, să ignore mirosul și privirile nemulțumite aruncate de trecătorii cu care se intersectau sporadic, tînărul serv încercă să-l angreneze într-o discuție:

— Ei, ce părere ai despre frumoasa noastră cetate? Ai apucat să vezi ceva interesant de cînd ești aici?

— Mai nimic! Nu mi-a luat decît o zi să intru în bucluc. Cît să mă înscriu în concurs, iar apoi am ajuns la dineu…

— Și chiar nu ți-a atras nimic atenția?

— Păi, în port erau ancorate cele mai mari nave din cîte am văzut pînă acum. Nu pot uita statuile fioroase ce înconjoară Poarta Maritimă. Mi s-a părut că imitau destul de bine mai multe animale din cele pe care le-am văzut în cartea mătușii mele: sirene, meduze, *porci marinii*, *snakkare* și alte cîteva cărora le-am uitat denumirile. M-a surprins cît de bine s-au conservat, chiar și pentru o sculptură în piatră. Cred că poarta aceea arată exact ca la data cînd a fost înălțată!

— Așa e. Nu s-a intervenit niciodată pentru reparații, din cîte știu eu. Cel puțin nu de cînd a preluat tronul Raghmen I. Nici o poartă a satrapiei, nici o porțiune din zidul înconjurător nu a fost refăcută sau măcar întărită, deși, din datele la care am acces, rezultă că sînt anumite zone unde se impune de urgență o reconstruire. N-am fost să văd cu ochii mei locurile indicate, dar rapoartele pe care le-am primit sînt destul de îngrijorătoare.

— Eu chiar am văzut o porțiune de zid căzută în paragină. Eram în curtea interioară a palatului, cînd, printr-o spărtură în zid, am zărit marea.

— În ce zonă?

— Aproape de Turnul de Vest. Probabil că, fiind o zonă oricum inaccesibilă dinspre mare, nici nu se

vor obosi să încerce să repare zidul dărîmat. Dacă stau bine să mă gîndesc, cred că este și o operație dificilă. Nici nu știu, sincer, cum au reușit primii constructori să realizeze o lucrare atît de dificilă, nu doar prin dimensiuni, care sînt impresionante, ci și ca soluții tehnice. Cît meșteșug!

Tristan părea pasionat de discuțiile pe marginea acestui subiect. Era, în mod evident, un mare admirator al vechilor constructori, așa că nu mai contenea să-i prezinte taxidermistului și alte aspecte demne de respect din munca acestora:

— Da, mulți trec cu vederea capodoperele care ne înconjoară. Uită prea adesea cît de vechi sînt zidurile și chiar multe dintre clădirile din interiorul lor. Pînă și pavajele pe care pășim zi de zi au fost realizate în vremuri de demult. Și la fel este în majoritatea satrapiilor. Habar nu aveai, este?

— Să știi că da! Dar și în insulele pe unde am umblat am întîlnit aceeași situație. Construcțiile sînt destul de asemănătoare cu cele de aici.

— Meșteșugul s-a pierdut de mult, îl întrerupse Tristan. Constructorii de astăzi nu mai reușesc nici măcar să peticească lucrările înălțate de înaintașii lor! Se spune că nu sînt dinari pentru lucrări serioase, că nu mai sînt materialele de altădată, fel și fel de scuze. În realitate, nu mai există cunoștințe, interes și nici preocupare. Pur și simplu! Știi, începînd din momentul în care Raghmen I a urcat pe tron, nici măcar nu s-au mai făcut încercări de execuție a unor lucrări de întreținere a vechilor clădiri. A fost o singură tentativă, de năruire a unui teatru aflat în paragină, dar nici asta nu s-a reușit. O să-ți povestesc odată… În fine, tot ce s-a construit sub domnia actualului împărat nu au fost decît clădiri și drumuri aflate în afara fortificațiilor din jurul satrapiilor.

— Zici că nu reușesc nici să repare vechile construcții, nici să le distrugă?

— Chiar așa! Și nici să înalțe construcții la fel de trainice ca altădată. Dar iată că am ajuns. Ar fi mai bine să nu vorbim o perioadă. Prietenul nostru va avea grijă de tot…

Absorbit de conversație, taxidermistul nu observase arcada porții ce se înălța, mult deasupra locuințelor, la cîteva străzi în dreapta lor. În mod surprinzător, cotiră în direcția opusă porții, pe o stradă mult mai largă decît oricare dintre cele pe care le traversaseră pînă atunci. În pofida dimensiunilor, strada părea neîncăpătoare pentru mulțimea de persoane, bagaje și calești de toate felurile. Caii, obișnuiți cu aglomerația, erau singurul reper liniștit în acel furnicar.

Își făcură loc prin aglomerație, surprinzător de rapid, către o trăsură cu optsprezece locuri, de pe acoperișul căreia stătea să cadă un morman de bagaje, în special cutii de lemn, bine ferecate în lanțuri metalice. Prietenul lui Tristan plăti taxa de drum, iar taxidermistul și tînărul serv se luară după el, fără un cuvînt, spre ultimul rînd al trăsurii, urmăriți de privirile încruntate ale celorlalți călători.

Taxidermistul, care se acomodase în cele din urmă cu mirosul călăuzei lor, nu își putu reține un zîmbet la gîndul calvarului ce-i aștepta pe călătorii din imediata lor vecinătate. Aceștia păreau a fi în principal reprezentanți ai administrației imperiale sau comercianți bogați, căci erau îmbrăcați extrem de bine, cu tunici noi, frumos colorate, iar în picioare aveau încălțări din piei scumpe.

Nici nu se așezară bine la locurile lor și trăsura se și puse în mișcare, ducîndu-i, în scurt timp, în fața porții pe care-o zăriseră mai devreme. Spre uimirea lui Jaer Verron, soldații care stăteau de strajă nici nu se uitară în direcția lor, mulțumindu-se să ridice bariera. Aproape imediat ce lăsară în urmă poarta, unul dintre călătorii așezați în fața lui Tristan strigă către cel care ținea hățurile:

— Cît ai luat ca să scoți din cetate împuțiții din spate? Coboară-i mai repede că ne omoară cu mirosul. Soția mea este însărcinată și nu mai poate suporta. Am să-ți fac reclamație!

Înainte ca omul interpelat să-i răspundă, mai mulți călători, în special cei din apropierea lor, începură să-și strige nemulțumirea pentru condițiile insuportabile de călătorie. Jaer Verron simțea cum îi crește enervarea. Se ridică mînios să-i confrunte pe cei care-i jigneau, însă Tristan strigă împăciuitor:

— Vă mulțumim că ați acceptat să călătoriți alături de noi. Nu am fi folosit o trăsură pentru comercianți, dacă am mai fi găsit locuri în cele folosite de pescari de-ai noștri. Vom coborî la primul han, nu departe de aici. Vă rugăm să acceptați scuzele noastre sincere pentru neplăcerea la care v-am supus. Pentru asta vă oferim și cîte trei dinari de persoană!

Strigătele încetară la auzul generosului anunț, dar era evident că nimeni nu-i voia în trăsură. Taxidermistul răsufla cu greu în atmosfera încărcată de disprețul și scîrba afișată fățiș de cei din jur. Nu putea ignora însă mîna lui Tristan, ce-i strîngea cu putere antebrațul, ca o reamintire a promisiunii făcute mai devreme, că va face tot posibilul să nu iasă în evidență.

— Dacă mai stăteam o clipă lîngă fandosiții aceia, sigur luam pe careva la pumni, spuse taxidermistul încă enervat, după ce coborîră în fața hanului, așa cum promiseseră.

— Bine ai făcut că ți-ai păstrat calmul, îi spuse tovarășul său, zîmbind. Dacă se isca un scandal cît de mic, am fi avut de plătit mai mult de trei dinari de persoană. Bine că s-a încheiat! Acum trebuie să-mi iau rămas-bun de la cel care ne-a condus pînă aici. Mergi în han și comandă ceva de mîncare pentru drum. Vin și eu imediat. Și fii fără grijă, am destui dinari pentru amîndoi! completă

amuzat, interpretînd corect figura jenată a taxidermistului.

10

Cei doi armăsari înaintau la trap pe un drum nepietruit, care traversa o pădure deasă de pini. Taxidermistul, obișnuit cu orele lungi de pîndă din partidele nocturne de vînătoare la care participase, s-ar fi putut orienta destul de bine și fără lumina aruncată de felinarul purtat de Tristan, însă recunoștea în sinea lui că, fără lumina aceea firavă, s-ar fi temut puțin. Nu de întuneric, chiar dacă i se părea că pe continent nopțile sînt mai întunecoase decît pe meleagurile sale natale, ci de sunetele ce străbăteau din toate părțile pădurea seculară. Frunzele copacilor foșneau aspru, deși nu se simțea nici o pală de vînt care să le anime, păsările nocturne țipau ascuțit, parcă din toate părțile, și, din cînd în cînd, se auzeau răgetele triste și joase ale unor ființe pe care Jaer Verron nu le recunoscu după glas. Tristan trase ușor de frîu, iar calul încetini.

— Cred că am ajuns destul de departe. Nu văd nici un motiv să continuăm în seara asta. Este destul de periculos și ziua, darămite pe asemenea întuneric! Peste puțin timp, ajungem lîngă o poiană și vom putea înnopta, fără probleme, în cabana de-acolo. Mînă cu grijă, căci drumul va deveni și mai primejdios.

Taxidermistul nu-i răspunse, concentrat să urmărească poteca ce urca abrupt, printre steiuri ascuțite. Se simțea cuprins de griji nelămurite. Încercă să recapituleze în cap drumul pe care-l făcuseră pînă aici, din momentul în care ieșiseră din curtea hanului, dar își dădu seama, cu uimire și un fior de teamă, că nu își amintește nimic altceva în afară de întunericul dens ce se lăsase deasupra lor ca o pătură groasă, imediat ce ieșiseră de pe drumul principal. Cotiseră la dreapta, ajungînd pe această potecă săpată, în prima parte cel puțin, în

pămînt moale. Cînd începuseră să meargă printre steiurile mai ascuțite ca o lamă de pumnal?… n-ar fi putut spune. Și, pînă la urmă, la cîte i se întîmplaseră de două zile și două nopți, ce mai conta ce fel de cărare era cea pe care înainta în clipa aceea? Era absolut normal să se simtă ciudat după atîtea…

— Am ajuns, îl auzi pe Tristan strigînd de undeva din față.

Se aflau într-un spațiu larg, eliberat de copacii amenințători și acoperit de o iarbă foarte scurtă, ce părea o binecuvîntare pentru copitele greu încercate de panta de mai devreme. În cîteva minute, legară caii de niște piloni înalți aflați chiar lîngă intrarea într-o cabană joasă, dar bine închegată între bîrnele ei din lemn. Așezați în fața sobei în care jucau flăcările vioaie, Tristan și Jaer Verron mîncară în tăcere și cu poftă lipiile umplute cu pește pe care le cumpăraseră mai devreme de la han. Trecînd la golirea primului ulcior cu vin din cele patru achiziționate cu același prilej, lui Tristan îi reveni cheful de vorbă:

— Spune-mi, te-ai săturat cît de cît?

— Spre surprinderea mea, da. Nu m-aș fi așteptat să mă satur din două lipii, dar cred că abia mîine spre prînz voi mai dori să bag ceva în gură.

— Ți-am spus eu, îl aprobă servul mulțumit. Să știi că lipii așa de bune nu poți să mai mănînci decît în satrapia crescătorilor de alge, în Yassou. De acolo au și fost aduse cele pe care tocmai le-am înghițit. Nevasta hangiului are niște cunoștințe acolo, care-i mai trimit, din cînd în cînd, cîte un pachet cu bunătăți.

— Am mai mîncat astfel de lipii și în Satrapia Palatului…

— Și n-ai observat diferența? Nu sînt nici pe departe de calitatea acestora.

— Ba da, am observat. Nu se aseamănă nici la gust, și nici nu sînt atît de sățioase. Cred c-am

mîncat vreo cinci la dineul taxidermiștilor și nu mi-au ajuns nici pe-o măsea!

— E normal, căci acelea erau preparate din alge sălbatice. Se găsesc peste tot, dar nu au nici o altă calitate în afară de aceea că se umflă în stomac, îmbolnăvindu-i destul de serios pe cei care le consumă în cantități mari.

Jaer Verron luă o înghițitură lungă de vin, ca pentru a alunga eventualele efecte negative ale lipiilor mîncate la dineu. Apoi, cu ochii fixați pe flăcările ce umpleau cu lumină caldă întreaga încăpere, spuse cu glas ușor tremurat:

— Deci am ajuns pînă aici! Ce facem mai departe?

— În seara asta, doar ne odihnim. Trebuie să ne recăpătăm forțele pentru ceea ce ne așteaptă mîine.

— Și ce urmează?

— Un drum puțin mai dificil decît cel de astăzi, pe care va trebui să-l parcurgem în galop, căci este destul de lung. Nu știu cît ești de obișnuit să călărești, dar voi încerca să găsesc cărări cît mai blînde pentru spatele tău.

— N-am călărit prea mult, dar nu cred să fie asta o problemă.

— În continuare, trebuie să avem grijă să nu fim urmăriți. Pînă acum nu am observat nimic suspect, dar nu poți fi niciodată prea atent.

— Chiar crezi că voi fi în siguranță acolo unde mă duci?

— Nimeni nu te va putea ataca pe față, în mod direct. În orice caz, nici un reprezentant al Imperiului, oricît de influent ar fi acesta. Dar nu vei fi intangibil, îți dai seama, pentru un ucigaș plătit, spre exemplu. Nu te îngrijora însă, îți voi găsi o gardă personală…

— Și pînă îmi găsești tu o gardă personală? Care, oricum, ce poate face singură împotriva unui grup de soldați? Sau a unuia singur, dar care este membru al trupelor a'honice?

— Am trimis deja vorbă unui prieten să se pregătească pentru venirea ta, dar nu știu dacă va reuși să ajungă la destinație înaintea noastră…

— Tot nu mi-ai spus de ce mă ajuți! Cînd ai atîtea de pierdut… Nici nu vreau să-mi imaginez ce-ai păți dacă s-a descoperi că mă ascunzi de soldații imperiali. Pierderea slujbei de la Cancelaria lui Raghmen cred că te-ar durea cel mai puțin.

— Aș pierde mult mai multe dacă nu te-aș ajuta. Și sînt cel mai în măsură să-mi port de grijă. Dacă nu aș fi capabil să am grijă de mine, cum pot avea pretenția să am grijă de soarta unui întreg imperiu?

— Despre ce vorbești? Cine ești? Cine te crezi, de fapt? îl luă la rost taxidermistul.

Instinctiv, se trase mai departe de tînărul serv, fixîndu-l cu o privire din care dispăruse brusc orice urmă de oboseală.

— Ai dreptate, a venit momentul să facem cunoștință cum se cuvine, îi răspunse Tristan calm. Nu ai de ce să te îngrijorezi în privința mea. Nu te-am mințit cînd spuneam că vreau din tot sufletul să te ajut căci, asta nu ți-am spus-o, astfel ajut și Imperiul Celor Cincizeci și Două de Satrapii.

— Ai face bine să-mi spui tot, îl întrerupse Jaer Verron încruntîndu-se nervos. Am avut parte de suficiente necunoscute în ultimele zile. Vreau să știu cu cine stau de vorbă și pe mîna cui m-am lăsat, chiar acum! Mai bine mergeam cu soldații din piață decît cu tine, adăugă el cu voce aspră, gîndindu-se că, de fapt, ar fi fost ideal să fi rămas în temniță lui Raghmen, de la început; sau, chiar mai bine, să nu fi participat la concursul acela blestemat.

— Îmi imaginez ce trebuie să fie în mintea ta acum, îi răspunse celălalt, pe un ton liniștit. Nu ți-am spus nici o minciună pînă acum. Doar că nu ți-am spus tot adevărul. Nici nu aveam cum, în iureșul care a fost în jurul nostru. Dar acum avem toată noaptea la dispoziție și un loc așa de plăcut…

— Hai, spune odată, nu mai trage de timp, îl întrerupse taxidermistul.

— Mă numesc Tristan Proteic, serv la Cancelaria Imperială și, în timpul liber, lider al Rezistenței din Satrapia Palatului. E destul de clar pentru tine?

— Ești Vasari cumva?

— Nu sînt Vasari. Tocmai ți-am spus cum mă cheamă.

— De ce te-aș mai crede? i-o tăie scurt Jaer. Dar să presupunem că ești cine ai spus! Atunci îl cunoști pe Vasari. Unde e? El este prietenul de care vorbeai?

— Pînă mai adineauri te plîngeai că nu ți-am spus totul, iar acum nu mă lași să vorbesc. Să-ți umplu paharul?

— Te rog! Atîtea dezvăluiri mi-au făcut o sete… – mai spuse taxidermistul pe un ton zeflemitor. Sete de cunoaștere, desigur, dar stînd lîngă tine mă mulțumesc și cu un pahar de vin. Pînă nu se termină și ăsta, nu?

— Întîi am să-ți povestesc cine sînt și ce fac, iar apoi îți voi spune și ce știu despre Vasari, își urmă răbdător ideea Tristan Proteic.

Așteptă pînă ce Jaer Verron termină de băut și se așeză comod, pregătit să audă continuarea.

— După ce mi-au murit părinții, în urmă cu cîțiva ani, cel mai bun prieten al tatălui meu, înalt funcționar la Cancelaria Imperială, mi-a propus să lucrez cu el. Tot el m-a introdus și în rîndurile Rezistenței. Probabil că m-am descurcat foarte bine, căci iată, în urmă cu o jumătate de an, am fost ales să conduc organizația care activează în Satrapia Palatului.

— Și ce face Rezistența asta a voastră? Împotriva cui *rezistați*? Sînteți o grupare secretă sau ce?

— Luptăm împotriva factorilor de orice natură care determină degradarea constantă a Imperiului

și care-ar putea afecta integritatea și continuitatea acestuia în timp.

— Dă-mi cîteva exemple concrete, că nu înțeleg nimic…

— Îți amintești discuția noastră despre pierderea tainelor meșteșugului constructorilor care-au realizat Palatul și fortificațiile din jurul acestuia?

— Desigur!

— Mai mulți membri de-ai noștri caută pe tot cuprinsul imperiului informații care să ne ajute să redescoperim secretele maeștrilor pietrari. Alții cercetează minele din munți, pentru a descoperi roci care să aibă calități asemănătoare celor folosite la construcțiile despre care-ți spuneam.

— Păi, de ce nu vă concentrați, în primul rînd, asupra construcțiilor propriu-zise? Că doar le aveți în fața ochilor, nu? De ce nu vă începeți cercetările cu ele?

— Am ajuns la concluzia că manifestarea unei astfel de preocupări ar atrage atenția împăratului.

— A, deci împăratul nu știe despre voi. Mă și miram să vă numiți *Rezistență* și să funcționați la vedere…

— Din fericire, pînă în prezent nu a aflat prea multe despre scopurile noastre.

— Păi, de ce vă ascundeți? Nu cred că Raghmen I nu ar vrea să-i sprijine pe cei interesați să amplifice prosperitatea Imperiului. Iar preocuparea pentru recuperarea unor tehnici extraordinare de construcție nu poate decît să vă atragă simpatia lui, nu?

— Ceea ce ți-am spus despre proiectul privind refacerea vechilor edificii a fost doar un exemplu. Rezistența are în vedere „factorii de orice natură care ar putea afecta integritatea Imperiului”. Parcă așa am zis, nu?

— Iar unul din acești factori este, după opinia Rezistenței, chiar împăratul, nu? completă taxidermistul.

— Nu el, în nici un caz! Dar cei doi prinți, Lorn și Thelo, sînt o adevărată amenințare la adresa existenței imperiului.

— Hai că devine interesant! Continuă…

— Nu știu cît de bine ești la curent cu istoria familiei imperiale, începînd de la Hafthor, tatăl lui Raghmen, pînă în prezent.

— Așa și așa, doar ce am auzit din bîrfele spuse în jurul unui pahar. Pe împărat l-am văzut pentru prima oară azi-dimineață, așa că nu-ți pot spune prea multe despre el. Din cîte am înțeles, nu-i prea pasă lui de cei pe care-i conduce, dar ce conducător este preocupat de asta? Pe de altă parte, se spune că ar fi un strateg foarte abil și nu pot nega că puțini ar fi reușit să păstreze imperiul între aceleași granițe în care l-a primit la întronare, cu toate presiunile venite dinspre Peninsulă și insulele din sud.

— Așa este. Dar ai uitat să menționezi cel mai mare merit al împăratului nostru. Cel care i-a permis, pînă acum, să aibă o guvernare relativ liniștită.

— Și care ar fi acesta?

— A fost unicul copil al părinților săi!

— Dar asta nu are nici o legătură cu meritele cuiva. Ține doar de…

— Conjunctură, nu? Păi, tocmai conjuncturile sînt cele care formează un mare conducător. Oricît de capabil ar fi acesta, dacă nu are conjuncturi favorabile, va ajunge, în cele din urmă, să-și piardă poziția. Iar conjunctura care l-a ajutat cel mai mult pe Raghmen a fost tocmai lipsa unui contracandidat legitim la putere. Situația este foarte diferită în ceea ce-i privește pe cei doi fii ai acestuia. Ambii îi seamănă tatălui lor, deci amîndoi vor puterea, întreaga putere, nealterată și nedivizată. Știi prea bine că doi lei nu pot împărți aceeași căprioară. Nici unul nu se poate sătura cu doar jumătate din ea.

— Deci voi credeți că cei doi se vor lupta unul cu altul pînă cînd căprioara va fugi, iar ei vor fi prea răniți sau prea obosiți ca s-o prindă din nou, nu?

— Sau ca să observe tigrul ce-i așteaptă în tufișuri ca ei să se epuizeze reciproc. Iar un astfel de prădător va prinde și căprioara și îi va ucide și pe cei doi cu ușurință, a dezvoltat Tristan analogia.

— Cînd zici de tigru, te gîndești cumva la Ensei, regele din Peninsulă?

— Înțelegi repede! Se pare că, pentru a pune jar pe foc, acesta ar fi făcut deja unele înțelegeri cu cei doi prinți. Le-ar fi promis, fiecăruia separat, mîna fiicei sale, Nerra, și o zestre substanțială. Întreg teritoriul Peninsulei, ca să fiu mai exact!

— Și el ce cîștigă din toate astea? O să aștepte, răbdător, să moară Raghmen?

— Păi, tocmai aici e șmecheria… Prinții trebuie să-și detroneze tatăl. Le-a dat un termen de un an de zile. Și cum pot face asta, dacă nu printr-o crimă, că doar nu te aștepți să accepte Raghmen să se retragă de bună voie!

— Aha, de aia îi amăgește Raghmen că intenționează să predea puterea!

— Mda, le-a găsit o ocupație care să-i distragă de la propunerea lui Ensei.

— Dar ai uitat de Mizurro! Și ea participă la întrecere și are o șansă, cît de mică, să cîștige tronul…

— Văd că ai o părere destul de bună despre tine!

— Păi, dacă-mi spui odată cine-i Vasari, poate chiar am o șansă…

— Nu tu voiai să fugi drept acasă și s-o lași baltă?

— Ce pot spune? Dincolo de aparențe, sînt un adevărat cavaler, gata să se sacrifice pentru o domniță aflată în nevoie!

Tristan dorea să readucă discuția pe un făgaș serios:

— Toată lumea uită de Mizurro, din varii motive, cînd vine vorba despre descendența la tron. Și asta e un lucru foarte bun pentru continuitatea imperiului!

— De ce?

— Mizurro este exact necunoscuta care-ar putea întoarce rezultatul într-un calcul în care constantele nu indică deloc ceva bun.

— Adică, dacă ai de ales între o situație rea sau una necunoscută, e mai bine să alegi varianta a doua, care ar putea fi la fel de rea ca prima sau mai bună, nu ?

— Da și nu. Adică, dacă alegi răul din start, bine nu are cum să-ți fie! Dar Mizurro nu este chiar o necunoscută. Chiar dacă este atît de puțin vizibilă…

— Ce vrei să spui? Cred că vorbești dinadins ca să nu înțeleg nimic.

— E complicat. Uite, Raghmen conduce exact ca tatăl său și exact la fel va proceda și oricare dintre fiii săi, dacă va apuca s-o facă! Pe cînd Mizurro nu seamănă deloc, în nici un punct, cu frații sau cu tatăl ei. De parcă n-ar fi de același sînge! În fine, din observațiile și analizele făcute în cadrul Rezistenței, am ajuns la concluzia că Mizurro la conducerea imperiului nu are cum să facă mai mult rău decît oricare dintre frații săi, dar este foarte probabil să facă mai mult bine!

— Cum ar veni, voi o susțineți pe Mizurro să ajungă împărătească, am înțeles cum trebuie? O credeam foarte capabilă, dar chiar să organizezi o mișcare de opoziție cînd ești la putere, cum s-ar zice, asta chiar că e viclenie curată!

— Ai înțeles total greșit!

— Așa, dă vina pe ascultător cînd explici prost.

— Mizurro nici nu știe de noi, își pierdu Tristan răbdarea. Habar n-are că o susținem!

— Bine, fie cum zici tu! Am înțeles de ce m-ai ajutat pînă acum. Povestește-mi despre Vasari, pînă nu ne apucă zorile.

— Am impresia că tu faci eforturi să nu înțelegi! Te grăbești să tragi concluzii simpliste, cînd, de fapt, nimic nu e așa simplu cum pare.

— Ba am impresia că ție îți place să te complici inutil, începu și taxidermistul să-și piardă răbdarea și chiar concentrarea, căci golise aproape de unul singur trei dintre ulcioarele cu vin.

— Uite, am recunoscut că este și în interesul Rezistenței să îl găsești pe Vasari. Ai înțeles pînă aici?

— Da, zi mai departe, îi imită Jaer Verron sarcasmul.

— Nu doar pentru a o ajuta pe Mizurro să ajungă împărătească…

— Nu?

— Nu. Rezistența are nevoie de PonCim pentru a apăra imperiul. Chiar și cu Mizurro la conducere, tot sîntem în pericol de a fi cuceriți. Doar unii ca PonCim o pot ajuta pe fata cea mică a împăratului să evite asta. Că doar ei au ajutat și la crearea imperiului în granițele pe care le are acum…

— Chiar că nu mai înțeleg nimic!

— PonCim este o grupare de oameni cu puteri fizice și intelectuale extraordinare. Ei au stat alături de Hafthor, la masa negocierilor și chiar și pe cîmpul de luptă, cînd a unit toate cele cincizeci și două de satrapii sub aceeași conducere. Numai datorită lor există Imperiul Hoddie!

— Habar n-aveam!

— Nici nu aveai de unde. La scurt timp de la cucerirea celei de-a cincizeci și doua satrapii s-a întîmplat ceva, nu știu despre ce este vorba, care l-a făcut pe proaspătul împărat, Hafthor, să îi renege pe cei mai apropiați aliați ai săi. I-a înlăturat pe toți din administrația imperială și chiar a ordonat ca din înregistrările oficiale să dispară orice referire la rolul avut de organizație în formarea imperiului. După aceea s-a dat un edict imperial care denunța PonCim drept „o grupare rebelă care atentează la

siguranța imperiului și a conducătorului său", moment în care aceștia au trecut în clandestinitate.

Jaer Verron stătea mut, numai ochi și urechi, încercînd ca înțelegerea lui să țină pasul cu vorbirea lui Tristan.

— Nimeni nu știe unde au ajuns ori ce li s-a întîmplat, căci din acel moment nu s-a mai auzit nimic despre ei. Doar cîteva povești populare, cărora nu știu cîtă crezare ar trebui să le dăm. Conform acestora, imediat ce Raghmen s-a urcat pe tron, Vasari, liderul PonCim de la acea dată, ar fi încercat să-l facă pe împărat să se răzgîndească în privința lor. Chiar l-ar fi atenționat despre un complot pus la cale de Ensei cu scopul de a-l detrona, și chiar l-ar fi ajutat să-i găsească pe toți cei implicați în această acțiune.

— Păi și de ce nu s-au împăcat?

— De asta îți și spun că nu prea am încredere în poveștile astea…

— Și totuși, o persoană numită Vasari chiar a existat, de vreme ce Raghmen vrea s-o găsim, nu? În orice caz, mai am o mică neînțelegere, mai degrabă de ordin tehnic, nu mare lucru…

— Dacă tot ai menționat-o…, îl încurajă Tristan să-și ducă gîndul pînă la capăt.

— Să presupunem, prin absurd, că acest Vasari mai trăiește, iar eu chiar îi dau de urmă. Dacă îl aduc în fața lui Raghmen, crezi că va mai trăi ca să ajute la apărarea imperiului?

— Păi cine a zis că îl vei preda împăratului?

— Chiar îți bați joc de mine? Nu voiai mai devreme ca Mizurro să cîștige întrecerea?

— Cine a cîștigat ultimul concurs al artiștilor-taxidermiști? Raghmen nu o să primească decît cadavrul lui Vasari! Așa că trebuie să dai de el cu orice preț. În cel mai rău caz, dacă Vasari nu mai este, tot trebuie e să afli cum arăta. Nu uita, e posibil ca împăratul să-l fi întîlnit!

— Și ne întoarcem la prima mea întrebare. Cine e Vasari?

— Nu pot decît să sper că vei reuși tu să afli. Toți ne rugăm pentru asta, și Rezistența, și Mizurro.

CATEDRALĂ

SEIDUN *– catedrala din Satrapia Daisei (numită adeseori, simplu, Satrapia Catedralei) este o clădire impozantă, avînd 100 de metri pătrați la sol și 50 de metri în înălțime. Este faimoasă pentru ornamentele exterioare și interioare, vitraliile bogat colorate și cele patru turnuri care adăpostesc cea mai mare bibliotecă de pe continent, depășind-o, atît în ceea ce privește numărul de volume, cît și domeniile acoperite, pe cea imperială.*

Loc de pelerinaj pentru credincioșii din cele patru zări, datorită însănătoșirilor miraculoase realizate de preoții-vindecători care slujesc aici, Catedrala este, în mod surprinzător, cel mai des menționată în înscrisuri ca loc de unde a început căutarea lui Vasari și…

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziuni 902 / 908 – *Geografie. Biografie. Istorie*;

Indice 903 – *Preistorie. Vestigii preistorice, artefacte, antichități*

11

În răcoarea umedă a dimineții, Jaer Verron era bucuros să plece cît mai curînd dintr-un loc ce-i dădea fiori în continuare. Și nu erau doar sunetele nenaturale, ci și mișcările furișate pe care avea impresia că le zărește, cu coada ochiului, în spatele pinilor maiestuoși ce mărgineau poiana.

Iarba înaltă de la picioarele calului său tocmai se unduise, ca atinsă de o mînă nevăzută, cînd taxidermistul apucă hățurile, dar animalul nu dădu nici un semn de neliniște.

— N-aș fi crezut că ai avea probleme cu înnoptatul departe de casă, îi spuse vesel Tristan, cu aluzie directă la ochii încercănați ai taxidermistului.

— N-am avut niciodată, și cred că nu ar fi fost cazul nici noaptea trecută, dacă n-aș fi trecut prin atîtea peripeții pînă să ajung aici, i-o întoarse acesta. Sau poate că mi-ai turnat tu ceva în vin!

— Vinul este un drog mult prea puternic ca să fie nevoie să intervin și eu, rîse Tristan. Am strîns tot, ești gata?

— Cu cît plecăm mai repede, cu atît mai bine. Mergem unde vrei tu, dar scoate-mă odată din pădurea asta.

— Locul te cam apasă, nu? îl privi lung tînărul serv. Mi s-a părut mie că nu ești chiar în largul tău de aseară, dar am dat vina pe oboseala ultimelor zile.

— Despre ce vorbești? încercă taxidermistul să ascundă teama irațională care nu-l lăsase să adoarmă decît spre dimineață și care, după un somn agitat, îi revenise cu forță în suflet. Nu înțeleg ce vrei să spui!

— Scuză-mă, spuse Tristan încălecînd. Am crezut că simți și tu, ca mulți dintre cei care trec pe aici, o apăsare în piept, o teamă care aproape că te sufocă. Știi, vine de la sufletele îngropate în locurile acesta.

— Despre ce e vorba?

— Am să-ți povestesc, poate așa trece mai repede timpul pînă ieșim din pădure. Recunosc, de cîte ori trec pe aici, nici eu nu sînt chiar în apele mele.

— M-ai făcut curios, spuse taxidermistul rapid, ușurat să afle că există o posibilă explicație pentru frica pe care o simțea.

— Mi-e greu să definesc precis senzațiile astea, începu Tristan, conducîndu-și armăsarul spre marginea poieniței. Ai grijă, căci vom urca destul de abrupt, iar drumul nu mai este așa de bun ca pînă aici.

— Voi fi atent. Hai, zi-mi mai departe!

— Așa… După cum îți spuneam, e mai mult o combinație de sentimente negative, în principal. Începe cu o ușoară îngrijorare, dar fără obiect, ce se transformă apoi în teamă. Iar pînă ating marginea pădurii, ajung la certitudinea că mi se va întîmpla ceva foarte rău. Cu cît întîrzii mai mult printre copacii ăștia blestemați, cu atît îmi este mai teamă. Mulți pățesc asta, pentru majoritatea fiind chiar mai rău. Am auzit că unii dintre călătorii care s-au aventurat pe aici au înnebunit de teamă și, în unele cazuri, chiar s-ar fi sinucis.

— Stai puțin, spuneai că în general te copleșesc sentimente negative. Care sînt celelalte?

— Au mai fost situații cînd am simțit melancolie, tristețe sau chiar o jale sfîșietoare. Deși s-a întîmplat mai rar, pe acestea le țin minte cel mai bine.

— Interesant cum împarți tu sentimentele. Dar acum spune-mi de ce au locurile astea acest efect asupra oamenilor că, din ce văd, caii noștri nu par deloc afectați?

— Se pare că, pe vremea lui Hafthor, în această pădure trăia ultima cireadă de *gryli* din imperiu. Știi ce este un *gryl*? Că tot veni vorba…

— Un animal de speriat copiii, ce să fie! Pînă și pe insula de unde vin, cu asta îi amenință pe cei

mici ca să-i faci să mănînce tot.

— Poate ai să fii surprins să auzi că, de curînd, i-am prezentat lui Raghmen desenul unui *gryl*, cu cele două cozi ramificate și cornul din…

— Așa, și?

— Era realizat după un schelet perfect conservat, găsit lîngă izvoarele rîului Toyga.

— Parcă Toyga avea izvoarele în Peninsula lui Ensei…

— Așa, și?

— Deci, ce contează granițele pentru cineva ca tine! În orice caz, imediat ce fac rost de suficienți dinari, direct acolo o să merg și eu.

— De ce acolo?

— Și eu care așteptam să întrebi de cîți dinari am nevoie ca să vizitez ImaEki!

— Mda, și asta, dacă vrei tu!

— În ImaEki se organizează cele mai strașnice partide de vînătoare din lume. Numai că înscrierea costă muuulți dinari… Mai mulți decît cîștigă un serv într-un an de zile! Dar lasă asta, termină povestea.

— Voiam să înțelegi că este posibil ca *grylii* chiar să fi trăit prin locurile astea.

— Dacă zici tu!

— *Grylii* erau foarte prețuiți, ca animale protejate ale PonCim. Poate tocmai de aceea, odată cu renegarea PonCim, Hafthor a și dat ordin să fie exterminate toate animalele pe care aceștia le protejau. Așa au căzut *grylii* pradă celui mai sîngeros masacru de care am auzit pînă acum. Și în fața furiei tatălui lui Raghmen I nu mult a lipsit ca întregi specii străvechi să fie exterminate. Oricum, prea multe dintre acestea nu mai sînt ușor de găsit în zilele noastre, adăugă servul.

— Despre ce vorbești?

— Despre animale precum cel pe care l-ai prezentat tu la concurs. Da! îl asigură Tristan cu o mișcare energică a capului. S-au făcut eforturi

mari pentru ștergerea oricărei urme a existenței lor. Și, din cîte observi, s-a reușit!

— Cum a fost posibil așa ceva?

— Exterminare în masă, într-o perioadă foarte scurtă, cred. Doar că, pentru cireada de gryli nu a fost deloc vorba de o perioadă scurtă.

— Așa, spune-mi ce s-a întîmplat cu ei…

— În cazul lor, împăratul a dat un ordin mai special. Pe măsura unor ființe deosebite ca *grylii*. Se pare că nu puteau fi uciși chiar așa ușor – nu tăiați cu fierul, nu înecați și nici arși, așa că soldații imperiali i-au îngropat de vii. Deasupra au plantat pinii ăștia pe care îi vezi și care au crescut atît de mari într-un timp relativ scurt, tocmai fiindcă rădăcinile li s-au înfipt în trupurile *grylilor*, secîndu-i de sîngele ce putea vindeca orice boală, dacă e să dai crezare poveștilor. Iar din *gryli* nu a mai rămas decît durerea a unor ființe care nu au făcut rău niciodată, dar au sfîrșit secate de viață, încet, în întunericul rece de sub pămînt.

— Tristă poveste, chiar și dacă n-ar fi decît asta, spuse taxidermistul cutremurat.

— Hai, mai bine, să ne concentrăm asupra drumului, care va începe să coboare în curînd. Dacă ne grăbim, putem ajunge la docuri înainte de amiază.

— Ce docuri?

— Docurile de pe Kasui. Acolo putem închiria un bac fără probleme. Hai, grăbește pasul, va trebui să mai facem o oprire pînă acolo.

— De ce?

— Trebuie să capturăm o *morii-virdare*.

— O… ce? N-am mai auzit despre…

— *Morii-virdare* sînt păsări foarte rare și extrem de dificil de capturat vii. Nu știu cît ne va lua pînă prindem una. Înțelegi de ce trebuie să ne grăbim?

— Cum să nu! mai apucă să strige Jaer Verron, înainte ca tînărul serv să dispară în galop după un cot al potecii.

12

Îl dureau toate oasele de la fuga nebună printre copacii care nu-l mai speriau acum. Nici n-ar fi avut timp, căci înainta cu prea mare viteză. Și era mult prea încordat să se mențină în șa. Nu urmărea decît crengile pline cu ace ascuțite ce se bolteau periculos deasupra capului său. Servul Tristan părea extrem de bine antrenat pentru călărie, lucru surprinzător pentru un funcționar care-și petrece majoritatea timpului îngropat în hîrtiile din Cancelaria Imperială. Taxidermistul s-ar fi așteptat ca tînărul să fie ceva mai neîndemînatic, dar călărea de parcă numai asta făcuse toată viața. Jaer Verron era chiar puțin invidios. La cîte partide de vînătoare participase pînă atunci, chiar dacă nu multe fuseseră călare, să fie copleșit de un galop ceva mai rapid…! Se mulțumi să dea vina pe faptul că nu cunoștea drumul, plus oboseala acumulată în ultimele zile și spatele încă nevindecat după loviturile de toiag încasate. Și cele trei ulcioare de vin băute de cu seară, desigur, înșira taxidermistul motive în gînd, observînd că Tristan începea să încetinească.

— Acum trebuie să facem cît mai puțin zgomot, îl atenționă acesta, cu glas scăzut. Sînt foarte sensibile la sunete.

— Auzi, că veni vorba, cum arată păsările astea?

— *Morii-virdare* este o specie de ciocănitoare, cu penele verzi împestrițate cu roșu, galben, negru și alb, cu habitatul natural în preajma mlaștinilor cu alge dulci. Îți mai amintești, plantele din care au fost gătite lipiile cumpărate de la han?

— Cum să nu! zîmbi taxidermistul cu gîndul la cina lor savuroasă. Dar parcă algele de care îmi spui cresc doar în fermele din Satrapia Yassou. Spre deosebire de cele sălbatice, nu?

— Da, sîntem foarte aproape de Yassou. Pe lîngă fermele de acolo găsești *morii-virdare* cu miile, dar nu putem intra să prindem una, căci capturarea acestora este interzisă de legile lor. Și

pe bună dreptate, trebuie să recunosc: fără păsările acestea micuțe nu s-ar mai obține nici algele atît de gustoase pe care le-ai gustat.

— De ce? murmură taxidermistul.

Tristan opri caii brusc și descălecă, atent să nu scoată vreun zgomot. Luă un tub subțire de sub șa și se îndreptă către un copac din apropiere, pe trunchiul căruia se contura, chiar sub linia de unde pornea coronamentul, o scorbură mică.

Se mișcă de cîteva ori în jurul copacului, căutînd parcă cea mai bună poziție pentru a vedea în interiorul scorburii, apoi se așeză într-un genunchi, îndreptînd tubul către orificiul întunecos. Roti brusc capătul acestuia și imediat se auzi un fîlfîit slab.

— Cred c-am nimerit-o, spuse încet, întorcînd capul spre taxidermistul care nu îndrăznise să descalece. Altfel am fi auzit ceva mișcîndu-se prin coroana copacului, căci de văzut, nu cred să fi avut vreo șansă.

— Se mișcă atît de repede? întrebă taxidermistul neîncrezător.

— Cum altfel crezi că ar reuși să prindă peștii din mlaștinile cu alge dulci, principala lor sursă de hrană?

— Și cum o coborîm din copac? E destul de sus…

— Caută în sacul din stînga șeii mele. Am acolo niște sfoară tocmai bună pentru astfel de situații.

— Nu mă lași pe mine să urc? îl rugă Jaer Verron cu colacul de sfoară în mînă, curios la culme ce fel de armă era tubul subțire pe care tînărul serv îl flutura acum cu neglijență.

— Te rog, îl pofti acesta. Vrei să-ți țin calul să urci pe șa?

— Dac-ai fi escaladat tu jumătate din copacii pe care m-am cățărat la viața mea…, îl refuză taxidermistul, orgolios.

Experiența invocată se dovedi reală, taxidermistul ajungînd cu ușurință la gura

scorburii. Introduse nonșalant o mînă în scobitură, înainte să-l audă pe Tristan strigîndu-i de jos „Ai grijă!”. Atenționarea veni însă prea tîrziu. Un cioc puternic aproape că îi străpunsese palma. Își înăbuși cu greu un țipăt de durere și surpriză și mai încercă de cîteva ori, reușind cu mare greutate să scoată la lumină trupul micuț.

— Am crezut că-i moartă! Ce armă ai folosit? scrîșni el printre dinți, întinzîndu-i lui Tristan pasărea care i se zbătea sălbatic în palma plină de sînge.

Acesta o luă cu delicatețe și o adăposti într-o desagă prinsă de șa.

— Ți-am spus că trebuie să o capturăm în viață, nu? Am tras cu un ac cu somnifer. Mi-era teamă să nu îi provoace moartea, așa că am folosit o concentrație cît mai slabă. Dacă nu te-ai fi grăbit să-mi arăți ce bun cățărător ești, poate aș fi avut șansa să-ți ofer niște mănuși de protecție, dar…

— Bine, bine! Nu ai cumva o substanță care să-mi oprească sîngerarea?

Tristan îi curăță rapid rănile de sîngele ce nu reușea să se coaguleze și le acoperi cu fașe din plante pe care taxidermistul nu le cunoștea. Apoi îi oferi o pereche de mănuși și îl ajută să încalece.

— Îmi pare sincer rău pentru mîna ta, spuse Tristan, urmărindu-l atent, gata să-l sprijine în eventualitatea în care nu s-ar fi putut menține în șa.

Taxidermistul, care nu mai simțea nici cea mai mică durere în palma rănită, dar încă nu-și iertase tovarășul de drum că nu-l avertizase asupra pericolului decît cînd era prea tîrziu, îl privi cu suspiciune.

— Serios?

— De fapt, chiar te admir că ai reușit să-ți menții cumpătul într-o situație dificilă.

— Să înțeleg că mi-ai testat rezistența la durere?

— Modul în care suporți durerea era ultimul pe lista mea de preocupări. Dar chiar voiam să aflu ce faci cînd ai o surpriză neplăcută. Nu doar că nu ai

căzut din copac, ci chiar ai insistat pînă ai prins pasărea și ai reușit să și cobori fără s-o scapi din mînă.

— Nu mă cunoști deloc, în pofida faptului că te declari o persoană foarte informată. Dac-ai ști tu la cîte vînători am participat pînă acum! Sau cîte răni am căpătat, nu doar la vînătoare, ce-i drept.

— Am auzit despre o parte din isprăvile tale, dar nu știam dacă să le dau crezare sau nu, îi răspunse tînărul serv cu o idee de zîmbet în colțul gurii.

— Și de unde, mă rog? îl fixă taxidermistul puțin deranjat că cineva i-ar putea contesta ori pune la îndoială calitățile de vînător priceput și neînfricat. Chiar îmi pusesem în gînd să te întreb de unde ai aflat de existența mea. Îmi este foarte clar că persoana mea te-a interesat cu mult înainte să mă auzi jurînd că o voi reprezenta pe Mizurro în întrecerea cu frații ei. Asta trebuia să discutăm aseară, în primul rînd, dar nu știu cum faci, întotdeauna, că duci orice discuție în direcția care te interesează doar pe tine. Și spui întotdeauna numai ce vrei tu, nu și ce-l interesează pe interlocutorul tău!

— Ce vrei să zici cu asta? Am refuzat eu să-ți răspund la vreo întrebare? Poate uiți că de două zile sîntem pe fugă și…

— Vezi cum faci? Nu refuzi direct, doar amîni să-mi răspunzi la întrebările care nu-ți convin. Și reușești să conduci discuția, pe nesimțite aproape, spre alte subiecte, pînă uit că nu mi-ai răspuns la ce te-am întrebat. Și mai și rămîn cu impresia că mi-ai răspuns!

— Nu amîn deloc! Mai devreme am vrut să-ți atrag atenția că, din cauze exterioare mie, nu am avut suficient timp să vorbim. În plus, sînt atît de multe lucruri pe care am impresia că nu le știi, despre imperiu și istoria lui, despre ce se întîmplă în prezent aici, despre…

— Nu știu mai nimic, ai dreptate! Poate, totuși, vei avea răbdarea să mă pui la curent, cît de cît,

măcar cu lucrurile strict necesare găsirii lui Vasari. Ceea ce mă duce la următoarea întrebare: cum vă puteți aștepta, voi, Rezistența sau prințesa Mizurro, ca eu, un străin ce nu cunoaște nici la nivel elementar imperiul vostru, să găsesc pe cineva căruia voi, născuți aici fiind, nu ați reușit să-i dați de urmă de mai mult de-o generație?

— Acum cine trece la următoarea întrebare fără să fi aflat răspunsul la prima? Parcă eu lăsam răspunsurile în aer, nu?

— M-ai prins, răspunse rîzînd taxidermistul, uimit să descopere cît de relaxat se simțea.

Îi trecuse orice supărare pe tînărul serv și era gata să asculte cu cea mai mare încredere ceea ce avea să-i spună în continuare.

— Îți răspund mai întîi la ultima întrebare și apoi îți spun și de unde am aflat despre tine, e bine?

— Ești invitatul meu, îl aprobă taxidermistul, gata să cadă de pe cal din cauza mișcării bruște pe care-o făcuse pentru a evita o creangă observată în ultimul moment.

— Ai dreptate cînd spui că noi, cei din Rezistență, îl căutăm pe liderul PonCim de prea mult timp, fără nici un rezultat. Atunci n-ar fi logic să apelăm la un străin? Poate că ceea ce căutăm nu există, dar dacă totuși o astfel de persoană încă trăiește, atunci înseamnă că se află atît de la vedere, încît pentru noi, care sîntem obișnuiți cu ceea ce ne înconjoară, a devenit invizibilă. A devenit parte dintr-un cotidian care ne este atît de familiar, încît nu are cum să ne atragă atenția nouă, celor care facem parte din aceeași lume. Așa că nu ne rămîne decît să încercăm să privim prin ochii unui străin ca să descoperim neobișnuitul din ceea ce, pentru noi, reprezintă obișnuitul. Ți se pare destul de plauzibil? Oricum, ce altceva putem face în plus, decît să ne continuăm cercetările în paralel cu tine?

— Dar v-ați gîndit vreodată că poate nici voi nu sînteți pregătiți să găsiți ceea ce căutați? Știi vorba aceea: „Pregătește-te întîi să meriți lucrul pe care-l cauți, iar atunci cînd vei fi gata, acesta ți se va dezvălui singur”.

— Posibil, ce să zic! Ne dăm cu toții silința, de prea mult timp, totuși.

Tristan se înclină pentru a feri și el o ramură plină cu ace ascuțite, apoi continuă:

— Dar hai să-ți spun de la cine am primit informațiile despre tine! Nu mai avem mult pînă ajungem la docuri și de acolo va trebui să vorbim cît mai puțin despre astfel de lucruri.

— Spune! Sînt tare curios.

— Chiar de la tine.

Tînărul serv îi aruncă o privire amuzată.

— Iar începi! Hai odată, lasă gluma la o parte! Am să-mi dau seama dacă spui adevărul sau nu; am și calitatea asta, spuse taxidermistul privindu-l ușor încruntat.

— Sînt cît se poate de serios! Am auzit că ești un mare vînător, din gura ta. O strigai cît puteai de tare în cîrciuma aceea, *La iepurele șchiop*, dacă nu mă înșel. Îți mai amintești? În prima noapte petrecută în Satrapia Palatului…

— Mda, am intrat să mă răcoresc un pic, imediat ce mi-am înscris exponatul în competiție. Era o căldură sufocantă și mă ustura gîtul după cîtă apă băusem în timpul călătoriei pe mare. Oricum, nu mai intru acolo niciodată, căci au o băutură îngrozitoare. Și te mai și păcălesc la măsuri. Nu au pic de respect pentru client! Pînă și muzica a fost îngrozitoare, din cîte îmi amintesc…

— Și eu care credeam că nu mai intri fiindcă ți s-a interzis! îl zgîndări tînărul serv.

— Nimeni nu-mi poate interzice nimic, niciodată! De ce spui asta?

— Păi, am văzut cu ochii mei cum l-ai luat la pumni pe hangiu. Auzi tupeu pe el, să nu te creadă că ai ucis mai multe animale decît trofeele păstrate

de cinci generații în Palatul Imperial! Nu zău, chiar atît de multe ființe ai omorît la viața ta?

Deși nu putu sesiza nici un reproș în întrebarea servului, taxidermistul se simți ușor stînjenit de afirmațiile pe care se pare că le făcuse în urmă cu cîteva seri. În definitiv, pentru el vînătoarea constituia o activitate menită să-i asigure traiul de zi cu zi, în nici un caz un mijloc de a satisface o inimă însetată de sînge.

— Ca să fiu sincer, nu pot spune cu exactitate, căci nu știu cîte animale sînt împăiate în palat. Dar, în orice caz, nu suport să fiu contrazis la modul vulgar, mai ales cînd este foarte probabil să am dreptate. Chiar dacă în palatul lui Raghmen I s-ar afla mai mulți cerbi naturalizați, să zicem, decît am ucis eu, cu siguranță că am împăiat mai multe animale și din mult mai multe rase. În mod evident, cu mult mai multă măiestrie decît toate animalele expuse în palat, explică foarte clar taxidermistul poziția sa în această chestiune. Dar, ia spune-mi, după ce m-ai văzut învingîndu-l pe hangiu și pe șleahta lui de mușterii afumați, cum de-ai mai avut rezerve cu privire la abilitatea mea de a depăși cu ușurință situațiile delicate?

— Să spunem doar că am fost curios să văd cum te descurci și cu alte animale, rîse Tristan. Uite c-am ajuns la marginea pădurii! adăugă el, voios.

13

Poteca pe care înaintaseră pînă acolo se dizolva într-un cîmp proaspăt arat, ce se întindea, gol și plat, pînă la zidurile unei cetăți aflate la mare distanță. În stînga lor, ceva mai aproape, taxidermistul zări malul unui rîu atît de lat, încît numai cu greu se putea vedea pe malul celălalt.

— Cam la jumătatea distanței dintre locul în care ne aflăm și cetatea pe care-o zărești în depărtare sînt amplasate docurile de care-ți spuneam. Nu le poți vedea de aici deoarece malul este foarte înalt, comparativ cu nivelul apei. Vom

urmări liziera pădurii pînă găsim o porțiune de coastă mai puțin abruptă, care să ne permită să coborîm pe plajă. După aceea, va fi ușor să ajungem la docuri, poate chiar înainte de sfîrșitul după-amiezii.

— De ce n-am mers de-a curmezișul prin pădure? Cred că le va fi destul de greu cailor să înainteze prin brazdele astea.

— Am venit pe singurul traseu acceptabil pentru traversarea pădurii ăsteia. Crede-mă, știu eu ce știu! Acum încearcă să te ții cît mai în umbra copacilor, ca să nu fim zăriți dinspre cetate. Ne pot crea destul de multe probleme, dacă ne văd!

— Că doar n-am venit să le furăm porumbul abia cultivat! încercă taxidermistul să afle de ce era Tristan atît de îngrijorat.

— Sub brazdele astea nu este cultivat nimic, îi ghici servul intenția. Pămîntul este arat cu unicul scop de a facilita urmărirea oricui ar încerca să se apropie sau să se îndepărteze de cetate.

— Și ce au de protejat de-și iau asemenea măsuri?

— Fermele de alge dulci. Am ajuns la granița cu Satrapia Yassou.

— Aha, dădu din cap taxidermistul, cu figura unuia care nu înțelege nimic, dar nu vrea să recunoască.

Își mîna calul încet în urma tînărului serv, amîndoi atenți să nu iasă de pe fîșia îngustă de iarbă dintre prima brazdă și copaci.

— Ai grijă să nu lăsăm vreo urmă de copită pe arătură, spuse Tristan, după care amîndoi se cufundară în tăcere.

A fost, după opinia lui Jaer Verron, cea mai dificilă porțiune din drumul făcut pînă atunci. După cîteva ore în care s-au oprit doar pentru a șterge urmele lăsate de cai pe arătură, au ajuns la ceea ce păruse a fi malul fluviului Kasui, numai pentru a constata că pînă la linia unde apa spăla uscatul mai era destul de mult de mers.

A urmat un traseu chiar mai dificil decît cel abia parcurs, din cauza pietrelor ascuțite, de înălțimi ce variau de la cîțiva centimetri la peste trei metri, care păreau să răsară din pămînt ca niște plante hidoase, pătate de dîre roșiatice sau verzi. Taxidermistul tocmai se hotărîse să creadă că nu vor ajunge la destinație, care-o fi ea, înainte de apusul soarelui, cînd Tristan se opri și descălecă.

— Urmează-mă pe jos. Lasă hățurile libere! Nu mai avem mult.

— Ești sigur că sîntem în apropierea docurilor? Îmi tot spui că nu mai e mult de o jumătate de zi!

— Uite ce-i, trebuie doar să trecem de stînca aceea! și-i indică un stei ce se înălța semeț, la mai mult de o sută de metri distanță de ei.

— Și crezi că e posibil să ajungem pînă acolo? Ne-ar fi fost mai ușor să mergem cu picioarele goale, pe un drum făcut din vîrfuri de săgeți proaspăt ascuțite.

— Nu ești tu obișnuit cu locul, de aceea ți se pare imposibil. Lasă calul să o ia înainte și calcă-i pe urme.

Cu inima îndoită, Jaer Verron își urmă animalul, care chiar dovedi că știa cel mai bun traseu pînă la locul indicat. Ajunseră nesperat de rapid, urmați de Tristan, și el condus de calul său.

— Imediat ce trecem de stînca asta, ajungem lîngă docuri. Prietenii mei ne vor împrumuta un bac sau o barjă, însă au cerut ca tu să nu le vezi chipurile, așa încît te voi lega la ochi. Dacă te întreabă ceva, spui că îmi ești prieten și că tot drumul pînă aici ai purtat această legătură. Stai liniștit, că după ce ne îndepărtăm de ei am să ți-o dau jos, continuă Tristan, scoțînd din desagi o pînză închisă la culoare.

I-o strînse bine deasupra ochilor și îl luă de braț, fără să mai aștepte ca taxidermistul să-și dea acordul.

— Dar de ce atîtea ascunzișuri? încercă acesta să capete mai multe informații.

— Nu acum! Te rog, să nu scoți o vorbă decît dacă ești întrebat direct și să nu-ți dai jos legătura de la ochi, indiferent ce vei auzi. Este foarte important să nu faci nimic. Altfel putem muri amîndoi. Avem de-a face cu niște oameni absolut fără scrupule.

— Parcă ziceai că-ți sînt prieteni…

— Nu te-am rugat să taci? îl smuci de braț Tristan.

Taxidermistul simți tensiunea tovarășului său și tăcu, deși curiozitatea și puțina teamă pe care le simțea, ca să fie sincer pînă la capăt, îl rodeau mai ceva ca rănile care începuseră să i se vindece.

Nu dură prea mult totul. Merseră o scurtă perioadă printre pietrele ascuțite, dovadă gleznele taxidermistului, după care pașii li se afundară într-un nisip ce avea textura boabelor de porumb uscate. Apoi îl auzi pe Tristan spunîndu-i să nu miște, după care rămase singur. Probabil că acesta se întoarse mult mai devreme decît i se păru lui și-l conduse în apă, fără un cuvînt. După ce urcă pe barjă auzi cum cei doi cai cu care veniseră erau înhămați la roata din mijlocul plutei, cea care, dacă își amintea bine – nu folosise decît de cîteva ori un astfel de mijloc de locomoție –, imprimă mișcarea paletelor laterale cu ajutorul cărora urmau să înainteze.

— Ei, ai văzut că nu a fost chiar așa de greu? spuse Tristan scoțîndu-i legătura de la ochi.

Se aflau în mijlocul fluviului, la o distanță apreciabilă de plaja cu pietre ascuțite.

— Așa e, răspunse Jaer Verron, făcînd eforturi să-și acomodeze ochii la lumina după-amiezii tîrzii. Văzu cu îngrijorare, în fața direcției lor de înaintare, pe malul drept, zidurile ce înconjurau Satrapia Yassou. Acum nu mai este periculos să ne apropiem de cetate?

— Atîta timp cît nu ieșim din culoarul de navigație comun, nu este nici o problemă.

— Ce? spuse taxidermistul scrutînd nedumerit luciul apei și apoi ochii întunecați ai tînărului serv.

— Vezi punctele acelea albe care se întind în linie, la jumătatea distanței dintre noi și mal? Acelea delimitează, de-o parte și de alta a rîului, un culoar pe care are voie să navigheze oricine. Dincolo de ele și de mal, te afli pe teritoriul satrapiilor de pe uscat și vei fi pedepsit conform regulilor interne, dacă le depășești fără să ți se fi dat voie în mod expres.

— Și, de exemplu, ce pedeapsă vom primi dacă depășim granița cu Yassou?

— Vom fi uciși pe loc, fără a avea dreptul la judecată. Asta este pedeapsa pentru orice tentativă de a intra fără drept pe teritoriul satrapiei lor.

— Și dacă o faci fără să vrei? Adică, nu înțeleg cum ne vom putea menține între limitele culoarului de navigație la noapte, cînd bornele plutitoare nu vor mai fi vizibile. Știi să navighezi după stele?

— Știu, dar nu va fi o problemă, căci bornele sînt înzestrate cu făclii, care sînt aprinse imediat ce se întunecă.

— Și pe vreme rea ce se întîmplă?

— Nimic, bornele sînt construite astfel încît să reziste indiferent de vreme. Iar făcliile ard, și ele, cît ține noaptea, indiferent dacă-i furtună sau senin.

— Dar dacă îți eșuează ambarcațiunea, tot te omoară?

— În Satrapia Yassou da, dar ei sînt mai speciali. De fapt, dacă nu mă înșel, cred că au cele mai aspre pedepse din toate cele cincizeci și două de satrapii ale imperiului. Numai la ei există condamnarea la moarte fără să aibă loc o judecată.

— Dar ce apără ei cu atîta îndîrjire? Iar împăratul chiar îi lasă să facă tot ce vor…? Parcă în imperiu era obligatorie judecarea oricărei încălcări a legii înainte de aplicarea unei pedepse

și pînă și eu, un străin, am fost judecat înainte să fiu încarcerat în beciurile Palatului Imperial.

— Parodia aceea, tu o numești judecată? Avînd apărător pe cel care-a obținut locul doi din cauza ta la concursul artiștilor-taxidermiști?

— Mă rog, puteau să-mi dea mai multe lovituri de ciomag, nu? Aș fi putut suporta mai multe, în orice caz.

— Ai fi meritat mai multe, asta e sigur! Fiindcă ți-ai făcut rău cu mîna ta, n-am ce zice. Ai avut noroc să te judece niște magistrați mai puțin aspri. Dar în Yassou, magistrații imperiali nu contează. Există trei magistrați, e drept, ca în orice satrapie a imperiului, dar sînt doar tolerați, de dragul aparențelor. Ei nu au nici un cuvînt de spus în fața consilierilor Yass – doisprezece dintre cei mai de vază cetățeni, care conduc efectiv cetatea ca și cum ar fi un regat de sine-stătător…

— Păi, și împăratul cum își exercită autoritatea?

— Nu și-o exercită deloc, ca în majoritatea satrapiilor, de altfel! Este prea ocupat și folosește prea multe resurse pentru controlul celor din afara imperiului, ca să mai poată menține ordinea și în interior. Nu cred c-ar reuși, nici dacă și-ar dori-o!

Tristan făcu o pauză scurtă, cît să verifice legăturile cailor. Se întoarse apoi lîngă taxidermist.

— După cum ți-am mai spus, fiecare satrapie a imperiului se conduce după propriile reguli și interese, iar aceste interese niciodată nu au în vedere binele întregului, ci doar al părții. De aceea sînt convins că, înainte să ne cucerească vecinii, imperiul va fi distrus din interior. Avem nevoie de cineva capabil să controleze acest haos, cineva care să vadă dincolo de interesul personal, să găsească soluții și să aibă capacitatea de a le pune în aplicare pentru a salva imperiul. Pe scurt, avem nevoie de cei care l-au creat, adică de PonCim și de liderul lor, Vasari!

14

Următoarele ore se scurseră într-o liniște grea. Pe nesimțite, amurgul se transformă într-o noapte luminată doar de făcliile aprinse pe balize de echipajul unei bărci ușoare, care întrecuse cu mult viteza de înaintare a barjei conduse de Tristan.

Acesta stătea la cîrmă, cu ochii fixați pe apa din fața sa și numai sporadic îndemna caii ce mergeau în cerc, în mijlocul plutei.

Probabil că sînt extenuați, sărmanii! gîndi taxidermistul cu tristețe. Dar nici nu puteau să se oprească. Unde? Pe malul drept, să fie uciși de nebunii din Yassou? Nu avea nici un chef să afle ce puteau păți dacă acostau pe malul opus. Nici pe loc nu puteau sta, curentul era foarte puternic și probabil i-ar fi tîrît chiar mai în aval de locul de unde porniseră călătoria pe apă.

Îi trecu prin minte că Tristan nu-i spusese nici măcar spre ce destinație se îndreptau.

Tipic, se gîndi, amintindu-și că nici despre Satrapia Yassou nu aflase altceva decît că era foarte drastică în aplicarea pedepselor.

Privi profilul tînărului concentrat de la cîrmă, simțind că nu avea ce căuta lîngă el. Își cunoștea prea bine propriile cusururi: o gură mare – și pentru laude, și pentru vinul de orice fel. Poate era un bun vînător și un artist-taxidermist dibaci, dar la fel erau mulți alții.

Ce le-o fi trebuit, prințesei Mizurro și tînărului din fața sa, să-și pună încrederea în el? Cum să găsească un străin care nu era de găsit de atîta timp? Și cu ce resurse? Nici măcar nu-i spuseseră ce caută, fiindcă nici ei nu știu prea bine.

Taxidermistul oftă, cu toată oboseala adunată în ultimele zile. Și, pînă la urmă, ce putea face acest Vasari pentru binele imperiului? Și de ce nu mergeau cum trebuie lucrurile într-un imperiu mai mult decît prosper?

De aproape două generații nu mai existase nici o confruntare militară majoră. Doar certuri răzlețe între insule minuscule, rapid rezolvate de cîteva

escadroane imperiale. Însă nici una dintre insule, nici chiar Peninsula ImaEki, n-ar fi putut constitui o amenințare reală pentru imperiu. Era prea bine apărat, înconjurat cum era de ziduri impenetrabile, orice ar fi spus Tristan despre starea lor, și controlînd cea mai bine antrenată armată, fără să punem la socoteală vestitele trupe a'honice, însărcinate exclusiv cu protecția împăratului și a membrilor Casei Imperiale.

De fapt, nici o insulă nu ar fi putut avea motiv să atace continentul, căci de acolo venea civilizația. Erau dependente din toate punctele de vedere de acesta. În primul rînd, împăratul le asigura securitate și le garanta independența în fața vecinilor. Apoi, tot de pe continent le venea mare parte din hrana necesară supraviețuirii propriilor populații, piatra și metalele și cele mai bune unelte…

Chiar și după cele aflate în ultimele zile, Jaer Verron își păstra convingerea că, fără imperiu, insularii nu ar fi putut supraviețui independenți.

Și cum să-i spună lui tînărul Tristan, oricît de învățat ar fi acesta, că imperiul ar putea să dispară? Cum să se năruie? Și că toate se vor întîmpla în curînd, dacă nu intervin PonCim, oameni cu niște calități extraordinare, care există doar în povești? Și cum să-l găsească el pe liderul acestora?

Taxidermistul adormit cu capul în palmă se simți scuturat cu putere de umărul drept. Cu mintea încă blocată de întrebări cărora nu le găsea răspuns, privi spre servul ce-i zîmbea:

— Am ajuns. Peste puțin timp intrăm în portul Satrapiei Daisei. Trezește-te, sîntem aproape de capătul călătoriei!

Se întoarse, exact la timp pentru a evita ciocnirea cu o altă ambarcațiune ce venea din sens opus. Taxidermistul, nemulțumit că-și permisese să adoarmă, se apropie de cîrmă, curios să afle cîte ceva despre satrapia al cărui nume nu îl mai auzise

pînă atunci, însă, ca de obicei, Tristan îndreptă conversația spre alt subiect:

— Imediat ce ancorăm, vom fi întîmpinați de un grup de soldați de la garnizoana portului și cîțiva vameși, care ne vor cere acte de călătorie și vor încerca să ne inspecteze bagajele.

— Aha, și ce ne facem? întrebă taxidermistul îngrijorat.

— N-ai nici o grijă. Prietenii contrabandiști pe care nu i-ai văzut ne-au dat și actele necesare. Tu ești proprietarul acestei barje, iar eu ajutorul tău de navigație. Vezi că, în această calitate, tu trebuie să oferi mita șefului vămii. Ține cinci mii de dinari, pe care îi vei prezenta odată cu documentele de călătorie. Îi vei spune că am venit aici cu scopul de a te conduce la Catedrală, unde ai fost acceptat ca scrib. Uite aici actele și mai ales dinarii. Din cauza lor, vor uita imediat de orice percheziție…

— Catedrala Seidun? întrebă uimit taxidermistul. Vrei să spui că sîntem în Satrapia Catedralei? De ce n-ai spus așa de la început? Și ce căutăm aici?

— Eu doar te-am condus. Ai fost angajat să copiezi documente pentru cea mai mare bibliotecă din imperiu, iar în paralel îl vei căuta pe Vasari. Tu ce credeai?

15

Întîlnirea cu vameșii se desfășurase exact cum prezisese Tristan. Din momentul în care văzuseră dinarii, soldații renunțaseră brusc la atitudinea rigidă și chiar dăduseră o mînă de ajutor la ancorarea barjei. Nimeni nu-și pusese măcar întrebarea cum era posibil ca un proprietar de barjă să nu aibă habar să-și ancoreze proprietatea, poate și din cauză că Tristan se purta cu Jaer Verron exact ca un serv față de stăpînul său.

— Ai văzut că totul a fost bine? îl bătu Tristan pe umăr, după ce soldații-vameși le uraseră o seară plăcută și se îndepărtaseră.

În scurt timp, cei doi vizitatori depășiră poarta bogat ornamentată a cetății, fără ca măcar unul din cei șase soldați care-o păzeau să le arunce o privire. După cîțiva pași, Jaer Verron îi mărturisi o nelămurire, care nu-i dădea pace de cînd părăsiseră Satrapia Palatului:

— Am observat că, deși imperiul este arhipopulat cu soldați, aceștia au mai degrabă un rol decorativ. Nu fac nimic din ceea ce ar trebui. Spre exemplu, cei pe care tocmai i-am depășit, ar trebui să verifice orice persoană care intră în cetate. Din contră, ei nici nu s-au uitat la noi! Sau cei din port, care au acceptat mita fără să crîcnească! La fel și cei din Satrapia Palatului, nici nu s-au uitat la trăsura în care ne aflam. Mă întreb dacă asta este situația peste tot, și-atunci de ce este menținut un aparat militar de asemenea dimensiuni, dacă tot nu are nici o eficiență?

— Ai observat bine, situația este generalizată. Și este specifică nu doar domeniului militar, ci și celui administrativ. Rapoarte pe acest subiect sosesc zilnic la Cancelaria Imperială, deci nu pot spune că împăratul nu este la curent cu ineficiența acută a reprezentanților săi. Dar o tolerează, fiindcă, pur și simplu, nu o poate controla. De asemenea, oricît de ciudat ți s-ar părea, tocmai componenta „decorativă”, cum i-ai spus tu, este cea pe care se bazează împăratul pentru a-și demonstra puterea. Oamenii au nevoie să vadă soldați înarmați pînă în dinți pentru a se simți protejați de către puterea imperială. Iar cei din afară trebuie să vadă soldați pentru a se gîndi de două ori înainte să încerce un atac. În plus, Raghmen I a moștenit aparatul militar supradimensionat de la tatăl său, care l-a creat după ce a pierdut controlul Peninsulei ImaEki. Acesta se temea că și alte satrapii ar putea dori să devină independente, așa că a recrutat masiv, în special din insule, pentru a fi sigur că nu va apărea vreodată problema loialității. Fiind o armată

alcătuită din soldați veniți din zone disparate, niciodată nu s-a pus problema creării unui curent unit, care să-l uzurpe de putere.

— Bine, dar după atîta timp de liniște, de ce nu renunță împăratul actual la o parte dintre soldații „moșteniți", și să încerce să exercite un control mai mare asupra celor rămași? întrebă taxidermistul, urmîndu-și tovarășul în curtea unui han.

Abia după ce se așezară în fața unor farfurii aburinde de supă, în sala mare a stabilimentului, Tristan continuă discuția:

— Păi ți se pare că au dispărut amenințările la adresa Imperiului? Raghmen I nu are impresia asta. De fapt, cred că orice împărat care înțelege guvernarea ca fiind strîns împletită cu exercitarea forței sau chiar dependentă de forța coercitivă nu și-ar putea permite să aibă o armată mai mică decît cea pe care-a preluat-o. Din contră, se va concentra pe mărirea dimensiunii acesteia.

Și, în plus, dacă stai să te gîndești, cum altfel decît prin armată și-ar putea face simțită prezența conducătorul unui imperiu compus din satrapii atît de diferite? Ce ar putea el să ofere acelora dintre supușii săi care au o cultură net superioară, sau tehnologie, ori resurse naturale care nu mai există nicăieri altundeva decît pe teritoriile lor?

— Deci tu-mi spui că împăratul este dependent de satrapiile din imperiul său în aceeași măsură în care și acestea sînt față de forțele militare imperiale?

— Ba chiar mai dependent ca noi de militarii lui, interveni un client al hanului, de la o masă alăturată. Băiete, îți spun eu, chiar și o satrapie ca asta în care ne aflăm, dacă ar decide să-și închidă porțile și să se declare independentă mîine, împăratul nu ar avea ce să facă. Soldații lui sînt niște sperietori de paie și toată lumea o știe prea bine. Și apoi, cine i-ar mai învăța funcționarii să scrie și să citească, odată ce Catedrala devine

inaccesibilă? Într-o singură generație, imperiul își va uita toată istoria și identitatea, atîta cîtă e ea! Să vezi atunci barbarie, vă spun eu!

Jaer Verron și Tristan priveau cu gura căscată la insul care le întrerupsese discuția atît de brutal. Era masiv, îmbrăcat ca un pescar, cu o șapcă albastră, bronzat cum trebuie, și pînă și claia roșiatică de păr ce-i încadra figura lată părea a-i aparține unui adevărat amator de pește.

— Interesantă discuție purtați voi, băieți! Mi-ar plăcea să dezbatem împreună un asemenea subiect, că tot nu prea am cu cine discuta chestii din astea. Așa că scuzați-mă că profit de întîlnirea cu doi băieți dăjtepți ca voi, care probabil că ați venit să vă educați la vestita noastră Catedrală, așa-i? Eu mi-s Georg, mai spuse acesta înainte să se așeze la masa lor, cu nonșalanță, ca și cum ar fi fost prieteni de-o viață. Sper că nu veți refuza să discutați cu un biet pescar care dorește să afle lucruri interesante de la niște oameni așa dăjtepți și culți ca voi, nu? mai adăugă el, cu o idee de batjocură în voce.

— Mulțumim de aprecieri, dar noi tocmai ne pregăteam să mergem la culcare, îi răspunse Tristan pe cît de binevoitor putea, în circumstanțele date.

— Adică nu vreți să stați la masă cu un tip simplu ca mine, nu? Vă credeți prea dăjtepți, nu-i așa? spuse acesta și se ridică de la masă cu un rînjet disprețuitor. Trebuie să bat cîțiva ca voi pînă vă-nvățați minte, continuă el răstit, în timp ce mătură dintr-o mișcare tot ce era pe masă.

Imediat, în jurul lor se ridicaseră mai multe persoane, gata să intervină sau doar ca să vadă mai bine ce va urma. Era evident, totuși, că nimeni nu intenționa să le dea o mînă de ajutor celor doi străini.

Tristan evaluă scena dintr-o privire rapidă și-i strigă pescarului care-l fixa sfidător:

— Nu sîntem aici să facem scandal. Plecăm acum, îi atrase atenția taxidermistului, care nu-l scăpa nici el din priviri pe cel care le aruncase cina pe jos. Acum, Jaer! Fără să ne batem cu nimeni!

Abia încheie propoziția că simți cum îi zboară capul înainte, din cauza loviturii puternice primite între umeri. Pînă să se dezmeticească, taxidermistul era deasupra pescarului, cărîndu-i pumni în cap cu o furie ce-i făcea pe spectatorii întregii scene să-și exprime admirația cu fluierături ascuțite și bătăi de palme. Întorcîndu-se pentru a-l înfrunta pe autorul loviturii necinstite, Tristan văzu un puști bine închegat, de vreo zece ani, care se pregătea să sară în apărarea celui căzut. Nu-i fu deloc greu să-i imobilizeze antebrațul într-o strînsoare extrem de dureroasă. Mult mai complicat se dovedi a fi să-l ridice pe taxidermist de pe cel care începuse scandalul.

— De ce nu m-ai lăsat să-l învăț minte? îl repezi taxidermistul pe cînd își înșeuau caii, în grajdul hanului.

— Nu avem timp să dăm lecții de bună purtare! Știi prea bine că nu trebuie să atragem atenția asupra noastră. Vezi și tu, acum trebuie să găsim un alt loc în care să înnoptăm. Cît mai departe de aici posibil…

— Adică ce? Eu sînt de vină că ne-au atacat? se supără de-a binelea taxidermistul.

— Nu asta am vrut să spun, știi prea bine! Sînt doar îngrijorat. Cred că cel mai bine ar fi să înnoptăm chiar la intrarea pe domeniile Catedralei. Sper numai ca pădurarul pe care îl cunosc eu să fi ajuns acasă.

Fără să întîrzie nici o clipă mai mult decît era necesar, Jaer Verron și tînărul serv se pierdură în noapte, urmăriți cu privirea de cîțiva dintre clienții hanului unde avuseseră proasta inspirație să cineze mai devreme.

BIBLIOTECĂ

SUFY, MOIYRA *– reprezentantă a celei de-a treia generație de pădurari-șef ai domeniilor Catedralei Seidun. Cunoscută, în general, pentru descoperirea unei noi specii de* cikurin*, plantă considerată dispărută din flora imperiului. Foarte rar, numele de Sufy Moiyra este menționat și în legătură cu viața particulară a…*

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziunea 92 – *Studii biografice. Genealogie. Heraldică. Drapele*;

Indice 929 – *Biografii și studii înrudite*

16

Ajunși la poarta de intrare pe domeniile Catedralei, chiar găsiră adăpost, dar nu la pădurarul pe care-l cunoștea Tristan. După cum se temuse tînărul serv, acesta era încă pe teren, așa că nu avea cine să garanteze pentru a li se permite accesul dincolo de ziduri, însă soldații de gardă le oferiră propriile grajduri drept spațiu pentru înnoptat.

Ghemuit în paiele destul de proaspete, Jaer Verron, obosit și nemîncat, se întreba descurajat ce îl mai aștepta a doua zi. Mîhnirea îi era accentuată de un gînd care nu-i dădea pace de cînd plecaseră din poiana *grylilor*. Pe cînd împachetau, Tristan decisese să nu ia și ultima carafă de vin, deși era aproape plină. Spusese atunci că este un obicei respectat de toți cei care folosesc acel loc de popas: fiecare lasă ceva pentru cei care vor veni să înnopteze acolo, cam ca un gest de curtoazie sau ca o plată pentru că ai folosit un bun care nu-ți aparține. Explicație foarte plauzibilă, dar care îi provoca taxidermistului mari îngrijorări, din momentul în care aflase că destinația lor era Satrapia Catedralei. Căci ce poți să aștepți de la clerici în afară de rugăciuni și imnuri solemne – de fapt, îndemnuri aspre de abținere de la mîncare, băutură, cîntece vesele și orice alte distracții! Gîndul la vinul rămas în urmă îl chinuise fără încetare tot drumul și, poate, de aceea și fusese atît de violent cu pescarul care-i provocase mai devreme. Îi păruse rău, atunci, de supa vărsată, dar nu atît de mult ca de carafa plină cu vin, abia comandată de Tristan, și din care nu apucaseră să guste, măcar, înainte să înceapă încăierarea.

— Jaer, nu te îngrijora, îi spuse Tristan, întorcîndu-se cu două farfurii cu supă de la cantina soldaților. Condițiile în care înnoptăm acum sînt doar temporare. Odată ce ne întîlnim cu Onoratul Cle, cel care conduce Catedrala, vei fi cazat într-

unul dintre apartamentele studenților, care sînt neașteptat de confortabile. Ai să vezi! Și cred că nici ce-a mai rămas din noaptea asta nu ți se va părea chiar atît de rea, odată ce vom termina cina care ne-a fost atît de brutal întreruptă, mai adăugă el. Așteaptă puțin, că aduc și felul doi: o delicatesă locală din pește cu ierburi la cuptor…

Nici nu apucase taxidermistul să aranjeze păturile pe care urmau să doarmă, că tînărul serv se întoarse cu un vas mare, din care ieșeau aburi cu un miros îmbietor, și cu o carafă generoasă.

— Vom mînca din aceleași vase și supa și peștele, spuse Tristan simplu. Sîntem într-o cazarmă, ce pretenții putem avea! Soldații sînt foarte de treabă, așa că ne-au oferit și un pic de vin, ca să ne mai întremăm puțin. Le-am spus ce am pățit la han și ne-au felicitat pentru modul în care ne-am descurcat.

— Parcă spuneai că nu trebuie să atragem atenția asupra noastră… Cu atît mai puțin a soldaților, îl persiflă taxidermistul în timp ce încerca, cu mare băgare de seamă, să strecoare o scoică umplută cu apă dulce în colivia improvizată ce adăpostea pasărea *morii-virdare*.

— M-au întrebat de ce nu am petrecut noaptea într-un han din port. Ce era să le zic? Adeseori, adevărul este cel mai bun răspuns, nu știai?

— Da, sigur!

— În plus, am vrut să aflu dacă incidentul este unul izolat sau așa se întîmplă frecvent, adaugă Tristan, pregătindu-se să guste din supă.

— Și?

— Se pare că deseori cei care muncesc în port, mai ales pescarii, îi provoacă și chiar îi atacă intenționat pe cei veniți să studieze aici. Posibil ca și pe noi să ne fi confundat cu unii dintre aceștia.

— De ce fac asta?

— Habar n-am. Pentru că se simt inferiori, pentru că le ciudă pe cei care, datorită învățăturii, vor avea o viață îmbelșugată și nu vor sta niciodată

în soarele arzător, chinuindu-se să-și facă rost măcar de cină? Poate pentru că au o înclinație spre violență pe care nu și-o pot refula vînînd animale mai periculoase? adăugă rîzînd. Nu știu… Poate și pentru că nu au voie să intre pe domeniile Catedralei și sînt conștienți că niciodată nu-și vor putea permite să vadă ce e dincolo de zidurile astea… Sau poate fiindcă se simt cei mai de jos servi din tot imperiul?

— Cum adică nu-și vor putea permite niciodată să…

— Nu poți vizita Catedrala și domeniile adiacente decît în schimbul unei sume prohibitive pentru orice pescar din imperiu.

— Dar pentru noi?

— Noi n-am venit cu mîna goală! îi explică Tristan, indicîndu-i, cu capul, desaga în care se afla pasărea *morii-virdare*. Îți spun mai multe după cină, adăugă el, înainte să-și pună un pește bine gătit în vasul pe care tocmai îl golise de supă.

Cele două feluri de mîncare nu rezistară prea mult în fața apetitului celor doi, și aceeași soartă părea că va avea și carafa de vin în fața setei taxidermistului.

Tristan îl privea zîmbind amuzat, cum își umple pocal după pocal:

— Din păcate, odată ce ai trecut pe domeniile Catedralei, nu vei mai avea acces la nici un fel de băutură alcoolică. Știi, alcoolul și orice derivat din el sînt strict interzise dincolo de poartă.

— Mă temeam că-mi vei spune asta, recunoscu Jaer Verron, în mod evident întristat de perspectivă. Chiar deloc, deloc? Cum pot controla atît de strict intrările și ieșirile de alcool?

— Simplu, la intrare îți lași toate efectele personale – haine, bagaje, tot-tot… Le poți recupera, dacă mai vrei, la plecare.

— Și doar nu umbli dezbrăcat?

— Nu, desigur… Vei primi o robă adecvată.

— Am înțeles condițiile pentru vizitatori. Dar cei care vor locui aici, ca noi?

— La fel se procedează și în acest caz. Mîine ne vom lăsa toate hainele și bagajele în grija soldaților de gardă și vom intra purtînd robele pe care ni le vor oferi ei.

— Păi și unde vom ascunde pasărea? Parcă trebuia s-o oferim șefului Catedralei!

— O lăsăm aici. Am să i-o dau prietenului pădurar, la întoarcere, iar aceasta o va oferi mai departe.

— Dacă nu rămînem, de ce am mai făcut atîta drum?

— Nu am spus asta. *Eu* nu voi rămîne aici, spre deosebire de tine…

Taxidermistul încremenise cu pocalul ridicat în dreptul gurii. Gestul dus pînă la jumătate făcu vinul să curgă pe jos, dar el nu părea să fi băgat de seamă risipa. Doar îl fixa pe Tristan, incapabil să-și exprime în cuvinte sentimentele negative care-l răvășeau în acel moment. Figura lui însă îi transmitea foarte clar celuilalt dezamăgirea și furia care-l copleșiseră.

— Haide, Jaer, doar nu credeai că voi putea sta cu tine pînă îl găsești pe Vasari! Lipsesc de prea mult timp de la Palat. Trebuie să am grijă și de cei din Rezistență…

— Te cred, Tristan, îi răspunse el fără să-l privească, prefăcîndu-se preocupat de curățarea stropilor de vin care-i săriseră pe haină. Doar că sînt și eu îngrijorat de cum mă voi descurca singur într-un loc necunoscut, înconjurat de necunoscuți…

— Nu vei fi singur! se grăbi Tristan să-l asigure. Vei avea o gardă de corp personală, continuă el, care-ți va servi totodată și drept ghid. Ai să vezi, o să-ți fie de mare ajutor! Iar tu nu va trebui decît să te concentrezi pe singurul lucru important, și anume să găsești cît poți de multe referințe despre

liderul PonCim, în cea mai mare și mai veche bibliotecă de pe continent.

— Cum voi păstra legătura cu tine? Pînă cînd voi sta aici? ceru taxidermistul lămuriri.

— Pînă vei strînge suficiente date ca să-l identifici pe Vasari. Să sperăm că asta o să se întîmple mai devreme de un an de zile! De fapt, să sperăm că vei găsi ceva, orice, care să-ți fie cît de cît folositor.

17

Nici de această dată, Jaer Verron nu reuși să adoarmă cu ușurință. Iar cînd o făcu, în cele din urmă, somnul nu dură decît foarte puțin. Venise timpul să se prezinte în fața Onoratului Cle, șefului Catedralei, înțelese el nefericit, văzîndu-l pe Tristan că se ridică din așternutul improvizat.

— Nu-i nici o grabă, dar ar fi bine să-l întîlnim înainte de ora la care începe slujba de dimineață. Știi, asta durează pînă după prînz, îl îmboldi servul, observînd că Jaer se codea să iasă de sub pătura călduroasă. Și mie mi se pare că aici diminețile sînt excesiv de reci, dar e și normal, doar ne aflăm aproape de vîrful muntelui, mai spuse el, începînd să se dezbrace.

— Ce faci? strigă taxidermistul, cu ochii încă lipiți de nesomn, tremurînd puternic sub pături.

— Îmi dau jos hainele cu care am venit, exact ce va trebui să faci și tu!

— De ce? Ți se pare că nu mi-e destul de frig?

— Ai uitat? Trebuie să ne lăsăm toate lucrurile la intrare! Haide, că nu te omoară puțină răceală. Va trebui să intrăm pe poartă goi, din cap pînă-n picioare. Soldații ne vor da robele și vom fi gata să-l vedem pe Onoratul Cle.

Cîteva minute mai tîrziu, doi oameni înghețați intrau în pas vioi pe domeniile Catedralei. Soldații de gardă le oferiră robe vinețiii și indicații pentru a ajunge cît mai rapid la cel care conducea întreaga așezare. După numai o jumătate de oră de mers

rapid, încă tremurînd și udați pînă la genunchi de roua ce se așternuse din belșug pe iarba înaltă, cei doi băteau la ușa casei Onoratului Cle, prima dintr-un șir lung de clădiri solide și destul de joase, ce se întindeau în linie dreaptă, lipite una de alta, pe mai multe zeci de metri.

Cu fațade absolut identice, din bucăți masive de piatră cafenie, lucioasă din cauza trecerii timpului, chiliile călugărilor nu se distingeau între ele decît prin culorile diferite ale ușilor și ale ghivecelor cu flori ce mărgineau aleile din fața lor. Aceste mici detalii se dovediră bine-venite pentru cei doi oaspeți ai Onoratului Cle, care, ca să ajungă pînă aici, traversaseră un platou larg, acoperit doar de iarbă și flori sălbatice, singurul semn al prezenței omului în zonă fiind trădat de o cărare îngustă și nepietruită.

— Vă rog, intrați, le spuse din pragul ușii un bătrîn îmbrăcat într-o robă verde, acoperită de la poale pînă la guler cu broderii complicate, argintii, după ce află cine sînt Tristan și tovarășul său. Luați loc pe sofa, pînă termin de pregătit ceaiul. Tocmai l-am scos de pe foc, continuă el cu o voce amabilă.

Reveni în scurt timp, cu două cești deja umplute cu ceai.

— Vă așteptam, i se adresă el taxidermistului. Am primit de curînd mesajul prin care prietenul dumneavoastră mă ruga să vă oferim sprijin pentru completarea cunoștințelor în domeniul istoriei și folclorului Imperiului Hoddie.

Cum v-a trimis mesajul? Și, mai ales, cînd? ar fi vrut taxidermistul să întrebe, însă îi trecu prin cap că poate nu este chiar cel mai bun moment să înceapă să-și completeze cunoștințele. Spuse în schimb:

— Da, mi-aș dori acest lucru foarte mult!

— Ați venit în locul cel mai potrivit, vă asigur! Veți avea acces nu doar la tomuri care nu există nicăieri în tot imperiul, și nici în afara acestuia, ci și la persoane care cunosc chiar mai multe lucruri

decît cele ce sînt puse pe hîrtie. Adevărate enciclopedii vii, cum ne place să îi numim.

De fapt, în urmă cu cîțiva ani, chiar am vrut să realizăm o lucrare bazată exclusiv pe datele obținute de la astfel de persoane, inclusiv din afara satrapiei noastre, continuă el cu privire fixată pe ceașca din față. Însă am întîmpinat dificultăți de ordine material, apoi mai multe satrapii, inclusiv cea a Palatului, deși nu au respins pe față proiectul, nici nu s-au arătat interesate să ne susțină eforturile. Au fost și prea puțini voluntari, mai adăugă învățatul cu vocea puțin întristată… Dar, că veni vorba de voluntariat, dumneavoastră ce profesie sau înclinații aveți? schimbă el discuția.

— Sînt artist-taxidermist, răspunse Jaer Verron, surprins de întrebare și cam îngrijorat de consecințele răspunsului său.

— Excelent, un răspuns mai bun nici că se putea! Nu avem în rîndul nostru nici un taxidermist, cu atît unul care să fi cîștigat și distincția de artist-taxidermist, așa că vom profita la maximum de experiența și cunoștințele dumneavoastră. Cine știe, adăugă el brusc înveselit, poate vă învață și specialiștii noștri cîteva lucruri despre tratarea pieilor de animale.

Jaer Verron nu se putu abține să nu îndrepte o privire uimită spre Tristan, care, în acel moment, era foarte ocupat să soarbă din lichidul înmiresmat.

— A, văd că prietenul dumneavoastră nu v-a pus la curent cu unele dintre obiceiurile noastre…

— Ne-am grăbit atît de mult să ajungem la dumneavoastră, că nu am apucat să-i spun mai nimic despre cum stau lucrurile pe-aici, interveni Tristan. M-am gîndit că, oricum, va afla de la fața locului. Îl va ajuta și Moiyra Sufy…

Tristan părea mai încurcat, chiar, decît tovarășul său.

— Da, da, nu-i nici o problemă! Uite, se întoarse bătrînul spre taxidermist, unul dintre obiceiurile noastre este ca oricine vine să învețe la

noi, să ne ofere, la schimb, o parte cunoștințele proprii. Aceasta înseamnă că orice student trebuie să scrie cîte un tom original din ce domeniu dorește și, de asemenea, că va lucra, fără altă plată decît cazarea și masa pe care i le oferim, la unul dintre atelierele de pe lîngă bibliotecă – sau, dacă are înclinații religioase, va sluji alături de călugări la Catedrală.

— Mi se pare echitabil, îl aprobă Jaer Verron amabil, puțin zăpăcit de ceea ce auzea.

— Rămîne hotărît atunci că, dată fiind profesia dumitale, vei lucra la atelierul unde se pregătesc pergamentele din piele animală, spuse gazda, înainte să se ridice, în semn că întîlnirea s-a încheiat.

— Desigur, vă mulțumesc foarte mult pentru această oportunitate.

— Bun! Jaer Verron, te aștept cu drag să participi la slujbe, iar dumitale, Tristan, îți doresc „Drum bun!”. Am să-ți dau de știre imediat ce vom găsi tomul care te interesează, mai spuse el conducîndu-i spre ieșire.

— Asta a fost tot? Încotro ne îndreptăm? întrebă taxidermistul imediat ce auzi ușa închizîndu-se în urma lor.

Era chiar mai dezorientat ca înainte să-l întîlnească pe Onoratul Cle și, cu cît se gîndea mai mult, cu atît se înfuria mai abitir pe cel care-l făcuse să ajungă acolo. Părea dornic să se ia la harță cu oricine, dar mai ales cu tînărul serv.

— Te așteptai la altceva? răspunse Tristan pe un ton împăciuitor, invitîndu-l să-l urmeze pe același traseu ca la venire. Mergem la poartă! Ai uitat? Eu trebuie să plec!

— Cum, deja? Și eu…

— Cred că garda ta de corp ne așteaptă, deja, acolo! Sper că nu te deranjează că ne întoarcem pe unde am venit, dar mi s-a spus că e drumul cel mai scurt. Și uite, a răsărit și soarele. Parcă s-a mai încălzit puțin…

Nu se încălzise deloc, iarba era tot udă, dar taxidermistul îl urmă, în pas de plimbare, privind curios în jurul său și abținîndu-se cu greu să nu vorbească.

— Ai vrea, probabil, să-ți răspund la o mie de întrebări despre locul acesta, dar nu sînt cea mai potrivită persoană să-ți povestească despre el, păru să-i ghicească Tristan gîndurile. Nici eu nu știu prea multe, dar, crede-mă că mi-ar fi plăcut nespus să petrecem mai mult timp împreună!

— Înțeleg și, oricum, după cum ai și spus, nu voi fi chiar singur! încercă taxidermistul să mimeze indiferența. Dă-mi măcar ceva detalii despre garda de corp. Cine e? Unul de-ai voștri?

— Nu mai ai răbdare pînă ajungem la poartă, nu? se înveseli Tristan. Moiyra Sufy nu face parte din Rezistență, dar mi-aș încredința viața în mîinile ei fără să mă gîndesc de două ori. Și chiar am făcut-o, odată!

— Auzi, garda mea de corp e fată?

— Uite-o acolo, vorbește cu soldații!

Taxidermistul privi ascultător în direcția indicată de însoțitorul său.

— Nu te așteptai să rog o fată să-ți asigure protecția, nu?

— Chiar că nu! Și zici că știe să se bată? Mai bine ca mine? Sau măcar ca tine? mai spuse el cu îndoială, cîntărind din priviri silueta subțire și înaltă ce stătea în acel moment cu spatele la ei.

— Nu știu dacă se pricepe la bătaie. De fapt, n-am văzut-o niciodată ridicînd vocea, darămite să facă un gest violent. Este una din cele mai blînde ființe pe care le-am întîlnit în viața mea.

— Acum înțeleg de ce ai spus că-mi va fi gardă de corp și ghid. Te gîndeai că lîngă ea n-o să fiu tentat să intru în bucluc din cauza cine știe căror studente de pe aici…, își manifestă taxidermistul încîntarea și admirația pentru compania ce i se propusese.

Prietena lui Tristan îi zărise și le făcea semne cu mîna. În scurt timp, ajunseră lîngă ea.

— Bună, domnule nestatornic, zis și Tristan Proteic! îi strigă ea zîmbind cu ochi cu tot. Dar mare te-ai mai făcut! continuă, îmbrățișîndu-l strîns.

— Bună, Moiyra, și tu ai crescut, n-am ce zice! Toate sînt mai mari față de cum mi te aminteam eu, răspunse tînărul cu ochii îndreptați spre decolteul larg al fetei. Cu excepția părului, care s-a mai scurtat, din păcate.

— Ei, odată ce am devenit pădurar-șef a trebuit să-mi adaptez și ținuta la obiectul muncii. Doar nu crezi că am timp să îngrijesc în fiecare zi un păr lung pînă în pămînt. Și ce, nu-mi stă bine și cu el pînă la umeri? se alintă fata, răsfirîndu-și cu amîndouă mîinile șuvițele roșcate.

— Cum să nu, mie mi se pare că vă prinde de minune lungimea asta, mai ales că, așa, privitorul vă poate admira ochii magnifici fără să fie distras de un păr la fel de extraordinar, desigur, se băgă taxidermistul în vorbă, uitînd că se adresează unei periculoase gărzi de corp. Îmi pare bine să vă cunosc și vă asigur că sînt mai mult decît încîntat că veți fi ghidul meu prin acest loc extraordinar, nu doar din cauza încărcăturii istorice, ci și ca urmare a prezenței dumneavoastră aici…

— Ai dreptate, dragul meu taxidermist, multe sînt extraordinare aici, încercă Tristan să-i mai taie din elan. Permite-mi să ți-o prezint pe buna mea prietenă Moiyra Sufy, recent numită șef al pădurarilor din Satrapia Catedralei. Ea te va ajuta cu orice ai nevoie în căutarea ta… I-am spus c-ai să-i fii și ghid și gardă de corp, dar nu m-a crezut, îi explică apoi fetei, care îl privea amuzată pe taxidermist.

Acesta simțea cum începe să roșească, așa că încercă să schimbe cursul conversației:

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Moiyra Sufy. Eu sînt artistul-taxidermist și specialistul în

vînătoare Jaer Verron, de pe insula Scolopendra!

— Așa e! îl completă Tristan. Jaer este un taxidermist foarte priceput. Onoratul Cle i-a dat dezlegare să lucreze la prelucrarea pieilor pentru pergamente. Dar înainte de asta, vezi că l-a invitat să participe la slujbă!

— Ne descurcăm noi, nu-ți face griji, îi răspunse fata. Cît despre pachetul pe care l-ai adus, am dat dispoziții să-i parvină Sfinției Sale imediat ce termină de oficiat slujba de prînz. I-ai făcut o mare bucurie, te asigur de pe-acum…

— Mda, a trebuit să facem un ocol prin pădurea *grylilor*, de asta ne-a luat atît de mult. Dar tu, pe unde tot umbli?

— Am găsit niște nereguli în pădurile dinspre piscuri. Și am rămas peste noapte să încerc să-mi dau seama ce s-a întîmplat.

— Adică? interveni, din nou, taxidermistul.

— Mai multe zone cu copaci pe care încercăm să-i aclimatizăm de cîțiva ani au fost devastate. Arborii au fost smulși din pămînt cu rădăcini cu tot și lăsați la fața locului. Și n-am reușit să-mi dau seama cine a făcut asta și de ce. Sau cum a reușit să smulgă ditamai copacii din rădăcină. N-am găsit nici măcar o urmă, nimic…

— Sînt convins că ai să descoperi curînd despre ce este vorba. Poate îl iei și Jaer într-o astfel de expediție…

— Cum să nu! Sigur!

— Așa o să-l supraveghezi mai bine, nu? zîmbi Tristan dus pe gînduri. Ce mi-ar fi plăcut să mai rămîn cu voi.

— Și totuși, trebuie să pleci! Hai, treci și-ți predă roba… Doar nu credeai că o să ratez momentul! Nu de alta, dar vreau să văd și eu cît de mare ai crescut, de fapt…

18

Jaer Verron ieși din bazinul de îmbăiat, curat cum nu mai fusese de cînd trecuse granița

Satrapiei Palatului. Abia după ce se frecase bine cu buretele moale, îmbibat cu esență de brad, putuse vedea urmele încă nevindecate ale loviturilor de bici primite. Cît despre mîna rănită de pasărea capturată împreună cu Tristan nici nu și-o desfășase, convins că astfel evită să-și trezească noi dureri. Încă ud, se plimba prin apartamentul care-i fusese repartizat, căutînd o robă nouă, cînd auzi o bătaie la ușa de la intrare.

Își acoperi mijlocul cu roba vineție, care, acum i se părea o bucată de cîrpă murdară, și înaintă spre la ușă, însă aceasta se deschise înainte ca el să atingă zăvorul.

— Bună! Știu că nu ai apucat să răspunzi, dar aici nu prea ne pasă de obiceiurile astea inutile. În plus, ca să te pot proteja cum trebuie, nu voi aștepta niciodată în prag, ci mă voi invita singură la tine în apartament. Sper că nu te deranjează…

— Cum să mă deranjeze că o fată frumoasă îmi intră în apartament?

Fata se strîmbă ușor.

— Uite ce e, pe-aici nu prea ne plac nici lingușelile și nici să flirtăm, dacă înțelegi ce vreau să spun! Îți recomand, spre binele tău, să te conformezi! Mai ales dacă nu vrei să atragi atenția asupra ta. Din ce mi-a explicat Tristan, chiar ar fi de dorit să treci cît mai neobservat!

Taxidermistul își ridică mîinile, a capitulare.

— Bine, nu se va mai repeta!

— Nu te mai gîndi la asta! îi spuse ea, măsurîndu-l cu privirea de sus pînă jos.

Se încruntă observînd urmele adînci care-i brăzdau trupul.

— Hai, mai degrabă, să ajutăm rănile alea să se închidă mai repede. Tristan m-a atenționat că nici mîna nu ți-e prea bine, așa că am venit pregătită!

Scoase din geanta pe care-o purta mai multe borcănele cu alifii și un sul gros de fașe din pînză și, în timp ce-i aplica pomezile pe răni, începu să

povestească în ce va consta programul primei zile petrecute pe domeniile Catedralei:

— După ce termin, mergem în sala de mese; presupun că nu ai apucat să mănînci micul dejun! Apoi, te voi conduce la atelierul de pielărie. Am înțeles că ești un taxidermist foarte bun, deci nu cred că vei avea probleme să te acomodezi cu activitățile derulate acolo. Ai mai lucrat cu pielea de căprioară?

— Ei, am naturalizat destul de bine cîteva exemplare! N-am prea avut cum să exersez pe specia asta, fiindcă pe insula de unde eu vin uciderea lor este interzisă. Știi, sînt pe cale de dispariție, așa că nu am lucrat decît cu animale bătrîne, la mai multe zile de la data morții, care, după cum îți imaginezi, a avut cauze naturale, cu toate neajunsurile implicate de…

— Aici avem căprioare din belșug, îl întrerupse fata. Și, din nefericire, pielea lor este materialul preferat pentru transcrierea pergamentelor. Cei de la bibliotecă mi-au spus că ar avea cea mai mare durabilitate în timp.

Tonul cu care spusese asta îl făcu pe taxidermist să înțeleagă că noua lui cunoștință dezaproba din tot sufletul uciderea căprioarelor pentru scopuri atît de meschine.

— N-am prelucrat niciodată o piele pentru a deveni suport de scris, dar sînt curios cum se face, încercă el să prelungească discuția și să păstreze cît mai mult tînăra lîngă el.

Aceasta tocmai terminase cu rănile de pe spate și se apucase, fără să-i ceară permisiunea, să-i desfacă legătura de la palma dreaptă.

— Vei avea ocazia să afli cît de curînd. Dar pînă ajungem acolo, cred c-ar fi bine să te și îmbraci…

— Tot cu asta? arătă el spre roba udă de la brîu.

— Da, vei primi una nouă de la șeful atelierului unde vei lucra. Așa se obișnuiește!

— Văd că pe aici sînteți tare zgîrciți cu îmbrăcămintea, spuse taxidermistul ridicîndu-se de

îndată ce fata termină de bandajat. Intrînd în camera de baie, adăugă: Și nici cu prosoapele nu stați mai bine!

— Dacă vrei, mergem întîi să-ți iei în primire roba și după aceea mîncăm. Vezi că ai două prosoape în nișa de lîngă vasul de îmbăiat.

— Ce nișă?

— Nu trebuie decît să apeși ușor clapa asta și… Uite că se deschide singură! îi făcu Moiyra o demonstrație practică.

— Ingenios, nu mi-aș fi dat seama!

— Da. Principiul ascunderii lucrurilor pe care nu le folosești face parte din specificul locului ăstuia. Uite, și camera de dormit are mai multe nișe camuflate, în care îți poți așeza lucrurile și obiectele personale, fără să fie tot timpul vizibile. Așa le păstrezi mai bine și se menține și un nivel acceptabil de armonie în cameră, îi explică Moiyra, dezvăluindu-i toate spațiile de depozitare din camera principală a apartamentului său.

— Chiar mă întrebam dacă rezidenții care stau aici au voie să dețină lucruri personale; știi, după obiceiul cu lăsatul bagajelor la intrare…

— În afară de călugări, oricine locuiește pe domeniile Catedralei poate aduce orice dorește în apartamentul personal. Cu excepția unora dintre pergamentele din bibliotecă! Desigur, ocazional, se fac și razii, în special pentru descoperirea oricui ar introduce alcool în acest loc…

— Mă gîndeam eu că trebuie să mai scape cîte o carafă cu vin înăuntru! exclamă taxidermistul. Încă n-am auzit să existe o metodă infailibilă prin care să împiedici un om care dorește să bea să n-o facă!

Fata îl privi ușor mirată.

— Din păcate, ai dreptate. Însă, în cazurile astea, nu se mai discută. Cel care este descoperit că are alcool în apartament este izgonit de îndată și i se interzice să mai calce vreodată pe domeniile Catedralei.

— Serios? Nu este cam dură decizia? Mă și mir cum de mai vine cineva să studieze la voi, avînd atîtea îngrădiri…

— Te înșeli! Restricția față de consumul de băuturi alcoolice este singurul lucru interzis. Oricine studiază sau predă aici are voie să facă orice altceva dorește. Desigur, atîta timp cît nu îi afectează în vreun fel pe ceilalți. Doar călugării au o mulțime de opreliști, e adevărat, însă ei au jurat să respecte alte reguli cînd au decis să vină să slujească.

— Am înțeles. Și cine face raziile prin camerele studenților?

— Garda personală a șefului Catedralei, sub supravegherea reprezentanților imperiali. Dar de ce te interesează?

— Aaa, așa! Voiam să știu cît de bine este păzit locul acesta și de către cine.

Moiyra zîmbi observînd stinghereala taxidermistului. Continuă totuși explicațiile, fără să facă nici un comentariu:

— Nu prea au fost incidente care să impună intervenția unor forțe de pază. De fapt, nici nu avem o structură de protecție în sensul adevărat al cuvîntului. Garda personală a șefului catedralei este compusă din pădurarii din subordinea mea, iar reprezentanții Imperiului sînt soldații care fac de gardă la poartă, ca să înțelegi!

Taxidermistul clătină din cap, a uimire.

— Mi-a spus Tristan că împăratul nu este stăpîn tocmai la el acasă, dar nu credeam să fie chiar așa…

— Nu știu, sincer, ce se întîmplă în celelalte satrapii, pentru că niciodată nu am părăsit-o pe aceasta. Dar te asigur că, de cînd îmi aduc eu aminte, împăratul nu și-a făcut niciodată simțită prezența aici altfel decît prin cele cîteva regimente care păzesc portul și intrarea pe domeniile Catedralei.

— Stai puțin, cîți ani spuneai că ai?

Fata începu să rîdă.

— Jaer, dar știi că nu e politicos să întrebi o fată despre vîrsta ei! Ce-ți pasă ție cîți ani am? Crezi cumva că un număr scăzut de ani echivalează cu lipsa unor cunoștințe esențiale?

— Aaa, nu la asta m-am referit! De altfel, cred că sîntem de vîrste apropiate. Dar am înțeles bine ce-ai spus adineaori? Chiar nu ai plecat niciodată din satrapie? La vîrsta ta? Cum este posibil așa ceva?

— Aaa, asta? Da, ai înțeles bine! Nu am părăsit acest loc niciodată, fiindcă nu am avut de ce. Nici un pădurar-șef nu a mai făcut-o, de generații. Avem tot ce ne trebuie aici și, ce-i mai important, aici este locul nostru de muncă, deci ce să căutăm în alte părți?

— Nu știu, răspunse taxidermistul incapabil să-și ascundă uimirea. De ce? Ca să vezi alte locuri, alți oameni, ca să înveți lucruri noi! Cum poți sta într-un singur loc și să nu te saturi de el?

— Și vrei să spui că tu, care ai călătorit în atît de multe locuri – fata accentuă „atît de multe” –, nu te-ai plictisit niciodată? Și chiar „atît de mult” diferă lucrurile de la un loc la altul? Sau oamenii?

— Nu am văzut pînă acum lucrurile așa.

— Uite, te provoc să-mi spui, pînă ajungem la atelierul de pielărie, care au fost cele mai interesante locuri pe care le-ai vizitat pînă acum și de ce!

— Iar tu ai să încerci să mă convingi că nu ai nevoie să mergi într-un loc, atîta timp cît poți afla tot ce dorești despre el din tomurile din bibliotecă, răspunse taxidermistul, urmînd-o afară din apartament.

— Nu, chiar sînt curioasă ce locuri ai văzut și ți-au plăcut!

Iar el, desigur că nu pierdu ocazia să-i explice, cu lux de amănunte, cum arătau plajele cu nisip albastru de pe insula unde se născuse, sau despre pădurile de grove, în care copacii se înălțau direct

din ape și unde prinsese cei mai mari pești din viața lui. Îi mai povesti despre vulcanul din insulele de gheață, ce erupea și în prezent, colorînd apa oceanului cu străluciri de roșu și portocaliu aprins, ademenind peștii într-o capcană mortală…

Incitat de atenția acordată de tînăra frumoasă din dreapta sa, Jaer Verron ar fi continuat mult și bine dacă nu ar fi fost întrerupt brutal de un ins slăbuț, îmbrăcat într-o robă maroniu închis și avînd jumătatea de jos a feței acoperită cu o mască din alge împletite.

— Bună ziua, frumoaso! îl auzi pe acesta strigîndu-i Moiyrei. Ne bucură nespus să te avem prin preajmă! Prezența ta aici face pînă și mirosul care ne omoară cu zile să pară o mireasmă. El este noul ucenic? Emoționat, tinere? Cred și eu, în preajma unei asemenea femei…

Îi privea amuzat, din poarta unei curți cu ziduri joase, din piatră de rîu.

— Bună, maistre Shagro. El este Jaer Verron și are nevoie urgentă de o robă curată, îi răspunse fata prietenește, îmbrățișîndu-l.

— Hai, atunci, să te scoatem din roba asta! i se adresă bărbatul taxidermistului, fără să-l salute. Și pe urmă îți arăt unde-o să lucrezi, continuă el, conducîndu-i înăuntru. Dar nu-ți face griji, abia mîine te punem la treabă. Astăzi ești liber să te acomodezi cu împrejurimile și cu oamenii de pe-aici!

Prezentarea atelierului nu dură mai mult de o oră, cu tot cu ceremonialul înmînării robei lungi, fără mîneci, de un maroniu-deschis, ce-i atesta calitatea de ucenic în Atelierul de Prelucrare a Pieilor pentru Manuscrisele Ilustrate pe Pergament. Atelierul nu era altceva decît un spațiu foarte larg, deasupra căruia fusese ridicat un acoperiș de țigle din pămînt ars, susținut de piloni masivi din piatră. Nu existau pereți de nici un fel, asigurîndu-se astfel ventilarea maximă obligatorie pentru un loc care colcăia de vapori nocivi. Partea

de jos a spațiului era pavată cu piatră, străbătută de un mozaic de șanțuri ce permiteau scurgerea lichidelor din pieile prelucrate.

— Nu sîntem suficienți pentru volumul actual de muncă, dar ne descurcăm destul de bine, îi spuse cel numit Shagro, pe cînd se plimbau printre bancurile de lucru așezate în șiruri lungi și ordonate.

În acel moment, în atelier se aflau puțin peste zece persoane, care lucrau într-o putoare greu suportabilă, pînă și pentru nasul antrenat al taxidermistului, care reuși să distingă mirosul de sînge vechi, de lapte de var și al altor cîtorva substanțe pe care le folosea și el la prepararea propriilor exponate.

— Fiecare dintre noi lucrează la cîte un proiect individual, își continuă șeful atelierului explicațiile. Copiștii ne trimit comenzile la începutul fiecărei luni, iar eu le distribui cît mai echitabil. De exemplu, dacă cineva are de pregătit pergamentul pentru un manuscris cu treizeci de file, iar altcineva unul de douăsprezece file, și mai primim o comandă de zece file, cel care are manuscrisul cu cele mai puține file îl va primi și pe acesta. Foarte rar împart un manuscris între mai mulți lucrători, căci adeseori pieile prelucrate diferă atît de mult de la o persoană la alta încît, pur și simplu, nu pot fi alăturate în același tom. Nu se potrivesc, asta e! Ai să observi că fiecare are propriul stil și, pînă la urmă, așa este și normal, nu? Nici degetele de la o palmă nu seamănă între ele, darămite lucrurile create de oameni diferiți! Termenul de predare este data de întîi a următoarei luni și pînă acum nu s-a întîmplat să întîrziem vreodată, mai spuse el cu mîndrie.

— Nu există anumite standarde? întrebă taxidermistul, privind curios la unul dintre noii lui colegi, care tocmai scotea dintr-un cazan o piele de bivol acoperită cu gelatină.

— Desigur că există și noi chiar le respectăm! Însă fiecare manuscris ce trebuie refăcut sau copiat are particularitățile lui, care impun o tratare specială a suportului pe care va fi realizat. Spre exemplu, pentru un manuscris pe care se vor aplica foițe de aur, o piele se tratează într-un fel, mult diferit față de cea pe care se va scrie exclusiv cu pigmenți obținuți din uleiuri vegetale și așa mai departe…

— Pare destul de complicat, adăugă Moiyra, care reușea, în pofida mirosului oribil, să-și păstreze o figură senină.

— Este, dar, ca orice meserie, poate fi învățată repede dacă există voință, preocupare și puțină înclinație. Care înțeleg că nu-ți lipsește deloc, dragul meu taxidermist, nu?

Jaer Verron era atît de preocupat de activitățile care se derulau în jurul său, încît abia după cîteva clipe înțelese că însoțitorii lui așteptau să le răspundă.

— Mă voi descurca, sînt convins. Găsesc că ceea ce faceți aici este foarte interesant și sînt nerăbdător să-mi dați și mie un proiect.

— Ei, nici chiar așa, nu te grăbi! rîse maistrul gros. Primele luni nu vei lucra singur, ci doar îți vei urmări colegii și le vei da o mînă de ajutor cînd ți-o cer. Ai să lucrezi cu fiecare dintre ei, pentru a te familiariza cu toate stilurile de lucru, așa încît, atunci cînd va fi nevoie, să poți colabora cu oricare dintre ei la vreun proiect mai amplu.

Taxidermistul dădu din cap mașinal, fără să-și ia ochii de la un alt muncitor, ce îndrepta pielea de bivol scoasă mai devreme din gelatină cu un mai enorm din lemn.

— Shagro, nu crezi că ar trebui să-i prezinți și cîteva manuscrise deja finalizate. Din cele care au fost copiate pe pergamentele pregătite de voi? o auzi pe Moiyra.

— Păi, speram ca tu să-i faci un tur al atelierului copiștilor și apoi, poate, să-l conduci și prin

bibliotecă, să-l prezinți fetelor de acolo… După cum vezi, sînt destul de prins aici, se scuză maistrul. Mîine este termenul final de predare la manuscrisul despre primii ani de domniei ai lui Raghmen I. Îți amintești, cel care va fi oferit cadou regelui din Peninsulă, așa că trebuie să avem foarte multă grijă. Copiștii cred că sînt deja înnebuniți, căci nu au cum să respecte termenul.

— Să nu-mi spui că vine Ensei în vizită, aici? întrebă taxidermistul cu o figură atît de mirată, că-i făcu pe cei doi însoțitori să izbucnească în rîs.

— Nu, nu! Lui Raghmen i s-a făcut chef de călătorit! îl liniști maistrul. Împăratul nostru va merge într-o vizită în Peninsula ImaEki, peste trei luni. Se pare că o va lua cu el și pe Mizurro. Prințesa dorește să-i ofere fiicei gazdei lor o enciclopedie a plantelor din Satrapia Palatului. Măcar pe asta am terminat-o deja… A ieșit super! Imaginați-vă: două sute de pergamente scrise pe ambele fețe, cu litere din praf de aur amestecat în compozit de gumă arabică și rădăcină de… roibă, cred c-au folosit, pentru o nuanță roșiatică foarte frumoasă!

— Auzi, în loc să ne descrii o frumusețe ca aceasta în termeni care mie, una, nu-mi spun mai nimic, n-ai vrea mai bine să ne-o arăți? îl întrerupse Moiyra. Auzi, o enciclopedie despre plante pe care eu, pădurar-șef al satrapiei cu cea mai mare bibliotecă din imperiu să n-o deschid, ca să nu mai spun, să n-o citesc din scoarță-n scoarță? Este obligația mea profesională, în primul rînd, nu e vorba doar de curiozitate. Nu înțeleg cum de nu mi s-a spus despre asta pînă acum!

Taxidermistul observă cu încîntare cum verdele ochilor fetei devenea și mai intens atunci cînd era înfuriată.

— Moiyra, nu le certa pe fetele de la bibliotecă! Nu au avut cînd să-ți spună. Cred că am primit comanda după ce-ai plecat tu pe teren. Și, în plus, manuscrisele după care s-a întocmit noua

enciclopedie nici nu sînt ale noastre. Ni le-a trimis Mizurro, din biblioteca ei personală… treizeci de tomuri a cîte cinci sute de file fiecare, din care a selectat singură datele pe care le-a dorit incluse în noul manuscris!

Moiyra nu părea deloc împăcată cu răspunsul primit.

— Dacă zici tu… Unde sînt tomurile despre care vorbești, inclusiv enciclopedia pe care tocmai ați terminat-o? Vreau, și am tot dreptul, să le cercetez și eu!

— Ăăă, nu știu dacă se poate, se codi maistrul Shagro, ca unul care știa cît este de periculos să nu-i satisfaci Moiyrei o dorință, mai ales cînd era vorba de una legitimă, ca în cazul de față. Va trebui să vorbești cu Onoratul. El le păstrează! Se pare că Mizurro ar fi ordonat să nu se facă nici o copie după tomurile trimise de ea, și nici după noua enciclopedie. Toate îi vor fi returnate imediat ce finalizăm manuscrisul pentru împărat. Pînă luna viitoare, sperăm cu toții!

— Las că mai vedem noi, despre asta! murmură tînăra pădurar-șef, gînditoare. Mai ai vreo treabă cu Jaer, căci n-a apucat să mănînce pe ziua de astăzi? Plus că trebuie să trecem și pe la copiști, apoi să-l pregătesc pentru slujbă…

— Nu. Am terminat cu voi.

Maistrul Shagro părea dintr-odată nerăbdător să scape de vizitatori.

— Ne vedem mîine, Jaer! Să vii înainte să bată clopotul de chemare la slujbă, da? Avem treabă multă, să nu întîrzii! adăugă el, înainte să se îndrepte spre celălalt capăt al atelierului.

Moiyra îl urmări cîteva clipe, cu ochii mijiți și pufnind nemulțumită, după care păru să-și amintească de prezența taxidermistului:

— Jaer, ești de acord să trecem pe la atelierul copiștilor, înainte să mergem la masă? Nu este departe și nu stăm mult; doar te prezint șefului lor. E un bărbat foarte de treabă (*Mult mai de treabă*

ca maistrul Shagro, înțelese taxidermistul), ai să vezi!

— Da, nu-i nici o problemă! o asigură el. Sînt la fel de curios ca și tine ce-i cu enciclopedia asta de-o ascund toți. Apropo, știi că am cunoscut-o pe Mizurro în persoană?

Lui Jaer Verron îi plăcu tare mult privirea pe care i-o aruncă fata: curiozitate, amestecată cu surpriză, poate chiar ușor respect, de parcă tocmai începuse crească în ochii ei.

— Serios? Cum arată? explodară întrebările imediat. Din cîte am înțeles, foarte puțini au văzut-o în carne și oase! Eu o știu dintr-un portret oficial în care apare alături de Raghmen I și frații săi. Ai să-l vezi și tu, este expus în sala principală de lectură a bibliotecii.

— Păi, cum să arate? E frumoasă foc, ce să zic! îi explică el plin de solicitudine.

— Ei, m-ai lămurit… Eu te întreb cum arată și tu îmi spui că e frumoasă. Halal descriere, i-o tăie Moiyra ironic, în timp ce ieșeau din curtea atelierului de prelucrare a pieilor. Las că mi-o descrii tu, din cap pînă-n picioare, după ce vorbim cu șeful copiștilor, adăugă, intrînd într-o curte aflată la numai cîteva zeci de metri de cea din care tocmai ieșiseră.

Fără o vorbă, fata îi arătă cu un gest al capului un bărbat aflat la vîrsta a doua, cu o barbă stufoasă, care se odihnea pe o bancă, lîngă ușa unei clădiri înalte, ridicate foarte aproape de intrarea în curte.

— Jaqui, dragule, vino puțin, să-ți fac cunoștință cu noul ucenic al lui Shagro, strigă ea, o idee cam tare, către bărbos.

— Frumoasa Moiyra, în sfîrșit îi faci o vizită unui bătrîn care te adoră! îi răspunse șeful copiștilor.

Bărbatul se ridică să-i întîmpine, iar taxidermistul observă că se deplasa cu destulă dificultate. Dar îi plăcea să vorbească, mult și pe

un ton ridicat! Pînă ajunseră la un pas de el, acesta nu tăcu o clipă:

— Sînt sigur că dacă aș fi avut mai puține fire albe în barbă, m-ai fi căutat mai des! Da, știu c-ai fost plecată cu treabă, dar, totuși, nu-mi pot imagina ce fel de flăcăi poți găsi în pădurile alea sălbatice. Nu știu ce-ar zice tatăl tău dacă ar ști cît de mult îi umblă fiica prin pustietăți. Dac-ar fi să mă iau după bluza de-o porți astăzi, aș spune că ți-ai găsit de mult un muntean atît de drăguț, că nu te mai lasă inima să vii printre cărturarii miopi și călugării de aici. Așa-i? Spune, nu te sfii!

— Unchiule, îi răspunse fata rîzînd în timp ce-l îmbrățișa, știi prea bine că nu e așa. Mi-a fost dor de tine! Uite, ca să-ți demonstrez, te invit deseară la masă. Am ciuperci din acelea care-ți plac ție… Le voi găti la cuptor, cu carne de rață sălbatică, stropită cu sos de mure. Ce zici?

— C-aș veni de pe-acum! Gătești cumva în cinstea flăcăului nou-venit? arătă el spre Jaer Verron, care privea amuzat obrajii rușinați ai fetei.

— Gătesc și pentru el. E un prieten de-al lui Tristan… A venit să studieze la noi și a fost repartizat la prelucrarea pergamentelor. E taxidermist de meserie!

— A, bravo tinere! se întoarse bătrînul către taxidermist. Aveam mare nevoie de un meseriaș care să facă ceva cu pieile alea. Shagro, săracul, își dă toată silința, dar ucenicii lui habar n-au ce e aia meserie. Dac-ai ști ce ne-au făcut cu enciclopedia comandată de prințesa Mizurro… Sper din suflet să nu pățim la fel și cu manuscrisul despre Raghmen I!

— Da, ne-a spus și nouă cîte ceva. Mai e la voi enciclopedia asta? întrebă repede Moiyra. Aș vrea să mă uit puțin pe ea, adăugă, luîndu-și unchiul de braț. Am înțeles că nu avem copii după manuscrisele trimise de prințesă. Știi, am găsit ceva ce nu-mi pot explica în pădurile de pe piscuri

și poate mi-ar fi de ajutor. Ce zici, unchiule, mă poți ajuta? continuă ea, cu glas mieros.

— Cum să nu, draga mea! Dacă vrei, îți pot povesti tot ce-mi aduc aminte din filele pe care le-am scris eu și, de asemenea, îi pot pune pe ceilalți copiști să-ți relateze și ei ce-și amintesc. Dar nu știu cît de bine îți va folosi, căci la patru sute de file, cîte s-au adunat la sfîrșit, nu ne vom putea aminti prea multe!

Moiyra îl fulgeră cu privirea:

— Unde e cartea acum?

— Este păstrată de Onoratul. Dacă îl rogi, s-ar putea să te lase să o răsfoiești, dar eu îți recomand să-i ceri accesul mai ales la tomurile din care am realizat-o. Sînt cu mult mai interesante!

— Shagro a zis ceva cum că voi n-ați avut voie să faceți copii nici după acestea, nici după enciclopedie…

Bătrînul îi confirmă din cap.

— Da, ni s-a interzis explicit! Dar nici să fi vrut, n-am fi avut timp. Nici eu n-am apucat să citesc integral măcar un singur manuscris din cele primite. Nu-i nici o pagubă! Avem și noi destule tomuri cu același subiect în bibliotecă. Știi prea bine, doar ești singura care le-a citit pe toate! Tu du-te și roagă-l pe șeful Catedralei să te lase să arunci o privire. Dacă nu se poate, nu te întrista. Am înțeles că tocmai au descoperit cîteva scrieri interesante, în aripa veche a bibliotecii. Le-am rugat pe fete să le pună bine pentru tine. Vorbește cu Arianna, ea știe unde sînt! o sfătui el, invitîndu-i în atelier. Dar nu înainte să ceri voie de la Onoratul Cle! Nu le putem păstra nici pe acestea prea mult, din păcate. Cam peste o lună trebuie să le împrumute Bibliotecii Imperiale, îi mărturisi, cu voce joasă, bătrînul copist, înainte să înceapă să-l prezinte pe Jaer subordonaților săi.

19

— Ia să vedem dacă reușești să mi-o descrii pe Mizurro, reluă Moiyra ideea imediat ce ușa de la apartamentul lui Jaer Verron se închise în urma ei.

— Deci vrei să-ți spun cum arată? strigă acesta din camera de îmbăiat, unde își schimba hainele cu cele primite de la primul șef pe care-l avea în viața sa.

— Pentru început… Apoi, vreau să-mi spui ce fel de om ți s-a părut c-ar fi mica prințesă? Poți să vezi și dincolo de piele, că doar ești artist-taxidermist, nu? Dac-ar fi s-o împăiezi pe Mizurro, în ce postură ai imortaliza-o? – ca să vorbesc pe limba ta…

Moiyra zîmbea, așa cum numai o femeie frumoasă o face, instinctiv, atunci cînd i se spune că o alta este la fel ca ea.

— Păi, ca să fiu sincer, nu am stat în preajma ei prea mult, iar condițiile în care mă aflam nu mi-au permis s-o observ prea exact. Ce-mi amintesc sînt ochii ei, foarte mari, și părul extrem de lung și negru, strigă taxidermistul. Nu seamănă deloc cu Raghmen I sau cu frații mai mari și… este și destul de mică de înălțime!

Fusese gata să spună „mai scundă ca tine”, dar își dădu seama la timp ce gafă enormă ar fi făcut, dacă i-ar fi scăpat și cea mai slabă tentativă de comparație între Mizurro și interlocutoarea sa. Care exact asta dorea să audă! Cum este cealaltă față de ea. Mai înaltă sau mai…

— Și mi s-a părut cam matură pentru vîrsta ei, continuă el repede. Foarte serioasă, chiar intimidantă! Obișnuită să comande, ca orice prințesă…, explică el, revenind în încăperea principală a apartamentului.

Era cam dezamăgit de ținuta sa. Noua robă i se părea prea mare și, oricum, culoarea nu-l avantaja deloc. Fata părea să fie de aceeași părere, căci nu-i aruncă decît o privire scurtă înainte să iasă din apartament.

— Da, bine, nu mi-ai spus ce te-a făcut s-o numești „frumoasă foc”, dar nici c-am văzut un bărbat să explice cum trebuie de ce-i place o femeie. În fine, spune-mi în ce postură ai împăia-o, insistă Moiyra, luîndu-l de braț cu nonșalanță.

Gestul fetei îi amplifică stînjeneala. Jaer Verron nu era sigur dacă Moiyra se apropiase de el pentru a-l face să-și piardă concentrarea și, implicit, să-i spună cinstit ce credea despre prințesă, ori în semn de sfidare a celor cîțiva bărbați masivi, majoritatea îmbrăcați în robe purpurii, care se opriseră în mijlocul aleii ce trecea prin fața apartamentului său și se holbau la ei fără nici o reținere. Taxidermistul simțea priviri curioase urmărindu-i și dinspre clădirile din apropiere, însă fiorii care-i urcau spre ceafă și-i făceau urechile să vîjîie îi veneau de la brațul de care se sprijinea fata. Privirea ei verde era mult mai intimidantă decît cele de pe alee ori cele ascunse în spatele ferestrelor oarbe din jur.

Taxidermistul se trezi sperînd să ajungă la sala de mese cît mai curînd, de preferință înainte să se împiedice și să se întindă cît era de lung în fața atîtor ochi. Se concentră asupra fetei, încercînd să pară cît mai degajat:

— Multă lume greșește imaginîndu-și că taxidermia este arta împăierii. Un artist-taxidermist nu doar împăiază un animal, nu doar îi conservă elementele corpului, ci le naturalizează, adică le surprinde, pentru eternitate, într-o postură cît mai apropiată de adevărata sa natură. Dincolo de caracteristicile speciei. De aceea, ceea ce facem noi, artiștii-taxidermiști, se cheamă naturalizare, care, după cum ți-am spus, este mai mult decît o simplă împăiere…

— Bine, bine, am folosit termenii greșiți, dar exact la asta m-am referit. Sau poate te faci tu că nu înțelegi? îi zîmbi fata cu toată gura. Te-am întrebat ce postură o caracterizează pe Mizurro și ocolești răspunsul.

— Nu ocolesc nimic. Vreau doar să spun că am cunoscut-o pentru prea puțin timp ca să-mi fac o idee despre cum este în realitate, ce caracter și ce temperament are…

— Păi, nu poți să-ți dai seama? La urma urmei, să surprinzi un animal într-o ipostază cît mai apropiată de adevărata sa natură este mult mai greu decît în cazul unui om. Și pentru experiența și talentul tău, să înțelegi cine este o persoană, în carne și oase, ar trebui să fie o nimica toată.

— Așa ar părea la o analiză superficială. Da, oricine și-ar putea imagina că un om este mai ușor de descifrat decît un animal. Mai ales dacă l-ai privit în carne și oase, l-ai auzit și mirosit, ți-a vorbit și ai văzut cum se mișcă. Dar nu iei în considerare capacitatea extraordinară a unei ființe umane de a disimula adevărata sa natură. Animalele nu mint și se ascund doar pentru a se apăra, iar atunci cînd fac asta se poate observa cu ușurință de ce procedează astfel. Spre deosebire de oameni…

— Atunci, ca să fiu rea, cum crezi tu c-ai să reușești să-l naturalizezi pe Vasari? O persoană pe care nu știi dacă ai s-o întîlnești vreodată?

— Habar n-am. Nici nu cred c-am să reușesc să aflu cine e Vasari în linii mari, dar să îl mai și redau fidel, într-un trup care nici nu-i al lui…

— Sînt convinsă că știe el ce știe, Tristan, de-și pune atîtea speranțe în tine! El este în multe feluri, dar nu și naiv sau prost informat. Ai puțină încredere! Uite, după ce terminăm de mîncat, am să te conduc în bibliotecă. Pe mine nu m-au interesat decît secțiunile referitoare la plantele și animalele acestui imperiu, dar, dacă vrei, te voi ajuta să-i dai de urmă lui Vasari. Numai de-ar exista vreo referință cu privire la el aici! Te vor ajuta și fetele care se ocupă de cărți, îmi sînt toate prietene.

— Sincer să fiu, Moiyra, nici eu nu înțeleg de unde are Tristan atîta încredere în mine. Sau

Mizurro! Dar chiar mi-ar plăcea să-l găsesc pe acest Vasari… Or, măcar, să creez unul credibil, dacă așa ceva este posibil. Dar tare mă îndoiesc…

— Sînt sigură că după un dejun copios ai să vezi lucrurile mai colorate. Nu avem o bucătărie cu tradiție prea bună, dar de curînd s-a schimbat bucătarul-șef și odată cu el au fost eliminate și cele mai necomestibile meniuri. Nu că cele propuse de cel nou sînt nemaipomenite, dar măcar nimeni nu a mai avut nevoie de tratament medical după micul dejun…

Într-adevăr, prînzul nu fu grozav. Însă îi umplu stomacul și-l făcu pe taxidermist să-și recapete cît de cît aplombul. Un ulcior de vin de alge ar fi fost mai mult decît potrivit după friptura de iepure, cam sărată după gustul lui, dar trebui să se mulțumească în schimb cu o apă foarte rece.

— Poate că ai auzit de proprietățile deosebite ale izvoarelor de aici, încercă Moiyra să-i arate partea bună a situației. Nu vei mai avea probleme de circulație după ce bei timp de o lună din această apă. Iar rănile ți se vor vindeca înainte să-ți dai seama…

— M-aș fi declarat mult mai mulțumit cu niște vin de alge, mulțumesc! Nu am avut niciodată probleme cu circulația, iar rănile întotdeauna mi s-au vindecat repede, îi răspunse el, acru.

Exact cînd se gîndea că, poate, ar fi cazul să încerce, măcar, să-și ascundă frustrarea pentru abstinența neconsimțită, de masa lor se apropie un tînăr îmbrăcat într-o robă albastră, cu broderii negre pe piept.

— Ce mai faci, frumoaso? o interpelă acesta pe Moiyra, ignorîndu-l, în mod deliberat, pe taxidermist. Nu te-am văzut de-o eternitate! Cînd te scot la o cafea? continuă el, rezemîndu-și o mînă de spătarul unui din scaun, cu intenția clară de a li se alătura, chiar neinvitat.

— Bună! Tocmai mă pregăteam să-i arăt lui Jaer biblioteca noastră. Abia a sosit și este nerăbdător

să înceapă să studieze cultura și civilizația imperiului, îi răspunse pe un ton neutru. Onoratul Cle m-a rugat să-i arăt împrejurimile.

Nou-venitul insistă:

— Nu zău? Ce noroc nemeritat pe el! De ce n-am avut și eu șansa asta cînd am venit acum un an, se prefăcu el mîhnit, fără să-și mascheze o strîmbătură.

Îl fixa încruntat taxidermist, fără să dea semne că vrea să plece prea curînd.

Moiyra observă pumnii încleștați ai taxidermistului și se ridică brusc:

— Haide, Jaer, nu mai e mult și începe slujba. Mi-a părut bine să te văd! îi mai spuse celuilalt, cu răceală imposibil de ignorat în glas.

În gînd, se întreba cam cît i-ar lua să-și înfigă unghiile în ochii fixați cu nerușinare în decolteul ei.

Taxidermistul o urmă fără să-i arunce o privire intrusului. Era furios, își dădea seama oricine, cu atît mai mult însoțitoarea lui, spre care își îndreptă tot sarcasmul, justificat sau nu:

— Auzi, parcă ziceai că tu nu accepți libidinoșii sau remarcile deplasate…

— Nici nu-ți imaginezi cît de mult mă dezgustă așa ceva.

Fata se îndreptă grăbită spre ieșirea din sala de mese, urmată îndeaproape de Jaer Verron.

— Și totuși, pînă acum, toți bărbații care ți s-au adresat, cu excepția poate a unchiului tău, nu au făcut decît să încerce să flirteze cu tine și…

— De la tine am pretenții mai mari! se opri ea, cît să deschidă ușile înalte și grele. De aceea și beneficiezi de un tratament deosebit, nu ai auzit mai devreme?

— Da, sigur, te cred!

— Ar fi bine s-o faci, căci ești primul student de aici pentru care am să gătesc!

— Cee?

Fata părea să-și fi regăsit surîsul șăgalnic. Taxidermistul iarăși nu era sigur dacă vorbește serios, ori doar îl tachinează.

— Am văzut cît de mult ți-a priit masa de mai devreme, așa că te invit să iei cina în apartamentele mele. N-aș vrea ca unul dintre prietenii lui Tristan să rămînă cu un gust amar după prima zi petrecută aici, îi explică ea, arătîndu-i că nu glumește. Acum haide să-ți fac turul bibliotecii, că n-am toată ziua la dispoziție. După cum ți-am spus, am oaspeți la cină, iar mîncarea nu se gătește singură!

O urmă, în pas rapid, afară din curtea cantinei, și apoi printr-un labirint de străzi înguste, pietruite, ce urcau abrupt spre catedrală.

Clădirea impunătoare părea că fusese cioplită direct în vîrful muntelui, un bloc masiv, dreptunghiular, de piatră de culoarea fildeșului, străjuit pe cele patru laturi de cîte un turn zvelt, dar care nu depășea în înălțime clopotnițele ce străluceau argintii, în mijlocul acoperișului.

— Parcă spuneai că mergem la bibliotecă? îi strigă taxidermistul, gîfîind, în timp ce o urma pe sub bolta care delimita intrarea în curtea edificiului.

Spre deosebire de el, fata nu părea deloc afectată de urcușul dificil. Zîmbea mai fermecător ca niciodată cînd îi strigă, peste umăr, „Am și ajuns”.

Intrarea în clădire era marcată de două porți impunătoare, din bronz, situate la cîțiva metri una de alta și din care ieșeau, haotic, capete de șerpi cu limbi ascuțite, despicate în două, avînd colți amenințători și ochi răi. Moiyra nu păru să le bage în seamă, în timp ce se apropie de un bazin cu apă, aflat la jumătatea distanței dintre cele două porți. Taxidermistul observă surprins cum, în clipa în care fata își cufundă mîinile în apă, din mijlocul bazinului se înălță un cap de șarpe, din gura căruia țîșneau jeturi de lichid colorat.

— Haide, Jaer, ce-ai rămas așa? N-avem toată ziua, îi strigă Moiyra. Spală-ți mîinile și urmează-mă înăuntru!

— De ce curge apă colorată în fîntînă? întrebă Jaer Verron urmînd-o în holul înalt de la intrare. Văd că totul este colorat pe-aici! mai adăugă el, privind cu gura căscată mozaicul din pietre prețioase ce îmbrăca, de sus pînă jos, peretele care despărțea vestibulul de sala principală a lăcașului de cult.

— Ce-ai spune dacă ți-aș zice că peretele pe care îl vezi este, de fapt, alb. Imaginile pe care le admiri acum nu sînt decît reflexii ale vitraliilor de sub linia acoperișului. Faptul că nu sînt vizibile din exteriorul clădirii este doar unul din secretele meseriei celor care-au construit acest loc.

— Cum este posibil, doar am văzut că, în afară de ușa de la intrare, zidul de piatră este perfect închis. Nu e nici o fereastră!

— Dacă te-ai urca pînă la jumătatea acestuia, ai vedea că există. Oricum, obișnuiește-te să descoperi multe alte asemenea lucruri incredibile. Știai, de exemplu, că această clădire este luminată natural întotdeauna?

— Chiar și noaptea? Cum este posibil? o interogă taxidermistul cu neîncredere evidentă.

— Da, aici nu se folosesc mijloace de iluminat de nici un fel. Nici chiar noaptea! Nu am înțeles încă mecanismul după care funcționează, dar clădirea a fost astfel construită încît pe parcursul zilei este foarte luminoasă, neexistînd nici măcar un colț umbrit. Îți dai seama, la dimensiunile pe care le are, să nu existe nici măcar un petic de umbră?

— Și noaptea?

— Lumina scade în intensitate, după cum îți și imaginezi, dar, oricum, noapte fiind, cei ce slujesc aici văd suficient de bine încît să nu aibă nevoie să aprindă lumînări pe parcursul slujbelor.

— De ce?

— Ai văzut clopotnițele ridicate în mijlocul acoperișului, nu? Ei bine, nu așteptă ea răspunsul taxidermistului, care nu-și mai lua ochii de pe imaginile zugrăvite de lumină pe pereții înalți ai vestibulului, în clopotnițe se găsește un mecanism extrem de complicat, compus din sute de oglinzi, ce captează lumina solară și o retransmite apoi prin toată clădirea. La fel se întîmplă și noaptea, cînd oglinzile preiau lumina de la stele și lună. Nu mă întreba cum, căci habar nu am! De fapt, nimeni de aici nu înțelege cum funcționează! Dacă se strică ceva, vreodată, nu va avea cine să le repare. Nici măcar nu se cunoaște tehnologia prin care s-au obținut oglinzi precum cele din clopotniță, dar să mai fie și montate corect! Din fericire, pînă acum, s-au dovedit suficient de rezistente. Și oricum, accesul este extrem de limitat la etajele superioare ale catedralei, îi explică fata, cu un ton ușor didactic.

Foarte asemănător celui folosit de ghizi, în timpul ședințelor de prezentare a Catedralei, își imaginã taxidermistul. Cu glas tare însă întrebă:

— Mă gîndesc la vibrațiile produse de clopote, nu pot provoca stricăciuni?

— Din contră, se pare că toate au fost construite în strînsă legătură unele cu altele. Mecanismul de oglinzi este acordat perfect la bătaia acestora. Ai să observi, după un timp, că sunetele diferă, în funcție de momentele zilei. Legătura dintre sunete și lumina captată s-a descoperit din întîmplare, cu mai mulți ani în urmă, cînd s-a încercat mutarea clopotelor în altă parte, tocmai pentru a se proteja mecanismul de oglinzi.

— Și?

— N-au apucat să dea jos decît două clopote cînd și-au dat seama că ceva este în neregulă. Oglinzile nu s-au mai ajustat pentru lumina de la mijlocul zilei, așa că razele reflectate au devenit în scurt timp atît de fierbinți, încît au dat foc tapiseriilor care împodobeau pereții pe interior.

Incendiul a durat pînă a ars tot ce nu era din piatră, căci nimeni nu a putut intra să-l stingă, din cauza căldurii. Noaptea, după cum îți imaginezi, a fost întuneric absolut, dar măcar au reușit să monteze la loc clopotele. Totul a revenit la normal odată ce a bătut clopotul de dimineață. Apoi s-au curățat de fum pereții și s-a decis să fie văruiți în alb. Fără să mai fie împodobiți…

— Deci ce văd eu acum în jur, este doar o reflexie a catedralei originale?

— Că bine zici! Se pare că, pe vremuri, oricine intra aici, era schimbat pentru totdeauna de frumusețile văzute. Pur și simplu, ieșeai un om mai bun! Dacă vrei să știi, aici îi trimiteau pe unii dintre cei mai mari tîlhari, pentru a fi transformați. După ce asistau la slujbă deveneau alte persoane: se căiau pentru relele făcute, iar unii chiar se omorau de rușine.

Taxidermistul și-ar fi dorit ca Moiyra să fi mers mai încet, pentru a privi mai bine imaginile reflectate pe pereții din jur. Din păcate, pentru el, fata părea hotărîtă să încheie turul cît mai repede.

— Dar ai să afli tu însuți mai multe despre asta, răsfoind pergamentele noastre, continuă ea. Căci doar ai venit să înveți despre cultura și civilizația imperiului, nu? Iar pentru asta, trebuie, înainte de toate, să știi cum este organizată biblioteca.

— Desigur, numai s-o găsesc! Unde spuneai că este?

— Este împărțită în cele patru turnuri pe care le-ai văzut de afară. Holul prin care mergem acum înconjoară clădirea, comunicînd cu toate cele patru aripi ale bibliotecii…

— Pe ce criterii au fost organizate aceste turnuri? întrebă taxidermistul, urmînd-o prin bolta de acces în turnul din partea dreaptă – aprecie el – a clădirii.

— Aceasta este aripa principală. Aici ți se emit acreditările de rezident al satrapiei și, totodată, permisul de utilizator al bunurilor și serviciilor

bibliotecii. Desigur, documentele le vei primi după ce Onoratul Cle și Consiliul bibliotecarilor îți stabilesc nivelul de acces. Adică din ce domenii ai dreptul să soliciți manuscrise și ce tip: copii, pergamente originale, pergamente vechi, pergamente împrumutate etc., îi explică ea, conducîndu-l spre o masă înaltă, așezată în apropierea ușii. Acolo, Moiyra i-l prezentă tinerei care le ieșise în întîmpinare.

— Bună! El este Jaer Verron și a venit să studieze cultura și civilizația imperiului.

— Îmi pare bine să vă cunosc, îi strînse cealaltă mîna, după care o îmbrățișă călduros pe Moiyra. Haideți să completați formularul de înscriere și imediat vă vom elibera și drepturile de acces.

În mod necaracteristic, taxidermistul le urmă în tăcere pe cele două fete. Acestea începură să sporovăiască:

— Cît de mult ai lipsit, Moiyra, toate fetele au fost îngrijorate! Cînd vii pe la noi să bem un ceai?

— Mă gîndeam că poate îmi faceți voi o vizită, în zilele următoare. Jaer, te descurci? se întoarse ea către taxidermistul care nici nu începuse să completeze datele, prea ocupat fiind să privească în jur.

Camera circulară, atît de înaltă că nu se distingea locul unde se termina peretele și începea acoperișul boltit, construit cel mai probabil din sticlă, avea laturile acoperite, de la nivelul podelei și pînă pe la jumătate, cu rafturi pline cu cărți. La intervale regulate, pereții aveau spărturi ovale, prin care intrau razele soarelui. În mijlocul încăperii se găseau mai multe mese de lectură, acoperite cu stofe exotice, ornate cu modele ale Casei Imperiale.

— Aaa, da! Scuze, admiram încăperea… Ați amenajat foarte frumos! Aduce, cumva, cu sala de ceremonii de la palatul lui Raghmen! adăugă el, cu privirea ațintită asupra unei fete ce se îndrepta, cu un teanc de role în brațe, spre mijlocul încăperii.

Jaer Verron nu se putu abține să nu se gîndească dacă roba verde-auriu, brodată cu o pană mare, argintie, în dreptul inimii, se asortează cu culoarea ochilor fetei.

— Desigur! spuse bibliotecara, observînd obiectul atenției taxidermistului. Văd că ai observat noile mese de lectură. Ne-au fost donate recent de Înălțimea Sa, cu tot cu acoperămintele pentru ele. Ne-a impresionat pe toți cîtă atenție a acordat împăratul cadoului, pînă și culorii care ne reprezintă, răspunse tînăra cu amabilitate.

— Și chiar dacă penele au fost brodate în fir de aur, nu cred s-a supărat nimeni! adăugă Moiyra clipind veselă din ochi.

— Chiar! îi confirmă bibliotecara și chicoti. Dac-ai știi cît sîntem de obosite… Abia aseară am reușit să terminăm de amenajat în toate aripile.

— Sînt cumva menite să dea un imbold Onoratului Cle pentru finalizarea la termen a enciclopediilor imperiale? întrebă Jaer, care își îndreptase atenția, în sfîrșit, către formularul din fața sa.

— Ei, nu știu ce să zic! Au venit odată cu tomurile prințesei Mizurro, ce-i drept! Bine măcar că au terminat tomul comandat de ea.

— Gata, am terminat și eu! strigă Jaer triumfător.

— Da’ de unde, îl privi Moiyra cu subînțeles, abia ai început!

— Bine ați venit în rîndul studenților celei mai mari biblioteci din imperiu… Vă doresc să găsiți aici toate răspunsurile pe care le căutați! spuse și tînăra bibliotecară, înmînîndu-i solemn documentele temporare de acces.

20

— Aș vrea să știu pe unde umblă campionul acela al tău, îi spuse Raghmen I prințesei.

Se aflau pe terasa Turnului de Vest, fără servitori în preajmă, doar ei doi, tată și fiică,

dimineața devreme. Soarele se ridica încet din mare iar briza sărată legăna leandrii înfloriți din jurul lor și umplea văzduhul cu vîrtejuri de petale roz și albe.

Era unul din cele mai fericite momente pentru Raghmen I. Să fie servit de fiica sa, să o audă povestind ce-a mai citit, cu același entuziasm care-l făcuse, mai demult, să o îndrăgească pe mama ei. Uneori, să tacă împreună. Să uite de problemele guvernării unui imperiu.

Cît de diferite erau dejunurile cu Mizurro, față de clipele petrecute cu cei doi fii mai mari! Aceștia erau gălăgioși și se certau încontinuu, vorbeau numai despre mersul la vînătoare, despre incursiunile lor printre supuși, despre lucruri care nu ajută digestia, în nici un caz. Raghmen I recunoștea, în sinea lui, că preferă mai degrabă să mănînce la dineurile oficiale; măcar acolo nimeni nu vorbea decît dacă i se adresa împăratul înainte.

— Ce-ai spus, Înălțimea Ta? Îmi cer scuze, dar nu eram atentă, își reveni Mizurro din reveria în care se scufundase odată cu ultimele remarci ale tatălui său.

Acesta îi spusese că își strînge părul cu gesturile mamei sale și asta o făcuse, pentru a cîta oară, să ducă dorul unei ființe pe care, totuși, nu o cunoscuse niciodată.

— Ai primit vreo veste de la campionul tău? Știi, din cîte mi-a raportat comandantul garnizoanei palatului, acesta nu prea este persoana care pretindea c-ar fi. Îi cunoșteai identitatea reală cînd l-ai ales să te reprezinte?

— Mda, am înțeles că mica ambuscadă pe care am planificat-o nu a decurs exact cum trebuia. Se pare că a reușit să iasă din Satrapia Palatului, în cele din urmă. Cît despre identitatea lui, la momentul în care l-am desemnat campion al meu, mă interesa mai degrabă cine va deveni. Adică cel care ți-l va aduce pe Vasari!

Raghmen I acceptă, cu delicatețe, să respecte dorința fetei sale de a nu intra în detalii cu privire la identitatea reprezentantului ei. Își ascunse sub palmă un zîmbet admirativ. Era din ce în ce mai mulțumit de calitățile pe care le descoperise la Mizurro în ultima vreme.

— A părăsit cumva imperiul? continuă el, ceva mai curios decît și-ar fi dorit să pară. Își aminti ce le spusese băieților mai mari, cu numai o zi în urmă, cînd veniseră să-l întrebe despre rezultatul negocierilor cu delegația din A'Hon: *Un conducător nu trebuie să arate în nici o împrejurare slăbiciune. Iar necunoașterea lucrurilor care te interesează este o mare slăbiciune. Un conducător trebuie să știe tot ce dorește, sau, atunci cînd rapoartele primite sînt deficitare, măcar să pretindă că știe tot ce-l interesează. Veți afla răspunsul A'Hon-ului abia cînd dați dovadă că v-ați însușit această regulă*, i-a expediat el, exasperat de insistențele lor.

Prințesa nu părea însă nerăbdătoare și nici dornică să speculeze slăbiciunea arătată de tatăl său.

— Nicidecum. A ajuns tocmai în Satrapia Catedralei! Pînă în prezent nu a încercat să ia legătura cu mine, dar îi știu fiecare pas, fiindcă am pus pe cineva să-l urmărească, răspunse Mizurro, vizibil recunoscătoare că nu fusese pusă în postura să-și mintă tatăl în față.

Împăratul se abținu cu greu să nu întrebe *pe cine?* Însă decise că, așa cum el avea dreptul să-și păstreze secretele, la fel avea și fiica lui.

— Pare plin de potențial campionul acesta al tău! A reușit să iasă din satrapie deși era căutat de soldații mei. În plus, a și ajuns pînă la Catedrală fără să aibă un dinar la el. Dar, tocmai de aceea, crezi că îți mai reprezintă interesele?

— Un om ar trebui să nu-și încalce un angajament, mai ales cînd jură să facă ceva nesilit de nimeni, ca în cazul lui. În prima clipă în care

am să mă îndoiesc de el, voi ordona să fie pedepsit. Totuși, se pare că vrea cu adevărat să îl găsească pe Vasari. S-a înscris deja la bibliotecă și pare foarte hotărît să afle tot ce poate găsi acolo despre PonCim.

De parcă m-aș fi așteptat ca cel care te reprezintă să-și înceapă misiunea altundeva decît printre tomuri mîncate de praf și de păianjeni, își spuse împăratul în gînd.

Era foarte curios dacă reprezentantul fiicei sale va găsi, totuși, ceva util acolo, dar nu-și permitea să admită asta în fața ei. Ar fi însemnat să-și recunoască o slăbiciune, chiar mai multe, dacă stătea să se gîndească bine. Doar semnase cu mîna lui ordinul de distrugere a oricăror înscrisuri care făceau referire, chiar și tangențial, la PonCim.

— Să înțeleg că se află în cel mai înaintat stadiu dintre cei trei campioni, spuse el cu voce tare. Chiar și dacă nu a găsit nimic pînă acum, oricum are mai multe șanse să afle ceva util, comparativ cu reprezentanții fraților tăi! Aceștia sînt mai ocupați cu bătăile și bețiile decît cu găsirea liderului rebelilor. Am înțeles că șeful trupelor a'honice a omorît pînă acum vreo doi servi, pe care i-a confundat a fi rebeli PonCim, în timp ce șeful hergheliei a cheltuit toți dinarii primiți încercînd să echipeze o fregată. Vrea să cerceteze toate insulele din Est, convins fiind că acolo s-ar ascunde Vasari. De fapt, nici unul nu face altceva decît să pescuiască la undiță sperînd să captureze un pește care nu poate fi prins decît cu o plasă din oțel. O plasă cît mai mare!

— Nu știu ce să spun, Înălțimea Ta, vom vedea ce se întîmplă. Poate campionul meu are cel mai mult noroc!

Tînăra prințesă zîmbea exact ca mama ei, puțin strîmb, cu buzele întredeschise, la fel de pline amîndouă… Împăratul simți cum ochii i se umplu de lacrimi așa că își mută privirea spre marea

verde, ce se legăna liniștită la cîteva sute de metri sub parapetul cioplit în stîncă.

— Sînt curios, Mizurro, recunoscu el cîteva clipe mai tîrziu, pe cine ai trimis să aibă grijă de campionul tău? Sper că, de data asta, cunoști această persoană mult mai bine!

— Ar fi o dovadă de mare prostie să fac aceeași greșeală de două ori, îl aprobă prințesa, mulțumită să joace în continuare cartea celui care a fost păcălit. De aceea, am desemnat-o pe Cuna Ragarzi! Ar trebui să se întoarcă pe seară, cel tîrziu, cu un raport complet al situației.

— Ți-ai trimis serva personală să-l urmărească la fața locului? Crezi că n-o va recunoaște?

— Ce era să fac? După ce m-am înșelat o dată cu privire la identitatea unei persoane, crezi că ar fi înțelept să mă mai încred în altcineva?

Era evident că Mizurro încerca tot posibilul ca să nu intre în detalii, iar eforturile ei făcură ca buzele împăratului să se întindă pînă la urechi, într-un zîmbet satisfăcut.

— Păi, vezi de ce-ți spuneam că trebuie să mai ieși din mijlocul cărților? Dac-ai ști ce bine-mi pare că mă însoțești la impostorul care conduce Peninsula. Am înțeles că fiica sa este, totuși, absolut adorabilă.

— Eu sînt cea fericită să petrec mai mult timp alături de tatăl meu cel ocupat! Dar, acum că veni vorba, crezi că este înțelept să mergem la aniversarea lui Ensei? Poate era mai bine să-l invităm pe el la noi…

— Știu la ce te gîndești! Dar chiar crezi că ar risca să ne atace la el acasă? Și-n plus, nu vom fi singuri! Nu mă refer doar la gărzile care ne vor însoți, ci și la faptul că majoritatea invitaților îmi sînt prieteni, iar aceștia, la rîndul lor, vor veni escortați de cei mai de nădejde soldați ai lor. În plus, am planificat, exact pe perioada cît vom sta în Peninsulă, mai multe exerciții navale de amploare, în apele teritoriale ale Satrapiei A'Hon,

la numai o aruncătură de băț de Peninsulă. Numai să îndrăznească Ensei să facă un gest nechibzuit, că soldații noștri se vor repezi peste el ca un stol de vulturi asupra prăzii. Ar fi pretextul ideal să recucerim ce e de drept al nostru!

Împăratul vorbea apăsat, cu privirea încruntată, îndreptată în jos, și părea gata-gata să lovească în masă cu pumnul drept, alb de cît îl strîngea. Părea să fi uitat că nu se află în fața consilierilor săi militari.

— Crezi că impostorul nu ia în calcul și o asemenea posibilitate? spuse el ceva mai potolit, după cîteva clipe.

— Înălțimea Ta știi cel mai bine cum se conduce un imperiu! bătu prințesa în retragere. Ceea ce am spus mai devreme nu-s decît vorbele unei fete prostuțe, îngrijorate că i s-ar putea întîmpla ceva iubitului său tată. În rest, am toată încrederea în judecata Măriei Tale și sînt nerăbdătoare să mergem în călătorie.

Raghmen se ridică și merse de cealaltă parte a mesei. Umerii prințesei păreau să se piardă în îmbrățișarea tatălui său. Acesta inspiră adînc, în tăcere, parfumul florilor de leandru prinse în părul ei. Era un miros proaspăt, ușor dulce, care-l făcu să se gîndească la o dimineață ploioasă, petrecută într-o poiană aflată nu departe de poarta vestică a Satrapiei Palatului.

— Nu m-am supărat pe tine de loc, fata mea! spuse el într-un final, cu blîndețe. De fapt, voiam să te felicit pentru cadourile pe care te-ai gîndit să le oferim celor din Peninsulă. Tocmai ce-am primit asigurările onoratului Cle că vor reuși să finalizeze ambele enciclopedii în timp util…

— Cred și eu, doar nu le-am remobilat sălile de lectură degeaba! Ne-a costat ceva, dar cred că merită toți dinarii.

— Mă uimești din ce în ce mai mult, pe zi ce trece, Mizurro! îi răspunse împăratul, sărutînd-o de plecare.

Îl aștepta o zi lungă și plictisitoare, de arbitrat neînțelegeri între satrapii, de semnat diverse acte comerciale cu insulele, de inspectat noii recruți pentru trupele a'honice. Numai cînd se gîndea, își dorea să nu mai părăsească terasa fiicei sale. Să stea o eternitate lîngă Mizurro, în care o regăsea, în fiecare gest, pe femeia pentru inima căreia ar fi renunțat la un imperiu de bunăvoie.

DAISEI

IMPERIUL HODDIE *– un imperiu cît un continent, pe Hoddie se întîlnesc toate formele de relief imaginabile, de la mlaștinile bogate în vestitele alge dulci, pînă la zonele pustii din vest, răvășite de furtunile sălbatice de nisip.*

Extrem de interesante sînt și masivele muntoase din nord, care se înalță atît de sus încît depășesc, încă de la jumătate, linia norilor. Niciodată nu s-a reușit cartografierea exactă a tuturor piscurilor învăluite în zăpadă și cu aer irespirabil. Hărțile albe au fost umplute cu legende de tot felul, unele din cele mai interesante vizînd în special piscurile care mărginesc Satrapia Catedralei, cunoscute sub numele de Înălțimile Daisei. Aici…

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziuni 91 – *Geografie. Explorarea pămîntului și a altor teritorii individuale, Călătorii. Geografie individuală*; Indice 910.3 – *Explorarea unor caracteristici geografice particulare;*
Indice auxiliar 55 – *Științele pămîntului. Științe geologice*

21

— Cuna, l-ai auzit pe împărat! Trebuie să mai ieșim și noi în lume!

Mizurro smulgea neglijent petalele albe ale unei flori de leandru, aplecată asupra unei foițe minuscule de papirus fixată între două tomuri groase, pe masa ei de lucru.

— Dacă așa a spus Înălțimea Sa… Deși mă tem că va trebui să vă lipsiți de serviciile mele. Știți, eu încă n-am revenit din misiunea în care m-ați trimis!

Mizurro își ridică privirea și zîmbi. În fața ei stătea un serv atît de tînăr că nici nu-i dăduseră tuleiele, îmbrăcat într-o uniformă puțin cam prea mare, în albastrul închis al Cancelariei Imperiale. Șapca, și ea cu cîteva numere mai mare, îi aluneca întruna pe frunte, așa că nu trecea o clipă fără să încerce să și-o ridice la loc.

— Cît de mult crezi că îl interesează pe împărat pe unde umblă camerista fiicei sale? Ar fi mare lucru s-o recunoască și dacă o întîlnește pe coridoarele palatului, nu crezi?

— Habar n-am!

Servul din fața ei își ridică umerii înguști, de fată, a neștiință. Între două ridicări de cozoroc, Mizurro recunoscu zîmbetul Cunei Ragarzi.

— Culoarul prin care am ajuns aici era pustiu!

— Și inacceptabil de murdar, murmură prințesa indicîndu-i, cu coada florii mutilate, ghetele înnoroite. La cum arată încălțările tale, ai putea crede că a trebuit să traversezi un canal de evacuare a apelor menajere! Cred că va trebui să reclam serviciului de intendență pe servii însărcinați cu asigurarea curățeniei în spațiile anexe ale apartamentelor mele.

Figura servului din fața ei nu trăda nici o emoție.

— Dacă găsiți de cuviință! Doriți să încerc să remediez, oricît de tardiv, situația?

— Ai întîrziat atîta cu realizarea propriilor sarcini, încît mă tem că nu mai contează.

Cuna renunță să mai încerce să-și așeze chipiul. Și-l dădu jos, iar părul castaniu i se revărsă, eliberat, pînă mai jos de umeri. Își îndepărtă o șuviță care-i alunecase pe față și îi explică prințesei:

— Nu am aflat prea multe lucruri noi față de cele ce v-au fost deja transmise și, cum tot treceam, la întoarcere, pe lîngă noua lucrare a echipei lui Dagho, mi-am zis că n-ar strica să văd ce-au mai făcut în ultima vreme.

— Din ce citesc aici, indică Mizurro foița din față, Dagho renovează clădirea fostei Vămi a Palatului? Asta nu-i în port, nu? Nici nu știam să avem așa ceva!

— Nu. De mai mult timp, toate operațiunile de vămuire se fac de către administratorii portului, sub supravegherea soldaților imperiali, desigur.

— Serios? Iar administratorii ăștia nu sînt funcționari imperiali, nu?

— Mă tem că nu! Sînt doar umili supuși ai împăratului.

Prințesa se încruntă.

— Desigur, ce-o fi fost în capul meu să cred că autoritățile imperiale ar controla tranzitul de mărfuri din satrapia de domiciliu a împăratului!

— Dar chiar le controlează! Se fac inspecții trimestriale în documente, soldații verifică în timp real orice marfă intră și iese din port și țin și-o evidență paralelă a tuturor mișcărilor de persoane. În orice caz, din ce-am citit în registrele de la sediul fostei vămi, împăratul nostru este mult mai bine informat ca tatăl său!

Cu un gest al mîinii, prințesa o invită să continue.

— Băieții lui Dagho au găsit mai multe registre de pe vremea împăratului Hafthor, care au fost măsluite grosolan.

— De unde știu ei că au fost măsluite niște documente întocmite în urmă cu mai bine de jumătate de veac? Ca să nu întreb și cum de s-au prezervat papirusurile într-o clădire lăsată în ruină de… cît timp?

— Păi, acesta este unul dintre motivele pentru care mă gîndeam c-ar trebui să arunce o privire și Alteța Voastră asupra locului. Papirusurile par noi-nouțe, dacă pot spune așa. Doar cerneala s-a șters din loc în loc. Și totuși, par originale: au toate însemnele folosite în documentele oficiale pe vremea bunicului vostru, pînă și modul în care sînt formulate observațiile tehnice ale transporturilor sînt specifice acelor timpuri.

Prințesa ridică sprîncenele contrariată.

— Și semnele de măsluire?

— După cum am spus, cerneala s-a șters în unele porțiuni! Așa am descoperit existența altor însemnări, dedesubt. Metoda cea mai simplă de măsluire, după cum vedeți. Cu toate că, să fiu sinceră, nu știu ce să credem nici despre consemnările inițiale.

— De ce?

— Păi, din ce-a reușit să descopere Dagho pînă acum – doar parcurgînd o parte din registre – însemnările inițiale par cel puțin ciudate. Unele consemnează intrări masive de materiale de construcții destinate Bibliotecii Imperiale, iar Dagho spune că un asemenea volum nu s-ar justifica decît dacă ar fi vorba de o extindere a bibliotecii. Prin asta înțelegînd construirea unei aripi de dimensiunea secțiunii centrale!

— Numai că lucrările astea nu s-au efectuat niciodată, nu?

Cuna ridică din umeri.

— Nu înțelegem unde-ar fi ajuns atîtea materiale de construcții. La ce le-au folosit, în cele din urmă.

— Au fost redirecționate, evident!

— Greu de crezut, căci mai multe din rocile consemnate erau suficient de scumpe și pe vremea aceea, ca să fie folosite la vreo lucrare comună. Dagho e sigur că, indiferent cît de corupți ar fi fost și pe vremea aceea funcționarii imperiali, n-ar fi reușit să-și însușească un volum atît de mare de materiale fără să fie descoperiți! Apoi mai sînt unele intrări ciudate de *cyperus papyrus*…

— Ce-i ciudat la planta din care se face suportul pentru majoritatea scrierilor noastre, o întrerupse Mizurro?

— Păi, la locul de origine este indicată Satrapia Catedralei! Și, după cum știi, *cyperus papyrus*…

— Crește în locuri mlăștinoase, ceea ce-i greu de crezut să se găsească în satrapia călugărilor, murmură prințesa.

— Exact!

Mizurro își mușca buzele înciudată. Așa făcea ori de cîte ori găsea în lecturile ei informații care-o contrariau.

Cuna Ragarzi știa că este de preferat să evite s-o întrerupă în astfel de momente.

Fără să facă nici cel mai mic zgomot, se retrase către ieșirea secretă din cameră. În spatele unui tablou în mărime naturală cu împăratul, se afla intrarea în tunelul ce avea s-o conducă direct în camera sa de înnoptat. Abia aștepta să iasă din uniforma de funcționar imperial. Nu-i agrea sub nici o formă culoarea.

— Chiar că trebuie să mai ieșim din palatul acesta, dragă Cuna, o opri vocea prințesei.

Serva se înclină.

— Ce rochie doriți să purtați?

Mizurro o cercetă din cap pînă în picioare.

— Păi… cred că o uniformă ca a ta m-ar prinde numai bine. Mergi și-ți adu trusa cu pomezi! Nu te sforța prea mult să-mi găsești încălțări curate, căci vom ieși din palat prin același tunel în care ți le-ai murdărit pe ale tale.

Fata se mai înclină o dată.

— Și, ăăă, cred că prefer o uniformă de supraveghetor, nu de simplu funcționar. Știi, negrul-albăstrui se potrivește mai bine cu tenul meu, adăugă prințesa.

Cuna intră în tunel fără să privească înapoi. Nu voia ca Mizurro să-i vadă zîmbetul. Ar fi putut să nu-l interpreteze greșit.

22

Jaer Verron se foia nemulțumit, așezat între Moiyra și fata care-i eliberase documentele de acces la bibliotecă. Era evident că nu părea în largul lui, dar nu din cauza celor prezenți la cina pregătită de pădurarul-șef, ci, mai degrabă, din cauza unei absențe. A lipsei oricărui fel de băutură alcoolică… Se simțea mai însetat ca oricînd!

— Dar ce-i cu tine, tinere? îl apostrofă șeful copiștilor, așezat de nepoata sa, în semn de adîncă prețuire, în capul mesei. Ce nu-ți place de ești așa stingher?

— Sînt doar puțin obosit! Cum ați putea crede că nu-mi place să stau la o masă plină de bunătăți, într-o companie așa de plăcută?

— De asta mă miram și eu. Poate draga mea nepoată pregătește un întăritor, cum numai ea știe. Te face să uiți de oboseală, una-două…

Bătrînul își privi nepoata cîteva clipe, zîmbind, după care-și mută iarăși privirea către taxidermist.

— Ți-a spus că este expertă și în preparatele culinare vegetariene? Poate să transforme și cele mai banale ierburi în minuni gastronomice.

— Imediat, unchiule!

Moiyra se ridică rapid, spre bucuria taxidermistului, care se învioră la gîndul unei tării făcute din ierburi.

Numai de nu s-ar fi referit la vreun lichior dulceag din cine-știe-ce fructe de pădure, își spuse cu teamă în gînd.

— Și nu mă mai lăuda atîta, este normal să mă pricep la ierburi, căci nu degeaba sînt șeful

pădurarilor, adăugă ea, ieșind din încăpere.

Reveni după scurt timp, iar șeful copiștilor continuă:

— Nepoată, nu m-am referit la cunoștințele tale, ci la talentul tău de a folosi tot ceea ce îți oferă natura pentru a găti feluri de mîncare fără seamăn. Vorbesc serios, nici mama ta nu făcea mîncarea așa de bună ca tine, și era și ea o bucătăreasă desăvîrșită. Tu faci, pur și simplu, artă!

— Așa este, Moiyra, nu are rost să negi, interveni una dintre lucrătoarele de la bibliotecă. De fiecare dată cînd am mîncat ceva gătit de tine, am avut impresia că gust un fel divin. Și tot insistă că nu există nici un ingredient secret! se adresă ea celorlalți comeseni.

— Chiar nu există, ați văzut cu ochii voștri, o contrazise Moiyra. Esme, ultima oară ai stat lîngă mine tot timpul în care am preparat cina. Spune tu, am pus eu vreo mirodenie pe care să n-o cunoști? continuă fata, așezînd în mijlocul mesei un ulcior transparent, în care taxidermistul vedea legănîndu-se un lichid ce părea foarte vîscos, de culoare albastru-închis.

— Ce ne-ai adus? nu se putu el abține să întrebe, înainte ca gazda să termine de așezat în fața fiecărui mesean cîte un bol micuț, dintr-un material similar cu ulciorul.

— Sirop din esență de alge dulci combinată cu decoct de petale de trandafiri albaștri, îi tăie elanul Moiyra. Te va umple cu energie de la prima înghițitură, ai să vezi! E făcut după rețeta specială a unchiului și pe asta chiar nu v-o spun, mai adăugă zîmbind. Hai, gustă și spune-mi ce părere ai!

Era un „întăritor” deosebit, avea să recunoască taxidermistul în sinea lui, cu toată ciuda pe care-o simțea pentru lipsa alcoolului atît de drag. I-ar fi fost destul de dificil să spună cu ce semăna la gust energizantul, căci nu simțise nimic cînd sorbise prima înghițitură. Nu era dulce, dar nici sărat. Nu

era amar și nici acru. Era pur și simplu un lichid dens, ce mirosea ca o prăjitură, probabil din cauza petalelor de trandafiri, și care nu lăsa în urmă nici o senzație gustativă definibilă. Totuși, aproape imediat după prima înghițitură, se simți înviorat, proaspăt, ca și cum tocmai primise un corp nou.

— Ai avut dreptate, mă simt un alt om! Totuși, cum este posibil ca o băutură să nu aibă nici un gust? Nu am rămas cu nimic după ce-am înghițit-o. Dar nu e ca atunci cînd bei apă, pînă și aceasta, cît de pură ar fi ea, are proprietăți ce pot fi recunoscute…

— Păi, e normal să nu simți nici un gust! Nu ai mai auzit pînă acum despre proprietatea definitorie a algelor dulci? îl întrebă copistul-șef.

— Cum să nu! Am mîncat mai multe feluri pregătite din alge dulci și chiar am băut vin obținut din ele. Știu că sînt mai multe tipuri de astfel de plante și că cele mai gustoase sînt cele cultivate în Satrapia Yassou.

— Ai auzit despre ele, înțeleg, dar nu ți-a spus nimeni că, prin definiție, algele dulci nu pot fi catalogate după gust, deoarece tocmai calitatea lor definitorie este lipsa oricărui gust!

— Dar mîncărurile preparate din ele au fost atît de…

— Așa este! Fără algele dulci mîncarea nu ar avut un gust atît de bun, căci acestea, deși nu au un gust propriu, au calitatea unică de a accentua și chiar îmbunătăți percepția asupra oricărei alte substanțe de origine vegetală sau animală, cu care intră în combinație.

— Dacă algele dulci întăresc gustul substanțelor cu care sînt combinate, de ce, atunci, ceea ce tocmai am băut nu are un gust îmbunătățit de trandafir albastru?

Cei de la masă urmăreau amuzați schimbul de replici. Taxidermistul înțelese că știau deja toate informațiile pe care el le auzea pentru prima oară, însă cum nimeni nu părea plictisit, se hotărî să

insiste cu întrebările pînă află tot ce se poate despre subiectul algelor dulci.

— Unchiul nu a spus că modifică gustul, ci percepția celui care gustă, interveni Moiyra. Spre exemplu, dacă ție îți place ca friptura de capră să fie mai sărată, datorită algelor dulci din mîncare, așa și va fi. Pînă acum nu sîntem siguri dacă au acest efect numai pentru oameni, dar s-a observat că și animalele, dacă au de ales între a gusta o hrană simplă și una combinată cu alge dulci, le preferă pe ultimele.

— Atunci algele astea sînt ca un fel de drog, nu?

— Nu sînt, dacă te referi la cele două plante cunoscute sub acest nume, îl contrazise Moiyra. În satrapia noastră numele de *drog* este purtat de un arbust cu flori gălbui, care crește în locuri pietroase și aride, precum și de o plantă tîrîtoare, care își are habitatul pe pășunile montane. Pe de altă parte, dacă vrei să spui că ar fi similare substanțelor care provoacă dependență, iarăși te-ai înșela, căci algele dulci nu au în componența lor nici o substanță care, fiind absorbită de organismul viu, să-i modifice acestuia una sau mai multe funcții.

— Din contră, interveni una dintre lucrătoarele de la bibliotecă, în componența algei dulci se găsesc cele mai hrănitoare substanțe posibile. Cred că și în cuantumul cel mai mare!

— Bine, nu îți modifică funcțiile organismului, doar percepția, îi îngînă taxidermistul în batjocură. Dar de ce lichidul ăsta de-i spuneți întăritor nu are gust de petale de trandafiri, ci doar miroase așa?

— Păi, asta e o altă chestie interesantă la algele dulci, începu sfătos șeful copiștilor. În unele combinații, algele dulci îmbunătățesc gustul, în altele mirosul, uneori culoarea…

— În altele forma, sau dimensiunile, i-o tăie taxidermistul, enervat de ceea ce auzea.

— Nici nu știi cîtă dreptate s-ar putea să ai, îl întrerupse Moiyra privindu-l ciudat. Dar gata,

recunoaștem cu toții că algele dulci, cele adevărate, sînt pur și simplu un drog, căruia nu i s-au descoperit calitățile nocive. În afară, poate, de aceea că provoacă o poftă de mîncare periculoasă pentru anumite constituții, rîse fata veselă, ignorînd intenționat încruntarea de pe chipul taxidermistului.

Restul serii se derulă într-o atmosferă destinsă, veselia comesenilor copleșindu-l, pînă la urmă, și pe Jaer. Îi venise pofta să afle mult mai multe despre flora satrapiei, dar înțelese repede că nu era momentul pentru discuții serioase. De aceea, nici nu aduse vorba despre enciclopedia lui Mizurro sau despre discuția avută de Moiyra cu Onoratul Cle, mai mult de o jumătate de oră, în particular, după încheierea slujbei de seară.

Începînd cu a doua zi, avea să afle răspunsurile la toate întrebările care-l conduseseră pînă aici, se liniști în gînd, înainte să mai ia o înghițitură din „întăritor”. Care, cu toate calitățile extraordinare avute, nu-i astîmpăra nici pe departe setea de vin, fie el și îndoit cu apă.

23

După trei săptămîni, îi era mai sete ca oricînd. Acum, parcă mai mult ca în alte dăți, ar fi avut nevoie de o dușcă. Era convins că numai asta l-ar fi ajutat să-și mai revină, cît de cît, din pasa proastă în care intrase de cîteva zile. Era de-a dreptul deprimat; se simțea singur, nu avea cu cine vorbi și nu mai avea nici o speranță că va găsi un cît de mic indiciu despre PonCim sau Vasari în tomurile bibliotecii.

Tristan nu-i trimisese nici un semn de viață, de cînd se despărțiseră. Moiyra plecase și ea, a doua zi după ce-o cunoscuse. Nu-i spusese nimic în seara cînd luaseră cina la ea. A doua zi, spre înserat, venise s-o invite la plimbare, dar la bătaia în ușă nu-i răspunsese nimeni. Abia două zile mai tîrziu, aflase de la copistul-șef că nepoata lui era

plecată să rezolve o treabă pentru Onoratul Cle, în pădurile de la marginea satrapiei. Nimeni nu-i putuse spune altceva.

După aceea, încercase să se concentreze pe munca de la atelierul de pielărie. După o săptămînă, știa la perfecție care sînt deosebirile în prelucrarea unui pergament pentru a fi suport de text sau de desen, diferitele materiale folosite la prepararea acestora, ori ce pigmenți și cerneluri sînt indicate pentru scris sau ornamentare.

Fusese încîntat să ajute la prelucrarea pieilor tăbăcite cu tanin obținut din sîmburi de plante. Întîi le umezea în gelatină, apoi le întindea pe rame speciale pentru a se usca. Urma finisarea pergamentului, în funcție de scopul căruia îi era destinat: frecarea cu piatră ponce, pentru netezime, lăsa pe suprafața tratată un puf foarte fin, care-o făcea să devină mătăsoasă. Pentru unele file se prefera suprafața granulată, cu un aranjament de fibre mai dens și un conținut de grăsime mai mic. Acestea erau perfecte pentru ornamentele migăloase efectuate de copiștii cei mai experimentați. Nu în ultimul rînd, foile erau albite și degresate cu lapte de var, în mai multe etape, pentru o suprafață de scris perfectă.

Pentru foile pe care urmau să se aplice imagini, pe pielea umedă, întinsă pe rame, se aplica un praf fin de cretă sau talc, pentru a se asigura o impregnare cît mai uniformă a pigmenților și o durabilitate cît mai mare în timp.

De asemenea, învățase să scrie, destul de lizibil, atît cu condeie făcute din trestie, cît și cu diverse tipuri de pene despicate.

Toate aceste operațiuni i se păreau însă o nimica toată, în comparație cu ceea ce trebuie să facă un taxidermist pentru a conserva o piele. I se părea ciudat, de fiecare dată cînd intra în atelier, să fie nevoit să distrugă niște materiale atît de frumoase. Nu se gîndea decît ce exemplare superbe ar fi ieșit din pieile pe care le despuia, zilnic, de cele mai

bune calități. Șeful său îi spusese, ce-i drept, că pieile pe care le foloseau acum nu sînt cele din care se fabrică, în mod obișnuit, pergamentele. Căci dacă ar fi fost așa, nu ar mai fi existat cîteva generații de căprioare. Dar pentru comanda lui Raghmen I nu se putea folosi decît cea mai fină piele, cea a căprioarelor nenăscute. Jaer nu avea voie încă să lucreze cu acestea, ci doar cu cele provenind de la mamele gestante.

Era un om obișnuit cu sîngele și cu ideea de a ucide animale. Avea și ceva experiență în acest sens. Dar tot îl întrista și enerva această practică. Niciodată nu ucisese un animal cu un prunc în pîntece și i se părea o cruzime fără seamăn să faci așa ceva!

Colegii săi nu păreau să fie prea impresionați de soarta unui animal care nu mai apucase să se nască, ci erau extrem de încîntați să prelucreze piei cu o textură atît de fină. Erau băieți de treabă, nu se certau prea mult și, din cîte observase taxidermistul, chiar erau pasionați de ceea ce făceau. Veniseră să învețe la Catedrală și nu mai plecaseră, cuceriți de meseria de fabricant de pergamente. Nici unul nu-și finalizase studiile și nici nu părea că au de gînd s-o mai facă vreodată.

Oricum, toată ziua și-o petreceau în atelier. După scurt timp, Jaer se plictisise să stea cu ei. Pînă și la masă tot despre pergamente vorbeau. Nu despre ceea ce scria pe ele, să nu se înțeleagă greșit! Doar despre cum se fabrică cutare sau cutare suport pentru pictura cu foiță de aur sau pentru cele suflate cu praf de smaralde și așa mai departe. Iar asta îl convinsese pe Jaer să refuze să-și ia pauzele odată cu ei, sau chiar să mănînce la aceleași ore. Venea primul la atelier și pleca ultimul, tocmai pentru a evita să fie invitat la vreuna dintre întîlnirile lor plicticoase.

Făcuse greșeala să-i însoțească, odată, la una dintre acestea, și adormise, spre uimirea tuturor, chiar în mijlocul unei dezbateri aprinse legate de

gradul de alcalinitate acceptabil pentru un pergament destinat să reziste depozitării în spații cu umiditate ridicată.

Taxidermistul petrecuse, de asemenea, o mare parte din timp în bibliotecă. La început, din cauza fetelor care administrau cele patru turnuri, dar după o săptămînă de avansuri refuzate în toate modurile și pe toate tonurile posibile, Jaer renunțase să mai spere că va reuși să intre în grațiile vreuneia. Nici fetele care lecturau diverse tomuri la mesele de lectură nu de dovediseră prea receptive, așa că, neavînd încotro, se apucase de citit.

Nenumărate manuscrise despre istora Imperiului Celor Cincizeci și Două de Satrapii, despre tradițiile și obiceiurile fiecăreia dintre ele, îi fuseseră aduse cu solicitudine de fetele care-i refuzaseră invitațiile la cafea, însă în nici unul din acestea nici măcar nu se pomenea despre PonCim, cu atît mai puțin despre Vasari. Avea senzația că este un pește eșuat la mal, care se zbate cu ultimele puteri să alunece, la loc, în apa salvatoare.

Încercase să-și curețe amăreala din gură cu o înghițitură zdravănă din apa renumită a satrapiei, dar nu făcuse decît să se întristeze și mai mult amintindu-și, involuntar, că o gură de vin este cel mai bun tratament pentru singurătate și pentru mîncarea proastă.

În acea dimineață mohorîtă și rece, stătea singur la masă, pregătindu-se de o nouă zi plicticoasă. În cîteva clipe, avea să-și ducă farfuria pe jumătate plină cu cele mai grețoase jumări din cîte gustase pînă atunci, la spălătorie, apoi se va îndrepta spre atelier. Unde va încerca să ignore disputele pasionale despre cantitatea exactă de praf de tanin din soluția de permeabilizare a copertelor pentru pergamentul lui Raghmen I, pînă pe la ora slujbei de seară. Cînd se va întoarce aici și va mînca, cel mai probabil, terci de alge de mare cu ciuperci, după care se va îndrepta spre Bibliotecă. Unde,

iarăși, va deschide un tom de cinci sute de file, în care nu va găsi nimic folositor.

— Bună dimineața! Observ că nu vă prea place mîncarea de aici, îi întrerupse gîndurile un bărbat îmbrăcat într-o robă de un galben strălucitor. Era o apariție exagerat de vioaie pentru dispoziția întunecată a taxidermistului și pentru ora aceea matinală, așa că acesta îi răspunse ursuz și puțin enervat:

— Așa ceva nici nu se poate numi mîncare. Lături pentru animale, mai degrabă!

— Îmi pare rău că nu vă place. Știu, aveți dreptate, dar nici nu primim ingrediente de calitate. Plus că trebuie să respectăm anumite restricții în folosirea condimentelor sau la prepararea cărnurilor, din cauza dietei călugărilor. Sîntem, totuși, într-un locaș de cult, și nu putem găti decît o hrană potrivită și pentru trup, și pentru spirit. Știu să fac și mîncare gustoasă, că doar am ținut doi ani *Hanul Marinarului*, unul din cele mai vestite din portul Palatului, dar aici nu mi se dă voie să prepar meniurile de-acolo, mai spuse omul înciudat.

— Aaa, lucrați la bucătărie! își dădu seama taxidermistul de gafa făcută. Îmi cer scuze, nu am vrut să vă jignesc! Doar că eu sînt neobișnuit cu mîncarea călugărilor. Abia am venit aici și mă acomodez mai greu cu unele obiceiuri ale locului.

— Am observat că mîncați foarte puțin și adeseori stați singur la masă. Dacă îmi permiteți să vă dau un sfat, din experiența personală, atunci cînd ai companie, pînă și cea mai proastă mîncare ți se pare mai bună, spuse acesta zîmbind, așezîndu-se la masă. Mă cheamă Nutine Sfez și conduc bucătăria de aici!

— Jaer Verron, student, răspunse taxidermistul, curios ce vrea de la el bărbatul care-l privea cu ochi șireți și nu atît de zîmbitori ca gura cărnoasă, înțepenită într-un rînjet respingător.

Întinse mîna, să o strîngă pe a celuilalt, în salutul standard al satrapiei, iar apropierea de acesta îl făcu să tresară puternic. Întîi nasul, apoi creierul, îi transmiseră semnale acute de avertizare: mirosea a alcool. Dinspre bucătarul-șef cel jovial venea, abia perceptibilă, mireasma căreia îi dusese atîta vreme dorul.

— Ca și dumneavoastră, și eu sînt destul de nou pe aici, își retrase celălalt nonșalant mîna întinsă peste masă. Observase freamătul nărilor taxidermistului, ochii închiși și expresia de nemulțumire de pe figura acestuia, odată ce sursa mirosului se îndepărtase. Și mie mi-a fost foarte greu, în primele săptămîni, să mă obișnuiesc cu locul acesta și cu multele restricții cărora trebuie să le facem față. Unele dintre ele inutile și chiar dăunătoare, aș putea adăuga.

Taxidermistul căruia îi captase toată atenția, îl întrebă cu speranță:

— Și cum ați reușit să vă adaptați, totuși?

— Păi am avut norocul să dau, încă de la început, peste niște flăcăi de treabă, care m-au ajutat să trec mai ușor peste îngrădirile impuse de Sfinția Sa, Onoratul Cle, și călugării lui…

— Da? îl întrerupse taxidermistul. Nu știa cum să-l întrebe mai repede cine sînt prietenii care aveau acces la alcool.

— Mda, de aceea am și vrut să vorbesc cu tine, văzîndu-te atît de necăjit, și asta din prima clipă cînd te-am zărit. Mi-am adus aminte de mine, cum eram la început, într-un loc nou, înconjurat de necunoscuți, și mi-am zis în sinea mea: „Uite un flăcău de toată isprava cum se ofilește fără prieteni, într-un loc atît de plin de posibilități! Ce-ar fi să-l ajuți tu să se simtă mai bine, așa cum și alții au făcut-o pentru tine, cînd aveai mai multă nevoie?”

— Mulțumesc de gîndurile bune, dar nu știu, zău, cum mă puteți ajuta, spuse taxidermistul, plin

de speranță. Înțelegea că și-a găsit, și el, un prieten de toată isprava!

Bucătarul clipi șiret.

— Păi, întîi de toate, eu zic c-ar trebui să te ospătez cum se cuvine și cum are nevoie un corp așa bine făcut ca al tău! Dar asta nu se poate aici. Ți-am spus, n-am voie să pregătesc mîncare gustoasă în oalele în care fac mîncarea pentru călugări. Așa că te invit, după slujba de seară, să treci pe aici. Vom merge să te prezint prietenilor de care îți spuneam, la o cină unde vei găsi hrană adevărată. Asta dacă nu ai altceva în plan, adăugă el, rînjind cu subînțeles.

— Știu și eu, încercă taxidermistul să obțină date suplimentare, dar sper că nu mă scoți în afara domeniilor Catedralei, căci nu am voie.

— Stai liniștit, nu ieșim nicăieri. Mergem la cabana unui pădurar, la o aruncătură de băț de Catedrală. Am să te rog, numai, să nu dai sfoară în țară despre ce bine se mănîncă la el, căci s-ar putea să fie apoi copleșit de studenții care se înfometează zilnic cu lăturile astea.

Jaer Verron se încruntă brusc.

— Mulțumesc pentru invitație, spuse el, dar nu cred că voi ajunge, oricît de mult mi-aș dori acest lucru. Tocmai mi-am dat seama că nu te voi putea răsplăti pentru serviciul făcut. Nu am nici măcar un dinar la mine…

Bucătarul pufni sonor.

— Lasă-i încolo de dinari, nu ți-am spus că asta este o invitație din prietenie? Am zis eu ceva despre răsplătirea gazdei? Deși, din cîte am înțeles, te pricepi la împăiat trofee de vînătoare, parcă?

— Păi, da! Sînt cel mai bun artist-taxidermist din imperiu. Recent chiar am cîștigat locul I la concursul organizat de Raghmen…

Taxidermistul se opri îngrozit, observînd cum se lărgește și mai mult, deși n-ar fi crezut că așa ceva este posibil, zîmbetul interlocutorului său. Știa că celuilalt nu avea cum să-i scape stînjeneala sa, dar

era și mai neliniștit de cum va interpreta acesta cele deja auzite.

Bucătarul avu gentilețea să-l ajute să treacă peste momentul de tăcere.

— Hai, lasă, că discutăm mai multe pe seară. Pînă atunci, uite cum stă treaba: mîncarea o fac eu, din animale pe care tot noi le vînăm, iar mirodeniile le iau gratis, din grădina mea. Prin urmare, nimic nu este cumpărat, așa că nu înțeleg de ce trebuie să plătești cu dinari o porție! Înțelegi?

— Atunci îți foarte mulțumesc și abia aștept să ne vedem deseară! Dar îmi promiți că mă luați și pe mine la vînătoare?

— Cum să nu! Chiar mîine mergem la una. Las' că-ți povestim deseară. O să ne distrăm de minune!

Se auzea clopotul slujbei de dimineață cînd Jaer Verron ieși pe ușa sălii de mese. Începea o nouă zi pe domeniile Catedralei. O zi cu mult mai bună decît cele pe care le petrecuse pînă acum aici, gîndea taxidermistul, îndreptîndu-se vioi către atelier. În sfîrșit, lucrurile se mai așezau. Urma o cină grozavă, în compania unor bărbați cu aceleași gusturi ca ale lui. Și poate va primi și o gură din alcoolul pe care bucătarul șef îl avea la discreție, fără îndoială. Cum altfel poți mirosi în asemenea hal chiar de la primele ore ale dimineții?

Pentru prima dată de cînd se afla pe domeniile Catedralei, taxidermistul abia aștepta să se facă seară!

24

Slujba abia începuse, dar Jaer Verron nu mai avea răbdare să răsfoiască manuscrisul despre cauzele ce conduseseră la desprinderea Peninsulei din imperiul condus de tatăl lui Raghmen I.

Citea aceleași povești despre trădarea sfetnicilor apropiați ai împăratului, despre greșeala pe care o făcuseră aceștia crezînd că i-au forțat mîna lui Hafthor să le ofere un pămînt abundent în resurse

naturale în schimbul păcii, rămînînd, de fapt, cu o bucată de piatră stearpă, locuită de servi înapoiați și leneși.

Taxidermistul se plictisise deja de aceste istorii, scrise parcă de aceeași persoană, în cuvinte care difereau foarte puțin. Nu avea să găsească, nici de astă dată, nimic din ceea ce-l interesa, și se întreba din ce în ce mai des dacă, de fapt, chiar era ceva de găsit în bibliotecă.

Plictisit, și cu literele jucîndu-i în fața ochilor de foame, căci hotărîse să nu mănînce nimic la prînz, în așteptarea cinei copioase cu prietenii bucătarului, se hotărî să meargă mai devreme în sala de mese. Își luă cu sine unul din manuscrisele despre tehnicile de vînare a țapilor de creastă, pentru a-l răsfoi, la o cafea, și părăsi turnul principal al bibliotecii, zîmbind în anticiparea cinei gustoase care urma.

Și chiar fu una extrem de gustoasă, numai că nu mîncă în compania la care se așteptase! Pînă la un punct însă, lucrurile se derulară exact cum anticipase.

Sala de mese era aproape goală, căci, spre surprinderea taxidermistului, majoritatea studenților participau regulat la slujbele de seară. Bucătarul-șef nu avu timp decît să-l salute și să-i clipească ștrengărește din ochi, în timp ce-l servea cu o ceașcă plină cu cafea aburindă. Iar Jaer se scufundă în studierea manuscrisului pe care-l adusese cu sine, fiind întrerupt doar cînd mai avea o singură filă de citit.

— Bună, dragul meu taxidermist! Atît de mult te pasionează studiul că nici la masă nu lași manuscrisele din mînă? auzi el glasul vesel al Moiyrei.

— Ia te uită cine a apărut din noapte, sau în noapte, cum îți convine? i-o întoarse surprins și neștiind cît de departe poate să meargă cu reproșurile. În sfîrșit, a decis să se arate la lumină ghidul și garda mea de corp! Să înțeleg că m-ai

păzit din umbră, căci nu te-am mai văzut de cîteva săptămîni. Cît despre ghidat, ce să mai zic! Așa am auzit că fac majoritatea celor tocmiți să te conducă pe vreun traseu montan mai periculos. Te lasă singur și fug cu bagajele exact cînd ai mai mare nevoie de ei, nu?

Taxidermistul zîmbi, pentru a da impresia că vorbește în glumă, deși fusese complet sincer. Moiyra știa și ea să citească dincolo de aparențe.

— Da, adevărurile se spun adeseori în glumă, iar de data asta tu chiar ai dreptate să mă certi. Așa este, te-am lăsat singur, dar să nu crezi că ai fost neprotejat! Nu am crezut că voi sta mai mult de o jumătate de zi, de aceea nu ți-am spus că am să plec. Îmi cer scuze, dacă ți-am lăsat impresia că nu-mi pasă de tine!

— Și pe unde-ai umblat, dacă-mi permiți să întreb? încercă taxidermistul să păstreze controlul conversației. Îi plăcea nespus de mult să o vadă pe Moiyra, fata mereu sigură pe ea și cam zeflemitoare, scuzîndu-se, cu privirea plină de remușcări.

— Nu te oprește nimeni să întrebi, așa cum nici pe mine nu mă poți forța să-ți răspund, schimbă ea tonul. Oricum nu e treaba ta ce fac și pe unde umblu. Și ia spune, te-a pus cineva în pericol, în lipsa mea?

— Nu pe față, dar cine știe cine mă pîndește din umbră?

— Poate să te pîndească cine-o vrea. Acum m-am întors, și nu te mai scap din ochi. Ai mîncat de seară?

— Nu încă, răspunse Jaer, urmărindu-l cu privirea pe bucătarul-șef, care se apropia cu un bol de terci la o masă din apropierea lor, dar voi mînca la niște prieteni, adăugă acesta, înainte să observe semnele de negație categorică făcute de bucătar din cap. Concentrat la conversația dintre Jaer Verron și Moiyra, acesta vărsase deja conținutul

unei farfurii pe unul din comeseni, și se scuza acum de zor.

— Iertați-mi neatenția, vă rog! M-a ajuns oboseala. Bine că sînt liber mîine!

Se apropie rapid de masa taxidermistului.

— Așa rămîne, Jaer! Mîine mergem la vînătoare, da? Înainte să sune clopotul de dimineață să fii aici. Nu lua nimic cu tine, căci am pregătit eu totul.

— Dar ce vînați? întrebă Moiyra privindu-l surprinsă. Sper că aveți autorizație. Apropo, nu cred că am mai avut plăcerea să facem cunoștință! Eu sînt Moiyra Sufy, pădurarul-șef al satrapiei.

— Aaa, îmi pare bine scumpă doamnă. Eu sînt bucătarul-șef Nutine Sfez. Da, avem autorizație, chiar dumneavoastră ați semnat-o. E pentru porci mistreți! Adjunctul dumneavoastră a avut bunăvoința să ne includă și pe mine și pe Jaer printre hăitași. M-am gîndit că o vînătoare este exact ce-i trebuie flăcăului ăsta pentru a mai scăpa de dorul de casă! îi explică el.

După cîteva clipe de gîndire, Moiyra îl aprobă.

— Da, îmi aduc aminte. Jaer, ești sigur că vrei să fii hăitaș la o vînătoare de porci mistreți? Crezi că ți-ar plăcea să alergi printre tufișuri după un animal care are doi colți periculoși, în timp ce tu ești înarmat doar cu o nuia?

— Hăitaș? Păi n-am știut că asta înseamnă să participi la o vînătoare pe-aici, răspunse taxidermistul uluit.

— Păi, tu ce credeai? îl repezi bucătarul. Nu știi că nu au voie să dețină arme decît soldații din gardă și pădurarii? Acum, dacă ți-e teamă, te înțeleg perfect! Nu mulți sînt atrași de această activitate. Este foarte periculos, dar cum altfel se pot deosebi bărbații de băieți, așa-i, scumpă doamnă?

Figura Moiyrei fu străbătută de o grimasă de dispreț.

— Sînt de acord că inconștiența este o trăsătură ce trebuie înlăturată din majoritatea băieților, înainte ca aceștia să aibă pretenția să fie considerați bărbați, îi răspunse ea cu răceală. Cît despre hăitași, nu cred că sînt necesari și cu atît mai puțin recomandați la o vînătoare de mistreți. Adjunctul meu își poate lua oricîți prieteni la vînătoare cu el, dar nu face decît să vă pună în pericol, în mod complet inutil.

Obrajii bucătarul-șef începeau să capete, treptat, culoarea propriei robe. Mai puțin și strălucirea. Totuși, taxidermistul nu se putu abține să nu-i admire tăria de caracter, cînd adăugă:

— Ei domniță, dar este dorința noastră să mergem! Noi l-am rugat, nu aveți de ce să-l certați. Pe aici e și așa prea multă plictiseală pentru un bărbat, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Cu atîta abstinență, poți s-o iei razna, zău așa, rîse el împăciuitor.

— Deci nu avem voie decît să gonim vînatul? Atunci așa să fie! zise și Jaer Verron. Serios, Moiyra, chiar vreau să particip la vînătoare!

— Păi, du-te, atunci!

— Ne vedem de dimineață, mai spuse Nutine, retrăgîndu-se cu un zîmbet de ușurare pe figură.

Taxidermistul însă nu scăpă la fel de ușor. Moiyra continuă să pledeze împotriva planurilor sale.

— Uite care-i treaba, Jaer, este foarte periculos să fii hăitaș la o vînătoare de porci mistreți. Cel puțin în satrapia asta! Sînt sigură că nu-i prima vînătoare periculoasă la care participi, dar cu siguranță că e prima dată cînd o faci neînarmat. Și n-ai să primești nici o armă, te asigur!

Cu un gest al umerilor, taxidermistul o asigură că nu-l deranjează asta.

— Nu înțeleg de ce vrei neapărat s-o faci, dar îmi dau seama că nu te pot opri. Nici nu am cum să vin cu tine, căci ar ridica suspiciuni cu privire la natura relației noastre.

Taxidermistul își scutură capul, neîncrezător.

— Da. Din cauza funcției pe care-o am nu-mi permit să ignor capacitatea oamenilor dintr-o comunitate mică de a bîrfi și de a face rău prin asta. Am să-ți dau, în schimb, un ajutor de nădejde – un cal obișnuit cu vînătoarea de mistreți și, mai ales, care cunoaște la perfecție drumul către casă, în caz că ți se întîmplă ceva.

— Mulțumesc! vorbi în cele din urmă Jaer. Știu că nu poți înțelege de ce vreau să mă duc la vînătoare, dar, crede-mă, după zilele pe care le-am avut, doar așa ceva m-ar putea pune pe picioare.

— Atît de greu ți-a fost? Cum merge studiul?

— Păi, mai mult nu merge. Am impresia că citesc aceleași minciuni spuse cu alte cuvinte în toate manuscrisele pe care le deschid. Nimic despre PonCim, nimic despre Vasari… Nici măcar o referință în secțiunea de folclor. Am găsit doar cîteva povești despre animale fantastice precum cel pe care l-am naturalizat odată.

— Stai puțin, în ce secțiune ai căutat?

— Cum adică în ce secțiune? Am verificat fișele de lectură din sala principală și mi-am ales manuscrisele ghidîndu-mă după titluri: istorie populară, folclor, credințe, specificul satrapiilor…

— Am înțeles. Nici nu te-ai uitat prin îndreptarul pe care ți l-am recomandat înainte să plec!

— Am și uitat de el, ca să fiu sincer.

— Rău ai făcut! Dacă l-ai fi răsfoit, ai fi înțeles de ce nu găsești nimic într-o bibliotecă atît de mare. Pînă acum ai citit doar manuscrise realizate în Satrapia Palatului. De aceea ți s-a părut că citești minciuni oficiale, căci asta și sînt. Cum te întorci de la vînătoare, ne apucăm de studiat serios. Chiar, nu vrei să amîni?

— Las’ că biblioteca nu fuge nicăieri! Spune-mi, mai bine, de unde iau calul…

— O să te aștepte mîine dimineață lîngă sala de mese. Acum du-te să iei cina cu prietenii tăi și

vorbim mîine seară.

— Foarte bine, îi răspunse taxidermistul îmbufnat, ridicîndu-se.

— Că veni vorba, cu ce prieteni iei tu masa? îl opri fata.

— Mă gîndeam la tine, că tot ești o bucătăreasă desăvîrșită, dar înțeleg că nu e cazul!

— În seara asta, nu! Încerc, după cum vezi, să-ți fiu prietenă, dar tu refuzi să mă iei în serios, îți dau sfaturi și tu nu le iei nici o clipă în seamă… Ai grijă de tine, mîine! mai spuse și o luă înainte, fără să-i ureze o noapte bună.

VÎNĂTOARE

ALGE DULCI *– Plante foarte nutritive, din clasa* algua*, caracterizate prin prezența clorofilei, cu habitatul extrem de restrîns, respectiv mlaștinile din Yassou. Sînt folosite în general ca potențatori de gust. Au și utilizare medicinală, în special în afecțiunile stomacale și….*

Fragment din Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii

Clasa Matematică. Științe naturale / Subdiviziunea 58 – *Botanică*;

Indice 581.6 – *Botanică aplicată. Utilizarea plantelor. Botanică economică*

25

După un somn agitat, în care visase cum era certat de Moiyra, în timp ce mai mulți bărbați în robe de un galben strălucitor rîdeau de el, Jaer Verron se îndrepta, arțăgos, către sala de mese.

— Încotro te grăbești, încruntatule? îl auzi, înainte să-l distingă, în lumina slabă a răsăritului, pe voiosul Nutine. Hai că ți-am pregătit ceva bun, care-o să te mai înveselească puțin, adăugă acesta, conducîndu-l spre încăperea unde se pregătea mîncarea – și unde nu aveau voie să intre decît bucătarii și servii lor.

— Păi să știi că sînt atît de înfometat c-aș mînca și terciul de ieri, fără să fac nazuri! Mi-ai făcut-o, aseară, n-am ce zice!

— Mai degrabă tu ne-ai băgat în gura lupului! Auzi, cum crezi că ar fi reacționat pădurarul-șef să afle că vînăm fără autorizație în pădurile ei? Bine că mi-am dat seama la timp.

— Habar n-aveam că pe aici nu se vînează la liber. Și nici tu nu te-ai grăbit să-mi spui…

— De unde să știu că tocmai pădurarul-șef ți-e iubită!

— Dar de unde-ai înțeles tu că mi-ar fi iubită?

— Păi… ce te tot bătea la cap să nu vii la vînătoare? Plus că i-a tras o ceartă adjunctului aseară de era cît pe-aci să nu te mai ia cu noi. Abia, abia, i-am convins pe toți că nu ai nici o vină.

— Deci cine mai vine? schimbă subiectul taxidermistul, în timp ce mușca cu poftă dintr-o lipie făcută sul și umplută cu ouă fierte și ardei roșu.

— Adjunctul pădurarului-șef și cel mai tare vînător pe care l-am cunoscut vreodată, doi dintre băieții care mă ajută la bucătărie și încă trei pădurari. Asta e toată gașca. Aaa, s-ar putea să vină și doi soldați de la poartă, dar nu e sigur că vor primi învoire.

Bucătarul privi de jur împrejur și scoase – dintr-unul din butoaiele așezate ordonat pe lîngă pereți – o ploscă destul de mărișoară, ce părea plină.

— Uite și un premiu c-ai reușit să-i ții piept iubitei aseară! i-o întinse el, nu înainte de a o scutura, cît de cît, de făina lipită de învelișul exterior. Bea repede, să nu ne prindă careva, că ne zboară de-aici imediat!

Și, în sfîrșit, după aproape o jumătate de lună calendaristică și o eternitate, socotind după timpul interior al taxidermistului, acesta își înmuie buzele într-un lichid de un negru intens, puternic alcoolizat, obținut, după cum avea să afle, din frunzele unei specii de anason, fermentate în combinație cu angelică și cu alte cîteva plante aromatice. Cît pe-aci să întrebe dacă băutura conține și esență de alge dulci, dar decise că oricum nu mai conta, la cît era de bună! Numai că, asemenea multor alte lucruri bune în viață, și acesta se termină mult prea devreme.

Nu dură mult, după aceea, pînă începură să sosească și ceilalți bucătari, urmați de pădurari, care îi aduseră și calul promis de Moiyra.

— A fost gata-gata să ne întrerupi vînătoarea, îi spuse adjunctul pădurarului-șef. Ținea de hățuri un animal superb, cu corpul musculos, dar zvelt, și o coama lungă și mătăsoasă, de un alb imaculat. Uite pe cine-a trimis șefa să aibă grijă de tine! rînji acesta. Ți-a arătat bucătarul cum să te echipezi, dacă tot veni vorba de protejat?

— N-am avut timp, se apără celălalt. Voi mergeți de mîncați, că îl pregătesc cît ai clipi din ochi. Văd că au venit și reprezentanții imperiului!

Cei doi soldați care se apropiau renunțaseră la echipamentul militar în favoarea unor tunici scurte, cu o mulțime de buzunare. Fiecare avea cîte un singur arc pe umăr și un cuțit scurt la brîu.

Se mai luminase puțin, așa că taxidermistul putu observa că și ceilalți purtau aceleași tunici, din piele tare, din care ieșeau țepi metalici, scurți. Caii,

de asemenea, aveau picioarele și jumătatea de jos a corpului acoperite cu același material.

— Ne îmbrăcăm în piele de porc mistreț, ca să ne protejăm de colții aceluiași animal, ce credeai? îi observă Nutine privirea curioasă. Tot asta veți purta și tu și calul tău, imediat ce îți arăt cum se prind chingile. E puțin mai complicat, dar nu chiar atît cum pare la prima vedere. Deși nu se obișnuiește, am să te îmbrac eu prima oară, după aia, la alte vînători, te vei descurca singur. Cască bine ochii!

Un sfat foarte potrivit date fiind circumstanțele. Dar, așa cum se întîmplă prea ades, cel avertizat, în acest caz taxidermistul Jaer Verron, alese să privească lumea din jurul său cu ochii larg închiși.

26

Timp de cîteva ore, vînătorii înaintară în ritm rapid, ajutați și de panta destul de domoală a muntelui, printre copacii din ce în ce mai rari. Abia cînd ajunseră la limita inferioară a pădurii încetiniră pasul. Se opriră lîngă un izvor și, imediat, bucătarul-șef începu să adune crengi, cît mai lungi și mai drepte, pe care le făcea mănunchi și apoi le lega cu o sfoară.

— Să înțeleg că nu ai mai fost hăitaș pînă acum, Jaer? îl întrebă adjunctul pădurarului-șef pe taxidermist, care nu părea să-și găsească locul în grup.

— Ba da, cînd eram copil. Dar la o vînătoare de vulpi.

— Ah, înțeleg. Presupun că erai cît de cît înarmat, nu?

— Desigur!

— Ei, de data asta, chiar nu pot să îți ofer o armă! Dacă vreun animal te atacă, nu te poți apăra decît cu legăturile pe care le meșterește Nutine. Îți dai seama că totuși nu sînt o amenințare prea serioasă pentru un prădător care are corpul acoperit cu țepi tari și ascuțiți. Așa că, dacă vrei să

obții un cît de mic efect, încearcă să-l lovești în ochi sau lîngă rît. În rest, poți spera să fim prin preajma ta, cu arcurile pregătite. Nu uita, cel mai important e să nu cobori sub nici o formă de pe cal! Acesta este cea mai bună protecție a ta! Foarte rar îi atacă porcii, și chiar și în astfel de cazuri, aceștia știu să se apere mult mai bine decît tine, își încheie pădurarul lecția.

Taxidermistul înclină din cap, ascultător.

— Deci cum ne împărțim? interveni unul dintre soldați.

— Două grupuri, cîte doi pădurari și un soldat plus doi hăitași, răspunse adjunctul. Nutine, dacă nu te superi, tu ai să ai sarcina să-l supraveghezi pe cel mai nou membru al echipei noastre!

Jaer Verron înțelese că noii lui tovarăși vînau de ceva timp împreună, căci aceștia se împărțiră cu repeziciune în formula ordonată de adjunct. El și cu bucătarul-șef urmau să fie hăitași pentru echipa condusă de unul dintre soldați, iar cele două ajutoare de la bucătărie – hăitași pentru echipa condusă de adjunct.

Abia după ce-i văzu grupați, iar pe hăitași înarmați cu nuielele pregătite de Nutine, acesta începu instructajul propriu-zis. „Probabil, mai mult pentru mine și pentru băieții de la bucătărie”, își spuse Jaer Verron, ascultîndu-l cu atenție.

— Zona cu arbuști începe la cîteva sute de metri în dreapta față de locul unde ne aflăm acum. Noi vom urca, să surprindem de sus mistreții veniți la adăpat. Voi veniți de jos. Hăitașii să stea unul lîngă altul, indiferent cît de răsfirați sînt mistreții. La fel și vînătorii. Ne oprim cînd ne intersectăm, de acord? Aveți grijă să nu vă rătăciți. Nu am chef să las pe vreunul aici! îi avertiză el, sever. În momentul în care cineva este rănit, întrerupem totul și ne întoarcem la Catedrală.

— Asta s-o crezi tu! îl auzi taxidermistul mormăind pe unul dintre bucătari. Că doar n-am venit aici să ne întoarcem cu mîna goală, continuă

acesta, luînd-o la galop, în urma grupului condus de adjunct.

Soldatul care conducea grupul lui Jaer Verron întîrzie să strige ordinul de plecare, cît să le reamintească să nu ucidă mai mult de un mistreț de persoană.

— Hăitașii nu sînt obligați să respecte această regulă, îi explică Nutine, cu o voce ce se dorea vioaie, dar care îi trăda emoțiile de dinaintea vînătorii.

Acestea fură însă uitate odată cu primul mistreț ce le apăru în cale, chiar înainte să ajungă la marginea zonei împădurite. Era un animal destul de tînăr, fapt care nu-l împiedică pe șeful grupului să-l doboare cu o săgeată bine țintită, ce i se înfipse aproape pînă la jumătate în gît.

— Frumoasă captură, îi strigă Nutine încercînd să ridice animalul greu pe propria-i șa, fără să descalece, cu ajutorul unui lasou și a mănunchiului de crengi pe care le meșterise mai devreme. Uită-te bine, Jaer, cum fac, căci următoarea captură va trebui s-o recuperezi tu, îl dăscăli acesta. Încearcă să-i ridici puțin capul, ca să fixez lasoul mai bine!

Ocupați cu ridicarea mistrețului pe șaua bucătarului-șef, cei doi rămăseseră singuri, iar taxidermistul profită de ocazie să-și exprime nedumerirea:

— Auzi, dar ce fel de hăitași sîntem noi? Ți-am spus că am mai participat și la alte vînători, dar n-am mai pomenit așa organizare! Întîi, că hăitașii gonesc animalele, îndreptîndu-le în calea vînătorilor. Apoi, întîi se ucid animalele și abia la sfîrșit sînt adunate. Și nu de către hăitași. Și cine a mai pomenit să aduni capturile cu bețe și sfori, fără să cobori de pe cal?

Bucătarul, leoarcă de transpirație, îl privi nemulțumit.

— Să nu cumva să faci asta! Aici pericolul pîndește în spatele oricărui tufiș. Nici nu știi de unde poate apărea un mistreț! Sîntem pe teritoriul

lor, iar ei atacă pe oricine le invadează habitatul, fără nici un avertisment.

— Sigur, cum să nu! îl ironiză Jaer Verron, descălecînd.

Luă cu ușurință animalul în brațe și-l aruncă direct în poala bucătarului. Acesta începu să-l lege cu dexteritate de șa, clătinînd nemulțumit din cap.

— Așa se face treaba, dacă vrei să apuci să vînezi ceva înainte să se înnopteze, îi mai spuse apoi temerarul, încălecînd la loc. Haide, să-i prindem în urmă pe arcași! Poate au mai reușit să înțepe vreunul!

Ajunseră din urmă grupul lor tocmai cînd unul din soldați își înfigea cuțitul în jugulara unui mistreț enorm, cu trupul străpuns de mai multe săgeți. Ceilalți făcuseră cerc în jurul omului și încercau să-și calmeze armăsarii extrem de nervoși.

— Gata, nu mai mișcă! strigă răgușit soldatul, ștergîndu-și fruntea cu o mînă scăldată în sînge. Se ridică cu greu și începu să înfășoare mistrețul cu sfoară, pregătindu-l pentru a fi tîrît pînă la Catedrală, căci era, probabil, prea greu pentru a putea fi purtat de vreunul dintre cai.

— Lasă-l încolo de mistreț! Urcă în șa și vino să-ți vedem piciorul, strigă unul din vînători.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Nutine, urmărind scena cu o privire îngrijorată.

— Abia a scăpat! L-a dărîmat de pe cal și i-a străpuns una din gambe cu colții. Mare noroc a avut că animalul era deja stors de vlagă de la rănile pricinuite de săgeți. Altfel, nu cred că mai vorbea cu noi acum!

Jaer Verron, ignorînd sfaturile primite toată dimineața, sări din nou din șa și îl ajută pe soldatul rănit să încalece. Apoi legă mistrețul la propria șa, sub privirile îngrozite ale celor de față.

— Ce faci? Vrei să te omori? îl certă unul dintre pădurari. Gata, s-au făcut prea multe greșeli! Ne

întoarcem la Catedrală, înainte să se mai întîmple și altceva!

Ceilalți îi aruncau priviri furioase taxidermistului.

— Uitați-vă la el, continuă pădurarul, indicîndu-l pe rănit. A pierdut mult prea mult sînge pentru a reuși să stea în șa pînă ne întîlnim cu ceilalți. Iar taxidermistul nu vrea să stea în șa!

— Așteaptă puțin! interveni Nutine, spre asentimentul celorlalți. Nu e cazul să ne întoarcem cu toții. Soldatul chiar trebuie să ajungă la garnizoană, dar va trebui însoțit. Și Jaer Verron e numai bun!

Se întoarse cu o figură încruntată către acesta și adăugă:

— Nu te supăra prietene, dar prin comportamentul tău nu faci decît să ne pui pe toți în pericol! Plus că faci un mare bine dacă îl duci pe flăcău înapoi.

— Dar eu nu sînt rănit și…

— Acum, nu uita că ai venit aici la invitația mea! Vor mai fi și alte vînători, la care nu știu dacă te mai pot invita, dacă nu te acceptă și ceilalți.

Imediat, ceilalți săriră să-l convingă.

— Haide, Jaer, îmi faci un mare serviciu dacă-l conduci pe băiatul ăsta la garnizoană! Plus că ne mai scapi de o mare greutate dacă iei cu tine și mistrețul care l-a rănit!

— Va fi cam dificil, căci este unul din cele mai mari animale pe care le-am prins pînă acum, adăugă soldatul rănit.

— Dacă nu cel mai mare! După aceea, te poți întoarce, doar cunoști drumul, nu? Oricum te numim oficial membru al grupului celor mai buni vînători din Satrapia Catedralei, îi ținu isonul Nutine.

— Bine, dacă insistați, așa să fie! acceptă taxidermistul, înțelegînd că nu avea cum să refuze.

Luă hățurile soldatului rănit și își mînă calul într-un galop chinuit, din cauza greutății

suplimentare pe care-o tîrau după ei. Tot drumul își vărsă nervii pentru eșecul participării sale la prima vînătoare de mistreți pe bietul animal, mînîndu-l într-o goană nebună. Furia i se transformă însă în îngrijorare, în clipa cînd rănitul căzu la pămînt, inconștient. Pierdu timp prețios legîndu-l de șa, după aceea însă putu să înainteze ceva mai rapid. Făcuse niște noduri care le dădură multă bătaie de cap tovarășilor acestuia, cînd încercară să-l ducă la infirmerie. Totuși, toți îl felicitară că îl adusese înapoi într-un timp atît de scurt. I se spuse chiar că îi salvase oșteanului viața, iar aceste cuvinte îl măgulir extrem de mult. Aproape la fel de mult ca și întrebarea uneia dintre fetele de la bibliotecă, pe cînd lăsa mistrețul capturat la intrarea în cantină: „Cred că este cel mai mare animal pe care l-am văzut în viața mea! Tu l-ai ucis?”

Nu spuse nici da, nici nu, doar zîmbi, cum știa că-i stă bine, și plecă mai departe, hotărît să ajungă înainte să se termine vînătoarea. Își pusese în cap că va ucide un mistreț cu mîna lui și nimeni nu va putea să-l întoarcă din drum. Începu să se simtă și mai bine cînd ajunse lîngă izvorul unde se opriseră mai devreme. Nu mai avea mult pînă la crîngul mistreților. Două cotituri la dreapta și… Numai de nu s-ar fi terminat vînătoarea! La norocul pe care-l avea de cînd pusese piciorul în Imperiul Hoddie, i se putea întîmpla orice!

27

— În general, taxidermiștii, mai ales cei care și-au cîștigat dreptul de a fi numiți artiști-taxidermiști, sînt deranjați de asocierea artei lor cu activitatea de împăiere. Scumpă prințesă, vă rog să nu faceți greșeala să-mi jigniți confrații întrebîndu-i dacă au împăiat ceva! În primul rînd, fiindcă a numi ceea ce facem noi împăiere este imprecis, și, în al doilea rînd, fiindcă este nedrept.

Aragh Ziver, șeful organizației taxidermiștilor din Imperiul Hoddie și recent cîștigător al

titulaturii de artist-taxidermist, îi aruncă prințesei o privire severă și sorbi lung din pocal, înainte să continue:

— După cum îi spune și numele, împăierea înseamnă umplerea cu paie a pielii jupuite de pe un animal, cu scopul de a-i da acestuia, și după moarte, înfățișarea naturală. Cît de naturală… vă dați seama!

Bărbatul pufni disprețuitor.

— Depinde de paiele folosite, de lungimea la care sînt acestea tăiate, de gradul de uscare și așa mai departe. Exponatele umplute cu paie sînt groaznice!

Făcu o pauză, în care o privi pe Mizurro atît de sever încît fata începu să regrete că-i pusese întrebarea de mai devreme. Ea nu dorise decît să afle ce va folosi campionul ei pentru a-l crea pe Vasari.

Cu o noapte înainte, se gîndise că s-ar putea să aibă nevoie de un corp, iar gîndul că Jaer Verron va deveni ucigaș în numele ei o îngrozea peste măsură.

— De aceea, taxidermiștii adevărați, au renunțat de mult la paie, ca umplutură pentru corpurile pe care le creează, continuă celălalt, pedant.

Prințesa înclină din cap, a înțelegere.

— Așa, văd că sîntem de acord! Acum, aș putea să vă povestesc pînă mîine dimineață despre tipurile de umpluturi folosite, dar nu cred că este locul și nici momentul.

Și chiar că nu asta mă interesează! În pofida a ceea ce gîndea, Mizurro își păstra pe buze cel mai curtenitor zîmbet posibil.

— Insist, totuși, să vă lămuresc de ce sînteți și extrem de nedreaptă cu nobila noastră profesie. Uitați, cînd vorbim de împăiere, vorbim de umplerea unei piei cu paie, prin toate orificiile, cam cum fac femeile cînd umplu mațele de porc pentru a face cîrnați. Nu contează forma, proporția, nimic altceva, decît cîrnații să fie umpluți bine,

apoi legați zdravăn la capete, să nu iasă umplutura cînd o punem pe foc! La fel și cu paiele: cel care împăiază umple pielea cu atîtea paie cît să semene cu forma aproximativă și atît. O căprioară are patru picioare, doi ochi, tot atîtea urechi, coada…

— Înțeleg, îl întrerupse Mizurro plictisită. N-avea chef de nici o prelegere despre anatomia căprioarelor.

Regreta din ce în ce mai mult că începuse această discuție plictisitoare. Toți ceilalți participanți la dineu păreau că se distrează de minune.

Raghmen și prim-consilierul discutau însuflețit cu insularii în cinstea cărora organizase petrecerea, la masa imperială – unde ar fi fost mai bine să fi rămas și ea; Arielle, fiica prim-consilierului imperial, și celelalte fete de demnitari dansau pe ringul amenajat lîngă orchestră; pînă și frații ei păreau mulțumiți. Se amuzau, în zona destinată ofițerilor, încercînd să dărîme un măr înfipt în ornamentele unui candelabru, folosind alte mere, pe post de pietre. Valuri de rîsete izbucneau la intervale regulate, cînd merele, aruncate pe rînd de frații ei, reveneau la pămînt, oprindu-se, înainte, în capetele celor din jur, sau făceau prăpăd printre tacîmurile de pe mese.

—…iar un artist-taxidermist are sarcina dificilă de a reda toate caracteristicile care fac un animal să se deosebească de celelalte, acelea care exprimă cel mai bine natura sa și toate acestea adaptate la un mediu nou, acela al morții.

— Mda, îl aprobă Mizurro plictisită, dorindu-și să meargă să-și încerce și ea măiestria la aruncatul merelor.

Unul din servii de la bucătărie tocmai adusese două coșuri pline cu mere verzi, și mai mult de jumătate din fetele de pe ring renunțaseră la dans, în favoarea jocului.

— Totuși, o căprioară este o căprioară, una dintre multe altele, și cît este în viață, și după

moarte! observă ea, cu ușoară ironie.

Continua să privească spre masa ofițerilor.

— Dar fiecare ființă are ceva care o face să se distingă de semenii ei, indiferent cît de puțin sesizabil ar fi acest „ceva” pentru unii ochi, o contrazise bărbatul, scuturînd dezamăgit din cap.

Goli dintr-o înghițitură lichidul rămas în pocal și-i făcu semn unui serv să i-l umple la loc.

— Cum să vă fac eu să mă înțelegeți, murmură el, cît timp servul îi turna vin. Ăăă, adică am vrut să spun, se bîlbîi, înțelegînd, după privirea rece pe care i-o arunca Mizurro, că este în pericol să jignească un membru al Casei Imperiale, *cum să mă exprim mai clar și concis*?

Rămase cîteva clipe cu privirile ațintite spre prințul Thelo, care tocmai înfipsese un măr lîngă cel pe care dorea să-l dărîme:

— Uitați-vă la frații dumneavoastră!

Mizurro, care urmărea aceeași scenă, își întoarse privirea, mirată, spre taxidermist.

Acesta îi zîmbea mulțumit.

— Da, exact! Priviți-i bine: unul este mai înalt ca celălalt. Prințul Lorn are părul foarte deschis la culoare, aproape alb, în timp ce al lui Thelo bate înspre roșu, exact ca la măritul Raghmen. Din cîte îmi amintesc, amîndoi au ochii verzi ai Măriei Sale, iar unul este mai îndemînatic decît celălalt, cel puțin la aruncatul merelor în aer.

Taxidermistul rîse amuzat, observînd cum încă unul din merele aruncate de prințul Thelo rămîne înfipt în ornamentele candelabrului.

— După cum vedeți, sînt tot atîtea asemănări, cît și deosebiri, sînteți de acord?

Prințesa înclină din cap, privindu-l cu ceva mai multă atenție.

— Acum, asemănările sînt de înțeles, atîta vreme cît au fost născuți de aceeași mamă ba, și mai mult, au fost purtați în pîntec în același timp. Cît despre deosebiri, cum vi le explicați? Faptul că prințul Thelo s-a născut cu cîteva clipe înaintea

fratelui său nu justifică suficient multele deosebiri dintre ei, nu credeți?

Lui Mizurro nu i se părea că frații ei sînt atît de deosebiți unul de celălalt, însă nu putea să nege că nu înțelegea deloc unde voia să ajungă taxidermistul. Mai mult, nici nu prea îi mai păsa de argumentațiile acestuia. Voia să se distreze.

— Da, da, îi răspunse, totuși, politicos.

— Vedeți deci, exclamă bărbatul triumfător, însă nu mai apucă să-și ducă ideea pînă la capăt.

— Că tot veni vorba…

Mizurro tresări. Atentă la joaca fraților săi, nici n-o observase pe Arielle cînd se așezase în dreapta ei, la numai un loc depărtare.

— Meștere Ziver – acesta o privea deja, cu ochi strălucitori, de om care a gustat prea mult din vinul delicios al împăratului – ați naturalizat sau ați auzit să fi fost naturalizată vreodată o ființă umană?

Bărbatul își întinse capul peste masă, ca și cum nu ar fi auzit bine întrebarea.

— Cum? Păi, de ce?

— De ce nu? Doar nu e imposibil, de vreme ce cîștigătorul ultimului concurs al artiștilor taxidermiști s-a prezentat cu un animal care nu există, dar atît de bine realizat, încît nici nu v-ați dat seama!

— Domnișoară, să nu încurcăm lucrurile. Una este să împăiezi un animal, alta, un om! exclamă cu vehemență bărbatul. Lovi cu palma în masă și dărîmă carafa goală, dar nu păru să bage de seamă.

— Dar este sau nu este posibil? se încăpățînă fiica prim-consilierului imperial să obțină un răspuns.

Șeful taxidermiștilor se ridică nervos în picioare, gata să plece. În ultima clipă păru să-și amintească în prezența cui se afla. și se înclină scurt către Mizurro, după care, cu un dezgust evident, îi răspunse fiicei indolente a prim-consilierului:

— După cum și singură ați observat, ultimul concurs al artiștilor-taxidermiști ne-a arătat că nimic nu este imposibil. De ce-ar fi, atunci, naturalizarea unei ființe umane?

28

Abia sunase clopotul de amiază cînd Moiyra intră în sala de mese, pregătită să-i țină taxidermistului o lungă prelegere despre politețe și bunul simț de a înapoia un lucru sau un cal împrumutat. Era peste măsură de furioasă.

Întîi îl căutase la atelierul de pielărie, dar maistrul Shagro îi spusese că-i dăduse liber două zile, să se odihnească după vînătoare. Apartamentul îi era pustiu și foarte dezordonat. Sărise peste bibliotecă, fiind convinsă că mai degrabă pierdea ziua pe la bucătărie, cu noul lui prieten, Nutine.

Nu-l zărise însă nici în sala de mese, așa că Moiyra începu să-și verse nervii pe bucătarul-șef, care tocmai luase o pauză de la aburii din bucătărie și sorbea tacticos, așezat pe o bancă, în grădina din spatele clădirii, un ceai din cel servit în dimineața vînătorii.

— Nutine, unde mi-e calul? Voi nu știți să înapoiați ce nu vă aparține?

Acesta sări ca ars în picioare, gata-gata să verse bunătate de ceai pe jos.

— Ăăă, bună ziua, scumpă doamnă! Îmi pare rău, dar nu am idee unde-i calul dumneavoastră. Știți, l-a luat Jaer, eu am călărit unul dintre cei pe care-i folosim la căratul legumelor, se scuză bucătarul, aproape înecîndu-se cu lichidul dat pe gît prea repede.

— Și unde e, mă rog, prietenul tău? Acum n-ai să-mi spui că nici n-a venit la vînătoare, că nu te cred!

— N-ați vorbit cu adjunctul dumneavoastră? Poate știe el…

— Acum vorbesc cu tine! Unde e taxidermistul? Vînătoarea s-a terminat, nu? Doar n-a rămas să vîneze mistreți!

— Vă supărați degeaba pe mine! Nu știu unde e taxidermistul acum. Nu l-am mai văzut de cînd a plecat cu soldatul rănit…

— Ce soldat rănit? i-o tăie. Unde a plecat? Cînd?

— Păi, imediat ce-am ucis primul mistreț, un soldat a fost rănit grav la picior și Jaer l-a ajutat să se întoarcă în garnizoană. A fost cea mai bună decizie! adăugă repede bucătarul. Îl știți pe Jaer, nu prea respectă regulile și ne-a fost teamă să nu pățească ceva.

— Așa, și-apoi? ceru fata lămuriri suplimentare.

Bucătarul ridică din umeri și făcu, defensiv, un pas înapoi.

— Nu mai știu altceva. Jaer a plecat cu soldatul și nu s-a mai întors. Nici nu avea cînd, căci am terminat treaba repede. Am vrut să trecem pe la el la întoarcere, dar eram cu toții prea obosiți.

— De-atunci nu l-ai mai văzut?

— Dacă vă spun! N-a venit la masa de dimineață și nici pînă acum. Dacă-l vedeți înaintea mea, spuneți-i, vă rog, că abia aștept să-i povestesc cum a fost. Și că…

Dar Moiyra nu-l mai asculta, grăbindu-se spre garnizoana de la intrarea pe domeniile Catedralei, cuprinsă de presimțiri rele. Nu avea încredere în ce-i spunea șiretul de Nutine, care, în mod evident, consumase recent alcool. I se părea din ce în ce mai ciudată dispariția subită a taxidermistului. Își notă mental să propună cît de curînd o razie în apartamentele celor de la bucătărie și intră în biroul comandantului gărzii:

— Bună, Les, vreau să vorbesc cu cei doi soldați care-au fost ieri la vînătoare! Sînt pe aici?

Bărbatul bine făcut, cam de-o vîrstă cu ea, se luminase la față cînd o văzuse intrîndu-i în birou.

— Bună, dragă pădurar-șef! În sfîrșit, ai venit și pe la mine. Cînd mă inviți la una dintre faimoasele tale cine?

— Les, chiar n-am timp de asta! se răsti Moiyra. Trebuie să vorbesc cu băieții ăștia cît mai curînd. Sînt sau nu aici?

— Unul e în port, în ultima zi de permisie. Celălalt e la pat, cu piciorul imobilizat. Sigur vrei să-i faci o vizită? E în dormitorul comun! Nu cred că-ți va plăcea mizeria făcută de treizeci de soldați într-un…

— Condu-mă la el! Trebuie să aflu ce s-a întîmplat la vînătoare. Nu reușesc să-l găsesc pe cel care l-a adus ieri încoace!

— Aaa, nu dai de Jaer?

Ofițerul zîmbi cu subînțeles.

— Bun băiat! Nu știu cum a reușit să-l aducă atît de repede, mai ales că au cărat după ei și o greutate suplimentară. Dar dacă nu era el, soldatul meu ar fi fost mult mai rău…

— L-ai văzut?

— Da, ieri. De aici a plecat în mare goană către bucătărie, să lase mistrețul care-l rănise pe băiatul meu. Îți spun sincer, așa animal de mare n-am mai văzut pînă acum!

— Deci, după ce v-a lăsat soldatul, s-a dus la bucătărie? își pierdu fata răbdarea.

— Da, voia să se întoarcă repede după ceilalți. Era iritat că nu-l l-au lăsat să omoare și el ceva și voia să-și ia revanșa.

Cu enervarea întreită, Moiyra făcu drumul întors către cantină. Intimidat de vocea ei rece ca gheața, Nutine o conduse la bucătarii ce fuseseră de serviciu în ziua anterioară:

— Da, doamnă! Ne-a adus mistrețul și imediat ce-am reușit să-l dezlegăm de la șa, a și plecat înapoi. Era foarte grăbit și chiar a țipat la noi că nu reușeam să desfacem nodurile mai repede. Pînă la urmă, ne-a pus să tăiem frînghiile, cu toate că erau

din acelea cu împletitură dublă. Ne-a și certat șeful c-am stricat bunătate de sfoară!

— Puțin îmi pasă mie de sfoara voastră! Și tu zici, Nutine, că nu v-a mai ajuns din urmă?

— Nu, doamnă! Nu a apărut nici la locul de vînătoare, nici nu ne-am întîlnit pe drumul de întoarcere, v-am zis!

— Și voi spuneți că s-a îndreptat spre pădure, imediat ce ați tăiat sforile cu care era legat mistrețul? se întoarse Moiyra spre ajutoarele lui Nutine.

— Asta zicea că vrea să facă, dar nu pot să jur, că nu l-am urmărit să văd încotro o apucă! răspunse unul dintre băieți, din ce în ce mai intimidat. Dar acum, că mă întrebați, sînt sigur că a schimbat o vorbă cu o fată de la bibliotecă, înainte să plece de lîngă noi. Întrebați-o pe ea, poate a văzut în ce direcție a luat-o…

— Știi să-mi spui cum o cheamă pe fată? întrebă Moiyra, abținîndu-se cu greu să nu strige la el.

— Nu știu cum o cheamă. Dar n-aveți cum s-o ratați, pentru că e foarte frumoasă! Are părul lung, castaniu-deschis, ochi albaștri și… și… e cam cît dumneavoastră de înaltă, reuși ajutorul de bucătar să evite, în ultima clipă, să încaseze o lovitură peste ceafă de la șeful lui.

Identificarea bibliotecarei nu-i luă prea mult timp, aceasta confirmîndu-i că, într-adevăr, taxidermistul se îndreptase, în mare viteză, spre pădure, fără să facă nici o oprire. Fata se dovedi foarte amabilă și, cînd află că tînărul arătos cu păr decolorat este de negăsit, se arătă sincer îngrijorată și-i propuse Moiyrei să organizeze grupuri care să-l caute în toate clădirile din zonă.

Inițial, ideea i se păruse pădurarului-șef puțin exagerată, dar, după o oră de umblat fără nici un rezultat, începu să-și schimbe opinia. Cum se apropia slujba de seară, o rugă pe bibliotecara cea săritoare să scrie un anunț despre dispariția taxidermistului, pe care să-l lipească la intrarea în

Catedrală. Între timp îl informase și pe Onoratul Cle, care îi permise să trimită o echipă formată din pădurari să cerceteze traseul pînă la locul unde se derulase partida de vînătoare.

Îl parcurseră la picior, fără să reușească să găsească nici cel mai mic indiciu despre soarta taxidermistului. Moiyra, aplecată peste grumazul calului său, cu ochii fixați pe cărarea acoperită de frunze uscate, era asaltată de gînduri dintre cele mai negre. Nici unul din cei care călăreau alături de ea nu îndrăznea să-i scoată o vorbă. Știau cu toții că peste puțin timp urma să cadă noaptea, cînd nu mai aveau nici o șansă să găsească ceva, în schimb creștea pericolul să fie atacați de animalele sălbatice.

— Cred că este suficient pentru astăzi! spuse Moiyra, oprindu-se. Nu vom găsi nimic în seara asta! Propun să ne întoarcem pînă nu se înnoptează. O să reluăm căutarea mîine, în zori. Vreau să vă găsesc absolut pe toți, înainte de slujba de dimineață, la grajduri. Spuneți-le și celorlalți pădurari să vină! Nu mă interesează cît sînt de ocupați!

Fără vreun alt cuvînt, își mînă calul înapoi, cu sufletul mai negru ca noaptea ce-i învăluise fără nici un avertisment. Păsările ascunse în tufișuri scoteau sunete tînguitoare, care-i înfiorau pe toți cei ce-o urmau, ca niște năluci, pe șefa lor. Erau frînți de oboseală și nemîncați, dar mai ales îngrijorați de supărarea pădurarului-șef. N-o mai văzuseră niciodată în starea asta.

Și pentru cine? se gîndea adjunctul ei. Un neîndemînatic arogant, care n-avea ce să caute la o vînătoare de mistreți. Dacă n-ar fi insistat Nutine atît, acum n-ar mai fi tras ponoasele!

Îi era teamă să-și privească șefa în ochi. Chiar dacă nu-i spusese încă nimic, știa prea bine că pe el îl învinovățește de tot ceea ce se întîmplase. Și n-avea dreptate? Nu era el liderul echipei de vînători?

Adjunctul, cătrănit, se grăbi să-și ajungă din urmă colegii.

Așa-i trebuie dacă s-a luat după Nutine! De prima oară cînd l-a întîlnit, a știut că o astfel de tovărășie avea să-l bage în bucluc, dar nu și-a ascultat instinctul. I-a convenit să-i stea prin preajmă și să închidă ochii, ori de cîte ori acesta încălca regulile, căci împărțeau frățește cîștigurile. Nu s-a interesat niciodată cum de face el rost de atîtea lucruri interzise sau de la cine. Iar acum avea impresia că tot mîna lui Nutine este la mijloc. Nu avea nici o dovadă, doar același instinct, pe care îl mai ignorase de atîtea ori, îi spunea că bucătarul-șef știe unde se află taxidermistul din cauza căruia băteau acum drumurile.

Ca să-și liniștească totuși conștiința, își promise în gînd că avea să-l descoasă pe bucătar cu privire la asta mai pe seară, cînd se vor întîlni să deguste din carnea mistreților prinși de curînd.

29

Friptură! gîndi Jaer Verron, iar creierul îi trimise impulsuri dureroase către stomacul gol. Dar era o senzație aproape acceptabilă, pe lîngă cea a încheieturilor umflate din cauza legăturilor mult prea strînse. Sau pe lîngă junghiul din coaste, ori genunchiul care-l înțepa, ambele răni provocate de căzătura dură de pe cal. Maxilarul îi înțepenise de la căluș, iar ochii îl usturau de la cîrpa legată, și ea, mult prea strîns.

Măcar acum stătea întins la pămînt, ceea ce era o mare ușurare, pe lîngă zgîlțîiturile suportate cînd fusese imobilizat de-a curmezișul, cu capul în jos, pe șa. Bine că nu mîncase decît de dimineață devreme, căci altfel ar fi fost în pericol să se înece în propria vomă!

Totuși, înțelese taxidermistul, nu mai putea rezista mult, întins pe pămîntul rece. Știa foarte bine cît de friguroase sînt nopțile în Satrapia

Catedralei. Aerul de munte cobora frecvent sub temperatura de îngheț și se umplea, cît ai clipi, de vapori de apă înghețați. Nu era o persoană obișnuită cu asemenea temperaturi și chiar ceruse încă de la venire să aibă în apartament o sobă cu lemne, care să-l ajute să suporte, cît de cît, frigul crunt.

Dacă abia rezista el într-o cameră încălzită, învelit cu mai multe pături, cum avea să supraviețuiască o noapte întreagă, în pădurile de la limita de jos a crestei, așezat direct pe sol?

Abia atunci își dădu seama că, atîta timp cît simte miros de friptură, înseamnă că în apropiere s-a făcut focul. I se păru că aude pocnetele făcute de crengile ce ardeau.

Probabil că își revenea, încet, încet, din șocul momentului capturării!

Se încordă să descifreze zgomotele parțial distinctive din jurul său, dar fu un efort prea mare.

Gîndurile îi fugiră la momentul cînd fusese capturat.

Abia trecuse de izvorul unde se despărțiseră cele două echipe. Își făcea planuri cum să-i convingă pe cei înarmați să-i împrumute, pentru cîteva clipe numai, un arc. Se vizualiza întorcîndu-se cu un mistreț impunător, pe care urma să-l tîrască nepăsător prin fața bibliotecarei de mai devreme.

După asta, cu siguranță că fata nu-i va mai refuza nici o invitație! Știa că e posibil ca în realitate lucrurile să nu decurgă chiar așa, dar nu-i păsa. Îi era bine.

Gonindu-și calul printre copacii cu ramuri bogate, prin care se strecurau fîșii aurii de lumină, cu frunzele foșnindu-i pe lîngă urechi, se simțea eliberat de toată tensiunea care-l copleșise în ultima vreme. Avea tovarăși de băutură, un loc unde să doarmă și mai multe fete dornice să iasă la o cafea cu el. Toată recunoștința i se îndrepta spre bucătarul Nutine, cel care reușise, într-o clipă, să-i arate lumea din unghiul care trebuia. O lume în

care nu era interzis să-ți clătești, din cînd în cînd, gura, cu un pic de vin.

Fără vreun avertisment, simțise o înțepătură ușoară pe gît, ca de gîză. Nimic de care să se îngrijoreze, dar își îndreptase involuntar mîna spre locul ce pulsa ușor. Atunci începuse să se neliniștească. Întîi, că nu-și simțea degetele pe piele. Apoi, nu mai avea control asupra membrului flexat. Era de parcă un val de răceală îi pornise de la nivelul gîtului și se răspîndea incredibil de rapid în toate colțurile corpului. Apucase, înainte să-și piardă controlul total al ambelor brațe, să-i comande calului să se oprească.

În scurt timp nu mă voi mai putea ține în șa, gîndea, încercînd să înțeleagă de ce i se întîmpla asta. Nu auzise să existe o insectă atît de veninoasă. Ar fi fost avertizat încă de la venirea în satrapie. Cel mai probabil fusese lovit cu o armă asemănătoare celei pe care-o folosise Tristan la capturarea păsării *morii-virdare*.

Cele mai negre gînduri îi fuseseră confirmate de îndată, cînd simțise cum zboară de pe cal, împins de o lovitură puternică, venită din lateral.

Nu reușise să vadă chipul atacatorului, doar îi ghicise puterea brațelor, cînd îl ridicase în cîrcă, cu ușurința cu care un pescar își aruncă plasa goală pe umăr. În această poziție, fusese cărat pe o distanță scurtă, în direcția opusă locului unde se adăpau mistreții. Din cîte își dădea seama taxidermistul, fusese atacat de doi indivizi, cel care îl căra ca pe un sac, și unul care venea din urmă, cu calul împrumutat de la Moiyra.

Părea că necunoscuții erau familiarizați cu împrejurimile, căci mergeau fără nici o ezitare. La un moment dat se opriseră, iar Jaer înțelesese că au ajuns în locul unde își făcuseră tabăra, căci auzise nechezatul unor cai. Fusese aruncat la pămînt, unde-i legaseră palmele lipite una de alta, apoi îi puseseră călușul la gură și legătura la ochi.

Taxidermistului i se păreau niște precauții exagerate, căci nu se dezmorțise deloc, ba, din contră, nu-și mai controla nici maxilarele, umplîndu-și, spre rușinea lui, tot pieptul de salivă.

Ce credeau atacatorii lui, dac-ar fi putut, n-ar fi strigat după ajutor cînd îl aruncaseră de pe cal? își spuse în sinea lui, în timp ce era așezat cu abdomenul pe șa, iar brațele îi erau legate de picioare. Probabil că era o poziție foarte incomodă, dar, din fericire, absolut tot corpul îi era insensibil la stimulii exteriori.

Din păcate nu și la cei interiori, senzația de greață pe care-o resimțise încă de cînd atinsese pămîntul amplificîndu-i-se progresiv, în ritm cu trapul animalului. Începuseră să urce spre zonele înalte ale satrapiei, oprindu-se după o perioadă care i se păruse taxidermistului foarte îndelungată.

Acum pornea să-și revină din amorțeală, iar prima senzație avută fu cea de umezeală. Îl aruncaseră pe un covor de mușchi gros și umed.

— Adu „pachetul” mai aproape de foc, dacă nu vrei să te trezești cu el congelat pînă mîine dimineață, auzi, pentru prima oară, vocea groasă a unuia din cei care-l răpiseră.

— Adu-l tu, că eu m-am spetit cărîndu-l prima oară. Nu-i mai greu ca un bolovan, dar e mult mai lung, își făcu simțită prezența și cea de-a doua voce, parcă mai tînără.

Ambele voci i se păreau cunoscute taxidermistului, dar nu înțelegea de unde. Pe cînd era tîrît spre foc, vocea groasă răsună amenințătoare:

— Ai grijă să nu-l lovești, lenețule ce ești! Ți-am mai spus, dacă stricăm marfa, nu mai primim toți banii! Și-așa, nu cred c-or să fie prea mulțumiți de ce a pățit la picior…

— Păi, mai înțeapă-l nițel și n-o să simtă nimic pînă la livrare. Oricum e făcut varză, tu nu-l vezi cum arată, răspunse celălalt, în timp ce-i dezlega taxidermistului legătura de la mîini.

— Ce faci, măi?

— Nu vezi că i s-au învinețit încheieturile? Cred c-ar trebui să-i dăm și puțină apă, ce zici?

Cel mai în vîrstă aprobă, așa că taxidermistul putu respira mai bine. Apa fu o adevărată binecuvîntare pentru limba sa uscată și umflată. Un alt lucru bun era și faptul că se abținu să le adreseze vreun cuvînt răpitorilor.

— Măi băiete, dacă stai cuminte și nu ne ieși din vorbă, n-o să-ți mai facem nici un rău. Mîine scapi de noi și noi de tine! se auzi vocea groasă, dar Jaer nu-i răspunse.

— Așa, să nu strigi după ajutor că tot n-are cine să te-audă, în afară de noi. Nici să nu încerci să fugi, că n-ai s-ajungi departe. Și dacă o faci, îți promit, zise și cel tînăr, c-o să ajungi la destinație cu ambele picioare rupte, în loc de numai unul.

Demonstrativ, îl lovi ușor în genunchiul rănit, dar taxidermistul decise că e spre binele lui să-și păstreze în continuare impresiile pentru sine.

— Crezi că nu poate să vorbească, de nu spune chiar nimic? îl întrebă tînărul pe celălalt.

— Probabil că am folosit o doză cam mare, dar nu-i pagubă! O să fie doar mai liniște decît ne așteptam!

Apoi, cei doi mîncară în tăcere carnea pusă mai devreme la fript, fără să le treacă prin minte că cel de lîngă ei avusese ultima masă în urmă cu o jumătate de zi.

Nemîncat, cu frigul în oase și cu durerile asaltîndu-l din toate părțile, pe măsură ce trecea efectul drogului, taxidermistul petrecu una din cele mai cumplite seri și apoi nopți ale vieții sale. Cei care îl capturaseră nu erau prea vorbăreți, dar din puținul pe care-l auzise, reuși să-și facă o idee despre cine erau: nimeni alții decît cei doi pescari care-i atacaseră, pe el și pe Tristan, cînd puseseră piciorul în această satrapie.

Și dacă altercația de atunci nu fusese un eveniment întîmplător, ci unul programat? Dar ce

puteau dori de la el? Nu-i mai văzuse în viața lui. Și dacă erau angajații cuiva, ai cui? Cine ar fi putut cunoaște, atît de repede, destinația lui?

Probabil cineva cu foarte multe resurse și cunoștințe. Am să aflu mîine, nu are rost să-mi bat capul cu asta, își promise taxidermistul.

Și abia atunci, parțial dezmorțit, înțelese că îl trădase cineva din interiorul domeniilor Catedralei. În primul rînd, cei doi răpitori fuseseră ajutați dinăuntru să intre, căci, evident, nu erau studenți și nici călugări. Apoi, erau ținuți la curent cu programul lui, căci altfel, se dovedea o coincidență mult prea mare să se afle chiar la marginea drumului, pe cînd el se întorcea singur. Nu exista un cerc de suspecți prea larg, deoarece decizia de a merge la vînătoare o luase doar cu două zile în urmă. Nu știau despre asta, în afară de ceilalți participanți, decît Moiyra și șeful său de la atelierul de pielărie.

Chiar că trebuie să mă gîndesc serios, își promise taxidermistul, înainte să adoarmă, copleșit de oboseala de peste zi.

ELIBERARE

NUTINE SFEZ *– Călugăr. Autor al unei exhaustive enciclopedii despre obiceiurile culinare din Imperiul Hoddie, originalul fiind păstrat și în prezent în biblioteca Satrapiei Catedralei. Este cunoscut mai ales prin prisma rolului jucat în evenimentele care l-au pus pe taxidermistul Jaer Verron într-un mare pericol. Cei doi s-ar fi împrietenit pe cînd Nutine gătea pentru bucătăria Catedralei, mult înainte ca acesta să-și perfecționeze tehnicile de gătit.*

Nu există înregistrări oficiale care să-l indice pe Sfez ca membru al unei grupări conspirative ce a atentat la viața taxidermistului, dar se pare că ar fi…

Fragment din **Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii**

Clasa 9 / Subdiviziunea 92 – *Studii biografice. Genealogie. Heraldică. Drapele*;

Indice 929 – *Biografii și studii înrudite*

30

Moiyra se îndreptă îngîndurată spre cabana unde locuia adjunctul său. Nu reușise să-și ia gîndul de la Jaer Verron, așa că se decisese să discute cu pădurarul planul de acțiune de a doua zi. Era un moment destul de înaintat în noapte, dar Moiyra își făcuse un obicei din a-și deranja personalul din subordine la orice oră credea ea de cuviință. Nu primise, pînă acum, nici o plîngere în această privință, pădurarii știind prea bine că șefa nu-i deranjează fără vreun motiv serios.

Ajunsă în fața ușii adjunctului, avu o strîngere de inimă cînd observă că toate luminile erau stinse. Parcă îi părea rău să-i strice somnul, după ziua pe care-o avusese și cea pe care urma s-o aibă în cîteva ore. Se codea dacă să bată sau nu, cînd i se păru ca aude voci, în curtea din spatele cabanei.

Așadar nu doarme, ba chiar are musafiri, decise fata să intre, curioasă cu cine își petrecea noaptea adjunctul ei.

Surpriza fu și mai mare cînd văzu focul aproape stins și proțapul pe care se rumenea o bucată măricică de carne. Adjunctul și cîțiva pădurari, așezați în cerc în jurul focului, ciocneau veseli, cu Nutine și alți trei băieți de la bucătărie, ulcioare care, după mirosul ce-i învăluia, erau pline cu vin de alge dulci.

— Așa vă pregătiți voi pentru mîine? le strigă aspru Moiyra, imediat ce ajunse lîngă ei.

La auzul vocii sale, adjunctul sări în picioare, în timp ce ceilalți încremeniră, caraghioși, cu ulcioarele ridicate pentru un nou toast.

— Bună seara, șefa!

— Bună seara, scumpă doamnă, i se alătură și Nutine, următorul dezmeticit.

— Nu știu pentru cine crezi tu că e bună seara asta, dar în nici un caz nu va fi, pentru nici unul din voi, de-acum încolo! le răspunse ea sec. Văd că vă atrag și alte lucruri periculoase în afară de

mersul la vînătoare, domnilor, adăugă, luîndu-i adjunctului carafa din mînă.

Mirosi ostentativ conținutul acesteia:

— Da, și chiar cele interzise!

— A fost o greșeală, nu se va mai repeta! sări repede Nutine. Eram cu toții îngrijorați pentru Jaer și ne-am gîndit…

— Să beți ceva în cinstea lui, nu?

Moiyra îl privea cu dispreț nedisimulat.

— Știți ce urmează, n-are rost să mai discutăm. Dar, dacă recunoașteți de unde ați obținut băutura, s-ar putea să dovedesc puțină flexibilitate în ceea ce privește modalitatea în care ne veți părăsi.

— Am greșit prostește, Moiyra, nu se poate să-mi faci una ca asta! încercă adjunctul să negocieze. Ne cunoaștem de atîta timp…

— Tocmai de aceea, Lux, nu aș fi crezut ca tocmai tu să faci așa ceva. Tu, care îi controlai pe alții să nu bea! Acum, spune-mi cine-a adus băutura!

Avea în fața ochilor un om terminat. Umerii căzuți și capul plecat îl făceau pe adjunctul ei de nerecunoscut.

— Nutine a adus-o, răspunse acesta cu glas pierit.

— Mă gîndeam eu! Și tu, se întoarse mai mînioasă ca o furtună către bucătarul-șef, de unde-ai făcut rost de ea?

Spășit, acesta îi răspunse:

— Am cumpărat-o săptămîna trecută din port, cînd am fost să fac provizii.

— Cum ai trecut-o de soldații de la poartă?

— Am ascuns ulcioarele în butoaiele cu untură.

— Cîte ulcioare?

— Astea de le vedeți aici și alte cîteva. Sînt ascunse în sala unde gătim mîncarea.

Întrebările scurte și la obiect se succedeau rapid, vinovații fiind prea intimidați ca să mai ascundă ceva. Pădurarul-șef însă nu era satisfăcută cu răspunsurile primite. Își trimise angajații vinovați

să-și trezească colegii, pentru a face razii în toate clădirile de pe domeniile Catedralei. Curînd, echipele fură completate cu soldații de la poartă și pînă spre dimineață terminară de verificat toate incintele.

Fu o acțiune încununată de succes, descoperindu-se că mai mulți studenți – și chiar cîțiva călugări – dețineau produse alcoolice. Înainte de slujba de dimineață, Onoratul Cle semnă hîrtiile prin care toți cei găsiți vinovați, în frunte cu Lux, adjunctul pădurarului-șef, erau excluși pe viață din rîndul membrilor Satrapiei Catedralei. Li se acordă timp să-și facă bagajele pînă spre seară, apoi fură escortați la poartă, unde li se înapoiară hainele civile și fiecare se îndreptă către port, de unde aveau să aleagă primul bac spre casă.

Doar cei din grupul care declanșase urgia deciseră să facă popas, de rămas-bun, la hanul unde mîncaseră, la venire, taxidermistul și Tristan.

Nutine, care avea tot interesul să obțină rapid un nou loc de muncă, se gîndi că o consumație mare i-ar atrage simpatia hangiului și l-ar face mai receptiv față de persoana lui. Așa că mîncară și, mai ales, băură cu toții pînă spre miezul nopții, pe dinarii lui. Spre sfîrșit, cînd toți uitaseră să mai fie furioși pe Moiyra și pe severitatea ei, li se alătură și posibilul viitor șef al lui Nutine, pe nume Marcos.

— Ei, dar văd că sînteți puși pe chef, nu glumă. Un bărbat care petrece cît voi, ori are o mare bucurie, ori încearcă să-și amorțească amarul!

— Numai de chef nu ne arde nouă, jupîne Marcos! Sărbătorim gonirea din Catedrală, așa că îți dai seama, zise Nutine, destul de treaz ca să nu-i facă propunerea într-un moment nepotrivit.

— Să nu-mi spui că vă pare rău pentru atîta lucru! Nu știu zău, ce-ați căutat să vă chinuiți acolo, fără nici o distracție, fără un strop de vin…

— Păi tocmai din cauza unui strop de vine ne-au și dat afară! îi explică adjunctul pădurarului-șef cu

năduf. Și nici măcar nu era din cel bun, de asta îmi pare rău!

— Măi băieți, am tot respectul c-ați avut atîta curaj cît să băgați acolo ulcioare cu vin. Dar zău, dacă tot ați făcut efortul, puteați să plătiți puțin mai mult pentru calitate!

— Păi chiar am plătit, dar am fost păcălit! Dacă-i prind pe aceia care mi l-au vîndut, va fi vai de pielea lor! strigă Nutine, un pic prea tare.

— Dar de la cine ți-ai găsit și tu să-l cumperi?

— Doi pescari pe care i-am mai văzut pe-aici… Nu știu cum îi cheamă, dar poate-i cunoști. Unul cam de-o seamă cu mine, foarte solid și cu o voce ca de taur. Umblă mereu cu unul mai tînăr, cam pricăjit. Cred că-i fiu-său, sau cam așa ceva. Îi știi, sînt sigur!

— Îi știu cum să nu, dă-i încolo! Dacă-mi spuneai că vrei să cumperi de la ei, te-aș fi avertizat să n-o faci. Umblă numai să facă rele, fură, se bat și înșală pe cine prind. Dar acuma li s-a înfundat. Nu cred să mai dai de urma lor, dar stai liniștit, dacă-i prinde cel de care fugeau, va fi vai de mama lor!

— Ce vrei să zici cu asta?

— Au trecut pe la prînz în goană mare, să bea o carafă mică înainte de plecare. Nu mi-au povestit nimic, dar i-am auzit vorbind. Erau speriați din cale-afară, și asta m-a făcut atent. Am înțeles că au dat-o în bară rău de tot cu o comandă venită de la cineva de sus. Nu știu de la cine, dar le era tare frică de ce-or să pățească. Nici despre ce era vorba nu se prea înțelegea, dar eu mi-s ager și mă prind repede!

Nutine îi turnă în pahar, atent.

— Se certau rău, dînd vina unul pe altul, că le-a scăpat nu-ș ce „pachet”. Tînărul spunea că nu-i prea tîrziu să meargă la întîlnirea cu cel de-i angajase și să-l roage să le mai dea o șansă, dar cel bătrîn nici n-a vrut să audă, pe motiv că „pachetul” avea să se trezească și nu mai era nici o șansă să-l

captureze la loc. Cînd a spus că, probabil, s-a observat lipsa lui și călugării au început să-l caute, mi-am dat seama că e vorba de un om răpit de pe domeniile Catedralei, așa-i? făcu Marcos cu ochiul.

— Așa-i jupîne, recunoscu Nutine, ridicîndu-se în picioare.

Uitase de toate planurile lui de angajare, dar nu din cauza băuturii.

— Haideți, băieți, le strigă celor din jurul mesei, mergem la Moiyra, poate-o convingem să ne primească înapoi! Auzi, jupîne, ia mai zi odată… ce-au zis cei doi despre „pachet”?

— Spuneau că băiatul vostru este bine și că a scăpat din mîinile lor.

— Și că a fost drogat, parcă? adăugă adjunctul pădurarului-șef.

— Așa cred și eu, îi confirmă hangiul. Ăl bătrîn a spus că o să se trezească foarte curînd, deci s-ar putea să fi ajuns, deja, la ai voștri.

— Poate de cînd sîntem noi aici, dar mă îndoiesc, că mai devreme încă îl căutau. Și cînd zici că au trecut cei doi pe aici?

— Pe la prînz, dar eu cred că „pachetul” le-a scăpat dis-de-dimineață!

Bucătarul și prietenii săi ajunseră în cea mai mare goană la poarta de intrare pe domeniile Catedralei. Cînd îi povestiră lui Les, șeful garnizoanei, că trebuie să o vadă pe Moiyra, acesta refuză categoric, convins că cheflii nu vor decît să-i reproșeze, încurajați de alcoolul băut, faptul că îi gonise. Însă, cum bărbații amenințau să facă un tărăboi de toată frumusețea, cedă în cele din urmă.

În pofida orei înaintate, Moiyra nu dormea, ci încerca să uite de eșecul căutărilor de peste zi cu un întăritor din esență de alge dulci, băut în compania unchiului său.

— Moiyla, Moiyla, Jeal tlăiește, strigară, la unison cheflii, cînd o văzură. E bine, sănătos, și-n cîteva ceasuri se-ntoalce singul la catedlală!

— Ce? Vorbiți pe rînd că nu înțeleg nimic. Spune tu, Nutine, pentru ce m-ați chemat aici!

Fu nevoie de aproape o jumătate de oră să înțeleagă explicațiile încîlcite ale bărbaților băuți și, după ce se convinse că ceea ce i se spunea nu erau aiureli provocate de vin, Moiyra se îndreptă, într-un suflet, spre apartamentele Onoratului Cle.

Ciocănit la ușă cu inima plină de încîntare, dar tot elanul i se topi, ca o bucată de gheață sub un soare dogoritor, cînd îi văzu chipul întunecat.

— Am aflat că Jaer a fost răpit, dar a reușit să scape azi dimineață. A fost drogat și nu știm încă dacă și-a revenit, dar calul îl va aduce înapoi, cu siguranță!

— Da, știu!

— Așa că nu mai este nevoie să organizăm… – se opri, conștientă, dintr-odată, de spusele bătrînului.

— Ce spuneți?

— Uite Moiyra, este tîrziu și trebuie să mă trezesc devreme. Nu are sens să discutăm acum. Știu unde este taxidermistul, așa că anulează căutarea.

— Și…

— Te aștept la mine mîine, după slujba de dimineață. Vorbim atunci.

— Dar…, spuse fata involuntar.

— Noapte bună, Moiyra! Rezolvăm mîine!

Complet nelămurită, șeful pădurarilor se îndreptă către propriul apartament.

Oare cîtă esență de alge va trebui să bea pentru a reuși să adoarmă? Cît mai multă, dar nu înainte să-i trimită vorbă lui Tristan. Simțea cum îi crește furia pe taxidermistul rătăcit și pe caracterul lui!

31

Înfășurat în pături pînă la gît, Jaer Verron dormea adînc.

Pericolul cel mai mare a trecut, dar mai e mult pînă să poată sta în șa, gîndea călugărul ce îl

veghea, de pe un scăunel așezat lîngă intrarea în chilie. *Nici nu se știe sigur dacă va mai avea ocazia s-o facă vreodată. Asta depinde de hotărîrea pe care o va lua Sfinția Sa, pînă la urmă!*

— Tînărul acesta are un noroc cum n-am mai văzut, îi întrerupse gîndurile infirmierul venit să-i țină locul, la capătul bolnavului, peste noapte.

— Da, dar îl ajută și constituția foarte mult. Nu știu cîți și-ar mai fi revenit din starea în care l-am găsit. Drogat, înghețat, cu răni grave pe tot corpul…

— Aaa, eu mă refeream la faptul că n-a căzut în capcanele cu care este înțesat drumul spre noi. Și nici străjerii nu l-au rănit!

— Are cineva curaj să tragă în cel care călărește armăsarul favorit al Moiyrei? Cred că trebuie să țină foarte mult la acest băiat, de i l-a dat!

— Sau că este cineva foarte important…

— Sigur este, dacă Sfinția Sa vine pînă aici!

— Cee?

— N-ai auzit? Va ține slujba de prînz la noi. Mi-a spus călugărul care-a fost să-l anunțe despre băiatul ăsta. Tu de ce credeai că au fost toți așa atenți cu el?

— Habar n-am avut. Vine cumva și pădurarul-șef? Aș vrea s-o cunosc. Prea mi-au spus toți călugării că e cea mai frumoasă fată din cîte au văzut!

— Ai să te convingi singur, dacă apare. Cred că ar trebui să mergi la culcare. Ne așteaptă o zi agitată, așa că ar fi bine să fim cît mai odihniți.

Și călugării sînt oameni, gîndea Jaer, auzindu-i pe cei doi vorbind. Se trezise de puțin timp, dar nu dorea să le dea încă de știre. Era amețit și avea dureri în tot corpul. Dar era bucuros să se afle printre prieteni. Nu-și amintea cum ajunsese aici. Decît fuga nebună a calului Moiyrei, cu el legat de șa, de-a curmezișul, și avînd ochii acoperiți. Se rugase din tot sufletul, printre zdruncinăturile

galopului nebun, biciuit de crengile copacilor și lovit de pietrele ridicate de copitele calului, să nu se desfacă frînghiile cu care fusese legat. Sigur i-ar fi fost fatal, la viteza aceea. Își imagina că ar fi fost groaznic să moară călcat în picioare de animalul înnebunit de frică.

Imaginile i se derulau în minte fără să le poată controla. Simțea, din nou, încordarea bruscă a animalului în dimineața de după capturarea sa. Auzea vocea tînărului care tocmai terminase de înnodat frînghia ce-l fixa de șa: *Șarpe! E un șarpe! Ce mă fac?* Apoi calul se ridicase pe picioarele din spate și nechezase sălbatic.

Mare minune că n-a căzut cu el cu tot, sau că nu s-au desprins frînghiile!

Armăsarul făcuse, apoi, mai multe salturi în lături, după care pornise într-un galop nebun. Taxidermistul mai simțise o înțepătură în ceafă, la fel cu aceea care îl amorțise prima oară, după care glasurile răpitorilor rămăseseră în urmă. Calvarul avea să dureze, din fericire pentru el, destul de puțin.

În scurt timp, își pierduse cunoștința.

După aceea își mai amintea doar fragmente scurte, foarte încețoșate.

Călugări bărboși, în robe negre, aplecați deasupra lui, cu figuri încruntate, durere crîncenă, mirosuri ciudate, o supă gustoasă ce-i aluneca pe gît, durere, o compresă răcoroasă, durere, durere, amețeală, vîjîit în urechi, durere, durere, noapte, lumînare aprinsă…

— Ești conștient? îl auzi pe călugărul de lîngă el. Vrei ceva? Apă, supă?

Clătină încet din cap, incapabil să articuleze cel mai mic sunet.

— Stai liniștit, nu e nici o problemă dacă nu poți vorbi. E și normal, prin cîte ai trecut!

Simți cum i se pune o nouă compresă pe frunte. Mirosea plăcut, familiar, iar taxidermistul slăbit simți cum se relaxează brusc și alunecă înapoi în

somn, ușor. Mirosea a mare, a plaja de pe insula unde se născuse. Pipăi nisipul fin sub degete și simți căldura soarelui pe trupul ud. Apa sărată i se evapora de pe piele și auzea valurile izbindu-se de mal. Era cel mai fericit om din lume.

Mai stau puțin, și mai fac o tură pînă la far, șopti înainte să se lase pradă visului.

— Odihnește-te, mîine ai să fii mai bine, mormăi călugărul în timp ce aranja pătura în jurul trupului taxidermistului.

32

— Moiyra! se auzi strigată de o voce cunoscută.

Aștepta nerăbdătoare, în ușa Catedralei, să se încheie slujba de dimineață. Nu închisese un ochi toată noaptea și oboseala i se citea pe chipul palid. Momente de furie alternaseră cu cele de neliniște, în care își pusese întrebări cărora nu le găsea răspunsul, ceea ce, iarăși, o făcea să se înfurie. Era mînioasă pe taxidermist că insistase să meargă la vînătoare, apoi pe ea, pentru că-l lăsase să se ducă, apoi pe Tristan că o rugase să aibă grijă de el, apoi pe Onorabilul Cle, pentru că nu-i spusese ceea ce știa de cu seară.

— Bună Tristan, cum de-ai ajuns așa devreme? spuse îmbrățișîndu-l pe tînărul la fel de nedormit ca și ea.

— Mi-ai trimis vorbă și tu? Nu am primit încă mesajul tău! Am venit la chemarea Sfinției Sale.

— Serios? Nu mi-a spus nimic. Eu abia aseară am aflat unde este Jaer.

— Păi aseară am primit și eu mesajul, deci cred că știa unde-i tînărul cam de pe la prînz. Mi-a zis că nu-ți spune pînă nu ajung și eu aici.

— E la Cetate, nu? Am ghicit, după ce l-am văzut cît era de îngîndurat. A refuzat să discute cu mine. Acum înțeleg, te aștepta și pe tine!

— Hai, mai bine, să bem o cafea, că văd că și tu ai sărit azi-noapte peste somn. Dar tot frumoasă ești, să știi!

— Nici tu n-arăți rău deloc! Nu m-așteptam să te transformi într-un băiat așa arătos.

Următoarea oră o petrecură complimentîndu-se reciproc și povestind vrute și nevrute, ca doi prieteni ce nu s-au văzut de mult, încercînd din răsputeri să evite subiectul Jaer Verron.

Din fericire, timpul se scurse repede pînă cînd fură chemați de servul personal al Onorabilului Cle, în apartamentele acestuia. Îl găsiră pe acoperișul clădirii în care locuia, privind îngîndurat spre turnurile Catedralei. Vîrsta și grijile pe care le cărase după el, de atîția ani, îi erau trădate, parcă mai mult ca în alte dăți, de chipul brăzdat de șanțuri adînci. Cînd îi zări însă, reuși să zîmbească.

— Tristan, mă bucur să te revăd atît de curînd, deși nu sînt foarte încîntat de circumstanțele în care o facem!

— Bună ziua, Sfinția Ta! Indiferent de motivul prezenței mele aici, fiți sigur că mă bucur de fiecare dată cînd am plăcerea să vă întîlnesc. Pînă și cele mai grele situații devin mai puțin nefericite, dacă ai norocul să le petreci în compania unor prieteni și mentori dragi.

— Așa este, așa este! Dar mă tem că, de data asta, este mai greu ca în alte dăți! Sînt extrem de îngrijorat de integritatea proiectului nostru comun. Am impresia că dușmanii au ajuns mult prea aproape de noi! Încă nu am reușit să descopăr cine este spionul, dar dispariția taxidermistului mi-a confirmat, fără putință de tăgadă, că paranoia de care mă acuz uneori este fundamentată. De aceea n-am dorit să vorbesc cu tine aseară, Moiyra! Scuză-mă, dar nu mai am încredere în nimeni!

— Nu-i nici o problemă, Sfinția Ta.

— Ba ne confruntăm cu prea multe probleme, dragilor. Și cea mai mică dintre ele este cînd se va însănătoși Jaer Verron. De ce l-o fi dus calul tău pe taxidermist tocmai la Cetate, nu-mi pot explica! Ce facem cu el, de acum înainte, e altă problemă…

Bătrînul clătină din cap îngîndurat.

— Halal campion și-a ales și Mizurro!

— Nu ai întotdeauna cele mai bune ingrediente, dar chiar și așa, cu puțin noroc, supa iese absolut delicioasă! îl contrazise Moiyra.

— Altul mai bun n-am găsit! Așa că, pentru moment, în el ne punem toate speranțele, o completă și Tristan.

— Știu prea bine, altfel nu l-aș fi primit aici! Dar am impresia că asta nu i-a adus nici un folos. Lui, personal, sau cauzei noastre! Vedeți și voi ce s-a întîmplat! Nu-i pot garanta, după cum s-a văzut, nici măcar siguranța fizică, ce să mai spun de liniștea necesară unei întreprinderi atît de dificile! Și am impresia că nici biblioteca nu prea i-a oferit ceea ce are nevoie, mă înșel, Moiyra?

— Aveți dreptate. Jaer nu a avansat deloc în chestiunea care ne interesează.

— Atunci veți fi de acord că este spre binele tuturor să ne părăsească!

Spusele canonicului sunau mai limpede ca o sentință de condamnare la moarte, iar Moiyra avea impresia că exact asta și reprezintă. Unde s-ar fi putut duce Jaer? Unde ar fi în siguranță? Cum își va duce la bun sfîrșit căutarea?

— Dar, Sfinția Ta…

— Nu Moiyra, taxidermistul trebuie să plece, de data asta nu are rost să insiști! Ai văzut și tu ce a pățit între zidurile noastre. Nu știu dacă a fost doar o pradă ușoară sau dacă cei doi tîlhari l-au căutat anume pe el. Este evident că nu-i pot garanta securitatea! În plus, capturarea lui ne-a expus unor pericole pe care nici nu le-am luat în calcul. Imaginează-ți ce s-ar fi întîmplat dacă soldații imperiali ar fi cerut să ancheteze ei dispariția oaspetelui nostru! Și pentru asta să înceapă să scotocească prin pădurile de la celălalt capăt al satrapiei! Crezi că le-ar fi scăpat Cetatea? Și atunci ce s-ar întîmpla? Cum crezi că vom justifica ceea ce facem, față de Raghmen I sau chiar față de

Yassou, la o adică? Nu, taxidermistul trebuie să plece de aici! Va părăsi satrapia noastră de îndată ce se va putea ridica în șa!

Moiyra știa că discuția era încheiată. Odată ce lua o decizie, Onoratul Cle nu se răzgîndea decît foarte rar. Totuși își întoarse privirea plină de speranță către Tristan. Era sigură că el va reuși să-l convingă de necesitatea adăpostirii taxidermistului între zidurile Catedralei.

Unde altundeva să meargă? Unde să caute date despre Vasari, dacă nu la cea mai mare bibliotecă din imperiu? Tristan avea să-i spună toate astea, iar Onoratul va înțelege că așa e cel mai bine!

— Aveți absolută dreptate, Sfinția Voastră! Taxidermistul trebuie să părăsească această satrapie cît mai curînd!

Moiyra rămăsese cu gura căscată, dar ceea ce urma avea să o facă să rămînă și fără cuvinte.

— Dar nu poate pleca singur. Vă rog să-i permiteți Moiyrei să-l însoțească!

— Ce? abia reuși fata să îngaime, mutîndu-și privirea, aiurită, de la unul la celălalt.

Onoratul Cle, cu barba în palmă, părea să analizeze serios solicitarea lui Tristan. Iar acesta o privea calm, cu ochii lui blînzi, așteptînd să-și revină din uimire.

— Știu cîtă nevoie aveți de Moiyra aici, dar vă puteți descurca și fără ea, măcar pentru o perioadă! Acum trebuie să ne concentrăm toate eforturile pentru a-l ajuta pe Jaer. Știți mai bine ca mine cît de importantă este misiunea lui. Nu am pe nimeni mai potrivit să-l ajute și să-l apere pe taxidermist, continuă Tristan, mai mult pentru a-și justifica spusele față de Moiyra.

Aceasta făcea eforturi mari să-și redobîndească stăpînirea de sine:

— Dar pe mine cînd aveai de gînd să mă întrebi dacă sînt de acord să părăsesc satrapia?

— Imediat ce și-ar fi dat acordul Sfinția Sa!

Onoratul Cle îi privea înseninat și amîndoi tinerii înțeleseră ce hotărîre luase.

— Și de ce ar aproba Sfinția Sa o acțiune atît de nebunească? continuă Moiyra jocul. Cum crezi că aș putea să las pe mîna altora treburile pe care le am de făcut aici? Și cui, mai ales că tocmai mi-am concediat adjunctul? În plus, cum l-aș putea ajuta eu pe Jaer în afara acestei satrapii, în condițiile în care n-am plecat niciodată de aici? Nu-i pot fi nici ghid, nici gardă de corp, deci ce rol îmi rezervi?

— Dar Moiyra, tu îl vei însoți pe taxidermist, în primul rînd, pentru a te asigura că Satrapia Catedralei este protejată! îi răspunse Onoratul Cle, în locul tînărului serv. Aceasta este decizia mea, și asta trebuie să ai în minte acceptînd propunerea lui Tristan! Vă rog, mergeți acum și pregătiți-vă de drum. Trebuie să ajungem la Cetate înainte de slujba de prînz. Veți pleca înaintea mea. Discutăm pe îndelete cînd ajungem cu toții acolo!

Bătrînul închise ochii obosit și cei doi înțeleseră că întrevederea luase sfîrșit.

Tristan era mulțumit de cum decursese discuția, dar știa prea bine că avea de dat explicații suplimentare. Moiyra avea tot dreptul să-i arunce în față o grămadă de reproșuri pentru modul în care acționase. Dar totul avea să fie bine, pînă la urmă. Măcar pentru moment, taxidermistul și misiunea lui aveau șanse de izbîndă. Fusese doar o bătălie cîștigată, dar așa aveau o șansă să le poarte pe următoarele, pînă la cîștigarea întregului război.

Se îndreptară tăcuți spre apartamentul Moiyrei, care nu erau foarte departe, dar lui Tristan i se părea că, pînă ajungeau la finalul aventurii, mai era o eternitate.

33

Zgomotul unui vas de lut spărgîndu-se de podea îl făcu pe Jaer Verron să deschidă ochii brusc. Reuși să distingă, printre secvențele visului din care fusese smuls atît de neplăcut, două siluete

oarecum familiare ce adunau cioburile, în jurul patului său. Își mută cu greu poziția capului, pentru a-și lărgi raza vizuală, și spuse cu gura uscată de febră:

— Moiyra, tu ești?

— Dar pe mine nu mă recunoști?

Cea de-a doua siluetă se ridică de la pămînt, dezvăluindu-i un chip vesel, dar încercănat.

— Tristan, ai venit și tu! Unde sînt? exclamă taxidermistul.

— Între prieteni, și asta este tot ceea ce contează pentru moment! răspunse Moiyra. Cum te simți?

— Mult mai bine ca ieri, dar mult mai rău ca ultima oară cînd am vorbit. Ți-aș rămîne îndatorat dacă m-ai ajuta să mă scol în capul oaselor. Poziția actuală e destul de incomodă pentru o discuție între prieteni, încercă el să se scuze.

Efortul de a se ridica din poziția orizontală se dovedi epuizant, chiar dacă Moiyra îl ajută, cu mișcări blînde, dar ferme, să-și rezeme spatele de spătarul patului. Tristan îi oferi apoi micul-dejun, compus din aceeași supă de alge pe care o mînca de mai multe zile la rînd. I se acrise de atîta supă, dar se gîndi că, probabil, acesta era gustarea recomandată pentru starea în care se afla. Iar atîta timp cît îngrijitorii lui chiar păreau că știu ce fac, nu spuse nimic și înghiți mare parte din lichidul verzui în care pluteau bucățele de pîine din mălai. Nici unul dintre cei doi prieteni ai săi nu spuse nimic pînă nu termină de mîncat. Taxidermistul era nerăbdător să fie pus la curent cu ceea ce se întîmplase de cînd fusese răpit, dar reuși să mestece, răbdător, fiecare îmbucătură. Chiar se simțea bine, comparativ cu ultimele zile. Dacă nu se mișca, aproape uita că fusese rănit grav, dar își amintea repede asta, la cel mai mic gest. Era ca și cum toți nervii lui se înțeleseseră în secret să-l înțepe, indiferent ce mușchi avea proasta inspirație să miște.

— Să-ți fie de bine! îi spuse Tristan și-i luă din poală vasul golit. Te-ai mai întremat cît de cît?

— Serios, chiar mă simt mult mai bine!

— Nesperat de bine! Dacă ai ști în ce stare ai ajuns aici! exclamă Moiyra. Ai mai multe oase rupte, contuzii și tăieturi pe tot corpul și, ceea ce ne-a îngrijorat cel mai mult, o lovitură foarte urîtă la cap.

— Probabil de aceea mă și ia cu amețeală cînd te privesc! Sub privirea încruntată a fetei, taxidermistul simți că începe să roșească așa că se grăbi să adauge: Dacă ați ști ce bine îmi pare să văd, în sfîrșit, niște figuri cunoscute!

— Sentimentul e reciproc, te asigur! răspunse Tristan. I-ai văzut cumva pe cei care te-au răpit?

— Doar i-am auzit, dar știu cine sînt.

— Pescarii care v-au abordat cînd ați venit aici, nu? spuse Moiyra repede.

Taxidermistul își muta privirea de la unul la celălalt, surprins.

— Voi de unde știți? I-ați și capturat?

— Din păcate, au părăsit satrapia înainte să aflăm rolul lor în dispariția ta, îi explică Tristan.

— Măcar…

— Nu, nu am aflat nici cui urmau să te predea, îi ghici Moiyra întrebarea. Tu i-ai auzit spunînd ceva?

— Nu erau prea vorbăreți. Nu s-a rostit nici un nume. Singurul indiciu despre angajatorul lor este că erau îngroziți de el. Și că mă voia întreg și nevătămat.

— Cum ți-ai dat seama?

— Păi, ziceau că vor primi mai puțini dinari cu cît sînt mai rănit.

— Interesant! murmură Tristan. Deci pe tine te urmăreau! Nu te-ai aflat la locul nepotrivit, într-un moment nefericit…

— Cine-ar vrea să te aibă, nevătămat, în puterea lui? Sau pentru ce? spuse Moiyra. Clar nu este vorba de campionii frații lui Mizurro. Aceștia nu

ar avea motiv să te dorească în viață și nevătămat. Nici despre soldații lui Raghmen I nu poate fi vorba. Poate Mizurro însăși…

— Nu, Moiyra, o opri Tristan. Mizurro nu are nici un motiv să-l captureze.

— Poate vrea doar să-mi reamintească pentru cine îl caut pe Vasari, interveni taxidermistul.

— Așa cum singur ai spus, tu deja îl cauți pe Vasari. Este exact ce te-a rugat Mizurro să faci. Nu ar avea de ce să te răpească pentru a-ți reaminti asta.

— Poate nu știe ce intenții am, sau vrea să se asigure că îi sînt încă loial, insistă taxidermistul.

Tristan nu părea să-i împărtășească ipoteza.

— Știe, fii convins! Nu Mizurro a ordonat capturarea ta, cu siguranță! Altcineva te vrea, și trebuie să aflăm de urgență cine e sau, mai degrabă, ce motive ar avea cineva să te captureze în viață și cît mai sănătos.

— Răspunsul la *de ce*, mai degrabă, decît la *cine*, nu? Și totuși, la întrebarea *cine te vrea* avem mai multe indicii, continuă Moiyra gînditoare. Este o persoană care v-a supravegheat călătoria pînă aici fără să vă dați seama, deci are foarte multe resurse, nu doar în ceea ce privește partea materială, cît și în obținerea de informații. Apoi, te vrea suficient de mult încît să riște o răpire cu șanse mici de reușită și chiar riscantă, în primul rînd, prin faptul că te pune în gardă cu privire la pericolul ce te paște.

— Ai punctat bine, Moiyra, interveni Tristan. Am impresia că cel sau cei care te caută se grăbesc. Vor să te aibă în puterea lor cît mai curînd. Cred că au încercat să te răpească încă din momentul cînd am intrat în hanul acela. Deci te voiau de dinainte să ajungi aici!

— Atunci de ce nu ne-au atacat cînd eram singuri în pădure? Era locul perfect pentru o ambuscadă. Sau pe cînd navigam încoace…

— Poate că ne-au pierdut urma cînd am părăsit Satrapia Palatului ori ne-au vîndut contrabandiștii. Nu știu ce să zic! Nu am destule date acum, dar îmi voi pune în alertă toate relațiile.

Tristan oftă îngîndurat.

— Nu știu de ce, nu pot scăpa de impresia că cei sau cel care a ordonat răpirea ta se grăbește din cale-afară. Iar asta mă face să mă întreb de ce te-ar vrea cineva acum, cînd nici n-ai început bine să-l cauți pe Vasari și, oricum, mai este mult pînă expiră termenul limită dat de Raghmen I.

— Bine, bine, am înțeles. Am mult mai mulți dușmani decît prieteni, dar cei din urmă sînt mult mai puternici și mai arătoși, încercă taxidermistul să detensioneze atmosfera. Ce facem în continuare?

Nici nu termină bine propoziția că se auzi ușa de la intrare. Tristan și Moiyra se ridicară imediat în picioare, iar taxidermistul înțelese, înainte să apuce să vadă dincolo de ei, că sosise Onoratul Cle.

Obosit și prăfuit, dar tot atît de intimidant ca în dimineața cînd făcuseră cunoștință, acesta îi puse mai multe întrebări, la care convalescentul răspunse cu deferență.

Blîndețea cu care-i vorbi Sfinția Sa făcu să-i crească încrederea că, în sfîrșit, se află într-un loc în care va fi ferit de orice primejdie pregătită de dușmanii pe care-i simțea dînd tîrcoale.

Abia spre sfîrșitul întrevederii avea să-și schimbe impresia:

— Îmi pare rău că ai trecut prin atîtea, dragul meu Jaer. Deși mă tem că înaintea ta se așternîncercări la fel de grele, dacă nu și mai dificile.

— Sînt convins că voi reuși, înconjurat cum sînt, de prieteni ca dumneavoastră, Tristan și Moiyra, îi răspunse acesta.

— Și totuși, după cum s-a și văzut, aici nu-ți putem garanta siguranța. De aceea, am decis că trebuie să ne părăsești.

— Poftim?

Taxidermistul se simțea de parcă tocmai fusese izbit în cap cu un pietroi.

— Știu că nu ai găsit aici nimic din ceea ce căutai. Nici date despre Vasari, nici liniște, nici siguranță! De aceea, credem că cel mai bun lucru pe care îl poți face este să ne părăsești.

— Jaer, îi spuse și Tristan cu blîndețe, îl vei căuta pe Vasari, însoțit de Moiyra, în altă parte. Nu are sens să rămîi aici!

Înainte ca taxidermistul să apuce să protesteze cumva, Onoratul Cle continuă:

— Și nimeni altcineva în afară de voi trei nu trebuie să știe unde vă veți opri. Nici chiar eu. Așa e cel mai bine! Acum trebuie să vă las și să mă pregătesc de slujbă. Mergeți cu bine. Am să mă rog pentru voi…

34

Nici nu ieși bine din cameră canonicul, că Jaer începu să-și verse amărăciunea:

— Sînt un nesăbuit, de multe ori, dar chiar așa, să mă dea afară? Nu este vina mea că am fost răpit. Și cînd o face? Exact cînd am mai multă nevoie de ajutor! Halal prieteni mai ai și tu, Tristan!

— Jaer, te superi pe cine nu trebuie, îi spuse Moiyra tăios. În primul rînd, chiar tu te-ai pus în pericol mergînd la vînătoarea aceea, așa că nu încerca să dai vina pe altcineva. Iar Onoratul are tot dreptul să fie supărat pe modul în care te-ai comportat cînd ți-a oferit adăpost. Crezi că nu știu despre Nutine și despre modul în care ai ales să încalci singura regulă a satrapiei? De cînd ai venit aici, ai făcut numai prostii și, pe deasupra, i-ai tras și pe alții după tine!

— Moiyra, lasă reproșurile pentru altă dată, interveni Tristan. Cred că, în acest moment, cel mai important este să stabilim care va fi următoarea destinație. Ce propuneri aveți?

— Habar n-am, îl săgetă fata cu privirea. Ai uitat că n-am părăsit niciodată locul acesta?

Tristan îi zîmbi.

— Era cazul s-o faci, o dată și-o dată, și pe asta. Cine știe, poate chiar îți va plăcea și-n alte părți!

— Stai puțin, Moiyra, tu vii cu mine? îi întrerupse taxidermistul.

— Păi nu l-ai auzit pe canonic? întoarse fata spre el o privire încă furioasă.

— De auzit, l-am auzit, dar nu cred că am înțeles chiar tot ce-a zis. Dacă mergi cu mine, nu-mi mai pare rău deloc, continuă el, brusc înveselit. Tristan, eu sînt gata să mergem spre o nouă aventură. Încotro?

— Ei, nici chiar așa. Nu plecăm decît într-o săptămînă, cel mai devreme. Și numai dacă te întremezi suficient. Eu, iarăși, nu pot sta prea mult cu voi. De fapt, mîine trebuie să fiu la palat. Știi, pregătirile pentru vizita lui Raghmen I în Peninsulă sînt în toi.

— Deci trebuie să ne hotărîm chiar acum, nu?

— Da, ca să am timp să fac toate pregătirile necesare, le explică Tristan.

— Păi, propune tu o destinație, îngăimă Moiyra, căci din partea noastră, oriunde ne-ai trimite tot străin ne va fi.

— Are dreptate, o aprobă taxidermistul, cu ochii strălucind.

Tristan avea impresia că este gata să sară din pat de entuziasm.

— Jaer, voiam să te întreb dacă ai găsit pînă acum orice fel de indiciu despre Vasari prin tomurile pe care le-ai cercetat în bibliotecă?

Întrebarea avu darul să-l mai liniștească.

— Nimic. Nici nu aveam cum, căci tot ce am citit face parte din fondul de istorie oficială a imperiului. Moiyra avea dreptate cînd spunea că nu fac nimic bun! păru el să se căiască sincer.

— Nici în alte secțiuni nu mă aștept să găsești ceva, așa că nu te mai învinovăți, îl liniști servul.

— Atunci de ce m-ai adus aici?

— A fost o decizie de moment! Tot ce m-a interesat a fost să-ți găsesc un loc unde să fii inaccesibil soldaților imperiali. Un sanctuar în care să te odihnești și de unde să pornești spre adevărata destinație. Nu am crezut că poți fi atît de căutat, recunosc! Speram să avem suficient timp să ne hotărîm care este cel mai bun loc de unde să începi căutarea.

— Măcar de-aș fi apucat să arunc un ochi pe manuscrisele primite de la Mizurro, spuse Moiyra cu regret. Cine știe ce e în ele…

— Nu cred că ai fi găsit mare lucru, dar oricum, în prezent nu se mai poate. Vei sta cu Jaer aici, pînă se înzdrăvenește. Nu mai poți intra în contact cu nici unul dintre cei care lucrează la Catedrală…

Taxidermistul îi întrerupse.

— Uite, mi-a venit o idee! spuse el bine dispus. Dacă în înscrisurile oficiale oricum nu voi găsi nimic, ce-ar fi să mergem într-un loc unde abundă datele informale, să le zicem, despre istoria imperiului?

— Dar fiecare satrapie are propriul folclor și istoriile despre imperiu diferă, probabil, semnificativ de la una la alta. Nici nu cred că poți să stabilești care are mai multe legende și, oricum, nu mi se pare c-ar fi relevant. Cum poți ști că și în cel mai bogat folclor ai să găsești referințele care te interesează? își exprimă fata îndoiala.

— Niciodată nu poți fi sigur, dar așa ai, totuși, cele mai mari șanse să afli ceva adevărat.

— De ce crezi asta, Jaer? E ca și cum ai spune că, dacă pescuiești în cel mai mare lac din cîte există, ai cele mai mari șanse să prinzi un, să zicem, *porci marinii*, excluzînd fără nici un temei posibilitatea, foarte mare totuși, ca acolo să nu existe nici un exemplar din cele pe care le ai în vedere.

— Dar s-ar putea foarte bine ca *porci marinii* să nu trăiască nici într-un lac mai mic, insistă acesta.

— Dacă luăm în calcul astfel de argumente, ar fi corect să analizăm și ipoteza că un astfel de animal poate să nu existe în nici un lac, indiferent de mărimea lui, îi întrerupse Tristan. Pînă la urmă, e un pește marin, nu? Dar cum o astfel de presupunere nu ne avantajează deloc, propun să ne concentrăm și pe alte criterii cînd stabilim viitoarea destinație. Cel cu folclorul mi se pare un punct de pornire bun, dar care trebuie completat.

— PonCim au existat, asta o știm sigur, da? reveni Moiyra la subiectul principal al discuției. Atunci este absurd să credem că Raghmen I a reușit să șteargă chiar orice urmă a lor. Este imposibil! Numai dacă privim zidurile construite pe vremea cînd PonCim împărțea puterea cu Hafthor, și tot avem ceva palpabil rămas de la ei. Așa și cu legendele despre trecut…

— Deci trebuie să găsim un loc unde folclorul nu doar că abundă, dar știm sigur că și conține date despre PonCim, începu taxidermistul școlărește. Ar trebui să fie o satrapie care nu respectă prea mult puterea imperială, dar, așa cum mi-a arătat Tristan, acestea sînt destul de multe. Cel altceva trebuie să mai luăm în considerare în selecția noastră?

— Cred că tocmai mi-ai indicat cea mai potrivită destinație! Nu pot crede că nu am luat-o în calcul pînă acum. De fapt, știu de ce n-am făcut-o!

— Păi spune-ne, odată, îl îndemnă Moiyra nerăbdătoare

— Este vorba despre o satrapie care efectiv trăiește în trecut și, în plus, i se opune fățiș împăratului. Iar Raghmen I nu are cum interveni, pentru că este una dintre cele mai importante pentru supraviețuirea imperiului.

— Și care este aceasta, Tristan? întrebă și taxidermistul, la fel de curios.

— În plus, are avantajul că se află foarte aproape de locul în care ne aflăm acum!

— Iar eu voi avea prilejul să intru în contact direct cu una din cele mai interesante și mai inaccesibile flore și faune, îl completă Moiyra, care părea să fi înțeles despre ce satrapie era vorba. Chiar crezi că vei reuși să-i faci pe cei din Yassou să ne găzduiască la ei? își exprimă fata îndoiala.

— Cu siguranță, voi încerca! Este destinația perfectă pentru situația în care ne aflăm.

— Te referi la crescătorii de alge? ceru taxidermistul clarificări.

— Despre ei vorbim.

După cîteva clipe de tăcere, taxidermistul întrebă îngrijorat:

— Cred că o să fie tare greu! Nu tu mi-ai spus cît sînt de inaccesibili străinilor? Că refuză să intre în contact cu cei din exteriorul propriei satrapii?

— Ai uitat, cumva, să-i menționezi și partea cu pedepsele pe care le aplică celor care încalcă legea? interveni Moiyra. Crezi că reziști, Jaer, să stai cuminte, măcar aici?

— Știu că au pedepsele cele mai aspre din tot imperiul, o asigură el.

— Impropriu zis pedepse… Au, de fapt, una singură: condamnarea la moarte. Doar modalitățile în care pun în aplicare sentința diferă, îi răspunse fata cumva batjocoritor.

— Tu vorbești serios?

— Da, Jaer, îi confirmă Tristan. De aceea nu am luat în calcul această satrapie cînd m-am decis să te aduc aici. Și tot de aceea vreau să-mi spui, sincer, dacă tu crezi că vei reuși să te abții să intri în buclucuri cît timp te afli acolo. Altfel, nu are sens să mergeți, căci înseamnă condamnare sigură la moarte.

Taxidermistul încercă să-și ridice mai sus una din pernele pe care se sprijinea, fără succes. Fata sări imediat să-l ajute.

— Ei, cît de greu poate fi? răspunse el într-un tîrziu.

— Dacă tu n-ai reușit să respecți singura regulă impusă aici, crezi că vei izbuti să nu încalci miile de legi ale celor din Yassou?

Se simțea încolțit, în fața ochilor atenți ai celor doi prieteni ai săi.

— Moiyra, exagerezi! Am gustat doar o dușcă, și asta fără să știu dinainte ce beau. Nu eu i-am cerut bucătarului un păhărel înainte să plecăm spre vînătoare. Mă acuzi pe nedrept, zău!

— Jaer, spuse Tristan, nu încercăm decît să te avertizăm că veți merge într-un loc foarte neprietenos cu străinii, în care puteți călca greșit la orice pas. Și fiindcă mergeți împreună, greșeala unuia va atrage, obligatoriu, și pedepsirea celuilalt, chiar nevinovat fiind. Te mai întreb o dată, crezi că vei rezista ispitelor de orice fel?

Convalescentul își îndreptă brațele, cu un gest teatral, în direcția fetei.

— Desigur, dar pe Moiyra de ce n-o întrebi? Dacă satrapia asta are legi atît de drastice, se poate foarte bine ca oricine să greșească, inclusiv ea. Și atunci voi fi pedepsit și eu. Deci nu doar ea își pune viața în mîinile mele mergînd acolo, ci și eu mi-o pun în mîinile ei.

— Fii convins că nu vei păți nimic din cauza mea, șuieră aceasta.

YASSOU

YASSOU *– satrapie ultra-independentă, recunoscută pentru conflictele de durată și intensități mari avute cu satrapia învecinată, cea a Catedralei. A avut, constant, o atitudine de nesupunere fățișă la adresa lui Raghmen I, însă nu a reușit niciodată să-și capete independența după modelul insular.*

Nici nu ar fi avut cum să-și impună voința peste cea a împăratului, atîta timp cît….

Fragment din **Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii**

Clasa 9 / Subdiviziuni 91 – *Geografie. Explorarea pământului și a altor teritorii individuale, Călătorii. Geografie individuală*;

Indice 911.3 – *Geografie umană (geografie culturală). Geografia factorilor culturali*

35

Nimic nu-i lipsea lui Raghmen I, conducătorul și stăpînul unui imperiu format din cincizeci și două de satrapii, ar fi gîndit oricine arunca o privire, cît de scurtă, dincolo de arcada de intrare la ultimul etaj al Palatului Imperial.

Apartamentele împăratului se ridicau, într-adevăr, la standardele presupuse de locuință a celui mai puternic, implicit și mai bogat, om din imperiu, de la covoarele groase de pe jos, țesute cu fir din cea mai scumpă lînă, și pînă la candelabrele atîrnate de tavanele atît de înalte, încît, pentru a ajunge să aprindă lumînările groase, serviciul de intendență înființase un post separat, cu servi antrenați special pentru acest lucru.

Desigur, foarte puține persoane văzuseră cum arată interioarele în care își petrecea Raghmen I o mare parte din timpul său, și chiar și mai puține puseseră piciorul în interiorul camerei sale de lucru, locul unde stătea ori de cîte ori avea nevoie să se concentreze asupra problemelor imperiului său.

Era o cameră simplă, austeră chiar, fără nici un însemn care să amintească de puterea imperială: doar pereți placați cu aceeași marmură albă ca și pe podea, acoperiți, pe trei părți, de rafturi cu tomuri din cele mai diverse domenii și o masă lungă în mijloc.

Acum era plină cu documente de cancelarie, care așteptau să fie revizuite sau semnate, în stive ordonate, destul de înalte cît să nu-i permită celui care intra pe ușă să vadă decît vîrful creștetului persoanei care stătea la masă.

Lear știa prea bine cine era persoana din spatele teancurilor de documente, la fel de bine cum știa că lui Raghmen îi lipseau o mulțime de lucruri, în ciuda a ceea ce-ar fi crezut oricine altcineva din Imperiul Celor Cincizeci și Două de Satrapii.

În ultima vreme, din cîte observase Lear, împăratului îi lipsea cel mai mult răbdarea…

De aceea, se și codi cîteva clipe înainte să treacă pragul camerei de lucru a acestuia. Adusese cu el mai multe tratate comerciale ce trebuiau semnate urgent, o tavă cu o gustare rece, precum și cîteva rapoarte primite de la spionii trimiși de Raghmen să-l supravegheze pe Ensei, regele Peninsulei, dar tot nu era sigur dacă va fi bine-venit. La urma urmei, Raghmen îi ordonase să nu-l deranjeze pînă la apusul soarelui. Cu excepția cazurilor în care nu apărea vreo urgență…

Nimic din ceea ce avea în brațe Lear nu era cu adevărat urgent; doar o informație, abia primită, pe care, și mai rău, nu apucase nici măcar s-o verifice.

Lear ardea de nerăbdare să i-o prezinte împăratului, însă, și de astă dată, condiționările cărora li se supusese de atîta timp își spuseră cuvîntul. Nemișcat, aștepta în prag, să fie invitat înăuntru. Nu era nevoie să-și anunțe prezența. Împăratul îl simțise de mult, probabil încă din clipa cînd intrase în camera alăturată, cea în care Raghmen se odihnea în majoritatea nopților. Singur! Niciodată nu adusese o altă femeie în patul în care își petrecuse nopțile, cîndva, alături de unica sa soție și mamă a copiilor săi, Kara.

Desigur că mai petrecuse nopți alături de alte femei după moartea acesteia, dar în apartamentele de la primele niveluri ale palatului, cele destinate găzduirii oaspeților.

— Da, Lear…, auzi, într-un sfîrșit, vocea gravă și mai obosită ca de obicei a împăratului, de dincolo de hîrtiile nesemnate.

…*Care-i urgența*? completă slujitorul în gînd, încă nehotărît cît și ce să-i spună celui mai puternic om din imperiu.

— Ăăă, cei de la Cancelarie au terminat de întocmit versiunile finale ale contractelor pentru pescuitul dincolo de Bariera de Corali, cele pentru comerțul cu lînă și… ăăă…

Servitorul era mai mult decît încurcat. Uitase la ce se referea cel de-al treilea set de contracte. Și nici nu putea verifica rapid, atîta timp cît avea tava cu mîncare într-o mînă și teancul de documente în cealaltă.

Împăratul se ridică de la masă, încruntat. Era prima oară cînd își vedea servitorul într-o asemenea ipostază.

— Lasă tava jos și apropie-te, îl îndemnă el, cu o voce în care Lear distinse uimire, mai degrabă decît enervare.

Asta este bine, gîndi slujitorul, în timp ce așeza tava direct pe podea.

— Adu vinul, totuși, îi ordonă Raghmen. Vezi că dincolo, la capătul patului, mai e un pocal. Adu-l și pe acela!

Am reușit să-l înfurii, pînă la urmă, își spuse Lear, îndreptîndu-se spre camera de dormit a stăpînului său. Raghmen ura să dea ordine pentru lucrurile de bun-simț, cum le spunea el, precum acela de a duce jos, la bucătărie, pocalul din care băuse cu o seară înainte.

Încă nu era gol, constată slujitorul. În timp ce se întorcea în camera de studiu, își aminti că nu avusese timp să-și îndeplinească toate îndatoririle zilnice chiar din cauza împăratului. Dis-de-dimineață, acesta îl trimisese să supravegheze întocmirea contractelor la Cancelarie, cu ordinul expres să nu plece de acolo pînă nu sînt finalizate toate.

— Nu-l goli, pune peste, îl opri Raghmen, observînd că se îndreaptă spre unica fereastră a încăperii. Așa! Acum umple-l și pe cel nou!

Lear nu înțelegea. Raghmen nu exagerase niciodată cu băutul vinului. În sinea lui, cel puțin pînă acum, avusese impresia că împăratul nici nu prea se omoară după vin, nici chiar după cel din Yassou.

— Acum, pentru ce ciocnim?

Lear privea pocalul întins de Raghmen, mai zăpăcit ca oricînd.

— Ai venit să-mi spui că ai găsit ceea ce căutăm de atîția ani, sau nu? continuă împăratul, zîmbind.

— Ăăă, n-am apucat să verific informația, Înălțimea Voastră! Și, oricum, e doar un ciot de informație, dacă pot să-i spun așa.

Lear simțea că se învîrtește camera cu el. Dacă ceea ce aflase nu însemna nimic? Sau, mai rău, cum va reacționa Raghmen în situația cînd datele nu se confirmau?

Împăratul începuse deja să se încrunte. Așeză, cu o strîmbătură, pocalul între două teancuri de documente, fără să-și ia ochii de la servitorul său. Își încrucișă brațele peste piept și-i spuse, fără pic de veselie în glas ori pe figură:

— Să înțeleg, atunci, că te-au ajuns neplăcerile vîrstei înaintate, în cele din urmă? Chiar nu-ți mai amintești despre ce este vorba în contractele pe care mi le-ai adus la semnat?

— Al treilea set de documente se referă la taxele pentru deschiderea unor arene de luptă în cîteva insule arondate Satrapiei Fijhu. Chiar nu-mi amintesc acum numele lor!

Împăratul îl privea cu ochii mijiți, atent, ca un prădător aflat la vînătoare.

— Te-a cuprins și pe tine oboseala, Lear? spuse el, iar Lear ghici că, de fapt, compasiunea din mesaj nu era altceva decît o manevră destinată să abată atenția prăzii de la intențiile vînătorului.

— Campionul prințesei Mizurro, care este una și aceeași persoană cu taxidermistul evadat din beciurile Înălțimii Voastre…

— Am bănuit eu!

Lear bănuia și el că împăratul avea și spioni de existența cărora nu avea cunoștință nici prim-consilierul, șeful serviciului de spionaj al Casei Imperiale. Continuă:

—…va părăsi domeniile Catedralei…

— Destinația?

Figura împăratului părea ceva mai puțin încruntată. *Sau era doar o iluzie?*

— Din cîte am înțeles, Yassou!

Raghmen se ridică atît de brusc, încît dărîmă mai multe teancuri de documente.

Lear nu apucă să-i citească expresia de pe față, căci se aplecă imediat să le adune. Era recunoscător pentru întrerupere.

— Păi, să faci bine să verifici o informație ca asta! Imediat ce termini aici, îi ordonă sec împăratul.

Îl auzi reîntorcîndu-se în scaun și începînd să ruleze un pergament.

Probabil că răsfoieşte unul dintre tomurile despre istoria Peninsulei, gîndea Lear ridicîndu-se cu un teanc de documente în brațe.

— Poți să iei vinul cu tine! se auzi glasul plictisit al împăratului.

Că tot m-ai indus în eroare, pentru nimic! ghici Lear continuarea.

Servitorul puse cele două pocale neatinse pe tavă, dimpreună cu carafa abia adusă. Ducîndu-le în brațe, se opri sub arcada ce dădea spre camera de înnoptat a împăratului:

— Înălțimea Voastră?

— Da, Lear? Vino peste două ceasuri și-ai să găsești totul semnat! Adu-l cu tine și pe prim-consilierul imperial și aranjează cu șeful delegației insularilor să-și prelungească vizita cu cîteva zile. Vom organiza un dineu și-ar fi păcat să nu participe și ei!

Un dineu? Împăratul nu obișnuia să-și țină servitorul la curent cu planurile lui, însă, în general, nu făcea lucruri atît de neașteptate, ca organizarea unui dineu pentru delegația unor insule obscure. Ce-i drept, rapoarte recent primite de la spionii prim-consilierului imperial menționau o încălzire a relațiilor dintre regele Peninsulei și noul satrap din Fijhu. Posibil că știa Raghmen ce

știa, își spuse Lear în gînd, în timp ce făcea plecăciunile de rigoare.

Tocmai de aceea, servitorul știa prea bine că nu-și poate permite să nu-i spună stăpînului său tot ceea aflase în dimineața aceea.

— Înălțimea Voastră?

Spera ca Raghmen să nu-i ofere ocazia să-i raporteze tot ce avea de spus în clipa aceea, măcar așa va avea o justificare cînd…

— Da, Lear, mai e ceva legat de campionul prințesei?

— Ăăă… (*de unde a știut?*), tot date neconfirmate. Încă! Se pare că taxidermistul ar fi fost dus la Catedrală de Tristan Proteic!

După atîția ani de slujit pentru Raghmen, Lear învățase să-i citească inflexiunile vocii. Împăratului îi revenise buna dispoziție:

— Știi Lear, poate că ar fi bine să lași aici unul dintre pocalele acelea. Carafa poți s-o iei cu tine, că am mult de lucru.

Și ar fi bine să treci și tu la treabă, ghici Lear continuarea.

— Și, te rog, vezi dacă Mizurro este liberă să ia cina în compania tatălui său!

36

— Mizurro, ești sigură că ești pregătită să călătorești pe Kasui, mai ales acum, că tot a început mai devreme sezonul furtunilor?

Prințesa înfruntă privirea îngrijorată a tatălui său cu un zîmbet încrezător, dar nu mai puțin mincinos. Nu, nu era deloc sigură, iar reacția împăratului, în clipa cînd aflase că fiica sa vrea să pornească la drum, nu-i era deloc de ajutor.

La urma urmei, la ce s-ar fi putut aștepta? Ea, care cel puțin oficial, nu părăsise niciodată Satrapia Palatului, acum voia să le facă o vizită călugărilor de la Catedrala Seidun.

— Pînă nu încerc, nu am de unde să aflu, nu?

— Asta cam așa este. Nu vreau să rămîi cu impresia că n-aș avea încredere în tine, căci am, dar că… mă așteptam să mergi undeva mai aproape, cel puțin pînă te obișnuiești cu călătoriile pe apă.

— N-ar fi decît o pierdere de timp și, mai rău, o cheltuială inutilă de resurse, știi prea bine.

— Ei, draga mea dragă, chiar crezi c-o să resimt ca pe o mare cheltuială cele trei bacuri, sau patru, pe care-o să ți le pun la dispoziție pentru un voiaj pe…

— Înălțimea Ta, eu mă gîndeam, mai degrabă, să-mi dai numai două. Unul cred c-ar fi suficient pentru a transporta donația, celălalt, pentru mine și suita mea.

— Chiar te-ai gîndit serios!

— După cum ziceai, dacă nici prima călătorie nu ți-o planifici cum trebuie… – rîse fata, mimînd relaxarea.

Nu era deloc într-o dispoziție veselă, dar asta nu însemna că trebuie să i-o arate și tatălui său.

— Din cîte am înțeles, servitoarea ta te așteaptă deja la Catedrală, nu?

— Ăăă, ar trebui să revină într-o zi, două!

— Cu un nou raport despre progresele campionului tău! Împăratul clătină din cap aprobator. Tot ea ți-a transmis și că ar trebui să le reînnoiești motivația călugărilor?

Mizurro își cunoștea tatăl suficient de mult ca să înțeleagă că Raghmen cunoștea, cel puțin în acel moment, mai bine ca ea situația lui Jaer Verron, dar că nu-i va spune ceea ce are nevoie să știe în ruptul capului. N-ar fi fost cinstit față de frații ei! Mizurro mai înțelegea și că împăratului i se părea cinstit cu ea să se joace de-a șoarecele și pisica!

Dacă ar fi vrut, ar fi putut să se prefacă mult mai bine că nu știe nimic din ce-ar interesa-o pe Mizurro să afle înainte de prima ei călătorie în afara Satrapiei Palatului.

— Nu. Vreau să fac această călătorie ca antrenament pentru vizita în Peninsulă, încercă ea să schimbe vorba, întrebîndu-se, în gînd, cum poate să-l determine pe cel din fața ei să-i spună ce știe. Cu glas tare însă, continuă: Din cîte mi-a povestit Thelo, călătoriile pe apă devin cu atît mai ușor de suportat, cu cît ai plutit mai mult pe apă!

— Povața asta este valabilă în privința multor lucruri, draga mea, cu excepția călătoriilor pe apă, spuse împăratul amuzat. Mi-e teamă că fratele tău a încercat să te inducă în eroare! Știu, el se descurcă foarte bine pe puntea unui drakker, să nu spun a unui bac, însă numai fiindcă are un stomac puternic. Asta deoarece așa s-a născut, nu fiindcă și l-ar fi antrenat în diverse călătorii pe apă!

— Eu chiar l-am crezut, spuse Mizurro, mimînd un zîmbet rușinat.

Nici ea nu era greu de citit pentru tatăl ei.

Acesta își îndreptă privirea spre făcliile care ardeau pe marginea parapetului, înspre mare. În mod clar, terasa fiicei sale avea o priveliște mult mai bună ca a sa! Cerul senin și marea care-i oglindea stelele cu sclipiri, pe crestele valurilor liniștite, nu anunțau prin nimic începutul sezonului furtunilor.

— Înainte sau după ce ți-a trecut prin cap că Thelo nu încearcă altceva decît să te facă să refuzi invitația de a mă însoți în Peninsulă?

Mizurro era recunoscătoare că împăratul îi ceruse mai devreme să stingă lumînările de pe masă. Așa scăpa de umilința de a roși în fața tatălui ei.

— Ei, face și el ce poate! se recunoscu ea înfrîntă.

— Așa cum sîntem, de altfel, datori cu toții să facem, nu? se întoarse împăratul spre ea.

Mizurro simțea ochii tatălui său urmărind-o cu atîta intensitate, încît avea impresia că strălucesc în întuneric. Era pe punctul să-l întrebe ce nu-i spune, cînd îl auzi pe Lear apropiindu-se.

— Da, Lear? întrebă împăratul, fără să se întoarcă spre intrarea dinspre terasă, unde aștepta servitorul său.

Mizurro, în schimb, nu se putu abține să nu privească în acea direcție. Își amintea clar că împăratul ordonase servilor care îi serviseră mai devreme să nu fie deranjat cît timp se află alături de fiica sa.

— Informațiile de mai devreme, Înălțimea Ta, mi-au fost confirmate!

Avea o voce pe care Mizurro nu i-o mai auzise. La fel de străină i se păru și vocea tatălui său cînd i se adresă:

— Mizurro, am să te rog să mă scuzi, îi șopti ridicîndu-se. Dacă vrei să te duci la Catedrală, sînt de acord și, dacă te duci după cine cred eu, îți recomand să te grăbești. Ca și tine, cred că a venit vremea să mai lași tomurile acelea prăfuite de-o parte și să ieși în lume.

37

— Da, sigur, tu ești perfectă și superioară, nu greșești niciodată și te descurci în orice situație, îi răspunse taxidermistul, plictisit să zacă de atîtea zile la rînd în aceeași cameră.

Deși se simțea suficient de întremat încît să se deplaseze, nesprijinit, în jurul patului, nu i se dăduse voie să iasă din încăpere, pe motiv că nu trebuie să fie văzut de cei de la Catedrală. O scuză mult prea puțin credibilă, după părerea lui.

Oare călugării care-l îngrijiseră pe cînd era inconștient îl uitaseră? Și-n plus, era sigur că nici măcar nu se afla în preajma Catedralei! Își dăduse seama de asta imediat ce auzise sunetul clopotului care anunța începutul slujbelor. Dar nu avea cu cine să se certe, căci, cît era ziua de lungă, în camera lui nu intra decît Moiyra, iar aceasta reușea să evite orice confruntare la care era provocată. Chiar și acum, își dădea singur seama, se certau fiindcă așa dorea ea. Nici măcar nu era o ceartă

reală, fata oferindu-i intenționat șansa să scape de toate frustrările adunate în urma izolării forțate și a durerilor fizice, pe care le resimțea extrem de intens. Conștientizarea acestei stări de fapt îi creștea și mai mult iritarea, așa încît continuă cu insultele:

— Chiar așa! Nu doar că arăți bine, dar simți nevoia să ți se spună întruna ce frumoasă ești! În plus, flirtezi cred, și în somn, dar numai ca să le demonstrezi bărbaților care te admiră cît sînt de caraghioși…

Zîmbind, fata îl întrerupse:

— Dacă n-ai fi convalescent, te-aș considera și pe tine caraghios. Și pe urmă te-aș vrăji cu farmecele mele, numai ca să demonstrez practic cîtă dreptate am. Norocul tău că ești la pat!

— Da, sigur! Și te crezi o persoană atotcunoscătoare, dar iată că pînă și adjunctul tău te înșela pe față. Mi-a zis bucătarul că au făcut niște petreceri monstruoase, pe cînd tu îl credeai plecat în misiune.

— Ești convins că nu am știut nimic despre ele?

— Ce poți să mai spui acum? Pe urmă, dai tuturor impresia că ești foarte independentă, dar explică-mi și mie, cum de asculți tot ce-ți spune Tristan? Ce te obligă să vii într-o călătorie pe care, în mod evident, nu vrei s-o faci?

— Nu te-ai prins? Te plac atît de mult, încît vreau să-ți fiu alături chiar dacă asta înseamnă o condamnare sigură la moarte! Vezi, și mă acuzai că n-aș fi deloc romantică! Că tot veni vorba, adăugă ea, de data aceasta pe un ton serios, Tristan ne transmite că a reușit să ne facă rost de permise de ședere în Yassou. Totodată, ne-a trimis un manuscris cu toate regulile pe care nu avem voie să le încălcăm cît timp ne vom afla acolo. Dacă vrei, le putem parcurge împreună, ca să te asiguri că măcar te voi băga în bucluc în cunoștință de cauză. Și a mai spus că vine mîine să ne conducă pînă acolo, așa că ar cam trebui să te pregătești.

Măcar sufletește! – îl sfătui, cu tonul de la începutul discuției.

Jaer Verron nu spuse nimic, doar aprobă din cap.

Era jenat că-și vărsase nervii pe unul dintre puținii oameni care doreau să-l ajute, și o făceau riscînd atît de multe!

Fata ieși pentru scurt timp din cameră. La întoarcere, aduse cu ea un manuscris măricel, pe care i-l înmînă zîmbind. Se așeză alături de el pe pat și deschise coperta îmbrăcată într-o piele foarte bine lucrată, după cum observară ochii antrenați ai taxidermistului.

— E tot numai cu reguli ce trebuie respectate? întrebă el stînjenit.

Fata înclină din cap, serioasă.

— Uite ce-i, Moiyra, îmi cer scuze pentru mai devreme! începu Jaer Verron, fără să arunce o privire manuscrisului. Nu cred că ești așa cum te-am descris. Doar că mă înnebunește să stau închis între patru pereți și mi-am vărsat toată supărarea pe tine. Lucru incorect, atîta timp mă aflu în această situație din vina mea! Pe deasupra, după ce că nu ți-am ascultat sfaturile, te pun și în situația să părăsești un loc pe care îl placi în mod evident și de unde, mai mult ca sigur, nu ai avut nici o intenție să pleci vreodată. Și nu mergem oriunde, ci într-unul din cele mai periculoase locuri. Iar pentru toate astea, te mai și folosesc pe post de paratrăsnet pentru frustrările mele! De aceea, vreau să știi că înțeleg dacă refuzi să mă însoțești în Satrapia Yassou!

Fata îi puse o palmă ușoară pe umăr. Zîmbea, ca și cum pînă atunci nu făcuseră altceva decît să glumească.

— Nu neg că ceea ce-ai spus e adevărat, dar acuzațiile pe care ți le-ai adus singur sînt puțin cam aspre. Nu-i vina nimănui atunci cînd este răpit. E drept că și tu, prin comportamentul avut, le-ai făcut munca mai ușoară celor care te urmăreau. Într-adevăr, sînt nevoită să părăsesc

Satrapia Catedralei din cauza acestui eveniment, dar te asigur că o fac de bunăvoie. Chiar nu mă poate obliga nimeni să fac ceea ce nu vreau! Și dacă ai trăit cu impresia că slujba mea de pădurar-șef este cea mai sigură din cîte există, să știi că greșești mult. În plus, ce ar fi viața fără un strop de pericol, care s-o condimenteze?

— Atunci, hai să ne uităm pe regulile astea, ca să știm ce condimente să alegem cînd avem chef să mîncăm periculos…

— Jaer, sper că ești conștient că asta nu-i de joacă!

— Da, știu, numai tu ai dreptul să faci metafore cu mîncare.

— Vorbesc serios, insistă fata. Dacă ai de gînd să te comporți ca și pînă acum cînd ajungem în Yassou, mai bine spune-mi din vreme, să-mi anulez planurile de călătorie cu tine. Dacă tot vrei să-ți faci singur rău, nu are sens să iei cu tine pe cineva care să-ți strice distracția.

— Să înțeleg că totuși ești supărată pe mine… Cît de bine o ascunzi, continuă taxidermistul pe ton de glumă. Ia spune-mi, pe o scală de la 1 la 10, cît de supărată ești?

— Suficient cît să nu mai vorbesc cu tine pînă nu te decizi să ai o atitudine adecvată! Probabil niciodată, dar cel puțin pînă vine Tristan, te las să reflectezi ce înseamnă *adecvat* în contextul în care ne aflăm, răspunse Moiyra și părăsi calmă încăperea.

Taxidermistul, furios chiar mai tare ca înainte, luă manuscrisul cu regulile de respectat în Satrapia Yassou și începu să-l frunzărească absent. Îi era ciudă că se certase cu fata aceea gata să-și lase în urmă viața, ca să-l ajute, pe el, un străin și-un coate-goale, care nu făcea nimic așa cum trebuie, ca să vîneze un mit. Murmură, rușinat, un „Moiyra, iartă-mă pentru tot!” și se cufundă în noianul de legi și reguli în vigoare pe teritoriul Yassou.

38

— Văd că te-ai decis să studiezi, nu glumă! Bravo Jaer, îl auzi pe Tristan, ca prin vis.

Adormise pe scaun, cu capul rezemat în manuscrisul pe care-l parcursese de două ori, pentru a reține cît mai multe reguli. Reuși să se trezească abia după ce-și clăti fața cu o apă mai rece ca inima unui ghețar. Abia atunci observă că, în afară de Tristan, nu mai era nimeni în cameră:

— Nu ai de ce să mă feliciți, după felul în care i-am vorbit Moiyrei. Cred că nu mai vrea să mă însoțească nicăieri!

Servul rîse încetișor.

— Mi-a dat de înțeles că nu prea-ți prieste statul la pat! Fii fără grijă, nu cred că vei mai avea parte, prea curînd, de multă odihnă din asta.

— Mai bine, căci am impresia că fac mai multe rele cînd stau degeaba, decît atunci cînd sînt în mijlocul acțiunii. Și cînd plec? Moiyra zicea că ai făcut rost de aprobare…

— Întrebarea corectă este *cînd plecați?* Nu vei merge singur.

— Credeam că s-a răzgîndit, murmură taxidermistul.

— Da, așa a făcut. La cum te-ai purtat, a înțeles că poate chiar nu vrei să-ți fie prin preajmă!

Figura servului deveni dintr-odată serioasă.

— Că tot veni vorba, aș vrea să-ți atrag atenția că ai tendința să-ți tratezi cei mai buni prieteni ca și cum ți-ar fi cei mai mari dușmani…

— Mă bucur enorm să mergem împreună și am să i-o demonstrez, purtîndu-mă așa cum trebuie, de-acum înainte, îl asigură taxidermistul rușinat. Dar unde e?

— Pregătește bagajele și îl ajută pe canonic să aleagă un înlocuitor la conducerea pădurarilor. Va sosi și ea curînd, căci trebuie să ajungeți în port exact înainte de căderea serii.

— Și cine-o înlocuiește? nu-și putu ascunde curiozitatea taxidermistul.

— Lux, fostul adjunct.

— Păi… n-a fost concediat odată cu toți tovarășii de băutură?

— Ba da. Dar după ce-au venit să-i spună Moiyrei că ai scăpat din mîinile răpitorilor, Onoratul a început să-i vadă cu ochi ceva mai buni. Apoi, cum nu a găsit pe cineva mai competent s-o înlocuiască, i-a propus acestuia să se întoarcă în satrapie…

— Nu e interzis?

— I-a propus să revină în satrapie, dar în calitate de călugăr. Asta este singura excepție de la regulă.

— Ce înseamnă asta?

— Adjunctul a acceptat să devină călugăr, cu condiția să li se facă aceeași propunere și celorlalți tovarăși ai săi. Și apoi toți au jurat să se abțină de la băuturi alcoolice, mîncare ce conține carne și nici n-or să mai vîneze vreodată.

— Vorbești serios? Și Nutine?

— Și toți cei de la bucătărie. Și-au recăpătat fostele locuri de muncă, dar în calitate de călugări ai Catedralei.

— Vor fi niște călugări foarte interesanți, murmură taxidermistul printre hohote de rîs.

— Din fericire, tu nu vei mai fi aici să-i vezi cum evoluează. Eu cred că se vor da pe brazdă, în cele din urmă.

— Așa cum sper să te conformezi și tu la regulile din Yassou, o auziră pe Moiyra, din ușă.

Taxidermistul o privea uimit, gata-gata să n-o recunoască sub pelerina largă ce-i ascundea trupul pe care-l admirase atîta. Fata își coborî gluga de pe cap și scoase dintre faldurile veșmîntului un sac măricel:

— Aici sînt hainele tale, Jaer. Îmbracă-le!

— Ei, cum? Nu ne mai schimbăm în văzul lumii, la ieșirea de pe domeniile Catedralei? întrebă el zîmbind.

— Nu veți ieși pe poarta principală, îi explică Tristan. Trebuie să vă ascundem cît mai bine, ții

minte? Încă nu am aflat cine a ordonat răpirea ta.

— Știu! Mă gîndeam eu că trebuie să existe și alte modalități de a părăsi locul acesta. Noi pe unde o luăm?

Cu o figură jenată, Tristan răspunse:

— Mă tem că este spre binele tău să afli cît mai puține despre asta. După cum ți-am explicat…

— Da, da, mai bine nu-mi spuneai! Minciuni, vreau să zic. Credeai că nu-mi voi da seama că nu mă aflu în apropierea Catedralei? Dacă țineați atîta să nu știu unde sînt, poate că ar fi trebuit să-mi acoperiți urechile. Și cum o să procedați ca să nu văd traseul clandestin? Mă veți lega cumva la ochi?

— Exact asta vom face, oricît de neplăcut ar părea. Crede-mă, uneori e mai bine să nu știi despre unele lucruri. Și pentru tine, și pentru noi!

— Măcar de data asta recunoști, îi zise taxidermistul înciudat, începînd să scotocească prin sacul adus de Moiyra.

Acesta conținea o pereche de pantaloni foarte populari în Satrapia Palatului, după cum singur observase, nu cu foarte mult timp în urmă, plus o cămașă și o pelerină identică cu cea a Moiyrei.

Pe cînd le îmbrăca, Tristan îi explică rostul acestor veșminte:

— Sînt specifice funcționarilor cu ceva stare din Satrapia Palatului și vor da veridicitate poveștii pe care-am pregătit-o pentru a justifica prezența voastră în Yassou.

— În baza căreia ne-ai făcut rost de permise de ședere, nu?

— Da. Ascultați cu atenție! Voi sînteți doi tineri proaspăt căsătoriți din Satrapia Palatului, care s-au hotărît să petreacă împreună un timp departe de cunoscuți. Pentru asta v-ați decis să vizitați toate satrapiile de pe malurile rîului Kasui, de la izvoare, spre vărsare. Prima oprire ați făcut-o în Satrapia Catedralei, unde v-ați aflat timp de o săptămînă…

— Stai așa, îl întrerupse Jaer, vom sta doar o săptămînă în Yassou?

— Da' de unde! Ați plecat de aici mai devreme decît aveați planificat, fiindcă nu v-a plăcut. Nici nu va trebui să minți prea mult, nu-i așa, Jaer?

Acesta nu păru însă foarte încîntat de cele auzite.

— Nu prea mi se pare o explicație bună. Povestea nu se leagă! Ne vor întreba de ce nu am făcut programarea din momentul în care ne-am hotărît să pornim în această călătorie și…

— Păi chiar ați făcut-o! De fapt, nu voi, ci cei doi tineri căsătoriți care vor sosi în pelerinaj aici, mîine. Primiseră și un permis de ședere în Yassou, pentru o lună, dar l-am înlocuit cu o scrisoare de refuz. Iată permisul, spuse acesta și, dintr-un toc de piele scoase un papirus frumos ornamentat.

Citi cu glas tare:

— *Mara și Viktor Les, vi se permite șederea timp de o lună pe teritoriul Yassou. Veți fi oaspeții Casei Madriga, care are obligația să vă pună la dispoziție un apartament cu pat dublu, să vă asigure hrana și să vă prezinte obiceiurile și specificului satrapiei. Vi se permite accesul pe întreg teritoriul satrapiei, dar numai însoțiți de un membru desemnat al Casei Madriga. Vă dorim ședere plăcută pe teritoriul nostru, semnat de Gregor Gemellus, în numele Consiliului Yass.*

— Vezi, Jaer? De acum să-mi spui Mara! îl sfătui fata.

Îl privi cîteva clipe, cu ochii făcuți mici, critici, și adăugă:

— Va trebui să-ți tai părul. Nu are rost să atragem atenția asupra motivelor care te-au determinat să-l decolorezi.

Taxidermistul sări ca ars.

— Dar ce-ai cu părul meu? Nu putem să-l vopsim la loc?

— Putem, dar oricum e mult mai lung decît îl poartă majoritatea funcționarilor din Satrapia

Palatului. Nu are sens să ne complicăm și cu vopsitul și cu scurtatul. În plus, în Yassou bărbații poartă părul foarte scurt, așa că te vei integra mai ușor printre localnici. Mai ales că majoritatea sînt bruneți, ca tine, explică fata.

— Nu puteai să mă pregătești din timp? Așa n-ar mai fi fost nevoie să îmi tai părul atît de aproape de rădăcină.

— Nu credeam că ești chiar atît de vanitos, dar dacă insiști, întîi îl vopsesc și apoi îl scurtez, îl ironiză Moiyra.

Tristan, vizibil uimit de reacția taxidermistului, interveni și el:

— Serios Jaer, chiar ții atît de mult la părul tău?

Taxidermistul zîmbi cu șiretenie:

— Ei, voiam doar să văd ce reacție aveți. Hai să terminăm odată, că abia aștept să ies de aici!

Cîteva ore mai tîrziu, navigau spre portul de la intrarea în Yassou. Noaptea îi înconjurase din toate părțile, dar balizele plutitoare le confirmau că se află pe drumul cel bun.

— Ce-ți fac ochii? îl întrebă fata pe taxidermist.

— Acum sînt bine, nu mă mai ustură și disting cît de cît ce-i în jur. Mai devreme însă vedeam ca prin ceață. N-aș putea să-ți spun nici cum arătau cei doi funcționari care ne-au verificat hîrtiile.

— Că veni vorba de funcționari, să fiți atenți cum vorbiți cu cei din Yassou! strigă Tristan de la cîrmă. Să nu ezitați nici o clipă cînd le răspundeți la întrebări. Vor încerca să vă pună în dificultate și să vă facă să renunțați la intenția de a poposi în satrapia lor.

— Las că ne descurcăm noi, nu-ți face griji. Alte sfaturi, pe ultima sută de metri? îl întrebă Moiyra destinsă.

— Nu, cred că v-am spus destule pe drum! Nu uitați că sînteți pe cont propriu cît vă aflați acolo. Nu putem lua legătura sub nici o formă!

— Da, știu, peste o lună ne vei aștepta în port, recapitulă taxidermistul informațiile primite pe

cînd lăsau în urmă, el avînd ochii acoperiți, Satrapia Catedralei.

Înaintea lor, luminile din Yassou străluceau din ce în ce mai puternic. Traseul începea să se aglomereze cu ambarcațiuni în ambele sensuri de deplasare, zgomotele creșteau în intensitate, iar inima taxidermistului, după ce stătuse la izolare o săptămînă întreagă, începea să bată un pic mai repede. Își dădu seama că nu era speriat, ci emoționat și încîntat să înceapă o nouă etapă în misiunea sa.

Și totuși cît de diferită era aceasta față de prima dată! Acum știa că are mai mulți dușmani decît crezuse, dar și prieteni pe măsură. Precum fata de lîngă el, care privea vînzoleala din portul Yassou cu uimirea și curiozitatea copilului ce pășește, pentru prima dată, peste pragul casei părintești.

RITMURI NOI

CONSILIUL YASS *– sau Gruparea celor Doisprezece, compusă din tot atîtea persoane, este instituția care coordonează activitatea în Satrapia Yassou. Membrii acesteia sînt reprezentanți ai celor douăsprezece mari familii fondatoare ale satrapiei și sînt numiți în funcții, o dată la zece ani, de către membrii fostului Consiliu Yass. În acest for, deciziile se adoptă doar în unanimitate absolută, inclusiv în situațiile în care propunerile vin din partea…*

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 3 Științe Sociale / Subdiviziuni 304 – *Probleme sociale. Practică socială. Practică culturală. Mod de viață*;
Indice 323 1-4 – *Afaceri interne. Politică internă*

39

— Viktor și Mara Les, bine ați venit în Satrapia Yassou! Întrucît nu ați anunțat familia Madriga că veți sosi mai devreme, unul din colegii mei vă va conduce pînă la locuința acestora. Vă urez ședere plăcută, iar pentru asta *vă rog să nu încălcați normele în vigoare!* mai spuse ofițerul bățos, după ce le verificase și răsverificase documentele de călătorie și permisul care le dădea dreptul să intre pe teritoriul lor.

Taxidermistul, ușor intimidat de solemnitatea cu care rostise militarul ultimele cuvinte, îi mulțumi cu jumătate de glas. Urmat de Moiyra, care rămăsese pe parcursul discuției mai tăcută ca o cameră goală, se îndreptară spre soldații ce păzeau poarta de la intrarea efectivă în Yassou. După ce le prezentară actele și acestora, iar Jaer răspunse, din nou, acelorași întrebări, unul din soldați îi conduse pînă în pragul unei clădiri impunătoare, cu mai multe etaje.

Înaintînd pe străzile pietruite, bine întreținute și puternic luminate, mărginite de ambele părți de clădiri înalte din piatră, taxidermistul observă că majoritatea ferestrelor erau întunecate, în pofida orei nu foarte înaintate. Abia atunci își dădu seama că de cînd ieșiseră din port nu întîlniseră nici o persoană și nici nu auziseră zgomotele specifice unei comunități umane.

Chiar toată lumea să doarmă la ora asta? își spuse cu strîngere de inimă, încercînd să-și imagineze cum vor reacționa gazdele lor cînd se vor trezi la ușă cu vizitatori neașteptați, escortați de un soldat.

În curînd însă, avea să admire ospitalitatea celor din Yassou, datorită bunăvoinței cu care îi întîmpină femeia trecută de prima tinerețe, dar foarte veselă și plăcută, ce le deschise ușa casei Madriga.

— Vai, îmi pare așa rău că nu ne-ați anunțat despre devansarea datei sosirii dumneavoastră! V-aș fi așteptat în port și ați fi evitat compania enervantă a soldaților, le spuse ea imediat ce intraseră într-un vestibul larg, destul de slab luminat. Haideți, mai întîi, să vă servesc cu o gustare rece. Cred că sînteți înfometați!

Femeia îi conduse imediat, vorbind întruna, pînă în celălalt capăt al camerei, și apoi la etajul unu, printr-un labirint de încăperi la fel de slab luminate și de pustii ca și cea de la intrare. Moiyra îi arunca taxidermistului priviri furișe, în care se citea uimirea și amuzamentul față de avalanșa de vorbe pe care gazda o îndrepta spre ei.

Dacă nu am resimțit încă oboseala drumului pînă aici, cu siguranță că după cîteva clipe în compania acestei femei o să cădem epuizați, își spuse Jaer în gînd.

— Ia spune, Mara, soțul tău preferă carnea de pui sau pe cea de pește? o întrebă gazda lor pe Moiyra, deschizînd, în sfîrșit, ușa sălii unde se pregătea mîncarea.

Moiyra, neobișnuită să fie apelată astfel, avu o scurtă ezitare înainte să răspundă, dar decise rapid că *ei* îi place mai mult carnea de pui, așa că tot asta trebuie să-i placă și presupusului său soț:

— Carnea de pui, dragă doamnă.

— Ei, spune-mi Ciacona! Mama Ciacona Madriga, dacă tot vom trăi sub același acoperiș mai mult de o zi. Dacă preferă carnea de pui, vă ofer o friptură rece cu cartofi copți. Și de băut? continuă ea. Avem la îndemînă vin, rachiu din fructe și cîteva băuturi fără alcool. În pivniță avem licori numai una și una, dar, pentru moment, nu-l pot servi cu altceva, căci consilierului Madriga nu-i prea place să-i umble altcineva la butoaie. Dar spune-i soțului tău să stea fără nici o grijă! Mîine va fi cinstit cum se cuvine, de însuși stăpînul casei! Știți, este destul de tîrziu și nu-i bine să fie

deranjat cînd doarme! Sau cînd este la masă, dar în situațiile astea nu se enervează chiar atît de rău…

Jaer simțea cum îi crește inima auzind-o pe mama Ciacona oferindu-i băutură cu atîta generozitate și, nerăbdător, nu mai aștepta răspunsul soției sale, optînd pentru o porție de rachiu din fructe, înainte de masă, și ceva vin de alge, după. Vorbele lui însă o făcură pe femeie să amuțească, pentru prima dată de cînd se întîlniseră. Se uita stînjenită la cei doi, ca și cum tocmai fusese jignită în cel mai rușinos mod posibil și acum căuta, parcă, cele mai potrivite cuvinte prin care să-și exprime dezaprobarea:

— Dragă Mara, spune-i soțului tău că îl iert, conștientă fiind că nu este familiarizat cu obiceiurile de la noi, mai ales că, poate, de unde veniți voi se procedează altfel, căci nu sînt o femeie încuiată, chiar dacă nu am prea fost eu plimbată prin alte satrapii. De aceea, îl iert că mi s-a adresat direct, fără ca soțul meu să fie de față, ceea ce, la noi este considerat un lucru jignitor în cel mai înalt grad, motiv pentru care este și interzis…

Taxidermistul era gată să-și ceară personal iertare, dar Moiyra îl opri, cu multă prezență de spirit, s-o mai jignească o dată. În acest timp, femeia se făcuse roșie pe toată fața ei grăsuță.

— Vă cer mii de scuze, în numele meu și al soțului meu! Nu aflasem nimic despre această regulă și vă asigurăm că greșeala nu se va mai repeta!

— Știu că n-a făcut-o intenționat și chiar mă bucur că nu vi s-a întîmplat să greșiți astfel în fața unei persoane mai puțin tolerante, căci ați fi putut avea probleme mari.

Apoi, fără să insiste asupra subiectului, femeia le puse în față cîte o farfurie mare ce conținea bucăți de pui de găină, așezate pe un pat de cartofi tăiați rondele, extrem de gustoși, precum și

ulciorul de rachiu pentru care taxidermistul își jignise, fără să vrea, gazda.

Mîncară în tăcere, în timp ce mama Ciacona pusese la fiert, spre uimirea taxidermistului, o oală plină-ochi cu vin din alge. Cum nu voia să o mai ofenseze din nou pe femeie, îi trecu prin minte s-o roage pe Moiyra să afle ce face.

— Mama Ciacona, soțul meu este curios ce pregătiți în oala de pe foc…

— O rețetă personală de vin din alge. Spune-i soțului tău că, servindu-l astfel, vreau să-i demonstrez că nu-i port pică pentru că mi s-a adresat mai devreme!

— Amîndoi vă mulțumim din suflet că nu v-ați supărat! Și, dacă îmi permiteți, puteți să ne spuneți de ce ceea ce a făcut Je… Viktor mai devreme este o insultă? Adică, ni s-a spus că diferențele culturale dintre Yassou și locul de unde venim noi sînt foarte mari, dar…

— *Nici un bărbat nu i se va adresa direct unei femei căsătorite decît în preajma soțului acestuia, pentru a-și exprima respectul față de soț și profunda admirație față de consoarta sa. Altfel, dacă dorește neapărat să-i transmită ceva unei femei neînsoțite de soț, trebuie să o facă prin intermediul unei alte persoane de gen feminin aflată de față, dar numai în cazurile în care aceasta îi este soție, rudă sau nu este căsătorită deloc. Dacă procedează în alt mod pentru a-și exprima mesajul, se consideră că apelantul îl disprețuiește pe bărbatul femeii, prin faptul că are o relație nepotrivită cu femeia apelată,* spuse aceasta, pe tonul celui care recită o incantație sacră. *În atari cazuri, soțul jignit are dreptul să ceară consilierilor Yass să judece și să pedepsească acest comportament nepotrivit.*

— Întreab-o, pe scumpa doamnă, care este pedeapsa pentru această jignire, rosti repede Jaer, îngrozit de efectele pe care le putea avea gafa pe care-o făcuse din neștiință.

Totuși, nu-și amintea să fi găsit referințe la o astfel de lege în cartea pe care i-o dăduse Moiyra, deși o citise cu mare atenție.

— Ei, dar nici n-ați venit bine, evită mama Ciacona să le dea un răspuns direct, și eu vă povestesc despre pedepse și alte asemenea! Lăsați că aveți timp să aflați tot ce trebuie în zilele următoare. Deși mi-aș dori foarte mult, consilierul Madriga nu cred că mă va desemna pe mine să vă fiu ghid prin satrapia noastră. Știți, eu gătesc cel mai bine din această casă, așa că trebuie să le supraveghez încontinuu pe cele care sînt de serviciu la bucătărie. Poate că tu, dragă Mara, ne vei arăta ceva rețete de la voi, în zilele următoare! Fetele casei noastre nu au nici un talent în descoperirea de rețete, trebuie s-o spun cu tristețe, și pînă și eu sînt, în ultima perioadă, în pană de idei.

— Cum să nu, răspunse Moiyra, și luă ultima bucățică de cartof din farfurie, întrebîndu-se ce alte reguli ciudate guvernează o cultură în care femeile nu au voie să-i vorbească unui bărbat decît în prezența soțului lor. Probabil că se procedează astfel din cauză că alcoolul este atît de accesibil, încît pot apărea probleme de comunicare, decise ea, hotărîtă să apeleze la un astfel de argument pentru a mai tăia din elanul de consumator al lui Jaer.

Acesta trecuse la degustatul vinului, imediat ce terminaseră de mîncat, și nu părea deloc deranjat că nu i se poate adresa direct gazdei. Din contră, în lipsa obligației de a purta o conversație de complezență, avea ocazia să se concentreze asupra lucrurilor cu adevărat importante, gîndea el.

40

Totuși, nu scăpă de observațiile făcute de Moiyra, imediat ce rămaseră singuri în camera de culcare, aflată la etajul doi al casei Madriga. Cîteva clipe după ce femeia vorbăreață ieșise din

cameră, nu înainte de a-i indica Moiyrei unde sînt așternuturile de pat, pătura de învelit și hainele de noapte, și de a o asigura că a doua zi, la prima oră, urmau să aibă o întrevedere cu cel pe care-l numise toată seara consilierul Madriga, Jaer și Moiyra se holbat năuciți unul la altul, incapabili să scoată un cuvînt.

— Ce crezi, consilierul este soțul ei? întrerupse Jaer tăcerea, în cele din urmă.

Căuta ușa de la camera de baie, hotărît să se schimbe de culcare, cît mai rapid. Abia mai stătea în picioare de oboseală.

— Nu știu decît că sigur e căsătorită! Văzîndu-l nedumerit, adăugă: Venind încoace am observat o cameră de baie la intrarea pe etaj, deci nu cred că există cîte una pentru fiecare apartament. Mai mult ca sigur că și baia este la comun, la fel ca și sala de gătit mîncarea.

— Păi și…

— Nu este nevoie să mergi pînă la capătul holului ca să te schimbi, dacă asta vrei să spui. De fapt, nici n-ar fi indicat. Nu uita, sîntem căsătoriți, iar un astfel de comportament i-ar face curioși pe cei de aici.

Taxidermistul încă ezita.

— Dacă ți-e atît de jenă, îi putem oricînd minți că de unde venim noi nu se obișnuiește ca soțul să-și schimbe hainele în prezența soției, deși nu știu dacă vor crede așa ceva.

— Dacă pe tine nu te deranjează, nu văd de ce m-aș jena eu! se hotărî taxidermistul. Începu să își scoată hainele una cîte una, urmărind cu coada ochiului reacția Moiyrei. Aceasta aranjă într-un colț al camerei un paravan primitiv din pătura de învelit și se schimbă rapid, fără măcar să-i arunce o privire.

După aceea, încercaseră să adoarmă, în singurul pat din cameră, întinși cît mai departe unul de celălalt. Și dacă respirația Moiyrei devenise regulată în scurt timp, Jaer stătu treaz mai multe

ore, întrebîndu-se cum ar arăta trupul gol al fetei. Numai asta visă pînă spre dimineață, cînd fu trezit de un sunet ascuțit de goarnă, urmat de strigătele puternice ale unui glas bărbătesc, ce veneau de pe holul etajului.

— A răsărit soarele, veniți la micul dejun! S-a făcut ziuă, masa e pusă! și alte variații pe această temă.

După aceea urmase o gălăgie ce ar fi sculat și morții din groapă – zgomote de uși trîntite, pași grăbiți, glasuri de femei și de bărbați, atît de multe și de puternice încît cei doi oaspeți aveau impresia că dincolo de ușa apartamentului lor se afla o piață în plină activitate.

Zarva se întețise odată ce ușa de la intrarea în cameră le fu deschisă de un puști care-i ajungea lui Jaer cu capul pînă aproape de piept. Acesta le aduse haine noi și-i invită în Sala Jilțului, unde îi aștepta consilierul Madriga.

Deși puștiul nu le spusese explicit că ar fi recomandat să se grăbească, Jaer și Moiyra înțeleseseră exact cum stătea situația, așa că în cîteva clipe îl urmau prin labirintul de camere în pași vioi, dar cam împiedicați. Mai ales Moiyra, care nu era obișnuită cu pantalonii extrem de largi și colorați țipător, pe marginile cărora călca destul de des cu papucii cu talpă grea primiți de la gazde. Jaer, îmbrăcat într-o ținută care se deosebea de cea a fetei doar prin coloristica ceva mai potolită și cămașa deschisă pînă la jumătatea pieptului, întîmpina probleme mai mici la înaintare. Dar se simțea la fel de prost, purtînd hainele acelea. Nu-și amintea ca femeia care-i întîmpinase cu seară înainte să fi purtat ceva măcar pe jumătate atît de țipător precum straiele oferite lor, dar își spuse că poate nu observase el ce trebuia, în lumina slabă și avînd ochii destul de obosiți.

Îndoielile asupra calităților vederii sale din urmă cu o noapte dispărură însă de îndată ce dădu cu ochii de bărbatul care-i aștepta, așezat pe un jilț

viu colorat, ornat cu pietre semiprețioase, încrustate măiestrit direct în lemnul poleit cu aur. Hainele bărbatului masiv, al cărui chip atrăgea atenția prin mustața și sprîncenele negre stufoase, contrastau puternic cu strălucirea veselă camerei și a scaunului pe care stătea. Purta, ca și mama Ciacona în seara precedentă, un costum simplu din două piese, de culoarea laptelui, fără nici un alt ornament.

— Bine ați venit în Yassou! Sper că ați fost primiți cum se cuvine? le spuse cu voce groasă, pe cînd puștiul care îi condusese pînă acolo se apleca adînc în fața sa.

— Mulțumim, primirea a fost excelentă! răspunse Jaer, aplecîndu-se și el, îndemnat de un ghiont discret primit de la Moiyra.

— Era mult mai bine dacă ne-ați fi anunțat că veți devansa data stabilită! Aici avem obiceiul să respectăm termenii înțelegerilor făcute, continuă celălalt pe un ton sever. Ați avut noroc, să știți, că mama Ciacona a fost de serviciu aseară. Altcineva nu v-ar fi primit la ora aceea!

— Ne pare extrem de rău pentru orice neplăceri am provocat! se scuză taxidermistul, intimidat de atmosfera glacială ce domnea în încăpere.

— Te-ai săturat de canonic și de călugării lui insipizi, recunoaște! Ce bărbat normal poate sta, cît e ziua de lungă, în genunchi și să se roage? Și să mănînce numai iarbă, fără carne și fără să se atingă de cel mai mic strop de alcool? Cred că și să pui mîna pe nevastă-ta trebuia să ceri învoire, nu-i așa?

Bărbatul îl privi pe Jaer Verron cu un zîmbet sardonic. Nu o privise nici o clipă pe Moiyra, de parcă nici nu era de față.

— Cam așa ceva, îl aprobă Jaer, conștient că trebuie să dea un motiv plauzibil pentru sosirea lor mai devreme.

Încă nu înțelegea dacă bărbatul din fața lui le aprobă venirea sau doar îi batjocorește în față.

— Ei, lasă că îmi dai toate detaliile la petrecere, deseară. Și așa, acum nu am timp să aflu detaliile savuroase ale ședерii voastre la preaiubiții noștri vecini!

Tonul pe care spusese ultimele cuvine nu lăsau nici o urmă de îndoială: nu-și iubea deloc vecinii.

— Haideți, continuă pe un ton ceva mai potolit, să vă prezint familiei și să vă spun ce program aveți astăzi. Vă dați seama, din cauza sosirii, intempestive să-i spunem, nu am apucat să pregătesc toate detaliile sejurului vostru aici. Dar ne descurcăm noi, nu vă faceți griji!

Jaer și Moiyra îl urmară, fără să spună altceva, pînă în sala de mese pe care-o vizitaseră cu o seară înainte. Dacă atunci nu-i percepuseră dimensiunile reale, la lumina zilei rămaseră surprinși să observe mulțimea de oameni ce mîncau, așezați la niște bănci lungi, întinse pe trei rînduri.

„Sînt vreo cincizeci de persoane, pe puțin”, își spuse Jaer Verron, pe cînd consilierul Yass le anunța cu glas tunător numele, satrapia de origine și motivul prezenței lor în casa familiei Madriga.

După fu anunțat și ghidul desemnat al acestora – în persoana mamei Ciacona, cei doi musafiri luară loc, stingheri, la masa în capul căreia stătea consilierul Madriga.

Avură însă parte de cel mai bun mic dejun din viața lor – ouă de prepeliță coapte, cu garnitură de alge roșii, pilaf de orez făcut bulgări, tăvăliți apoi prin nuci pisate, șuncă de mistreț uscată la soare și condimentată divin, o salată din ierburi aromate, pe care pînă și Moiyra le recunoscu cu greu, din cauza sosului absolut delicios cu care fuseseră stropite.

În bolurile largi se aflau mult mai multe feluri de mîncare, dar taxidermistul pur și simplu nu reuși să guste și altceva. Era mai sătul ca nicicînd în viața sa. Vinul de alge pur și simplu îi ungea gîtul, iar atmosfera din jur făcea ca această masă să se afle în topul preferințelor sale, din toate

punctele de vedere. Toată lumea mînca cu poftă, se vorbea și se rîdea încontinuu.

Pînă și Moiyra părea mai puțin tensionată ca mai devreme. Totuși, nu pierdu din vedere ceea ce învățaseră cu o noapte înainte, așa că alese să vorbească cu o femeie ce stătea în fața ei, de cealaltă parte a mesei:

— Cu ce a fost condimentată această șuncă nemaipomenită? N-am mai gustat ceva atît de bun.

— Cu boia de mentă, sare din mare și alte cîteva prafuri speciale. Poate faci o vizită la bucătărie. Sînt convinsă că mama Ciacona este nerăbdătoare să-ți pună la încercare talentul culinar…

— Desigur, desigur, o auziră pe cea menționată aprobînd, de la masa vecină. Spre sfîrșitul săptămînii, cel tîrziu, o s-o vedem în acțiune! Pînă atunci, trebuie să le arăt frumusețile cetății noastre…

— Și mlaștinile unde se cultivă alge dulci? nu se putu abține taxidermistul să întrebe. Își dădu seama de gafă abia după ce încheie ultimul cuvînt, dar avu prezența de spirit să-și îndrepte, în ultimul moment, privirea către șeful casei, ca și cum pe el l-ar fi întrebat.

Acesta îi urmărise pe tot parcursul micului dejun, așa că era la curent cu subiectul discuției. Se pare că majoritatea mesenilor erau foarte atenți la ceea ce se discuta la masa unde stăteau musafirii, deoarece, odată ce taxidermistul termină propoziția, hărmălaia ce animase atmosfera pînă atunci se potoli dintr-odată. Jaer își dorea să se fi abținut, dar cum toate privirile erau îndreptate asupra sa, iar consilierul Madriga îl urmărea sever, fără să dea semne că dorește să răspundă la întrebare, decise că ar fi mai bine să continue, înainte să se gîndească cineva că, poate, și-a permis să i se adreseze direct mamei Ciacona:

— Chiar așa, încă de cînd ne-am planificat călătoria ne-am gîndit că vom putea vedea unul din

cele mai interesante locuri din imperiu… de unde vine cea mai bună mîncare.

— Numai pentru mîncare sîntem recunoscuți în Satrapia Palatului? catadicsi consilierul să deschidă gura.

Taxidermistul simțea că i se întinde o capcană din care nu avea cum să iasă fără să-și atragă furia gazdelor. Poate chiar asta și intenționase Madriga.

Ooof, numai de-aș fi tăcut!

— Soțul meu știe foarte bine că Satrapia Yassou are una dintre cele mai variate flore și faune, aproape la fel de bogate ca și folclorul dumneavoastră. Am citit că frumusețea cîntecelor și dansurilor de aici le întrec, cu mult, chiar și pe cele din Peninsulă. Este adevărat? spuse Moiyra, convinsă că astfel riscă să fie considerată impertinentă, dar, măcar, îl scoate din capcană pe partenerul ei prea slobod la gură.

— Așa este scumpă doamnă, deși nu mulți din Satrapia Palatului știu asta, o aprobă consilierul Yass, părînd satisfăcut de răspuns. Oamenii preferă, după obișnuința celui care îi conduce, să pună etichete dintre cele care limitează. Uită prea adesea că hrana spirituală este mult mai importantă pentru un organism evoluat decît mîncarea, căreia i se acordă cu atît mai multă importanță, cu cît ființa în discuție se află în stadiile inferioare de dezvoltare. Căci ce-i deosebește pe oameni de animale, dacă nu hrana spirituală, compusă, ca orice masă, din mai multe feluri, Și care este cel mai important fel de mîncare, dacă nu manifestările tradiției, cele care-i amintesc individului despre istoria locului și a oamenilor din rîndul cărora se trage, despre locul lui în lume…

Luați, spre exemplu, continuă consilierul cu glas ridicat, în timp ce toată familia se oprise din mîncat și-l asculta cu atenție, un porc mistreț! Toată ziua caută de mîncare, se luptă pentru teritoriul de vînătoare sau pentru a obține cele mai fecunde femele, spre a se împerechea și a avea cît

mai mulți urmași. Prin ce se deosebește de acesta un locuitor al satrapiilor învecinate, preocupat doar să-și asigure cît mai multă hrană, să aibă cele mai bune femele și să facă cei mai mulți urmași? Prin nimic! Și, așa cum un porc mistreț nu este decît o ființă inferioară, hrana unor vînători pricepuți, tot așa sînt și Raghmen I și supușii lor, pentru noi!

Ce tradiții au ei, ce identitate, dacă nu pot spune despre noi decît că sîntem cei mai pricepuți fermieri din imperiul lor? Și este foarte bine așa, căci nu ar putea și nici nu ar ști cum să prețuiască ceea ce avem mai bun în noi! Hrana spirituală! Ar voma dacă i-am hrăni cu așa ceva, căci nu pot suporta un lucru care le este mult superior!

Așa cum, dacă vrei să știi, dragă doamnă – se întoarse el încruntat spre Moiyra –, Raghmen și cei ca el nu ar putea suporta nici cea mai bună friptură făcută în bucătăriile noastre, căci este ceva ce le depășește puterea trupului de a suporta. Și mă îndoiesc că dumneavoastră sînteți diferiți, dar vă vom oferi rara ocazie de a ne înțelege. Prima lecție, continuă cu un glas ce-i dădea fiori Moiyrei, este cea pe care tocmai v-am dat-o! Vreau să știți că ceea ce dumneavoastră numiți cea mai bună friptură pe care ați gustat-o, este una din cele mai proaste din cîte mi-a fost dat să mănînc vreodată. Și asta din cauză că a fost gătită de cele mai nepricepute bucătărese din casă… Lydia și Naera!

— Iertare, consiliere, spuse o fată uscățivă și foarte tînără, ce ieșise pe neobservate din camera unde se pregătea mîncarea.

În spatele ei stătea și cea de-a doua, la fel de firavă, cu ochii plecați, umilă.

— Nu-i nimic, nepoată dragă. Este prima oară cînd pregătiți masa. Nu mă îndoiesc că, în timp, vă veți îmbunătăți tehnica. V-am pus de serviciu special, tocmai pentru a le da ocazia oaspeților să se adapteze la obiceiurile noastre. Sper numai, și aici făcu ochii roată în toată încăperea, că voi, ceilalți, mă veți ierta că v-am obligat să mîncați

așa ceva. Pentru a mă revanșa, am organizat, pentru deseară, un banchet grandios. Casa Fernot ne va oferi un spectacol de muzică și dans, cum numai ei o pot face!

Se auziră urale în toată încăperea, în timp ce Jaer o privea ușurat pe Moiyra. Reușiseră să scape, de această dată, din capcană, dar vorbele șefului familiei Madriga nu le plăcuseră deloc. Amîndoi aveau impresia că încearcă să-și țină echilibrul, pe o sîrmă ridicată la 100 de metri de sol, unde adie un vînticel ușor de vară. Ce se vor face cînd boarea se va transforma în vijelie?

41

Amîndoi urmăreau spectacolul așezați în primul rînd, avîndu-le ca vecine pe cele două fete care pregătiseră mîncarea de dimineață și pe consilierul Madriga și soția sa, mama Ciacona. Aceasta tocmai comenta cu Moiyra unul dintre actele atît de frumos interpretate pe scena improvizată în camera de luat masa. Era un spectacol interesant, artiștii reușind, cu măiestrie, să introducă privitorul, prin dans și cîntec, într-o lume feerică, în care oamenii trăiau în armonie laolaltă cu animalele și cu plantele.

Abia în partea a treia, taxidermistul își dăduse seama că spectacolul nu era decît o alegorie a unui moment din istoria Imperiului Hoddie – mai precis, sfîrșitul domniei tatălui lui Raghmen I. Moiyra fusese de aceeași părere cînd o întrebase ce părere are, dar îl rugase să amîne discuția pentru momentul cînd vor fi singuri.

Așa că urmăriseră totul cu maximă atenție și curiozitate, pînă la sfîrșitul poveștii, care însă nu însemna și finalul spectacolului. După ce artiștii le arătaseră cum Hafthor îi trimite în surghiun pe PonCim și aliații lor, începuse o nouă serie de scene, ce descriau evoluția Satrapiei Yassou: cum au reușit cele douăsprezece familii întemeietoare să țină piept canonicului și călugărilor lui

hrăpăreți, cum au replantat algele în prima mlaștină devastată în urma luptelor și tot așa, pînă în momentul în care Raghmen I a plătit primii dinari pentru primul transport de alge dulci.

— V-a plăcut spectacolul? îl întrebă pe Jaer tînăra care stătea în stînga sa, pe nume Naera, dacă-și amintea bine taxidermistul.

Era necăsătorită, deci nu era nici un pericol dacă i se adresa. Cu toate acestea, o privi atent, nehotărît care ar fi răspunsul cel mai potrivit. După lecția pe care-o primise dimineață din partea consilierului Madriga, se hotărîse să evite, pe cît posibil, orice comentariu care ar putea fi interpretat sau care ar putea fi considerat o provocare de către gazdele lor:

— Da, foarte mult. Nu cred că am mai văzut pînă acum așa dansatori minunați. Iar acompaniamentul a fost cum nu se poate mai bun. Aveți niște muzicieni de mare valoare, în special pe partea instrumentelor cu coarde. Ca să nu mai spun despre costumație și modul ingenios în care au fost luminate scenele.

— Aaa, pentru asta se folosesc niște lămpi speciale, care au un sistem complicat de oglinzi ce focalizează…

— Dar cum vi s-a părut povestea în sine? îl auzi pe consilierul Madriga întrerupînd-o nepoliticos pe tînăra ce părea mai mult decît dornică să explice cît de avansată este satrapia în care locuiește, unui rezident al satrapiei ce conducea imperiul.

Șeful casei Madriga se comporta de parcă nu dorea să-și lase oaspeții să afle nimic de substanță despre Yassou. Taxidermistul recunoscu stratagema, căci o văzuse în acțiune pe parcursul întregii zile. Umblaseră pînă li se umpluseră picioarele de bășici în încălțările acelea rigide, dar nu văzuseră decît zona centrală a cetății, în speță Piața Liberă, și portul de la intrarea în satrapie. Mama Ciacona dovedise, cu acest prilej, un talent deosebit în a-i extenua fără să le arate nimic

altceva decît locuri, oameni și lucruri absolut banale. Iar din cauza vorbăriei neobosite a acesteia, nu reușiseră să rețină nici măcar traseul pe care merseseră o zi întreagă.

— Mă scuzați, n-am auzit tot ce ați spus! încercă taxidermistul să tragă de timp, rugîndu-se, în gînd, ca Moiyra să aibă pregătit un răspuns potrivit.

— Eram curios ce părere aveți despre povestea dansată și cîntată atît de frumos, după cum ați și recunoscut, de unii dintre cei mai buni artiști ai noștri! repetă acesta binevoitor, privindu-i pe amîndoi cu atenție.

Cum Moiyra nu părea să se grăbească să intre în vorbă, Jaer fu nevoit să încropească din mers un răspuns, pe care îl considera cel mai potrivit în situația dată:

— Ăăă, foarte interesantă. Chiar voiam să vă întreb dacă spectacolul descrie o situație reală sau e o reprezentație cu substrat mitologic. Recunosc, nu sînt familiarizat cu specificul dumneavoastră și sînt sigur că mi-au scăpat o mulțime de referințe ce țin de cultura și civilizația din Yassou, dar am avut impresia, de la un moment încolo, că spectacolul este o alegorie a întemeierii satrapiei.

— Ce v-a făcut să credeți asta? ceru lămuriri consilierul, încruntînd ușor sprîncenele.

— Ăăă, cînd eroul principal și cei unsprezece prieteni ai săi s-au așezat spate în spate, în cerc, și au îndreptat săbiile către animalele pe care, pînă atunci, au încercat să le ajute. Greșesc? riscă taxidermistul o întrebare, la rîndul său. Prefera să asculte o nouă lecție despre superioritatea Satrapiei Yassou, decît să fie nevoit să răspundă unui interogatoriu care nu avea să-i aducă nimic bun.

— Și mie mi s-a părut același lucru, adăugă imediat Moiyra, mulțumită de răspunsul dat de presupusul său soț.

— Ați înțeles esențialul, deși, trebuie să recunosc, nu mă așteptam să fie atît de dificilă

decriptarea poveștii. Ați pierdut mare parte din încărcătura simbolică a mesajului, dar, mă rog, nu sînteți familiarizați cu o astfel de manifestare artistică, așa-i?

— Da, răspunseră cei doi la unison, încă nepregătiți să recunoască faptul că nu mai văzuseră niciodată un spectacol de dans atît de complex.

— Ei bine, să știți că sînteți printre puținii vizitatori care au avut onoarea să fie spectatori la una din reprezentațiile pe această temă. Cine știe, dacă timpul ne-o va permite, poate vă voi explica, într-una dintre aceste zile, mai multe despre folclorul și civilizația noastră.

— Vă mulțumim foarte mult, se grăbi Jaer să-și arate recunoștința. Mi-ar fi de mare folos să știu cît mai multe despre dumneavoastră, astfel încît să colaborăm cît mai eficient în viitor.

Taxidermistul își juca foarte bine rolul de funcționar regal însărcinat cu cooperarea cu satrapiile traversate de fluviul Kasui, poate cam prea bine, căci manifestarea intenției de a afla cît mai multe despre Satrapia Yassou păru să nu-i cadă prea bine consilierului Madriga.

Acesta își încruntă și mai mult sprîncenele.

— Viktor, iată ce melodie armonioasă a început! Nu-ți amintește de valsul pe care l-am dansat la nuntă? interveni Moiyra, care sesizase prompt încordarea gazdei și încerca să-și împiedice partenerul să comită o nouă boacănă.

Acesta atît aștepta!

— Dacă îmi permiteți, stimată gazdă, aș dori să-mi conduc soția la dans. Aveți niște muzicanți absolut magnifici, repet! Sînt convins că vom continua această discuție extrem de interesantă.

— Desigur, desigur, îi confirmă consilierul Madriga. Cred că am să vă urmez exemplul, dacă și mama Ciacona este de acord. Este o melodie de dragoste foarte veche. Mă bucur că, și fără explicații suplimentare, cîntecul vă trezește emoții,

continuă acesta conducîndu-și cu grație partenera pe scena ce devenise, între timp, ring de dans.

Dansară pînă mult după miezul nopții, chiar dacă melodiile erau necunoscute, atît pentru Jaer, cît și pentru Moiyra. Pașii de bază nu erau foarte complicați și îi prinseseră rapid, după ce schimbaseră cîțiva parteneri. Nimeni nu părea că le urmărește mișcările în căutare de subiecte de rîs, iar ei se simțeau prea bine pentru a se opri. Mai ales că dansul părea modalitatea perfectă de a evita să poarte discuții potențial periculoase.

— Mi-e și frică să spun ceva, că și sare consilierul pe mine, îi mărturisi Moiyrei între două piruete.

— Am observat că ne urmărește mai ceva ca un animal prada rănită, dar nici nu vom putea să-l evităm la nesfîrșit. Nu știu ce să te sfătuiesc să-i zici, dar va trebui să-l convingi că prezența noastră aici nu le pune în pericol, în nici un mod, stilul de viață! reuși fata să-i strecoare, la rîndu-i, cu glas destul de încet.

— Păi, vreau să-l rog să ne aranjeze o vizită la o mlaștină de alge, dar nu știu cum să-l fac să nu refuze.

— Ți-e teamă să nu se repete scena de azi dimineață?

Taxidermistul nu apucă să-i răspundă, întrerupt de consilierul Madriga, care ajunse, pe nesimțite, lîngă ei.

— Văd că vă simțiți bine pe muzica noastră!

— Să știți că da! Acum că am prins amîndoi pașii de bază, nu ne mai oprim, chiar dacă ne facem de rîs în comparație cu dansatorii desăvîrșiți, ca dumneavoastră, îl asigură el.

— Voi dansați pentru prima oară, pe cînd noi am avut întreaga viață se exersăm pe aceste ritmuri, îl contrazise mama Ciacona.

— Ce-i drept, toți nativii din Yassou au un talent înnăscut pentru muzică și dans, v-am mai spus, interveni și consilierul. Cîntecul și dansul ne-a

însoțit de cînd existăm, în toate aspectele vieții noastre. Avem cîntece și dansuri pentru orice, fie că este vorba de distracție, ca în această seară, fie că sîntem la muncă.

— Serios? păru Moiyra surprinsă. Vreți să spuneți că locuitorii din Yassou cîntă atunci cînd muncesc?

— Desigur! Prin cîntec se destind, dar tot cîntecele îi ajută să și muncească. Este vorba de ritmuri străvechi, pe care le-am învățat de la înaintașii noștri și care ne ajută să suportăm mai bine căldura și umezeala îngrozitoare din mlaștinile de alge dulci.

— Nu pot decît să-mi imaginez, spuse taxidermistul cu părere de rău în glas.

— Știu că acum sînteți doar politicos, dar mîine vă veți schimba impresia, cu siguranță, îl auziră ei pe consilier.

— De ce? întrebară în cor.

— Mama Ciacona vă va conduce într-un astfel de loc. Veți avea ocazia să vedeți cu ochii voștri cum muncesc cei din Yassou. Abia aștept să-mi spuneți cum vi se pare, le mai spuse consilierul zîmbind, și-și conduse partenera într-un alt colț al ringului.

Taxidermistul era zăpăcit de atîta deschidere și bunăvoință.

— Ce crezi Moiyra? o întrebă pe fată, urmărind cu privirea cealaltă pereche. Ne întinde o capcană?

— Nu știu. Dansăm și noi cum ne cîntă, ce altceva am putea face? Vedem cînd nu ne mai place melodia…

42

Vorbele spuse de fată îi sunau în cap mai limpede ca sentința primită pentru prezentarea unui fals la concursul artiștilor-taxidermiști.

Într-adevăr, melodia nu-i mai plăcea deloc, a doua zi pe la prînz, dar ce putea face? Abia găsiseră un loc unde să se ascundă de dușmanii

știuți și de cei necunoscuți. Unde să mai plece de aici? Cum să ia legătura cu Tristan?

Întrebările îi zburau prin minte mai repede ca o pasăre *morii-virdare*, pe cînd se întorceau din vizita pe care le-o promisese consilierul Madriga. Mama Ciacona părea că nu observase schimbarea bruscă de atitudine a oaspeților săi, ocupată cum era să vorbească întruna.

Și asta era spre binele lor, își spuse taxidermistul privind-o cu coada ochiului pe Moiyra, care mergea alături, neobișnuit de calmă și detașată de situația prin care tocmai trecuseră.

— Dar văd că sînteți cam tăcuți, dragilor! Cumva dansurile de aseară nu v-au lăsat să vă odihniți cum trebuie? Chiar v-am admirat entuziasmul pentru ritmurile noastre, îi spuse ea Moiyrei.

— Cam așa ceva, mama Ciacona! Nu că n-am fi obișnuiți să dansăm, dar după plictiseala pe care am îndurat-o la Catedrală, ne-am simțit atît de bine, că am cam exagerat. Și cu dansul și cu mîncarea și cu băutura, spuse fata, aruncîndu-i priviri încărcate de reproș lui Jaer.

Acesta se prefăcu interesat brusc de cărarea de dinaintea lor, știind prea bine la ce se referea fata. Gustase, într-adevăr, cam mult din vinul de la petrecere, dar cine stătuse să numere ulcioarele golite? Fuseseră însă suficiente cît să-i dea curaj să-i facă avansuri Moiyrei, de îndată ce se retrăseseră în apartamentul ce le fusese repartizat. Și chiar să insiste, în pofida refuzului categoric al fetei de a trece la un alt nivel de prietenie. Își imaginase că și ea este pregătită să avanseze în relație, dar nu obținuse decît o răcire a acesteia. În sensul că fusese invitat foarte ferm ca de atunci înainte să doarmă pe jos, cît mai departe de ea. Rezultatul fusese o noapte de nesomn, dureri musculare și multe reproșuri nerostite.

— Nu-i nimic, imediat ce ajungem acasă aveți liber să vă odihniți. Nu mai avem nimic în

programul de vizite pentru astăzi, așa că, dacă doriți, ne vedem abia la masa de seară, îi liniști ghidul lor.

„Ce bine!” era cît pe-aci să spună taxidermistul, cu glas tare. Îi era rușine pentru comportamentul avut cu o seară înainte, dar abia aștepta să rămînă singur în aceeași cameră cu fata.

— Mulțumim, răspunse Moiyra mecanic.

— Sinceră să fiu, cred că era mai bine să fi amînat vizita la mlaștinile cu alge dulci pentru o altă zi. La cît de entuziasmați erați la început, nu m-aș fi așteptat să terminăm așa de repede, insistă femeia. De aceea nici nu am programat alte activități. Și bine am făcut, nu?

— Chiar așa, mama Ciacona.

Moiyra își dădea seama că trebuie să spună o scuză cît de cît plauzibilă, ca să înșele orice suspiciuni ar putea avea ceilalți față de comportamentul lor. Era convinsă că, probabil, toți vor fi curioși de ce și-au scurtat o vizită care-i interesase, în mod evident, în cel mai înalt grad. Ce-i va spune Jaer consilierului, spre exemplu?

Avea să afle mai devreme decît se aștepta, căci dădură nas în nas cu acesta, imediat ce intrară în curtea casei Madriga.

— Cum, v-ați și întors? se arătă acesta surprins. Atît de repede? Sau nu ați mai ajuns deloc? Știu, nu-i dădu voie lui Jaer să răspundă, numai eu sînt de vină că nu am aranjat să vă ducă cineva pînă acolo, în loc să mergeți pe jos! Totuși, vă rog să înțelegeți că fiind perioada de recoltare, nu ne putem lipsi de nici un mijloc de transport disponibil. Mii de scuze, încă o dată, și vă asigur că peste cîteva zile voi aranja să faceți o nouă vizită, de această dată în cele mai bune condiții. Doar că v-am observat curiozitatea și m-am grăbit să vă fac o surpriză, continuă el pe un ton jovial.

— Vă asigur, consiliere Madriga, că a fost o surpriză foarte plăcută, pentru care vă rămînem îndatorați, spuse Jaer puțin posomorît. Numai eu

sînt de vină că nu am putut să ne bucurăm așa cum trebuie de vizită!

— Dar ce s-a întîmplat?

— Mi-e teamă că aseară am petrecut puțin mai mult decît era cazul. Iar mersul în plin soare pînă la mlaștini m-a dat gata. Mă simt puțin cam amețit, și abia aștept să mă întind la răcoare.

— Vai, atunci bine ați făcut că v-ați întors. Nu-i nici o problemă, refaceți vizita în altă zi, mlaștinile nu pleacă nicăieri, răspuns Madriga cu o îngrijorare reală, în timp ce îi conducea spre intrarea în clădire. Mama Ciacona vă va pregăti o gustare și un întăritor, iar după cîteva ore de odihnă te vei simți ca nou. Nu-ți face nici o grijă!

Abia se închisese ușa, că Tristan renunță la figura îndurerată:

— Uite ce-i Moiyra, îmi pare extrem de rău pentru aseară și sper că vei putea să mă ierți, cîndva, pentru comportamentul meu nedemn. Ai tot dreptul să nu mai vorbești cu mine niciodată, dar cred că ar trebui să discutăm despre cei doi pescari!

— Ești sigur că cei care te-au răpit sînt aceeași cu fermierii pe care i-am văzut mai devreme culegînd alge? Nu i-ai zărit decît pentru cîteva clipe…

— Crede-mă, a fost suficient să-i aud cîntînd. Nu cred că le voi uita vocile în viața mea.

— Atunci sîntem în mare pericol!

— Da, știu foarte bine! S-ar putea să încerce să mă răpească din nou.

— Acesta este ultimul lucru de care ar trebui să te îngrijorezi, spuse fata tăios. Ca întotdeauna, doar la tine ți-e gîndul!

— Și care-ar fi primul motiv de îngrijorare? îi replică taxidermistul, și mai țîfnos.

— S-ar putea să mă recunoască pe mine. Mai mult ca sigur că mă cunosc, din port, dacă nu și de pe domeniile Catedralei.

— Și? Dacă ne-au identificat, or să ne pîrască la consilierul Madriga și noi nu recunoaștem nimic. Cum pot demonstra cine sîntem? Oricum, știam de cînd am ajuns aici că ne pot da afară din satrapie în orice moment. Doar n-o să ne omoare! adăugă taxidermistul cu îndoială.

— Nu ne vor omorî, ai dreptate. Ne așteaptă lucruri și mai rele! Nu atît pentru noi, cît pentru Satrapia Catedralei. Tu roagă-te să nu ne fi observat cei doi și nici să nu-i mai întîlnim cît stăm aici. Hai, mai bine, să vedem cum îl păcălim pe consilier să nu ne mai trimită în vizită la mlaștini.

— Stai puțin, Moiyra, insistă taxidermistul, îngrijorat de-a binelea. Despre ce vorbești? Cum adică ne așteaptă lucruri mai rele ca moartea? Și ce legătură are Satrapia Catedralei cu asta?

— Știi ceva, domnule degustător-de-vin, de cînd îți pasă ție de altceva decît de astîmpăratul unui gît însetat?

— Știu că merit oricîtă zeflemea, dar totuși…

— Jaer, îți spun din nou, reveni fata la un ton ceva mai blînd, sînt lucruri pe care e mai bine să nu le cunoști.

— Știi ceva, m-am săturat să tot aud asta! Spune-mi despre ce e vorba și am să hotărăsc singur ce-mi face bine sau nu să știu!

— Păi atunci nu te-ai mai afla în situația să nu știi despre ce e vorba, nu? Hai, spune, cum procedăm dacă sîntem acuzați că mințim cu privire la identitatea noastră?

Taxidermistul știa că subiectul este închis din acel moment, dar își promise în gînd să afle despre ce era vorba. Avea o bănuială, nejustificată de vreun raționament logic, că locul unde fusese îngrijit imediat după răpire are legătură directă cu motivul pentru care identificarea Moiyrei de către cei doi pescari ar putea să facă mult rău Satrapiei Catedralei. Oare de ce era sigur de asta? Ar fi trebuit să știe deja răspunsul, dar îi scăpa un detaliu foarte important. Era convins. La fel de

convins era și că, în curînd, va fi obligat să și-l amintească. Iar pescarii ăia, din cîte satrapii existau în Imperiul Hoddie, nu găsiseră și ei să meargă în alta?

43

A doua zi, taxidermistul resimți aceeași indispoziție care-l făcuse să-i ceară mamei Ciacona să scurteze vizita la ferma de alge. Din acest motiv nu ieși deloc din cameră, ca și cu o zi înainte, lăsînd-o pe Moiyra să facă față singură privirilor întrebătoare ale membrilor familiei Madriga. Pe de altă parte, izolarea sa se dovedi bine-venită în ceea ce privește îndepărtarea tuturor suspiciunilor cu privire la comportamentul lor de la ferma de alge. Însă nu mai putea continua și în următoarea zi, căci gazdele erau nerăbdătoare să-i aducă un vraci.

Mama Ciacona insistase încă de dimineață, dar Moiyra reușise s-o convingă că presupusul său soț nu resimte decît efectele mahmurelii. Nici nu mințea prea mult, căci după ce se întorseseră din vizita de la ferma de alge, Jaer simțise din nou nevoia să golească mai multe ulcioare de vin. Desigur, urmase o altă ceartă, pornită, de data asta, de Moiyra, din momentul în care Jaer avu o nouă tentativă, destul de nereușită, să-și ceară scuze pentru comportamentul său nedemn – dînd vina pe cantitatea de alcool înghițită în seara respectivă.

Atunci fata îl întrebase de ce bea, dacă nu rezistă, el îi răspunsese că, dacă n-a observat, toată lumea bea de stinge în jurul lor, și de aici se ajunsese la o ceartă și mai aprigă decît cea din ajun.

Lui Jaer nu-i venea să creadă cît de mult escaladase conflictul dintre ei. Își dădea seama că, în mare parte, certurile se datorau tensiunii pe care-o acumulase fiecare dintre ei după ce au părăsit domeniile Catedralei.

Moiyra călătorea pentru prima dată în afara satrapiei în care se născuse, și nu era o călătorie de plăcere. Peste stresul intrării în contact cu un loc nou, cu reguli noi și oameni necunoscuți, îi pîndea și pericolul, la fiecare pas!

Jaer, la rîndul său, era frustrat să se afle în mijlocul unor evenimente la care participa de nevoie (și un pic din curiozitate) plus că, după ce trecuse mai mult de o lună, avea impresia că se află tot la începutul călătoriei. Nu înțelegea nimic, nu aflase nimic, nu i se spunea nimic. Nici măcar cei pe care îi ajuta nu păreau să-l ia în serios! Tristan sau Moiyra… Fata, mai ales, îl trata de parcă era un copil năbădăios, care face numai prostii și care nu trebuie niciodată luat în seamă. Era bun doar să-l certe, continuu, din orice motiv…

„Pînă la urmă ce caut eu aici, dacă tot nu fac nimic bine?” se întrebă cu voce tare, după care goli ulciorul cu vin.

Era singur în camera de dormit și știa că în cîteva clipe mezinul consilierului și al mamei Ciacona, pe nume Ariosso, nimeni altul decît puștiul care îi trezise în prima dimineață petrecută acolo, urma să sosească cu o gustare. El i-o adusese mereu de cînd se declarase bolnav și-i părea bine, căci puștiul era simpatic și-l înveselise de fiecare dată. Nu semăna cu nici unul dintre părinții lui: nu era iscoditor și intimidant ca tatăl său, dar nici vorbăreț ca mama Ciacona. Era doar vioi – fără să fie obositor – și respectuos, iar puținele vorbe pe care le schimbaseră pînă atunci trădau din partea sa o inteligență peste medie.

Pe cînd auzea bătaia scurtă la ușă, taxidermistul se hotărî că va încerca să schimbe mai mult de o vorbă, două cu el. Avea chef de o conversație ușoară, care să-l facă să uite, pentru cîteva minute măcar, unde se afla, cu ce scop și de cine era însoțit. Puștiul părea cel mai inofensiv dintre cei care locuiau în Yassou.

— Intră, te rog! strigă el, fără să se ridice din pat.

— Bună ziua, Viktor! Soția dumitale m-a rugat să-ți aduc de mîncare. Cum te simți astăzi? mai spuse puștiul, așezîndu-i tava cu mîncare în poală.

— Cred că mîine voi fi capabil să mănînc împreună cu ceilalți, îi zîmbi taxidermistul. Nu știu cum să te răsplătesc pentru că ai grijă de mine…

— Ei, eu doar am adus mîncarea la patul unui oaspete care nu se simte bine. Nu-i mare lucru! spuse puștiul rușinat. Cei care au pregătit-o sînt mult mai importanți decît mine. Mi-am amintit, soția dumneavoastră vă roagă să gustați din salata de vinete coapte. A pregătit-o special pentru dumneavoastră. Încă de aseară a pus la cuptor legumele. Am gustat și eu înainte să vin aici și vă spun că este foarte bună. N-am mai mîncat niciodată ceva atît de bun, dar să nu-i spuneți mamei. Și ceilalți au lăudat-o!

— A, da? Nu mi-a spus nimic, cred c-a vrut să-mi facă o surpriză. Știe că salata asta e preferata mea, simți nevoia Jaer să adauge, în timp ce sălta capacul primului vas dintre cele două aduse de puști. Oala de pămînt era plină cu un lichid maroniu, destul de consistent, în care pluteau bucățele mici de carne și mai multe frunze galbene. Miroase absolut divin, adăugă, ridicînd și capacul celui de-al doilea vas, dar fu uimit să observe că acesta părea să conțină același fel de mîncare.

Prima sa reacție fu să întrebe de ce i-au fost aduse două porții, dar reuși să se oprească la timp. Puștiul îl urmărea cu o privire curioasă, fără să dea semne că dorește să plece. Pînă atunci se limitase doar să-i aducă mîncarea, fără să aștepte să ducă farfuriile goale înapoi. Ceea ce însemna că Jaer mînca singur. Moiyra era cea care ducea resturile la bucătărie, mult mai tîrziu.

— Știi ceva, nu vrei să mai stai de vorbă cu mine? Mîncarea pare absolut savuroasă, dar e prea

fierbinte s-o gust acum. Și, ca să fiu sincer, nici nu prea mi-e foame, explică el și dădu tava la o parte.

— Cum să nu! Oricum, va trebui să duc farfuriile goale înapoi. Soția dumneavoastră nu se va putea întoarce în cameră decît pe seară, așa că m-a rugat pe mine să vă ajut să strîngeți masa.

— De ce? nu reuși taxidermistul să-și mascheze surprinderea.

Ori este o capcană întinsă de gazde, căci altfel nu putea explica prezența celor două porții absolut identice de mîncare, gîndea el, *ori Moiyra chiar s-a supărat rău de tot*. Taxidermistul simți cum, dintr-odată, camera aproape goală se îngustează gata să-l sufoce. Aerul era mai uscat, mirosul mîncării îl deranja…

— Păi, este rîndul ei să pregătească și să servească mîncarea. Ea și cu mama sînt astăzi de serviciu. Celelalte femei din casă lucrează la depozitul de alge. Am avut o recoltă mai mare ca în alți ani și este nevoie de mai mulți muncitori, așa că doamna dumitale s-a oferit să ne ajute.

— Frumos din partea ei! răspunse Jaer mecanic, nehotărît dacă trebuie să fie îngrijorat sau nu.

Probabil că Moiyra vrea să-mi dea o lecție de nu mi-a spus nimic. Mai mult ca sigur se oferise de cu seară să participe la gătirea mîncării, dar nu mi-a mai spus, ocupată cum a fost să mă certe.

Jaer avea certitudinea că-și face griji degeaba, dar tot nu reușea să-și scoată din minte cele două porții primite. Se decise că-i mai bine să nu insiste pe motivele care-o determinaseră pe soția sa să rămînă la bucătărie

— Și zi așa, anul acesta ați avut o recoltă mai bogată ca de obicei?

— Da, din ce l-am auzit pe tata, e cea mai mare recoltă din ultimii zece ani, răspunse puștiul, cu mîndrie în glas.

— De ce? se interesă Jaer, încercînd să nu arate cît era de curios.

— Habar n-am. Eu nu lucrez încă. Nici măcar nu am făcut turul mlaștinilor cu alge. Abia la anul voi avea voie să lucrez, așa că le voi vedea atunci.

— Atunci împlinești vîrsta minimă sau…

— Da, atunci voi avea dreptul să particip la semănat, dar tot nu am voie să intru în apă. Abia peste trei ani o să pot.

— Păi și ce-o să faci, mai precis, în cei doi ani de stat pe mal?

— Îi voi asista pe fermierii care plantează alge. Le aduc semințele cît mai aproape, sau apa, sau ce mai au ei nevoie, ca să nu iasă din Ritm!

— Ce Ritm? îl întrerupse taxidermistul.

— Ritmul algelor dulci, sunetul sfînt după care ne luăm cu toții, despre ce ritm credeai că vorbesc? Că doar nu-ți povesteam despre Ritmul cîntăreților din lăută sau al actorilor pe care i-ai văzut ieri seară, nu?

— Aaa, la asta te refereai! se prefăcu taxidermistul că știe despre ce-i vorbea puștiul.

Se afla în satrapie de mai multe zile, dar nu auzise nimic despre Ritmuri. Ce-i drept, parcă spusese ceva consilierul Yass, la petrecere, despre faptul că în Yassou existau cîntece pentru orice activitate, dar nu prea îl luase în serios.

Deci viața în Yassou se desfășară după anumite cadențe, cea mai importantă fiind cea a algelor dulci.

Taxidermistul simțea că se află în punctul unei descoperiri foarte importante.

Cum să afle mai multe despre ritmul algelor dulci fără să-i trezească bănuieli puștiului?

— Și asta presupune ca tu să cînți o anumită melodie, nu-i așa?

— Păi, toți care lucrăm pe margine cîntăm. Așa îi ajutăm pe cei din mlaștină să respecte Ritmul.

— Da, știu, și dacă ai lucra la altceva ai cînta un alt cîntec, specific ocupației…

— Chiar așa. Știu cîntecele pentru cele mai importante munci din satrapia noastră.

Taxidermistul îi zîmbi neîncrezător.

— Ei, nu se poate! Dar nici n-ai împlinit vîrsta minimă. Oi fi un puști de toată isprava, dar asta nu pot s-o cred! îi spuse el, pe un ton provocator.

Puștiul își înălță bărbia în aer și spuse indignat:

— Ba le știu pe toate, pe de rost! Ți le pot spune pe loc, dar nu am voie să o fac decît în locul unde se muncește. Ai vedea că nu mă încurc la nici un vers!

— Păi demonstrează, dacă ai curaj. Să te văd! N-am să te spun nimănui…

Ariosso își suflecă mînecile cămășii lui colorate. Cu picioarele depărtate, cu brațele lui slabe proptite în șold, părea pregătit să înceapă o încăierare.

— Cu care vrei să încep?

— Întîi și-ntîi cîntă-mi melodia pentru cei care plantează alge dulci. Dup-aia, mai vedem…

Iar puștiul începu, cu o voce cristalină, să spună, într-un ritm sacadat, o poveste despre relația dintre oameni și locurile unde locuiesc, despre cum se contopesc, pe neobservate, într-un tot de care nu mai pot fi despărțite, decît cu riscul de a-și pierde identitatea, ambele părți implicate.

44

Taxidermistul asculta cîntecul tînguitor, întrebîndu-se rușinat dacă un scop ca găsirea lui Vasari este suficient pentru a justifica ceea ce tocmai făcuse. Păcălise un copil… Îl pusese să-i cînte, iar versurile nici măcar nu-i spuneau ceva despre Vasari. Doar despre sufletele obosite și triste ce se ascund în locurile unde sînt alge dulci, iar acestea le vindecă și le trimit înapoi la oameni, transformate în suflete noi și viguroase. Ceea ce cîntecul descria se plia perfect, după părerea lui Jaer Verron, pe munca unui artist-taxidermist cînd naturaliza. Lua trupul mort și îi dădea un suflet nou, cel mai potrivit pentru natura sa adevărată.

Puștiul nu apucă să înceapă un alt cîntec, întrerupt de zgomotul ușii brusc deschise. Atît cîntărețul, cît și ascultătorul său tresăriră puternic văzîndu-l pe consilierul Yass și pe doi dintre frații acestuia intrînd încruntați în odaie. Copilul începu să tremure ca o bucată de pînză scuturată de vînt, cînd tatăl său îi lăsă mîna mare pe umăr.

— Viktor, văd că te simți mai bine! Sper că nu te-a plictisit fiul meu cu un asemenea cîntec. De fapt, nici nu ar trebui să-l știe, cu atît mai puțin să-l cînte în afara orelor de muncă. Mai ales în fața unui oaspete în satrapia noastră…

Întristat de figura plouată a puștiului, nu foarte departe de ceea ce simțea el însuși în acele momente, taxidermistul decise că cel mai corect lucru pe care îl putea face era să ia toată vina asupra sa. Spera ca astfel să-l scape pe băiatul îngrozit de orice pedeapsă s-ar fi gîndit să-i dea asprul său părinte.

— Ăăă, de fapt, eu sînt de vină! El n-a vrut să-mi cînte, dar eu am insistat. Aveți niște cîntece absolut superbe…

— Deși ne sînteți oaspeți, băiatul putea foarte bine să vă refuze politicos, insistă consilierul.

— Sincer, n-a fost vina lui! M-ați făcut atît de curios în seara spectacolului, cînd mi-ați pomenit de faptul că în Yassou se muncește în ritmul muzicii, încît nu am mai avut răbdare să-mi continuați dumneavoastră povestea. Mi-e teamă că l-am cam atras într-o capcană pe Ariosso, făcîndu-l să-mi demonstreze că, la vîrsta lui, știe mai multe cîntece pe de rost. E un băiat strălucit, că veni vorba, și poate n-ar trebui pedepsit pentru că a vrut să-i facă pe plac unui oaspete curios, adăugă taxidermistul încurajat de faptul că figura întunecată a consilierului se lumina pe măsură ce explica contextul în care îl convinsese pe puști să-i cînte.

Cînd termină de vorbit, consilierul Yass se întoarse către cei doi însoțitori:

— Ați fost martori că oaspetele nostru, Viktor Les, din proprie inițiativă, a recunoscut că l-a păcălit pe fiul meu să-i cînte. Acum, conduceți-l în pivniță, să-i țină de urît soției sale, sau cine-o fi ea. În curînd vom afla cine sînteți și care e motivul prezenței voastre în satrapia Yassou, continuă el, fixîndu-l pe taxidermist.

Acesta se trezi luat pe sus de cei doi însoțitori ai consilierului.

— Ce se întîmplă? abia reuși el să îngaime. Unde mă duceți și de ce? Nu aveți nici un drept să mă…

— Ba avem toate drepturile Satrapiei Yassou, tună din spatele lui vocea consilierului. V-am primit cu brațele deschise, v-am dat un loc să dormiți, mîncare, v-am arătat o fermă de alge dulci, mîine urma să vă mai arătam alta… Ba chiar am organizat și o petrecere în cinstea voastră! Iar voi ne mințiți, ne păcăliți copiii și cine știe ce alte mîrșăvii ați mai pus la cale. Ei bine, nu vă puteți duce planul la capăt. O să discutăm despre asta pe larg. De fapt, voi veți vorbi, iar eu voi asculta. Adevărul, de data asta!

PIVNIȚĂ

MADRIGA, ARIOSSO *– comandant al Gărzii personale a împărătesei Mizurro, și cea mai tînără persoană care a ajuns în această funcție vreodată. Cu toate acestea, a dovedit calități excepționale, reușind, de-a lungul întregii cariere, să își protejeze suverana de nenumărate pericole.*

Nu se dețin date cu privire la modul în care a ajuns acesta în anturajul lui Mizurro, pe cînd era copil, dar au existat speculații potrivit cărora între cei doi s-ar afla o legătură de sînge. Acestea au fost alimentate de afecțiunea mai mult decît evidentă dintre cei doi, precum și de misterioasa…

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziunea 92 – *Studii biografice. Genealogie. Heraldică. Drapele*;

Indice 929 – *Biografii și studii înrudite*

45

Jaer renunțase să se mai zbată și se lăsă condus de cei doi bărbați care-l imobilizaseră mai devreme. Mintea, spre deosebire de corp, îi era însă un iureș de întrebări fără răspuns: *De ce? Unde am greșit? Ce-o fi făcut Moiyra? Ce ni se va întîmpla?*

Știa, moartea era pedeapsa pentru orice încălcare a legii în Yassou, dar ce lege nesocotiseră ei?

Cu toate acestea, cobora calm treptele înguste ce duceau spre subsolul casei Madriga. Simțea, cu fiecare pas, cum se afundă într-o mlaștină din care nu avea să iasă în viață.

— Unde mă duceți? încercă să afle cel mai mic indiciu de la paznicii săi.

— Lîngă nevastă-ta, unde în altă parte? îi răspunse cel care lumina drumul cu o torță ce arunca o lumină chioară. Are nevoie să o ajuți să spună…

— Ei, nu mai e mult și-o să vă întîlniți, îl întrerupse celălalt, care-i urma din spate. Lasă vorba și ai grijă la trepte! N-am vrea să te rănești înainte să apucăm s-o facem noi! adăugă el.

Ultimele cuvinte îl convinseră pe taxidermist că urma ceva rău. Dincolo de sensul vorbelor, fu înfiorat de tonalitatea vocii, care dezvăluia sălbăticia sufletului celor din Satrapia Yassou. O bănuise, prima oară, în seara petrecerii, într-unul dintre cîntecele pe care le ascultase alături de Moiyra.

Nu era obișnuit ca cineva să treacă atît de repede de la amabilitate la cruzime, dar ascultă sfatul. Încercă să se concentreze asupra treptelor ce coborau pieziș, pînă ajunseră într-o pivniță largă, în care erau așezate ordonat, pe rînduri cărora nu li se vedea celălalt capăt, butoaie imense din lemn, cercuite cu drugi din metal arămiu, groși cam cît brațul său.

Taxidermistul mai văzuse și înainte destule recipiente pentru păstrarea lichidelor, plimbat cum era prin toate soiurile de bodegi, dar butoaiele lîngă care se afla le depășeau, cu mult, pe cele văzute pînă atunci.

Oare cît vin intră într-unul dintr-astea? își spuse în gînd, încercînd să descifreze ce scria pe drugul de la mijlocul fiecărui megabutoi. Nu reuși, căci însoțitorii săi mergeau într-un ritm alert, iar însemnările, o parte cifre, o parte litere, din cîte își dădu seama, se aflau mult prea sus, unde abia ajungea lumina.

Și totuși, stranietatea locului, își dădu seama taxidermistul, înaintînd printre rîndurile cu butoaie, nu era dată de obiectele imense. Abia cînd cel care lumina drumul încetini, Jaer înțelese că ceea ce-l înfiora la acel loc era lipsa celui mai mic sunet. Exceptînd bătăile propriei inimi.

Cotiră pe unul dintre rîndurile interminabile iar senzația de uscăciune rece, nu doar cea dinăuntrul său, ci și din jur, se accentua cu fiecare pas făcut.

— Ce este aici? murmură el și avu impresia că vorbele i se împrăștie în neant imediat ce i se desprind de buze.

— Vinăria Casei Madriga!

Abia îl auzea pe cel din spatele lui, deși nu-i despărțea o distanță maia mare de un braț.

— Lasă vorba, că acum ajungem!

— Unde? se încăpățînă Jaer să înfrunte tăcerea înăbușită, simțind cum rostirea fiecărui sunet îl secătuiește de puteri. Înainta cu dificultate, de parcă pînă atunci urcase o pantă foarte abruptă.

— Exact aici! îl auzi pe cel din față, care purta și torța.

Dintr-odată, acesta dispăru, lăsîndu-i în întuneric.

— Fă doi pași la dreapta, șuieră cel din spatele său.

Se supuse automat și, înainte să-și dea seama, se trezi scăldat într-o lumină puternică. Cîteva clipe

nu reuși să distingă umbrele din mijloc, dar vocile familiare îl făcură să iasă din starea de transă în care intrase.

— Mă bucur că ai ajuns, Viktor! În cîteva minute ți se vor obișnui și ochii. Vrei un pahar de apă? spuse mama Ciacona, luîndu-l de braț și conducîndu-l către o masă așezată în mijlocul încăperii.

Aici stătea cuminte Moiyra.

— Dar cum de ați apărut? Atîta lumină, și nu se vedea nimic de la doi pași!

— Da știu, poate părea derutant pentru străini. Asta e și ideea! Nici unul să nu poată găsi acest loc. Folosim un mecanism străvechi, creat de marii constructori ai zidurilor satrapiilor, să știi. Și, cu toate că e mai bătrîn chiar decît mine, își face destul de bine treaba, ce zici?

— Despre ce mecanism este vorba? spuse taxidermistul încercînd să citească în ochii Moiyrei. Fata îi privea relaxată, fără să scoată un cuvînt.

— Ei, despre asta vom vorbi altă dată, refuză mama Ciacona să continue șarada. Știu că sînteți nemulțumiți să vă aflați aici, și îmi cer mii de scuze pentru modul în care am procedat. Dar sper că ne veți înțelege motivele și…

— Cu cît ne lămuriți mai repede, cu atît mai bine, spuse Moiyra. Sinceră să fiu, n-am mai întîlnit asemenea comportament la nici una dintre gazdele noastre anterioare. Cu atît mai puțin în Satrapia Catedralei. Viktor, acum recunoști că mai bine rămîneam acolo?

Mama Ciacona își frecă mîinile, vizibil jenată.

— Iertare, încă o dată, draga mea Mara Les. Tocmai despre asta este vorba.

— Adică? o întrerupse taxidermistul, simțind un gol în stomac.

Se așeză pe scaunul gol de lîngă Moiyra.

— Ne-au parvenit informații cum că voi doi nu ați fi cine vă recomandați. Mai ales în ceea ce o

privește pe soția dumitale…

— Cum așa? spuse Moiyra cu răceală.

— Nu are sens să intru în detalii! În orice caz, știți că sîntem foarte stricți în legătură cu străinii care poposesc în satrapia noastră. Poate vi se pare exagerat să ne comportăm astfel, dar, credeți-ne, avem motivele noastre! Sînt atîția care doresc să ne fure, și mai ales vecinii.

Taxidermistul exclamă cu vehemență:

— Totuși, ce legătură avem noi cu asta? De unde…

— Oricum, pentru a clarifica orice neînțelegere, vă vom ruga să ne răspundeți la cîteva întrebări despre voi, continuă mama Ciacona netulburată.

— Foarte bine, întrebați-ne, să terminăm odată cu această poveste! Dacă nu au fost suficiente documentele pe care le-am prezentat în port, asta e! Abia aștept să plec de aici. Sînt tare curios ce o să spună Raghmen I cînd va afla cum vă purtați cu trimișii imperiali, îi răspunse Jaer cu glas hotărît.

Femeia își îndreptă atenția asupra Moiyrei, ignorînd amenințarea directă din vorbele taxidermistului.

— Dumneata, Mara, ești de acord să ne răspunzi la întrebări?

— Nu avem nimic de ascuns, spuse și fata privind-o în ochi, fără să-i tresară nici cel mai mic mușchi pe față.

— Îmi pare bine că aveți o atitudine cooperantă. Asta îmi întărește credința că nu vă faceți vinovați de nimic din ceea ce sînteți acuzați. Mă bucur nespus!

Soția consilierului Madriga oftă lung, cu ușurarea zugrăvită pe chip.

— Să știți că, încă din prima seară cînd ați apărut la ușa noastră, v-am plăcut pe amîndoi. Nici nu vă imaginați cît de rău îmi pare că a trebuit să continuăm așa; sînt sigură că pînă mîine la această oră veți fi disculpați. Vă rog din suflet să nu ne

purtați pică pentru modul în care procedăm acum! continuă ea, privindu-i cu simpatie.

Ca prin minune, în cameră apăru puștiul Ariosso, purtînd în brațe o tavă frumos ornamentată, pe care se aflau două pocale și o carafă transparentă, umplută cu un lichid albăstrui.

— Mulțumesc, Ariosso! Mergi și spune-i tatălui tău că oaspeții noștri sînt gata să răspundă la întrebări, îi spuse mama sa și se apucă să umple cele două pocale.

Copilul dispăru fără un cuvînt și fără să privească în direcția celor doi prizonieri, la fel de neașteptat pe cum venise.

Cum de s-au coordonat într-o asemenea măsură? se întreba taxidermistul urmărind femeia cum așeza în dreptul lui unul dintre cele două pocale.

— Înainte să ajungă consilierul Madriga, vă rog să gustați această băutură…

— De ce? După ce ne-ați reținut împotriva dorinței noastre, acum vreți să credem că vă interesează confortul nostru? se răți oi Jaer.

— Așa este obiceiul la noi! Cei care vor purta o discuție de clarificare cu un consilier Yass trebuie să golească un pocal din acest vin. Nu vă temeți, băutura nu vă va face nici un rău, ba dimpotrivă, am înțeles că este absolut delicioasă. Eu încă nu am avut ocazia să gust din ea, ce-i drept, dar mai multe persoane mi-au confirmat acest lucru. Și nu am nici un motiv să cred că nu au spus adevărul, le explică femeia, privindu-i cu un zîmbet ciudat în colțul gurii.

— Viktor, fă cum spune gazda, îl îndemnă Moiyra, privind-o cu ochii micșorați pe mama Ciacona. E și în interesul nostru să ajungem cît mai curînd la momentul adevărului, adăugă ea cu o tentă de ironie în glas. Apoi sorbi dintr-o înghițitură tot conținutul din paharul său. Ați avut dreptate, chiar că este delicios! Puteți să-mi mai

turnați puțin? Este atît de aromat, continuă, privind-o pe sub sprîncene pe mama Ciacona.

— Mulțumesc pentru încrederea acordată, dragă Mara! Îmi pare rău, dar nu te mai pot servi. Acest vin este extrem de greu de obținut și nu ne permitem să-l consumăm în cantități prea mari.

— Atunci de ce-l irosiți pe noi, niște străini? o întrebă Jaer sfidător.

Gazda nu apucă să-i răspundă, surprinsă de apariția, la fel de bruscă și de această dată, a pușțiului de mai devreme:

— Mama Ciacona, mama Ciacona, ești chemată sus, reuși acesta să spună printre gîfîieli.

Era evident că fugise într-un suflet pînă acolo.

— Ce s-a întîmplat? Unde e consilierul? îl întrebă acesta nemulțumită.

— M-a trimis să-ți spun să mergi repede la Sala Jilțului, îi răspunse acesta încercînd să-și recapete suflul.

— De ce? insistă femeia.

— A venit cineva important și…

— Bine. Rămîi aici pînă trimit pe cineva să-ți ia locul, îl opri mama Ciacona cu un gest energic al brațelor. Ai grijă ca oaspeții noștri să nu părăsească acest loc și să se simtă bine, mai spuse ea, înainte să dispară.

Copilul se așeză, încă răsuflînd greu, pe un scaun de cealaltă parte a mesei, fixîndu-l pe Jaer cu privirea.

— Sper că n-ai pățit nimic pentru mai devreme, îi spuse acesta, încercînd să evalueze situația în care se aflau.

Am putea evada de aici? Cum? De ce nu-mi face nici un semn Moiyra? Să încerc să comunic cu ea? Ce să-i spun?

— La ce te referi? îl întrebă pușțiul, indiferent.

— Păi, că mi-ai cîntat…

— A, asta! Și ce dacă ți-am cîntat?

— Păi am crezut că este interzis să spui cîntecele acelea în fața unui străin.

— Așa e. Dar eu am avut voie!

— Cum așa?

— Tata mi-a spus să-ți răspund la tot ce mă întrebi. Desigur, doar dacă știu!

— Serios? Cînd ți-a zis asta?

— Cînd te-ai îmbolnăvit și am început să-ți aduc de mîncare. S-a gîndit că poate te plictisești să stai singur la pat, cît e ziua de lungă, completă copilul ideea.

— Și permisiunea asta e valabilă și acum?

— Spune-mi ce vrei să știi, nu e nevoie să mă iei pe departe. Dacă știu, am să-ți răspund.

— Și eu de unde știu că nu mă minți?

— Nu te mint, dar nu ai cum să fii sigur decît dacă mă pui să iau cîteva înghițituri de somegh.

— Ce-i asta?

— Vinul din care tocmai ați băut voi. Te face să spui adevărul, chiar dacă nu vrei.

— Serios. Asta am băut noi? Some… cum? continuă taxidermistul, incapabil să-și ascundă îngrijorarea din voce.

— Somegh sau „vinul lui Vasari”. Este o băutură făcută din alge dulci, după o rețetă străveche, pe care o cunosc doar cei care fac parte din Consiliul Yass.

— Nu mai spune! exclamă Moiyra vizibil emoționată și ea. De ce îi spuneți „vinul lui Vasari”?

— Pentru că este păstrat în butoiul cu acest nume. Vasari, scrie mare pe el! răspunse copilul cu lehamitea unuia chemat să explice un lucru evident. Tu de ce credeai?

— Vrei să spui că butoaiele în care păstrați vinul au nume? ceru taxidermistul date suplimentare.

— Cum altfel ați vrea să păstrăm o evidență corectă a vinurilor pe care le producem? Le denumim după fiecare membru al familiei noastre. Așa, fiecare dintre noi are un butoi ce-i poartă numele, iar băutura din fiecare butoi este diferită, la fel ca noi!

— Interesant, murmură taxidermistul.

— Te cred și eu, continuă copilul însuflețit. Abia aștept să-mi construiască și mie un butoi. Sînt foarte curios ce gust va avea vinul cu numele meu.

— Păi cum, tu de ce nu ai? spuse taxidermistul.

— Încă nu am ajuns la vîrsta potrivită.

— Și spui că lichidul din fiecare butoi are gustul diferit?

— Da, în funcție de persoana căruia îi aparține.

— Fiecare e făcut după o rețetă diferită? Cîți membri are familia voastră?

Taxidermistul începu să socotească în gînd…

— Uite ce e, nu vă pot spune mai multe, pentru că nu știu nici eu. Voi afla la momentul potrivit.

— Știi ceva, eu nu te cred, îl întrerupse Jaer. Am văzut mult prea multe butoaie venind încoace…

— Și?

— Nu aveți cum să fie atîția oameni într-o singură familie. Fără copii, ar însemna să fiți mai mulți decît toată populația satrapiei la acest moment…

— Ba nu te mint deloc. În pivnița noastră sînt doar butoaie ale rudelor noastre. Și vii și morți. Doar nu credeați că după ce moare cineva îi bem tot vinul și-i aruncăm butoiul?

— Aaa, mimă Moiyra înțelegerea.

— Ați înțeles? Spre exemplu, Vasari, din vinul căruia tocmai ați băut, a murit cu mult timp în urmă. Dar în fiecare an o mică parte din noua recoltă este păstrată în butoiul lui. Așa nu se termină niciodată moștenirea pe care a lăsat-o familiei.

— Gata, am înțeles. Explici foarte bine, noi sîntem de vină! Ni s-a urcat vinul la cap, cine știe, spuse taxidermistul. Deci, nu poți să ne faci să înțelegem cum de fiecare butoi are calități diferite!

— Nu știu nici eu.

— Dar vrei să te credem că spui adevărul…

— Dar chiar îl spun!

— Fără să fi băut din vinul lui Vasari, nu am cum să fiu sigur.

— Asta așa e. Nu ai cum!

— Decît dacă ai bea în fața noastră cîteva înghițituri, nu?

— Nu avem voie să bem din acest butoi decît dacă ne ordonă consilierul Madriga. Și nu am auzit s-o fi făcut decît de cîteva ori.

— Mda, deci nu știu dacă te pot crede, continuă Jaer.

— Ba ar mai exista o modalitate să vedem dacă puștiul nu minte, îi continuă jocul Moiyra.

— Care? întrebă acesta, nemulțumit că nu era luat în serios.

— Păi ar trebui să ne dai să bem din orice alt butoi. Dacă are gustul diferit față de vinul pe care tocmai l-am băut, înseamnă că ai spus adevărul.

— Prea bine, am să vă aduc din butoiul fratelui meu mai mare. Vin imediat, spuse puștiul și dispăru.

Atît aștepta Jaer:

— Of, credeam că nu mai pleacă odată. Moiyra, ce ne facem?

— Ce să ne facem *Viktor*, spuse fata accentuînd ultimul cuvînt. Ai luat doar o înghițitură de vin și ți s-a și urcat la cap?

Privirea tăioasă pe care aceasta i-o aruncă, mai că nu striga „Ai mare grijă ce vorbești! Cu siguranță ne urmăresc!”

— Doar sînt șocat de ce am pățit, continuă acesta, frămîntîndu-și mintea să găsească o metodă prin care să poată comunica în siguranță cu fata.

— Știu, și mie mi se pare îngrozitoare purtarea gazdelor noastre. Ia-mă în brațe, te rog, îl sfătui ea, apropiindu-se.

Taxidermistul îi cuprinse umerii cu brațele și începu să îi sărute părul cu gingășie. Fata îi întoarse tandrețea cu sărutări scurte pe obraz și tîmple, numai bune să îi mascheze șoaptele:

— Cred că ne-au recunoscut răpitorii tăi. Sper totuși că vom reuși să-l ducem de nas pe Madriga.

— Cum, mai ales cu băutura aceea?

— Eu sînt imună, iar tu, din fericire, nu știi nimic. Ai grijă cum răspunzi la întrebările pe care le vor pune.

— Chiar crezi că un pahar de vin…

— Aflasem despre „vinul adevărului” de mai mult timp. Cei de aici ne mint, băutura asta nu te face să spui adevărul, ci să te dai de gol atunci cînd minți.

— Cum?

— Nu știu. Cred că îți provoacă vreo reacție fizică, cel mai probabil, care te trădează.

— Și atunci, ce facem?

— Spunem doar adevărul. Dar de așa natură…

— Gata, gustați, îi întrerupse băiatul, care apăruse cu un pocal pe sfert plin.

Taxidermistul nu avu încotro și întrerupse discuția șoptită. Sorbi puțin din băutura galben deschis, cu nuanțe verzui și fu nevoit să-i dea dreptate copilului.

— Da, este o diferență ca de la cer la pămînt. Un vin atît de sec n-am gustat în viața mea. Și cine ziceai că e fratele tău, ca să-mi dau seama dacă gustul vinului îi seamănă?

— Unul din cei care te-au condus aici. Cel care te-a imobilizat.

Taxidermistul își aminti bărbatul zdravăn, cu părul deschis la culoare, exact ca vinul, ce îi prinsese brațele într-o strînsoare ca de urs, aproape să-l lase fără suflare.

Avea un vin care i se potrivea, fără nici o îndoială.

46

Mama Ciacona își așeza nervoasă pliurile rochiei, fără să-și dea seama că tocmai bîțîiala continuă, de pe un picior pe altul, le strica armonia. Era rochia ei cea mai bună, pe care-o

purtase o singură dată, în ziua cînd se căsătorise. Mulțumită că și după atîția ani o încăpea fără probleme, era totuși uimită să se simtă la fel de stingheră ca și atunci. Prima oară crezuse că de vină erau emoțiile pentru evenimentul ce urma să aibă loc, dar, de data asta hotărî că starea sa fusese și era, și în prezent, cauzată de oboseală.

Alergase, în jumătatea de oră de cînd îi lăsase pe cei doi oaspeți în pivniță, cît în cele două zile în care pregătise, în cele mai mici detalii, ceremonia prin care ajunsese soția consilierului Madriga.

Era recunoscută în toată Satrapia Yassou pentru rapiditatea sa, dar de această dată întrecuse orice așteptare. Nici ea nu-și putea explica prin ce minune reușise să pregătească Sala Jilțului, să pună la punct camerele de oaspeți, să finalizeze meniul pentru seară și, totodată, să își aranjeze și ținuta. Acordase o atenție deosebită ultimului aspect, nu atît din cochetărie feminină, ci pentru că știa mai bine ca oricine cît contează să respecți eticheta. Soția unui consilier Yass nu poate primi oaspeți de la curtea imperială în șorțul pe care îl poartă la bucătărie, nu?

Musafiri noi le mai lipseau, exact în momentul în care descoperiseră că o găzduiau pe nimeni alta decît pădurarul-șef al Satrapiei Catedralei!

Lasă că o scoatem noi la capăt, își spuse cu îndoială în gînd, înainte să iasă în întîmpinarea alaiului ce tocmai se oprise în fața porții larg deschise.

O recunoscu de îndată pe tînăra ce călărea în stînga soțului său și nu-și putu reține un oftat de invidie pentru postura de o eleganță desăvîrșită a acesteia, pe care nici răuvoitorii nu o puteau ignora. Desigur, veșmintele îi asigurau o distincție aparte, dar era evident că rafinamentul venea, în primul rînd, din interior.

Cum altfel ar fi reușit o femeie să pară în largul ei, călare și cu mantaua răscolită în toate direcțiile

de vîntul puternic ce adusese nori grei de ploaie deasupra satrapiei?

Acesta trebuie să fie și motivul pentru care consilierul Madriga o privește pe tînăra prințesă cu mai multă simpatie decît i-o impune situația, își spuse cu obidă mama Ciacona, observîndu-și soțul, cum se oferea, galant, să o ajute pe Mizurro să descalece.

Poate își prinde o botină în scara șeii și se dezechilibrează!

Femeia se concentră plină de speranță asupra încălțărilor ce străluceau satinate de sub mantaua prințesei. Știa că e o dorință ce nu-i face cinste, dar nu se putea abține, observînd fascinația pe care o exercita prințesa asupra tuturor celor din jurul ei. În afara celor cîțiva soldați din garda proprie a prințesei, ușor de recunoscut după uniformele negre, cu gulere verzi cu galben, și armurile strălucitoare, alaiul era compus din șase consilieri Yass (cei care supravegheau recoltarea în zonele din apropierea porții de intrare în satrapie), fără a-l socoti pe soțul ei, și mai mult de jumătate din soldații din garda portului.

Apropiindu-se, cu reverențele de rigoare, mama Ciacona observă că între însoțitorii prințesei se afla și o femeie, pe care, inițial, o confundase cu cel mai tînăr din consilierii Yass – Ermetin-Kneber Gemellus. De vină erau veșmintele bărbătești purtate – pantaloni închiși la culoare, manta scurtă din piele și o pălărie cu boruri lăsate, sub care își ascunsese inițial părul, și pe care acum o ținea în mînă, pentru a nu o pierde din cauza vîntului.

— Alteța Voastră, v-o prezint pe stăpîna casei mele, Ciacona Madriga, sau mama Ciacona, cum îi mai spunem, își recomandă consilierul soția, imediat ce prințesa coborî din șa, cu o naturalețe de invidiat.

— Scumpă prințesă, bine ați venit! se înclină aceasta. Casa noastră vă stă la dispoziție, cu tot ce

e în ea, adăugă repede formula de bineț folosită de orice gazdă din Yassou.

— Vă mulțumesc pentru primire și-mi cer scuze pentru sosirea neașteptată, îi răspunse prințesa cu un zîmbet absolut fermecător, pînă și pentru mama Ciacona.

— Dar să mergem înăuntru, pînă nu începe ploaia, hotărî consilierul Madriga, observînd că mare parte dintre însoțitorii prințesei descălecaseră și priveau îngrijorați spre cerul ce căpătase nuanțe plumburii.

— Desigur, desigur, poftiți! îi invită mama Ciacona cu un gest larg.

— Mama Ciacona, ai grijă ca soldații Alteței Sale să fie bine cazați. Apoi arată-i doamnei – și indică spre singura femeie din alai – camera unde va înnopta prințesa.

În Sala Jilțului, prințesa fu invitată să ia loc în capul mesei, exact în locul din care îi întîmpinase Madriga pe Jaer și Moiyra în urmă cu numai cîteva zile.

— Propun să-i așteptăm și pe ceilalți consilieri, Alteța Voastră. Poate știți, la noi a început sezonul recoltei și sînt împrăștiați care încotro. Am înțeles că au fost deja anunțați și sînt sigur că nu va dura prea mult pînă ajung, se scuză stăpînul casei.

— Nu trebuie să vă grăbiți, răspunse Mizurro, care fusese informată despre cît de mult țineau la etichetă cei din Yassou.

Atît de mult, încît nici o întîlnire cu oficiali de rang superior, sosiți cu însărcinare de serviciu, indiferent de momentul în care soseau, nu putea avea loc fără prezența tuturor celor doisprezece consilieri Yass.

— Nu am ajuns aici cu o însărcinare oficială ci, după cum v-am spus, navigatorii mei mi-au recomandat să facem popas la dumneavoastră, pentru a evita să fim prinși pe apă de furtuna ce se anunță. Așa că, deși doream să ajung cît mai

repede la Catedrală, sînt nevoită să apelez la ospitalitatea dumneavoastră.

— Ceea ce ne face o mare cinste, spuse repede unul dintre consilieri. Ne-am bucura ca astfel de vizite să fie cît mai dese.

— Chiar dacă asta înseamnă că veți fi doar în trecere, spre dragii noștri vecini! se auzi un glas venind dinspre intrarea în sală.

Aceasta aparținea celui mai tînăr consilier Yass, Ermetin-Kneber Gemellus, a cărui impetuozitate era prea bine cunoscută în Satrapia Yassou. Și dacă nu în toate situațiile această trăsătură îi fusese criticată, de această dată ceilalți consilieri ar fi preferat să nu și-o manifeste.

Consilierul Madriga sperase din tot sufletul că tînărul va întîrzia foarte mult, sau, măcar, că se va abține de la a face comentarii nepotrivite. Dar acesta sosise și nu părea că are de gînd să-i scutească de probleme. Care puteau fi destul de mari, realiză Madriga, privind chipul ușor încruntat al prințesei îndreptîndu-se către nou-venitul.

— Ăăă, stimată prințesă Mizurro, dați-mi voie să vi-l prezint pe cel de-al doisprezecelea consilier Yass, Ermetin-Kneber Gemellus.

— Sînt onorat să mă aflu în preajma Alteței Voastre, spuse tînărul, făcînd o reverență. De asemenea, vă rog să îmi scuzați întîrzierea, adăugă privindu-l pe sub sprîncene pe șeful consilierilor Yass. Colegii mei au uitat, probabil din pricina emoției pricinuite de prezența Alteței Voastre, să mă anunțe din timp de această onorantă vizită, continuă el.

Vorbăria tînărului nu părea să fie pe placul prințesei, care găsi de cuviință să-i răspundă la salut doar printr-o ușoară înclinare a capului.

Bine că nu a luat în seamă ironia cu satrapia vecină, gîndea Madriga, urmărind tensionat cum surorile soției sale umpleau masa cu platouri aburinde, frumos mirositoare.

— Scuzați, vă rog, lipsa unor bucate mai alese, o auzi pe mama Ciacona spunîndu-i prințesei, în timp ce îi așeza dinainte o porție apetisantă de pește la cuptor înăbușit în vin.

— Vă mulțumesc, mama Ciacona, răspunse fiica împăratului, cu o simplitate și o naturalețe care-o măguli într-atît pe stăpîna Casei Madriga, încît îi fu rușine că dorise mai devreme ca Mizurro să cadă de pe cal.

Și a ținut minte și cum mă cheamă… Sîngele apă nu se face! își spuse femeia, dar alungă acest gînd cît putu de repede.

Simțindu-se ca și cum tocmai fusese surprinsă făcînd un lucru interzis, mama Ciacona decise să se concentreze cît putea de mult asupra servitului mesei. Nu era timpul pentru poveștile auzite în copilărie.

— Dacă doriți să mai condimentați mîncarea, mama Ciacona nu se supără! îl auzi pe consilierul Ermetin-Kneber Gemellus adresîndu-se prințesei.

— Nu doresc acest lucru, îi răspunse Mizurro, oprindu-se din mestecat. Mama Ciacona, peștele este absolut delicios! Deși sînt sigură că nu am mai mîncat niciodată ceva atît de bun, gustul mîncării mi se pare, nu știu de ce, cumva familiar.

— Dar în nici o altă satrapie nu se mănîncă la fel de bine ca la noi! o contrazise tînărul consilier. Asta înseamnă că ați mai fost pe-aici. Poate cînd erați mai mică?

— Nu. Mi-aș fi amintit.

— Sînteți sigură?

— Mi-ar fi povestit tata, răspunse prințesa, curioasă de ce vrea tînărul să-i atragă atenția.

Probabil că ceilalți colegi ai săi din Consiliul Yass sînt furioși pe el în cel mai mare grad. Or să-i tragă o ceartă zdravănă după ce plec, își spuse, concentrîndu-se asupra mîncării.

— Ei, Ermetin, lasă-ne să terminăm de mîncat și apoi vom discuta!

— Desigur, desigur. Dar să nu uităm că cea mai bună garnitură, la o masă bună, este o conversație pe măsură. Corect?

— Așa este, interveni un alt comesean, puțin contrariat de atitudinea bățoasă a consilierului Madriga.

Aveau o prințesă la masa lor, în satrapia lor! Ei și? Asta nu însemna că trebuie să stea toți drepți în fața ei! Mai ales că se oprise aici doar pentru a se adăposti de ploaie! Aproape o jignire, după părerea lui. Într-adevăr, Ermetin, ca de obicei, are tendința să sară calul, dar parcă prea îl ține Madriga din scurt. Pînă la urmă, indiferent de vîrsta pe care o are, el are drept de vot în Consiliul Yass!

— După cum spuneam, prințesă, își reluă ideea tînărul vorbăreț, este posibil ca vreunul dintre bucătarii dumneavoastră de la palat să fi trecut prin satrapia noastră și să fi aflat cîteva rețete de aici.

— Chiar așa? îi răspunse amuzată prințesa, știind prea bine cît de impenetrabili erau cei din Yassou cînd venea vorba de schimburi interculturale. Nu am auzit pînă acum de vreun bucătar din Yassou la Satrapia Palatului, sau în orice altă satrapie, ca să fiu sinceră, dar am să întreb. Vă asigur că îmi doresc să mai mănînc așa bine și în viitor!

— Se poate să aveți dreptate, prințesă, se grăbi să răspundă consilierul Madriga, îngrijorat de reacția unora dintre consilierii săi, în eventualitatea în care discuția avea să evolueze tot mai mult în direcția spre care se îndrepta. Dar aș vrea să știți că, deși ne menținem cu strictețe poziția cu privire la păstrarea intactă a specificului locului în care trăim, în prezent ne-am lărgit aria de colaborare cu celelalte satrapii.

— Așa este, nimeni nu poate nega asta, se auziră mai multe voci.

— Și chiar ne găsim în postura să vă putem da un exemplu concret, continuă Ermetin-Kneber

Gemellus cu însuflețire. Asta dacă nu vă deranjează să continuăm conversația în timp ce…

— Chiar te rog să continui. Am terminat, mulțumesc mult, mama Ciacona! spuse prințesa, privind-o contrariată pe soția consilierului Madriga, care încremenise, aproape lipită de spatele ei, în așteptarea exemplului dat de cel mai tînăr dintre consilieri.

— Ăăă, da, cu plăcere, scumpă prințesă! Mă scuzați, îmi era capul în altă parte, simți gazda nevoia să adauge în timp ce-i lua farfuria goală din față.

— Așadar, ca să vedeți că nu sîntem chiar atît de retrași cum ni s-a dus vestea, aflați că, exact în acest moment, în casa consilierului Madriga sînt găzduiți doi funcționari de la cancelaria Ilustrului Vostru Tată. Poate chiar îi cunoașteți! adăugă acesta triumfător.

— Ce ar fi să-i invităm să ni se alăture? spuse un alt consilier, privind-o uimit pe mama Ciacona, care fusese cît pe-aci să-i scape farfuria în poală. Desigur, dacă rangul le-o permite, adăugă repede, conștient că făcuse o gafă, imediat ce surprinse privirea plină de reproșuri a consilierului Madriga.

— Nu m-ar deranja, îi aprobă prințesa. Totuși, gazdele noastre au ultimul cuvînt de spus în această decizie. Dar, înainte, spuneți-mi despre cine e vorba. Nu știam ca împăratul să fi trimis reprezentanți aici, de curînd…

— Ha, interveni unul dintre consilieri, din cîte am înțeles, nu au poposit la noi cu treburi în slujba împăratului. Nici pe departe!

— Deși abia așteptăm să colaborăm cu Viktor și în calitatea sa oficială, adăugă Madriga repede.

— Atunci, care este motivul prezenței lor la dumneavoastră în satrapie?

— Plictiseala, spuse Ermetin-Kneber Gemellus cu satisfacție. Nu au mai rezistat în Satrapia Catedralei, așa că s-au grăbit să treacă granița la

noi. Și se pare că se distrează de minune aici. Abia așteptăm să-i întîlnim și noi!

— Ca să fiu sincer, consiliere Ermetin, nici la noi nu prea le-a priit șederea, decise consilierul Madriga să nu mai amîne clarificare subiectului.

— Ce te face să spui asta? săriră cîțiva comeseni ca arși. Invită-i aici să ne spună cu gura lor!

— Dragi colegi, lăsați gazda să vorbească. Pînă la urmă, consilierul Madriga este cel mai îndreptățit să ne povestească despre oaspeții săi. Noi încă nu am făcut cunoștință cu Victor și Mara Les, îi explică apoi prințesei, consilierul Ermetin-Kneber Gemellus. Nu am avut cînd, ocupați fiind cu recoltarea. Dar sperăm ca zilele astea, poate chiar mîine, să ne găsim timp să organizăm o recepție, poate un spectacol, prin care să le urăm „bun-venit!”, continuă el, privindu-l pe Madriga pe sub sprîncenele lungi.

— După cum distinșii mei colegi în Consiliul Yass știu, Casa Madriga a oferit oaspeților noștri, aflați la noi în voiaj de nuntă, un spectacol acum două nopți. Și intenționam să mai organizăm unul imediat ce terminam recoltatul. Din păcate, în prezent, aceste planuri nu mai pot fi puse în aplicare…

— De ce? întrebă intrigat Ermetin-Kneber Gemellus. Nu le-a plăcut spectacolul despre care vorbeai?

— Nu asta e problema. După cum mi-au și spus, reprezentația i-a impresionat peste măsură. Au dansat, au băut și au mîncat toată noaptea. S-au distrat de minune și se pare că tocmai asta a creat și problema… Viktor a cam exagerat cu vinul și a doua zi s-a resimțit destul de dur. Au fost nevoiți să întrerupă o vizită la mlaștinile cu alge.

— Să nu spui că nici acum nu și-a revenit din mahmureală! exclamă voios unul din comeseni. Dar cît i-ați dat să bea?

— Nu mi s-a părut că a băut prea mult, dar probabil că are o constituție mai sensibilă.

— Sensibil, sensibil, dar nu s-a putut abține, nu? rîseră cîțiva consilieri.

— Normal. Prințesă, se îndreptă Ermetin-Kneber Gemellus spre Mizurro, nu doriți să gustați și dumneavoastră din faimosul nostru vin? Poate chiar din cel care îl ține la pat pe Viktor?

— Chiar voiam să vă rog să-mi serviți și mie un pocal, recunoscu prințesa. Am auzit numai lucruri bune despre vinurile făcute în satrapia dumneavoastră.

— Totuși mi se pare că Viktor a reacționat prea rău. Ați chemat vreun vraci să-l examineze, consiliere Madriga? insistă Ermetin-Kneber Gemellus să afle detalii despre starea musafirilor.

— Poftim? Nu am fost atent! ceru clarificări consilierul Madriga.

Fusese ocupat să-i dea instrucțiuni mamei Ciacona despre vinul pe care urmau să-l servească prințesei.

— Am întrebat ce spune vraciul despre…

— Nu am chemat nici unul! Viktor nici nu a vrut să audă de așa ceva.

— Totuși, poate ar trebui să insiști. Să stea de două zile la pat…

— Aaa, nu cred să mai fie la pat.

Consilierii se priviră consternați. Poate că Madriga e băut, la rîndul său? Cum își permite, de față cu prințesa?

— Nu m-ați lăsat să termin, le răspunse acesta figurilor uimite din jurul său. Azi-dimineață, Mara m-a rugat să le acord permisiunea să ne părăsească. Viktor nu era, în continuare, în cea mai bună formă a sa, dar insista să consume vin, în cantități nerecomandate condiției sale. Sărmana femeie s-a gîndit că numai plecînd va putea înlătura ispita. Ați înțeles?

Terminîndu-și explicația, Madriga se înclină în direcția lui Mizurro.

— Îmi cer scuze, prințesă, că a trebuit să fiu atît de explicit! Oricum, sînt sigur că cei doi vor fi

bine, odată ajunși acasă.

Consilierii se priveau unii pe alții neștiind ce să mai spună ca să dreagă situația. *Oare ce i-o fi trebuit lui Ermetin să aducă vorba despre cei doi? Cine știe ce impresie și-o face prințesa despre ei acum? Și Madriga de ce nu i-a informat despre ce se petrecea la el în casă?*

— Să înțeleg că băutura dumneavoastră creează dependență? încercă Mizurro să treacă peste momentul penibil.

— La cît e de bun! îi ținu isonul mama Ciacona, turnîndu-i în pocal o licoare aurie, cu un buchet bine dezvoltat, în care aroma de miere se împletea cu cea a unor flori de copaci fructiferi, pe care Mizurro nu-i putu identifica pe loc. Gustați și n-o să mai puteți trăi fără el!

— Cine știe, poată reușim să mărim volumul tranzacțiilor de vin cu Satrapia Palatului, spuse și Ermetin-Kneber Gemellus, înainte să ia prima înghițitură din pocalul său. În numele tuturor consilierilor Yass, dați-mi voie să vă spun, încă o dată, *Bine ați venit, prințesă!*

Toți închinară în cinstea ei.

47

Tîrziu în noapte, Mizurro se pregătea de culcare, în cea mai bună dintre camerele casei Madriga.

Probabil că aici dorm consilierul Madriga și soția sa, gîndea, urmărind degetele îndemînatice ale servitoarei și prietenei sale personale, Cuna Ragarzi, pe nasturii de la rochia ce amenința s-o sufoce după masa copioasă de mai devreme.

Odată eliberată, se lăsă să alunece pe scaunul din fața măsuței de toaletă a mamei Ciacona, și abia atunci simți toată oboseala adunată de cînd părăsise palatul tatălui său.

— Prințesă Mizurro, vă deranjează dacă mai aprind o lumînare? o auzi pe Cuna.

— Aprinde cîte ai nevoie. La ce zi am avut, nu ai nici o șansă să mă faci să-mi pierd somnul.

Mmmm, ce bine e, murmură ea în timp ce servitoarea îi masa tîmplele cu un ulei parfumat.

— Chiar așa de rău a fost? Sunteți tare încordată! adăugă Cuna, coborîndu-și degetele, cu mișcări ferme, dar delicate, spre umerii tensionați ai prințesei.

— Nu aș putea spune decît că nu a fost cum mă așteptam! Consilierii și-au dat toată silința. Au fost curtenitori și au încercat să se abțină de la orice aluzii nepotrivite. În mare parte a fost meritul șefului lor, consilierul Madriga. L-ai văzut, cel care ne-a însoțit din port pînă aici.

— Da. O persoană foarte sobră, după părerea mea. Nu știu cum de-o suportă pe nevastă-sa…

— De ce? întrebă Mizurro amuzată.

— Nu ați observat cît de mult poate să vorbească femeia aia? M-a zăpăcit complet în cele cîteva minute cît mi-a arătat camera. Dar recunosc, sincer, n-am văzut în viața mea un om să se miște cu atîta repeziciune. Eram în bucătărie cînd a aranjat singură cele zece platouri cu pește pentru masa voastră. Le-a terminat înainte să se întoarcă femeile care vă serveau antreurile. Dacă n-aș fi fost de față și doar mi s-ar fi povestit, n-aș fi crezut!

— Păi, nu știi cum se zice? Extremele se atrag! O fi valabil și în cazul lor. Mie mi s-a părut că se înțeleg foarte bine.

— Pot să vă desfac părul? Haideți, stați dreaptă, că nu durează mult, și apoi vă las să vă odihniți!

Oftînd, Mizurro se îndreptă în scaun, gata să termine și ultima etapă a pregătirilor de dinainte de culcare. Își aplecă fruntea, pentru o ajuta pe Cuna să-i desfacă mai ușor agrafele de la ceafă. Din plictiseală, deschise sertarul de sub măsuța de toaletă și începu să cotrobăie prin mărunțișurile aruncate de-a valma acolo. Îi atraseră atenția cîteva agrafe și panglici interesante, o cremă foarte frumos mirositoare, precum și un pieptene din os, încrustat cu pietre prețioase.

— Nu vă mai mișcați, vă rog! Dacă o să vă treziți înțepată, să nu dați vina pe mine!

— Cuna, stai un pic, răspunse prințesa încet, privind absorbită o oglindă ovală, cu o ramă din argint vechi, ce sclipi stins cînd o ridică la nivelul ochilor. Uită-te și tu! Spune-mi cu ce seamănă! adăugă Mizurro, cu uimire în glas.

— Cu oglinda Alteței Voastre, răspunse camerista fără nici o emoție.

— Cu singurul obiect pe care îl am de la mama mea, vrei să zici. Uită-te, pînă și încrustațiile de pe spate sînt identice! Sau mi se pare mie?

Camerista privi cu atenție irisul creionat cu bucăți de ametist pe spatele oglinzii și dădu din cap.

— Chiar și mînerul este identic! Uitați-vă, dacă priviți oblic, are și defectul acela din mijloc, adăugă fata și i-o întinse prințesei, pentru confirmare.

Mizurro se apropie de lumînare, ținînd oglinda cu suprafața reflectorizantă pieziș, pentru a verifica spusele servitoarei sale.

Însă nu-și duse gestul pînă la capăt, acaparată de ceea ce zări în oglindă. Scoase un țipăt ușor și-și întoarse chipul spre camerista curioasă.

— Ce-i?

— Uită-te în ochii mei și spune-mi…

— Și mie mi se pare. Și-au schimbat culoarea.

— Ești sigură? Fă mai multă lumină!

După alte trei lumînări aprinse și dispuse astfel încît să lumineze cît mai bine figura prințesei și o cercetare amănunțită a chipului acesteia, în oglinda mare, cea așezată pe peretele din fața măsuței de toaletă, cele două fete căzură de acord: negrul adînc al ochilor lui Mizurro se transformase într-o nuanță de un violet intens. Modificarea culorii era abia perceptibilă, însă nu era nici o îndoială că avusese loc.

— Spune ceva, Cuna! Ce părere ai? o rugă Mizurro cu voce joasă. Azi-dimineață nu aveau

aceeași culoare, nu?

— Nu. Atunci erau negri! Sînt sigură că aș fi observat orice schimbare.

— Și atunci? Ce crezi de coincidența asta? Să mă privesc într-o oglindă identică cu cea a mamei și să mi se schimbe culoarea ochilor!

— Nu cred că are nici o legătură una cu alta. Oricum, propun să așteptăm dimineața, să vedem și la lumina soarelui.

— Ai dreptate. Poate oglinda asta arată culorile deformat, cine știe?

— Ei, vedeți? Haideți mai bine să termin de pieptănat. Și așa nu aveți prea mult timp de odihnă.

— Ai dreptate. Dar dacă și mîine am aceeași culoare? Ce-ai să spui?

— Că sînteți fata mamei Alteței Voastre, ce altceva? rîse camerista.

— Știi ceva, îmi vine să o trezesc pe mama Ciacona să-mi spună de unde are oglinda, continuă prințesa însuflețită. Nu-mi vine să cred că sînt posibile două coincidențe care au legătură cu mama. Dacă îmi amintesc eu bine, parcă unul din consilieri a spus ceva cum că eu aș fi trecut pe aici în copilărie. Știu că mi s-a părut cam ciudată graba consilierului Madriga de a schimba subiectul.

— Serios? o încurajă Cuna să continue.

— Mda, eu le spusesem că mîncarea mi se pare cunoscută, iar unul dintre ei, Ermetin nu-știu-cum, mi-a explicat că un asemenea gust nu poți găsi în nici o altă satrapie. Și după aia m-a întrebat dacă nu cumva am mai fost aici, pe cînd eram mică. Chiar a insistat că poate nu-mi amintesc… În orice caz, consilierul Madriga a încercat să-l facă să schimbe subiectul, dar nu a reușit. Știi, consilierul acesta, Ermetin, e cel mai vorbăreț bărbat din cîți am cunoscut pînă acum. Cred că o să-și ia o mare ceartă după masa din seara asta, de la ceilalți. Și nu doar că vorbește mult, dar spune și ce n-ar trebui.

— Cum așa?

— Păi, l-a pus într-o poziție ingrată pe consilierul Madriga cînd a adus în discuție prezența unor funcționari din Satrapia Palatului în casa lui.

— Ce funcționari?

— Doi tineri abia căsătoriți, aflați în voiaj de plăcere. Nici n-au venit bine, că au și plecat, iar consilierul Madriga nu a apucat să-și informeze colegii despre asta. Știi, în satrapia asta se pune mare caz pe orice intrare de persoane străine. Cred că Madriga o să aibă multe explicații de dat la următoarea convocare a Consiliului Yass.

— Păi, cred și eu! Și ce ați mai aflat despre tinerii căsătoriți? Mi se pare ciudat…

— Și mie, fii convinsă. O să mă interesez despre cine e vorba imediat ce ajungem acasă. Cunoști vreun Viktor sau Mara Les care să lucreze la palat? Oricum, nici explicațiile consilierului Madriga nu mi s-au părut prea coerente. Auzi, se pare că la petrecerea dată în cinstea lor, bărbatul ar fi băut peste măsură, iar a doua zi s-a simțit rău. Iar astăzi dimineață, nevastă-sa l-a convins să meargă acasă, nemulțumită că acesta, în pofida condiției sale, nu se mai dezlipea de ulcioarele de vin.

— Da, nici mie nu-mi vine să cred o iotă! răspunse Cuna.

Brusc, prințesa strigă ascuțit și-și scutură capul.

— Au! M-ai înțepat. Și nici nu mă mișcasem.

— Scuzați-mă, prințesă! Probabil că și pe mine m-a ajuns oboseala, își ceru iertare camerista, încercînd să-și oprească tremurul mîinilor. Mai am puțin și termin.

Afară primul fulger brăzdă întunericul. Aproape imediat se auzi tunetul și ploaia torențială începu să răpăie la fereastra camerei în care se pregăteau de culcare o prințesă și camerista ei.

48

— Ce facem cu ei? Consilierul Madriga își privea nevasta cu cearcănele întinse pe jumătate de

față.

— Păi ce să facem? Aflăm cine sînt și ce caută la noi și…

Vocea mamei Ciacona suna înăbușit în întunericul înghețat din pivnița pustie.

— Exact la asta mă refeream și eu. Dacă nu sînt cine credem noi? Sau dacă sînt? Cu prințesa pe capul nostru și după ce am mințit Consiliul?

— Hai, mai întîi, să aflăm pe cine am primit în casă. Ne hotărîm după aceea ce urmează. Nu-ți face griji pentru prințesă. O să plece exact așa cum a venit. Cît despre Consiliu, i-am instruit pe toți din casă ce să zică. Pînă și Ariosso mi-a promis că nu scoate un sunet. Știi, l-am prins cînd le dădea străinilor să guste din vinul lui frate-său și l-am amenințat că ți-l spun dacă nu-și ține gura. Cred că nici bătut nu o să recunoască vreodată că avem în pivniță doi ostateci!

— Ha! Așa te vreau. Dacă ne grăbim, poate apuc să trag și-un pui de somn.

— Nu cred c-o să avem probleme să scoatem adevărul de la ei. Au băut somegh în fața mea, mai spuse femeia înainte să intre în cercul de lumină.

Consilierul o urmă degajat în încăperea unde Jaer dormea cu capul în poala Moiyrei. Fata, care moțăia și ea, deveni alertă imediat ce-i zări.

— Halal găzduire, mama Ciacona. Sînt indig…

— O noapte bună, doamnă! i-o tăie scurt consilierul. Ai punctat bine! Ce-ar fi să ne spuneți cine sînteți cu adevărat, înainte să ne criticați ospitalitatea. Pe care v-am oferit-o cu bună credință, de cum ne-ați călcat pragul satrapiei. Viktor, prietene, trezește-te. Am auzit că ți-a intrat la inimă vinul nostru. Nu vrei să te mai desparți de el, așa-i?

— Dacă știam că ne veți trata așa, mă lipseam de bună voie de el, răspunse taxidermistul somnoros. Halal să vă fie! Am să mă plîng împăratului și chiar lui Mizurro. Să vezi atunci ce-o să pățiți!

— Prințesa doarme bine-mersi deasupra voastră, chiar acum. Și nu pare că ar avea de gînd să mă pedepsească pentru purtarea mea față de voi!

— Asta pentru că nu știe cum te-ai purtat cu campionul ei! Stai să afle! mai strigă taxidermistul, înainte să fie dărîmat de pe scaun de ghiontul administrat de Moiyra.

Căzătura îl aduse însă urgent la realitate. Încremeni, culcat la podea, cu scaunul greu strivindu-i una din gambe.

— Ei, ce-ai amuțit așa? Viktor, rău ți-ai mai supărat nevasta! Așa ceva nu se face niciodată, ți-o spune un om care a fost însurat mai mult timp decît tine! Dacă vrei să ai o căsnicie fericită este obligatoriu să nu-ți necăjești niciodată consoarta. Altfel ajungi pe sub mese, rănit nu doar în orgoliu, rîse consilierul Madriga, așezînd scaunul la loc.

— Hai să te ajut! și-l ridică de-un braț, de parcă era un copil.

— Mara, nu-i frumos să te porți așa! strigă mama Ciacona, amuzată și ea. Dacă de-acum îți zvîrli bărbatul pe sub mese, ce-ai să faci mai tîrziu ca să-l pedepsești?

— Acolo e locul unui bețivan care spune numai prostii! Auzi la el, se visează campionul prințesei. Ne-ați dat un vin foarte tare, dacă a ajuns în halul acesta după numai cîteva înghițituri, spuse fata tăios, privindu-l pe taxidermist cu o expresie de scîrbă.

— Iubi, scuză-mă. Nu mai pun gura pe băutură în viața mea! Dar ai văzut cu ochii tăi, m-a obligat gazda!

— Ei, nu zău! Și vinul de ți l-a adus Ariosso mai tîrziu? șuieră aceasta.

— Scumpă doamnă, ce-ar fi să vă rezolvați problemele matrimoniale în particular! interveni consilierul Madriga. După cum ați fost informați mai devreme de draga mea nevastă, am luat măsura izolării voastre întrucît avem suspiciuni că nu sînteți cine vă recomandați. Pentru a stabili,

fără putință de tăgadă, ce hram purtați, v-am rugat să beți din „vinul adevărului”.

— Am băut. Întreabă-ne odată și lasă-ne să ne vedem de drum! Îți promit că nu mai călcăm în satrapia asta cîte zile vom avea, îi răspunse Moiyra cu vehemență, conștientă că avea mari șanse să-l înfurie, încălcînd, în mod intenționat, uzanțele de adresare în Yassou.

Pe asta și miza, o reacție violentă din partea consilierului Madriga fiind prima etapă din planul de evadare pus la punct cu Jaer. Nu era sigură dacă vor reuși, dar măcar trebuia să încerce.

— Fata îți face o propunere care ar trebui să te mulțumească!

Toți patru se întoarseră surprinși către locul de unde se auzise vocea.

— Tristan! nu-și putu reține taxidermistul un strigăt de bucurie.

— Cum ai ajuns aici? se răsti consilierul Madriga.

— Fac parte din suita prințesei Mizurro.

— Vă cunoașteți? arătă mama Ciacona spre taxidermist, încă neînțelegînd prea bine ce se întîmplă.

Tristan zîmbea degajat. Nu se apropiase, totuși, prea mult de centru încăperii, unde se aflau cei patru.

— Desigur, doar eu l-am echipat înainte să plece de la palat, pentru a-l captura pe Vasari.

— Bine, bine! Aflam asta și fără să ne spui tu, îl întrerupse consilierul.

— Ne-au pus să bem din vinul lui Vasari, îi explică taxidermistul înviorat nou-venitului.

Tînărul serv își încrucișă brațele și se încruntă.

— Am venit să vă avertizez asupra greșelii pe care sînteți pe cale s-o comiteți, i se adresă el consilierului. Cel pe care îl țineți captiv aici este Jaer Verron, de profesie taxidermist, în prezent campion al prințesei Mizurro, în întrecerea cu frații ei pentru capturarea unui anume Vasari.

— Artist-taxidermist, ținu să precizeze Jaer Verron, cu ochii strălucindu-i de mîndrie.

— Mă rog, acum contează mai puțin profesia. Ceea ce vreau să spun, consiliere Madriga, este că faci o mare greșeală! Nu doar că încalci flagrant regulile satrapiei, ci riști și să înrăutățești relațiile cu împăratul. Te înșeli dacă ai impresia că Mizurro nu va afla ce i s-a întîmplat reprezentantului său. Este suficient să investigheze situația celor doi vizitatori pe care ai recunoscut că i-ai avut! Și, ce-i mai grav, crezi că împăratul nu se va întreba de ce l-ai eliminat pe cel care-l căuta pe Vasari? Chiar vrei să riști să-i ridici suspiciuni în această problemă?

— Nu am știut pînă în seara aceasta cine este cel care s-a recomandat cu numele de Viktor. Dacă-i așa, nu am nici o problemă cu el, se dădu bătut consilierul. Este liber să plece oricînd, cu condiția să nu pomenească niciodată despre ce s-a întîmplat aici și nici să nu se mai întoarcă vreodată în această satrapie. Te asigur, pe ce vrei tu, că acel Vasari pe care-l cauți tu, nu se află în satrapia noastră!

— Ai bea din vinului lui ca să-mi dovedești că nu minți? îi strigă taxidermistul batjocoritor.

— Jaer, nu e cazul să glumești! Acum, consiliere, să înțeleg că ai ceva cu fata care-l însoțește?

— Da!

— Dar nu are nici o vină. Ea a acceptat să mă însoțească tocmai pentru a mă proteja de situații precum cea în care mă aflu acum! strigă taxidermistul.

— Jaer, lasă consilierul să spună ce suspiciuni are despre mine! îl mustră Moiyra.

— Păi atunci, dragă doamnă, să ți le spun! tună consilierul Madriga. Recunoști că ești pădurarul-șef al Satrapiei Catedralei și că ai venit aici pentru a afla cum să naturalizați la voi algele noastre?

— De unde pînă unde ți-a venit o asemenea idee? Mara vine, într-adevăr, din Satrapia Catedralei, dar ca și protector al lui Jaer, în nici un caz pentru ce-o acuzați voi! spuse Tristan cu fermitate.

— Lasă fata să răspundă, Tristan, se auzi vocea acum amenințătoare a nevestei consilierului. Ai grijă să spui numai adevărul, draga mea! Mi-ar părea rău să minți în continuare!

Ceva în vocea femeii îl făcu pe Jaer să se înfioare:

— Parcă ți-ar păsa vreun pic de Moiyra, ăăă, Mara, încercă el să-i ofere puțin timp fetei. Ești cea mai prefăcută femeie, mama Ciacona. Nu-mi vine să cred cum ne-ai dus de nas!

— Uite cine vorbește. Oricum, gata, s-a terminat cu minciuna! Dacă nu spui adevărul, o să mori.

— Ia termină cu vorba, femeie, își certă consilierul Madriga nevasta. Moiyra, Mara sau cum ți-o zice, răspunde-mi la întrebare: Ești pădurarul-șef al Satrapiei Catedralei? A, și ai grijă că vinul adevărului care îți curge acum în sînge, îți va face inima să se oprească dacă minți.

Un fior de gheață trecu prin trupul taxidermistului la auzul acestor cuvinte. Tristan, și el, era mai palid ca de obicei, dar reuși să zîmbească spre Moiyra.

— Mă numesc Sufy Moiyra și sînt bibliotecară la Catedrala Seidun. Îl însoțesc pe campionul prințesei Mizurro în misiunea lui de căutare a liderului PonCim, Vasari! Nu mă aflu în Satrapia Yassou pentru a fura secretele cultivării algelor dulci, ci pentru a afla mai multe date despre liderul rebelilor PonCim. Asta e, sînteți mulțumiți? Ne lăsați să plecăm? continuă fata liniștită.

În cameră se lăsase tăcerea. Consilierul Madriga își freca mustața nemulțumit, aruncînd priviri nevestei sale, în timp ce Tristan și Jaer o fixau pe Moiyra încremeniți.

— Ei, mai vrei alte lămuriri? își recăpătă glasul Tristan, după ce se asigură că inima fetei nu avea de gînd să i se oprească.

— Trebuie să mă consult cu consilierii…

— Trebuie să-i lași să plece imediat, îl întrerupse Tristan, sec. În ceea ce-i privește pe consilierii Yass, nici nu ar fi bine să afle mai multe despre această afacere. Ca să nu mai spun de Mizurro! Uite, îi voi însoți personal pînă la ieșirea din satrapie și nu ai să mai auzi de ei vreodată! E bine așa?

— Și pe unde vreți să ieșiți? își dădu seama, prima, nevasta consilierului, că meciul e pierdut în ceea ce-i privește. Cel puțin pentru moment.

— Prin port, pe unde altfel? răspunse Tristan, ceva mai relaxat, dar privind-o, în continuare, cu mare atenție pe Moiyra.

După o clipă de tăcere, consilierul Madriga spuse hotărît:

— Nu e bine! Riscați să fiți văzuți, ca să nu iau în calcul și furtuna de afară. Ai vreo plută bună pregătită pentru ei, Tristan?

— Nu încă, dar sper să găsesc!

— Uite la ce m-am gîndit, începu și mama Ciacona, în zidul ce ne desparte de Satrapia Steyi există un tunel, care vă poate scoate de partea cealaltă.

— Dar care nu a mai fost folosit de zeci de ani, dacă nu mă înșel, îi atrase Tristan atenția.

— Și despre asta știai? nu-și putu ascunde nemulțumirea consilierul Madriga.

Băiatul se mulțumi să ridice din umeri și să zîmbească nevinovat.

— Condu-ne, și vedem noi cum ne descurcăm! Nu e nevoie să le aduceți decît cei doi cai cu care au venit.

— Dar nu vor avea de mers nici o jumătate de zi! spuse mama Ciacona. Caii mai mult îi vor încurca. Poate nu știai, dar capătul tunelului duce

într-o zonă muntoasă, unde e imposibil să călărești.

— Mama Ciacona, vii cu cei doi cai, și cheia, la intrarea de lîngă hanul consilierului Ermetin. Noi o să te așteptăm acolo, o întrerupse bărbatul ei.

Fără alte completări, acesta o luă de mînă pe Moiyra și dispăru brusc din încăpere. Fu urmat imediat de soția sa.

Taxidermistul se apropie zăpăcit de prietenul său.

— Ce…

— Jaer, ascultă-mă bine. Nu vă voi putea însoți mai departe. Nu aș reuși să mă întorc la timp, căci Mizurro intenționează să plece dis-de-dimineață. În condițiile date, cel mai bun lucru pe care îl pot face e să păzesc intrarea în tunel, în caz că se răzgîndește Madriga și trimite pe cineva după voi.

— Și noi, ce facem dincolo?

— Măcar să reușiți să traversați tunelul! Sînt foarte îngrijorat că nu veți reuși să ieșiți din el. Ar trebui să aibă o poartă, exact ca aceea din partea asta, dar cine știe dacă nu a fost blocată! Din cauza asta, te rog să vă grăbiți cît puteți de mult. Trebuie să faceți un drum care durează, în mod normal, patru ore, în cel mult trei. Așa, dacă nu puteți deschide ușa, aveți timp să mă găsiți la întoarcere. Sper, din suflet, să nu fie cazul…

Jaer Verron îl asculta, incapabil să scoată un sunet.

— Veți ajunge într-o zonă pustie a Satrapiei Steyi, ceea ce-i foarte bine. Odată ce ieșiți din tunel, îndepărtați-vă cît puteți de repede de zid. Mergeți spre răsărit fără oprire, în linie dreaptă. La o distanță de vreo două zile de mers, ar trebui să ajungeți la malul unui pîrîu. Urcați spre izvoare, și-o să dați peste o așezare de tăietori de pietre, chiar pe malul lui. Spuneți că vreți să vorbiți cu Ontay Hando. El se ocupă cu stabilirea de relații comerciale cu celelalte satrapii. Este și membru al

Rezistenței, în caz că te întrebi de unde ne cunoaștem.

Taxidermistul înclină din cap a înțelegere.

— Cînd ajungeți în fața lui, spuneți-i că sînteți prieteni cu mine. O să aibă grijă de voi. Nu pomeniți, sub nici o formă, despre Satrapia Yassou. În orice caz, puteți spune, cu mai multă convingere ca aici, că sînteți în voiaj de nuntă.

— Da, sigur, o spui de parcă ar fi fost vina noastră!

— Știi ceva, Jaer, ce-ar fi să mă iei de braț și să-ți ții gura, termină Tristan instructajul și dispăru, împreună cu taxidermistul amețit de atîtea informații.

49

Iureșul produs de ultimele întîmplări în mintea taxidermistului, mai mult tîrît decît condus de Tristan pe străzile largi din Yassou, părea o nimica toată comparativ cu urgia ce cobora din cer. În întunericul înghețat, valuri de ploaie șiroiau de parcă cerul se transformase într-o mare cu fundul spart.

Cei doi înaintau, încovoiați, atenți să nu-i piardă urma consilierului Madriga. Acesta, braț la braț cu Moiyra, nu părea deloc deranjat de condițiile atmosferice. Nici fata nu părea prea dezorientată de înaintarea prin perdelele înghețate de apă, și doar cînd se opriră, Jaer observă că ea tremura din toate încheieturile.

Se aflau în poarta curții unei clădiri destul de bine luminate, pe care taxidermistul și însoțitoarea sa nu o văzuseră în timpul plimbării din zilele trecute. Cu greu o distinseră pe mama Ciacona, adăpostită sub un copac, alături de trei cai.

— Încălecați, mai avem de mers! îi îndemnă vocea aspră a consilierului, care se urca deja pe armăsarul său.

Fură ultimele cuvinte pe care le mai auziră o lungă bucată de vreme. Ropotul asurzitor al ploii

părea să fi absorbit toate celelalte sunete din lume și să le transfere în cadența sa halucinantă.

Taxidermistul, preocupat să nu alunece de pe spatele ud al lui Mayid, nu reușea să-și mai audă nici măcar sunetul expirației aburite. Începu să creadă că pînă și inima îi bătea în piept în aceeași cadență cu cea a ploii.

Aceasta deveni ceva mai înăbușită în momentul în care consilierul, cu mama Ciacona călărind în spatele său, îi conduse pe sub streșinile unuia dintre zidurile satrapiei. Se opriră în fața unei porți foarte înalte, pe care consilierul o deschise fără prea mult efort. Intrară rapid, fără să descalece.

— Am ajuns. Sîntem în depozitul străjerilor. De aici pornește tunelul ce vă va scoate din Satrapia Yassou. Nu a mai fost folosit de zeci de ani, așa că nu vă pot garanta că veți reuși să ajungeți dincolo, le spuse consilierul. Nu pot decît să vă ofer o cheie pentru poarta de ieșire, dar, iarăși, nu vă promit că aceasta se va și deschide.

— Nici nu sperau la mai mult, consiliere Madriga, îi răspunse Tristan. Spuneți-le, vă rog, ce traseu trebuie să urmeze, pentru a ieși într-un loc sigur.

— Cum adică?

Mai mult ghiciră decît auziră uimirea lui Jaer, care reușea cu greu să își oprească dinții din clănțănit.

— Mda, tunelul conduce spre mai multe ieșiri pe partea cealaltă, unele mai puțin recomandabile în cazul vostru. De aceea, ar fi bine să urmați de fiecare dată drumul care urcă, indiferent de direcția încotro se îndreaptă. Nu urmați nici brațele care coboară, nici pe cele par a continua pe o suprafață plană. Asta este tot ceea ce trebuie să țineți minte.

— Și cînd ieșim, cum ne vom ascunde de străjeri? fu rîndul Moiyrei să întrebe.

— Poarta pe care v-am indicat-o are avantajul că se află într-o zonă nepăzită. Deci nu aveți de cine vă feri din partea noastră.

— Cum adică nepăzită? întrebă cu gura încleștată taxidermistul.

— Uite-așa! Nu are rost să păzim respectiva zonă, deoarece este foarte greu accesibilă, atît din partea noastră, cît și a vecinilor. Și nu mă refer doar la condițiile geografice, ci, mai ales, la fauna din proximitate. La noi sînt șerpii konstrik, cei mai periculoși ucigași din tot imperiul, iar la vecini, veți găsi mistrеții și vulturii penați. A, la aceștia trebuie să fiți atenți, după ce ieșiți, uitasem, rînji consilierul cu o privire crudă.

— Bun, acum că știți tot ce aveți nevoie, ar fi bine să vă grăbiți. V-am pus în desagii de sub șei hainele cu care ați venit, merinde și cîte o ploscă pentru fiecare cu vin de alge, le spuse și mama Ciacona, în timp ce îi întindea Moiyrei o cheie grosolană și destul de grea.

— Așa ar trebui să faceți, continuă și consilierul. Și să uitați că ați fost vreodată aici, și la fel să faceți și cu orice gînd de vizită a Satrapiei Yassou care vă va mai trece vreodată prin minte!

— Fiți convins de asta, îi răspunse Moiyra. Tristan, rămîi cu bine! mai spuse fata și descălecă pentru a deschide ușa tunelului.

— Mi-ați dat cheia greșită, continuă privind cu atenție obiectul pe care tocmai îl primise. Mă așteptam…

— Nu dragă, te pripești, îl auzi pe consilier descălecînd, la rîndu-i. Cheia pe care ai primit-o este pentru ieșirea din partea cealaltă. Această ușă nu are nevoie să fie încuiată.

— Atunci de ce nu o pot deschide? se întoarse fata spre bărbatul care o privea rînjind cu brațele în șolduri, așezat la mică distanță de ea.

— Pentru că nu ești din Yassou, îi răspunse Tristan calm. Și chiar dacă te-ai fi născut aici, nu sînt sigur că ai fi reușit.

— Mda, chiar că știi multe despre noi, tinere, îl aprobă cu admirație consilierul Madriga. Dacă nu

te superi, doamnă, încalecă și lasă-mă să vă deschid calea!

Privindu-l cu suspiciune fățișă, fata eliberă cadrul ușii, apropiindu-se de Tristan. Erau atît de multe lucruri de vorbit, iar ea nu avea timp nici măcar să-i mulțumească pentru că o scosese din cea mai mare ananghie în care se aflase vreodată.

— Cum mai vorbim cu tine? îl întrebă încet, privind cum consilierul Madriga se opintea să deschidă ușa grea.

— Nu pot să-ți spun exact. Am vorbit cu Jaer despre ce trebuie să faceți odată ajunși dincolo. Veți rămîne acolo pînă reușesc să…

Ultimele cuvinte fură acoperite de scîrțîitul sinistru al balamalelor neunse de zeci de ani.

— Haideți odată, că nu o pot ține deschisă la infinit, le strigă consilierul, făcînd eforturi evidente să opună rezistență presiunii exercitate de arcurile ce asigurau închiderea ușii. La cîțiva metri de intrare, pe peretele din stînga, găsiți torțe și cremene. Cine știe ce-o să vedeți la lumina lor! Dac-o găsiți și pe Vasari, salutați-o din partea noastră, îi ironiză el.

— Voi aștepta aici pînă se luminează de ziuă. Aveți grijă! îl mai auziră pe Tristan, înainte ca ușa să se închidă, cu un zgomot înăbușit, în urma lor.

Speriați pînă și ei de întunericul greu ce se lăsase în jurul lor, cei doi cai refuzară să mai înainteze.

— Peretele din stînga, parcă așa a zis? își auzi taxidermistul vocea, stranie în liniștea de mormînt.

— Mă uit eu, nu te mișca, o auzi pe Moiyra șoptind, la fel de stingheră ca și el.

Și ea se simte ciudat, gîndi taxidermistul, strîngînd mai tare hățurile în mîini. Îi venea, în continuare, să tremure, deși simțea cum aerul uscat îi absorbea și cea mai mică urmă de umezeală de pe corp.

— Le-am găsit! o auzi pe Moiyra vorbind atît de încet, încît părea că se află la mare depărtare. Simți

ezitarea fetei înainte să scapere cremenea și înțelese că și ea gîndea același lucru.

Poate ar fi mai bine să vorbim în şoaptă şi să mergem în vîrful picioarelor. Altfel, cine ştie ce monştri riscăm să trezim în mormîntul acesta!

DUPĂ FURTUNĂ

KUWA HANDO *–…un biolog care a avut o contribuție importantă la realizarea primei enciclopedii complete a florei și faunei Imperiului Celor 52 de Satrapii. El a fost inițiatorul unei abordări inedite asupra…*

…Totuși, în pofida talentului său nativ, nu avea nici o șansă să-și dezvolte pasiunea pentru studiul naturii, dacă întîmplarea nu ar fi făcut ca pădurarul-șef al Satrapiei Catedralei să-l însoțească pe Jaer Verron în…

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziunea 92 – *Studii biografice. Genealogie. Heraldică. Drapele*;

Indice 929 – *Biografii și studii înrudite*

50

Mizurro se deșteptă din somn în jurul prînzului, mai obosită ca înainte să meargă la culcare. Nu i se întîmpla adeseori să aibă parte de astfel de treziri, căci iubea somnul. „L-ar fi mîncat cu linguriţa”, cum o mai certa, uneori, tatăl său, împăratul. Și, de ce să nu recunoaștem, prințesa chiar făcea parte din acea categorie rară de persoane cărora foarte puține lucruri, stări sau gînduri le pot răpi plăcerea de a dormi sănătos.

Totuși, noaptea trecută fusese excepția care confirma regula. Nici ea nu putea spune cu precizie ce fusese de vină: poate furtuna năprasnică ce zguduise obloanele toată noaptea, combinată cu oboseala călătoriei împreună cu o suită numeroasă și zgomotoasă, urmată de dineul în care fusese ținta tuturor privirilor, nu în totalitate sincere sau binevoitoare.

Cu ochii încă scăldați în imaginile tulburi ale visului ciudat, ce o sleise de puteri întreaga noapte, și pe care începea să-l uite cu repeziciune, prințesa strigă după Cuna Ragarzi, prietena și camerista ei, unica persoană ce reușea să o revigoreze, de fiecare dată cînd avea o noapte proastă.

— Cuna, pe unde umbli? se răsti, de această dată ceva mai tare, prințesa nedumerită că nu i se răspunde.

Cine știe, o pregăti micul dejun, își spuse fata și se întoarse cu fața spre fereastra cu obloanele încă lăsate. Deși ochii abia i se acomodau cu razele de lumină ce se strecurau printre bucățile de lemn, reuși să distingă obiectul care sclipea stins pe măsuța de toaletă din apropierea patului.

Oglinda mamei!

Amintirea descoperirilor din seara anterioară o invadă cu puterea unui pîrîu umflat de ploi. Se ridică din așternut dintr-o singură mișcare, grăbindu-se spre măsuța de toaletă, nerăbdătoare să le verifice adevărul la lumina zilei. Neobișnuită,

totuși, cu locul, călcă strîmb pe podeaua din lemn nefinisat, și se răsturnă la picioarele patului cît era de lungă.

Uff, Cuna, unde ești cînd am nevoie de tine? mormăi printre dinți, cuprinzîndu-și cu ambele brațe genunchiul lovit și legănîndu-se dintr-o parte într-alta, în gestul predestinat să aline durerea oricărui împiedicat.

Zăcu o vreme pe podea, urmărind concentrată orice sunet de pași alertați de zgomotul căzăturii sale și cînd înțelese că nu vine nimeni s-o ajute, se ridică chinuit și merse șchiopătînd către ferestrele mari ale încăperii.

Este aproape amiază, pe unde umblă fata asta? își spuse, deschizînd obloanele și privind curioasă în curtea pustie a casei Madriga.

— Te-ai trezit, prințesa mea? auzi Mizurro din spate, vocea cunoscută a cameristei.

— Și eu care aș fi pus pariu că tu încă mai dormi! nu scăpă ocazia să-i arunce un reproș subtil.

— Puneam la punct ultimele detalii pentru prînzul prințesei mele, cu fetele de la bucătărie, îi răspunse camerista glacial.

— Scuză-mă, draga mea Cuna, își întoarse prințesa privirea de pe fereastră. Am avut o noapte îngrozitoare. Dar, după cîte văd, nici tu nu ai dormit prea bine! Vai, nu te-am văzut niciodată cu asemenea cearcăne, adăugă ea, șchiopătînd spre fata care se oprise la capătul patului, cu intenția să aranjeze așternuturile.

— Și genunchiul tot în vis ți l-ai rănit? rîse camerista, observînd șchiopătatul exagerat al stăpînei sale. Ia loc pînă găsesc o alifie pentru el, o îndemnă ea.

— Ca de obicei, nu reușesc să-mi amintesc nimic din ce-am visat, însă știu foarte bine cînd m-am rănit, se burzului prințesa. Îmi căutam camerista pe sub pat și mi s-a încurcat piciorul în covor, o înțepă ea, enervată de propria

neîndemînare. Auuu! Astăzi chiar ai ceva cu mine! și își retrase piciorul pe care camerista întindea o pastă cu un miros înțepător.

— Iartă-mă, te rog. După cum ai și observat, nu am reușit să închid un ochi toată noaptea. Cu furtuna urlînd pe-afară, într-un loc atît de străin, abia am așteptat să se lumineze de ziuă. Mai ales că nu mai aveam răbdare să te văd în lumina soarelui…

— Și, cum ți se pare? o fixă Mizurro cu privirea. Ne-am înșelat?

— N-aș zice, uită-te și tu! și îi întinse ca dovadă oglinda pe care prințesa nu îndrăznise s-o atingă de cînd se așezase la măsuța de toaletă.

— Ai dreptate, confirmă prințesa pe gînduri. De ce mi se întîmplă asta? De ce tocmai acum?

— Auzi, poate nu este ceva de durată!

— Știam că nou-născuții își schimbă nuanța ochilor după o anumită perioadă de la naștere. Dar apoi culoarea se fixează și nu se mai modifică întreaga viață.

— Nu vrei să mai așteptăm cîteva zile, să vedem ce se întîmplă?

— Abia aștept să ajung în biblioteca de la Catedrală. Dacă nici acolo nu găsesc un răspuns la asta…! se hotărî prințesa, cu privirea furată de imaginea din oglindă. Mi s-a părut mie, sau cineva tocmai a ciocănit la ușă? continuă ea, dusă pe gînduri.

Cuna era deja la intrarea în cameră, unde mama Ciacona aștepta răbdătoare.

— Bună ziua, Cuna! Voiam să văd dacă prințesa Mizurro nu dorește să servească micul dejun în cameră.

— Bună ziua, mama Ciacona, răspunse prințesa înainte ca servitoarea ei să dea un răspuns. Dar poftește înăuntru, te rog!

Femeia făcu o plecăciune cam scurtă în fața tinerei prințese:

— Sper că ați petrecut o noapte plăcută, Alteța Voastră, și rămase cu ochii ațintiți la obiectul din mîna fetei.

— Excelentă, mulțumesc! Aveți o cameră de dormit foarte frumoasă! Aaa… sper că nu vă supărați că m-am folosit de unele obiecte de aici. Camerista mea nu a avut suficient timp să-mi pregătească toate cele necesare drumului! adăugă fata, observînd privirea acesteia.

— Nicidecum. Sînt bucuroasă că v-au fost de folos! Știu că nu sînt demne de o prințesă!

— Ba da, sînt! N-am mai văzut pînă acum o oglindă atît de fin lucrată ca aceasta. Chiar voiam să te întreb, unde aș putea găsi ceva asemănător?

— Alteță, începu mama Ciacona, ușor neliniștită, astfel de oglinzi nu se mai fabrică de ani buni. Și, din cîte știu eu, nici nu au fost create prea multe, de la început. Le-a meșterit stră-străbunicul consilierului Madriga, la înființarea Consiliului Yass. El le-a oferit cadou soțiilor tuturor celor doisprezece consilieri. De atunci, acestea au fost transmise din generație în generație, de la mamă la fiică. Femeile care nu au fete, le dau în păstrarea Consiliului Yass, spre a fi oferite primei nepoate sau strănepoate din stirpea lor. Nu știu să vă spun de ce a început această tradiție, dar nimeni nu îndrăznește s-o întrerupă. După cum a observat și Alteța Voastră, oricărei femei i-ar fi imposibil să renunțe la un obiect atît de frumos lucrat! îi dădu femeia de înțeles că, oricît ar fi Mizurro de prințesă, o va refuza în cazul în care îi cere oglinda primită de la strămoașele sale.

— Nici nu vă imaginați cît de fascinant sună pentru mine povestea unei legături atît de strînse cu strămoșii, se simți datoare prințesa să o asigure că nu poftește la ce nu-i al ei.

— Da! Noi credem că e important ca un om să nu uite niciodată din cine se trage. Iar pentru mine e și mai important, dat fiind că nu am apucat să mă

bucur de prezența mamei mele decît foarte puțin. Dar, nu știu ce m-a apucat să aduc vorba despre asta, se scuză femeia amintindu-și că nici prințesa nu apucase să-și cunoască mama. Poate vă este foame, și eu vă țin de povești…

— Nu mama Ciacona, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Dar ai dreptate, ar fi cel mai bine să-mi aduci mîncarea în cameră. Așa voi fi mai repede gata de plecare, îi răspunse Mizurro zîmbind melancolic.

Dacă ai ști tu, mama Ciacona, cît de mult mi-ar plăcea să aflu mai multe despre aceste povești!, gîndea ea, urmărind ușa închizîndu-se încet.

51

Lumina puternică le străpunsese cu săgeți dureroase pleoapele închise. Caii, la rîndul lor, păreau dezorientați, după lungul urcuș prin întuneric. Trecuse o jumătate de oră de cînd stăteau nemișcați, lîngă ieșirea din tunel și încă nu reușeau să se acomodeze cu tonurile reci ale dimineții.

Jaer privea aburii groși ieșind de sub păturile ce acopereau spatele cailor și inspira adînc aerul rarefiat de la munte:

— Ce zici, Moiyra, încercăm să ne mișcăm? Simt că mă ia cu frig!

— Haide, dar mergem pe jos! Sper numai să reușească și caii să ne urmeze. Panta e destul de abruptă.

— Cu răbdarea treci și marea, ca nu mai spun delușoarele astea, mormăi el, privind cu îndoială piscurile din fața lor, ale căror vîrfuri păreau că înțeapă norii. Mergem spre est, așa a spus Tristan. Hai, că în numai două zile ajungem!

— Unde? Că tot veni vorba…

— O așezare de mineri. Nu mi-a spus cum se numește, doar că vrea să-l așteptăm acolo. Este prieten cu un anume Hando Ontay, care ne va asigura găzduire pînă vine el. Aaa, să nu uit, ne

putem recomanda cu numele noastre adevărate. Iarăși ne-am căsătorit de curînd și facem o călătorie de plăcere. Ce zici? Mai suporți să locuim în aceeași cameră un timp?

— Acum dacă am venit cu tine, ce pot face? Că tot nu ți-am fost de nici un ajutor pînă acum. Ba, mai rău, era s-o pățești chiar din cauza mea!

— Haide, Moiyra, doar nu te acuzi pentru ceea ce s-a întîmplat mai devreme?!

— Păi, pe cine? Doar nu crezi că Madriga te-ar fi luat la ochi doar pentru că bei peste măsură! Chiar dacă erai recunoscut de cei doi care te-au răpit!

— Să știi că mi-am dat seama și singur de ce era Madriga atît de interesat să-l interogheze pe pădurarul-șef al satrapiei vecine! Dar chiar nu înțeleg cum de ai reușit să păcălești „vinul adevărului”? Ia spune, te simți bine?

— Sînt curioasă de ce crezi că era atît de interesat de mine, evită fata să-i răspundă la întrebare. Ai grijă la pietrele alea, poți aluneca foarte ușor!

— Păi cum să nu fie interesat de stadiul lucrărilor de naturalizare a algelor dulci în satrapia vecină! Dacă reușiți, ei sînt pericol să piardă monopolul asupra uneia din cele mai rîvnite resurse naturale din tot imperiul! explică Jaer, mîndru că descoperise unul din cele mai bine păzite secrete.

Nu apucă să termine propoziția că se și trezi lungit, alunecînd cu fața în sus, pe panta accidentată. Spatele îi era carne vie cînd reuși să se oprească, agățîndu-se de un copăcel firav, ce doar printr-o minune prinsese rădăcini în peretele stîncos. Simțea că o să moară de durere cu mult înainte ca Moiyra și cei doi cai pe care aceasta-i conducea cu grijă printre pietrele înșelătoare, să ajungă în apropiere. Totuși, pînă cînd fata reuși să-l întoarcă cu fața în jos, pentru a-i cerceta rănile, fu uimit să constate că nu mai simțea nimic.

— Nu te mai doare, fiindcă tot spatele ți-e amorțit! Stai să vezi după ce pun dezinfectant, cum o strigi, îi explică fata îngrijorată. Cîteva dintre tăieturi erau adînci și pline cu praf, rămășițe de licheni și chiar pietricele. O să-mi ia o eternitate să te curăț cum trebuie! Și o să fie și foarte dureros, din păcate! îl avertiză ea.

— Ei, Moiyra, nimic nu este prea dureros pentru campionul prințesei Mizurro! Mai ales că, de data asta, chiar merit să fiu chinuit. Spune și tu, cum de am reușit să scap singura pistă către identitatea lui Vasari? Mai ales că acum ne este imposibil să mai intrăm în singura satrapie unde am aflat cîte ceva despre liderul rebelilor PonCim!

— Și ce-ai aflat, mă rog? Că „vinul adevărului” este numit și vinul lui Vasari…

— Și că este posibil ca acesta să fie originar din această satrapie. Îți dai seama?

— Dacă te iei după vorbele spuse de un copil!

— Sursa oricărei informați e foarte importantă, ai dreptate, dar asta e singura pe care am găsit-o pînă acum! Sînt sigur că cele spuse de puștiul Ariosso nu sînt simple povești! Nu ai observat cum s-a crispat Madriga cînd am rostit numele Vasari?

— Eram prea fericită că-l vedeam pe Tristan ca să-l mai privesc pe Madriga.

— Da! Și eu am fost sigur că o să ne ajute să ieșim din pivniță, își continuă taxidermistul ideea. Dar nu ți s-a părut și ție că Madriga a cedat cam prea repede? Tristan doar l-a amenințat că-i spune prințesei Mizurro că vrea să ascundă informații despre liderul rebelilor PonCim și el ne-a și eliberat!

— Ba da. Prea era, dintr-odată, interesat, să scape de tine cît mai repede posibil.

— Apoi, înainte să intrăm în tunel, l-ai auzit și tu spunînd că dacă-l găsim pe Vasari să-l salutăm din partea lui?

— Dacă „o” vedem, așa a zis! îl corectă fata, umezind o față. Sînt gata să încep. Ți-aș

recomanda să iei o bucată de lemn în gură. În caz că nu vrei să-ți exprimi durerea într-un mod nedemn de un campion imperial!

— Stai așa, Moiyra! Știi că ai dreptate? Madriga ne-a spus să „o” salutăm pe Vasari. Să nu-mi spui că liderul rebelilor PonCim e femeie! exclamă uimit taxidermistul. Îți dai seama, de aceea nu reușește nimeni să afle nimic!

— Nu ai de unde să știi că Vasari este femeie. Poate Madriga a zis-o doar ca să ne deruteze.

— Și totuși, dacă a fost o scăpare?

— Auzi? Nu spun că nu-i posibil! Dar, imaginează-ți, dacă luăm în considerare ceea ce am aflat despre „vinul adevărului”, asta ar însemna că Vasari este o femeie care-a trăit în Satrapia Yassou. Ești de acord?

— Ai dreptate, este destul de improbabil ca într-o societate în care femeile nu sînt altceva decît extensii ale bărbaților, una din ele să ajungă într-o poziție de conducere. Nu spun că femeile nu au calități de lider, dar, după ce ai trăit într-un mediu care te consideră și te tratează ca fiind un cetățean de mîna a doua, este foarte puțin probabil să ajungi lider al unei organizații secrete de care se teme pînă și conducerea imperiului! spuse taxidermistul, fără să-și ascundă dezacordul față de o asemenea perspectivă.

— Nu vrei să finalizăm discuția asta după ce termin cu spatele tău? îl apostrofă Moiyra, deranjată de atitudinea lui. Și la urma urmei, nu este obligatoriu ca Vasari să se fi născut în Satrapia Yassou! Poate doar a locuit o perioadă acolo, ascunzîndu-se de forțele imperiale. Știi, după ce a devenit lider al rebelilor…

— Atunci de unde vine Vasari? Și, mai ales, dacă presupunem că este femeie, cum de a ajuns să conducă PonCim? Nuu, totuși, mergem prea departe cu supozițiile! Mai bine rămînem la ce știm…

— De ce te deranjează atîta ca o femeie să se afle într-o poziție de conducere? îl chestionă fata, înainte să-l apese, puțin cam tare, pe omoplatul stîng, cel mai rănit.

— Auuu, nu mai zic nimic! Dă-mi ceva să strîng în dinți. Nu vreau să-mi mușc limba, deși știu că nu te-ar deranja, se declară învins taxidermistul.

52

Raghmen I, suveranul celor cincizeci și două de satrapii, își începuse ziua foarte prost. Abia dacă reușise să doarmă cîteva ceasuri, din cauza zgomotului furtunii ce răscolea marea încă de la apusul soarelui, iar acum prim-consilierul imperial îi raporta cu lux de amănunte pagubele produse în port:

— Șapte drakkere au fost scufundate și alte douăzeci au suferit diverse stricăciuni. Două diguri din sectorul sudic sînt distruse și alte trei necesită lucrări reparații avansate. Danele 10 și 6 de pe cheiurile din aceeași zonă sînt îngropate în nisip, iar lîngă dana 3 a eșuat un șlep.

— Bine, am înțeles! Vreau pînă la amiază să-mi dai o situație cît mai exactă cu lucrările pe care trebuie să le aprob. După ce le semnez, o să fac o vizită la fața locului. Anunță-mi căpitanul gărzilor să aibă un detașament pregătit să mă escorteze.

— Am înțeles, Înălțimea Voastră!

— Acum, spune-mi care-i situația pe Kasui!

— Încă centralizăm rapoartele de la satrapiile riverane. Din ce-am văzut pînă acum, se pare că vîntul a fost ceva mai domol, dar ploaia a durat mai mult. Totuși, nu am primit date îngrijorătoare despre infrastructura navală…

— Ceva despre Mizurro? își pierdu împăratul răbdarea.

— Nu încă, Înălțimea Voastră! Dar sperăm să aflăm vești în curînd. Înainte de răsăritul soarelui am trimis un escadron călare să urmeze, de pe mal,

traseul făcut de bacul prințesei. Într-o oră, vor sosi cu primul raport…

— Prea bine! Sînt convins că vor fi vești bune. Dacă se întîmpla ceva, am fi fost înștiințați pînă acum. La cum o știu eu pe Mizurro, probabil că a acostat în Yassou și acum doarme dusă! spuse Raghmen I, gînditor. Știi ceva, Jira, continuă el, nu prea mai am chef să ascult rapoarte. Mi-e foame! Spune să-mi pregătească masa pe terasa lui Mizurro și invită-i pe prinți să mi se alăture. Am chef să dejunez în familie!

— Desigur, Înălțimea Voastră, se ploconi prim-consilierul, îndreptîndu-se spre ușă.

— Și cheamă-l pe…

— Înălțimea Voastră, la ordin! își auzi împăratul bătrînul servitor deschizînd ușa, înainte ca prim-consilierul să apuce s-o atingă.

— De fiecare dată mă uimești cu promptitudinea ta, Lear! Cred că ai un al șaselea simț, care te anunță imediat ce am nevoie de tine.

— Sau doar un auz bun, îi răspunse acesta, atent la orice modificare de pe figura celui mai puternic om din imperiu.

— Un auz fenomenal, mai degrabă! Deși nu sînt sigur că și asta explică pe de-a-ntregul rapiditatea cu care sari în întîmpinarea dorințelor mele. Uneori, mă întreb dacă știi cît de mult te apreciez pentru modul în care te achiți de sarcini. Dacă numai un sfert dintre cei pe care îi conduc s-ar comporta ca tine, lucrurile ar merge excepțional în imperiul acesta!

Servitorul își plecă privirile în pămînt.

— Înălțimea Voastră, mă lăudați prea mult!

— Nu, nicidecum! Uite, dacă vrei, fac rămășag cu tine că cei de la bucătărie nu reușesc să pregătească masa pînă ajungem noi pe terasa lui Mizurro. Cît despre prinți, sînt sigur că vor sosi abia după ce termin de băut două cești de ceai. Și am să trag de ele cît pot, ai să vezi!

Servitorul îi aruncă o privire furișată.

— Nu doriți să dejunați în Sala Tronului? întrebă el uimit de întreruperea rutinei bine-cunoscute a împăratului.

— Vreau să văd de sus cum arată portul. Se anunță o zi așa frumoasă!

— Sînt convins că o să aveți parte de o priveliște magnifică!

— Da, mai ales cînd o să-i am în față pe cei doi fii ai mei! Stai să-i vezi cînd îi întreb în ce stadiu au ajuns cu misiunea de capturare a lui Vasari!

— Doriți să vă pun la curent cu situația lor?

— Te rog! Și așa nu are rost să ne grăbim, ca apoi să-i așteptăm noi pe ei.

— Campionul prințului Thelo a capturat, pînă acum, vreo treizeci de pescari, pe care îi anchetează, în prezent, în beciurile palatului.

— Doar treizeci de Vasari a găsit pînă acum? rîse Raghmen I, înveselit.

— Aaa, nu! Se pare că nu au nici o legătură cu rebelii PonCim sau cu Vasari. I-a adus după o călătorie pe care a făcut-o săptămîna trecută în insule, sub acuzația de sfidare a autorității imperiale.

— Și dacă tot s-a deranjat atît, și-a zis că n-ar strica să-i chestioneze și în legătură cu rebelii PonCim, nu?

— Mda. Am impresia că, după încă o săptămînă de anchetă, toți vor recunoaște că sînt Vasari sau rude apropiate ale acestuia.

— Vrei să punem pariu în cît timp vor ceda? spuse împăratul cu amărăciune. Halal campion ți-ai ales, fiul meu! mormăi el în barbă, după care își îndreptă iarăși atenția spre bătrînul servitor.

— Bun, m-am lămurit în privința ăstuia! Și campionul lui Lorn ce face?

— Pînă de curînd, era interesat să verifice o informație conform căreia Vasari s-ar ascunde la vecinii noștri din Peninsulă.

— Ei, nu zău? E posibil. Bravo lui! De unde a aflat asta?

— De la un negustător care vinde sare, nu-mi amintesc acum numele lui. Dar, dacă doriți, vi-l pot afla imediat!

— Nu, nu-i nevoie. Spune-mi mai departe!

— Negustătorul acesta s-a întîlnit cu prințul Lorn acum trei zile, cînd i-a cerut permisiunea să intre, sub identitate falsă, pe teritoriul vecin. Și un avans în dinari, desigur!

— Sper că au ajuns la o înțelegere avantajoasă, îl întrerupse împăratul cu încîntare.

— Nu încă. Prințul i-a cerut ca mai întîi să-i aducă date despre legăturile lui Vasari de pe teritoriul nostru…

— Cum?

— Tocmai aflase că fratele său mai mare…

— Da, chiar mă gîndeam eu! Și el cîți „anchetează”?

— Patruzeci de servi, Înălțimea Voastră. Și numărul este în creștere!

— Sper măcar că printre ei se află și negustorul despre care vorbeai mai devreme.

— Mi-e teamă că nu, Înălțimea Voastră! Acesta a părăsit Satrapia Palatului imediat ce și-a vîndut marfa.

— Unde a plecat?

— Presupun că la el acasă. Știți, este originar din insula Kelir.

— Aha! Pune te rog, să fie urmărit, de îndată ce se întoarce.

— Am vorbit deja cu căpitanul portului, Înălțimea Voastră.

— Ah, Lear, ce m-aș face eu fără servitorul meu credincios, spuse împăratul zîmbind satisfăcut. Haide pe terasă, pînă nu încep să cred că toată lumea ar trebui să fie la fel de competentă ca tine! Nu de alta, dar dacă se întîmplă asta, nu voi mai avea răbdare nici cu cei doi prinți. Măcar de-ar fi fost aici Mizurro!

— Sînt convins că prințesa se va întoarce foarte curînd!

Împăratul se răsuci către servitor.

— Păi, și acum îmi spui? Nu știai că asta mă interesează înainte de orice?

— Iertare, Înălțimea Voastră! Așa intenționam, dar…

— Lasă scuzele și spune-mi odată!

— Pentru a evita să fie surprinsă de furtună, prințesa a înnoptat în casa consilierului Madriga, șeful Consiliului din…

— Yassou. Îl cunosc! Un om dintr-o bucată… Sînt curios ce impresie i-a făcut lui Mizurro, își frecă împăratul mîinile cu satisfacție evidentă.

Deci Mizurro e bine! Excelent! Apoi, cu voce tare:

— Cred că, în sfîrșit, și-a întîlnit campionul! Va trebui s-o întreb și pe ea în ce stadiu a ajuns acesta! Ziceai că tot Madriga îl adăpostește și pe el, nu?

Lear nu obținuse încă informații despre familia care-l găzduise pe Jaer, împreună cu pădurarul-șef de pe domeniile Catedralei, și nici nu se aștepta să primească vești prea curînd. În fața spionilor lui, Yassou era o fortăreață inexpugnabilă, așa că se mulțumise să-i amplaseze în apropierea tuturor punctelor de acces în și dinspre aceasta și să spere că nu vor dormi în post atunci cînd taxidermistul va binevoi să iasă din satrapie.

Dacă va mai reuși să scape de acolo, vreodată.

— Regret să vă informez că nu dețin informații în acest sens.

— Acum le dețiii, i-o tăie împăratul sec.

Lear înțelese că împăratul era foarte satisfăcut să-i arate că e mai informat ca el. La urma urmelor, asta se întîmpla atît de rar!

53

— Căpitane, am să te rog să trimiți pe cineva în Satrapia Palatului, să raporteze că am trecut cu bine peste furtună, găzduiți de prietenii noștri din Yassou. Probabil că Înălțimea Sa a ordonat deja să

se verifice situația noastră, dar aș dori să îl liniștim cît mai curînd. Informează-i că ne întoarcem cel tîrziu mîine!

Mizurro dădea ordine cu eleganța cu care dansa la seratele oficiale organizate de tatăl său. Nici un pas greșit, o ținută impecabilă, o grație și o rigoare ce nu lăsau loc de greșeli.

Tocmai coborîse din camera în care își petrecuse noaptea, urmată îndeaproape de credincioasa ei servitoare, Cuna Ragarzi. În Sala Jilțului se aflau, punctuali, toți consilierii Yass, gata să-și ia „la revedere!" de la fiica împăratului celor cincizeci și două de satrapii. Iar tînăra arăta și mai bine ca în seara sosirii!

Are o comoară de cameristă! își spuse consilierul Madriga, privind cu admirație silueta distinsă a prințesei. Dar, dincolo de noile veșminte, în Mizurro se petrecuse o schimbare, atît de subtilă, încă nici chiar șeful Consiliului Yass nu o putea defini cu precizie. Înțelese, urmărindu-și colegii care-o priveau fascinați, că și ei sesizaseră, cel puțin la nivel inconștient, modificarea. Pînă și Ermetin cel-iute-de-gură amuțise într-un mod atît de necaracteristic, mulțumindu-se să o privească plin de solicitudine.

— Dragi consilieri Yass, vă mulțumesc din suflet pentru modul în care m-ați găzduit în satrapia dumneavoastră. Știu că v-am surprins în mijlocul unor treburi foarte importante, și cu toate astea v-ați făcut timp să mă întîmpinați cum se cuvine. De aceea, vă rog să acceptați cele mai sincere mulțumiri. Și asigurarea că, odată ajunsă în Satrapia Palatului, îi voi prezenta tatălui meu propunerile de îmbunătățire a relațiilor comerciale, pe care mi le-ați sugerat aseară. De asemenea, voi pleda pentru strîngerea relațiilor dintre satrapia dumneavoastră și cea a Palatului. Bănuiam, iar după o seară petrecută în mijlocul dumneavoastră m-am convins, că multe dintre percepțiile noastre

la adresa celor din Yassou sînt greșite și abia aștept să le corectăm împreună.

— Vorbele Măriei Tale ne onorează peste măsură, îi răspunse cu însuflețire consilierul Ermetin-Kneber Gemellus, uitînd, că, de fapt, era obligația consilierului Madriga să ia cuvîntul într-o situație ca aceasta.

— Ba, din contră, eu sînt cea onorată să îndepărtez vălul percepțiilor greșite ce împiedică o înțelegere adecvată a realităților din Satrapia Yassou la nivelul întregului imperiu! Inclusiv în Satrapia Palatului, o spun cu tristețe! Interacțiunea cu dumneavoastră m-a făcut să înțeleg o situație care este valabilă, din păcate, în toate cele cincizeci și două de satrapii. Lăsăm, mult prea des, prejudecățile să comande relațiile dintre noi, în loc să vedem, întîi, care este adevărul, și abia apoi să interrelaționăm pe baza lui.

— Toți avem tendința să considerăm prejudecățile adevăruri autentice, interveni consilierul Madriga. E mult mai comod așa! Sînt sigur că această situație se aplică și în ceea ce ne privește. Percepția celorlalți asupra satrapiei noastre este, în primul rînd, rezultatul propriilor noastre erori de percepție.

— Pe care sîntem mai mult decît fericiți să ne ajutați să le reparăm, se amestecă iarăși, în vorbă, Ermetin-Kneber Gemellus.

— Știți ce voi face, imediat ce ajung acasă? îi zîmbi Mizurro. Voi afla care dintre funcționarii imperiali v-au vizitat satrapia, precum cei despre care mi-ați povestit aseară, și îi voi ruga să alcătuiască un tom cu impresiile lor de călătorie. Cei din Satrapia Catedralei îl vor multiplica, pentru a fi apoi distribuit în întregul imperiu. La fel voi proceda pentru celelalte satrapii. Vor fi întocmite un fel de ghiduri generale, pentru fiecare dintre ele, astfel încît să ajungem să ne cunoaștem cît mai bine unii pe alții. Voi cere, evident, și părerea dumneavoastră… Trebuie să mă mai

gîndesc, dar sînt sigură că o astfel de inițiativă se va dovedi extrem de folositoare!

— Dacă ne îngăduiți, spuse Ermetin-Kneber Gemellus, care se erija, cu de la sine putere, în purtător de cuvînt al Consiliului Yass, putem să ne gîndim și noi la această problemă! Este, într-adevăr, o abordare inedită, dar care s-ar putea dovedi foarte utilă în relațiile din interiorul imperiului.

— Desigur, chiar vă rog să întocmiți o listă cu idei în acest sens. Voi fi mai mult decît mulțumită să intru în posesia ei la întoarcere. Sînteți liberi să veniți, ulterior, cu alte propuneri și adăugiri.

Consilierul Madriga era conștient că el ar trebui să vorbească în locul lui Ermetin-Kneber Gemellus, dar nu reușea să-și descleștеze gura. Înțepenise la gîndul că prințesa ar putea descoperi că Viktor și Mara Les nu există în toată Satrapia Palatului. Purtînd amintirea nopții trecute foarte proaspătă în minte, își propuse să o urmeze pe Mizurro chiar și pe nava imperială, dacă este nevoie, pentru a-l găsi pe Tristan.

„Trebuie neapărat să discutăm!” își spuse în gînd. „Unde naiba a dispărut băiatul ăsta? Parcă e o fantomă, apare din neant și tot așa se face nevăzut!” Îl urmărise toată noaptea așteptîndu-i pe cei intrați în tunel și tot pierduse momentul în care acesta ieșise din depozit! Și cu toate că mai multe ore căutase prin împrejurimi, nu reușise să dea decît de Arana, nevasta consilierului Ermetin, care se ducea să verifice stricăciunile făcute de furtună la cîmpurile de alge din apropiere. Nici ea nu văzuse pe nimeni în zonă.

— Dacă-mi permiteți, prințesă, fu întrerupt din visare de vocea mamei Ciacona, vă pot face o propunere chiar acum!

— Te rog, mama Ciacona, o invită prințesa cu bunăvoință.

— V-am auzit vorbind de mijloacele prin care să strîngem legăturile dintre noi, nu?

— Chiar așa. Și am impresia că m-am întins cam lung la vorbă. V-am deranjat destul!

— Nu a fost nici un deranj, reuși consilierul Madriga să iasă din mutenie, curios să afle ce voia să spună nevasta lui.

— Ei bine, prințesă, mă gîndeam că ne putem cunoaște cel mai bine între noi prin relație directă. Adică, în afară de a realiza o culegere cu impresiile celor care ne-au vizitat, ar fi și mai bine dacă am interacționa nemijlocit unii cu alții…

— Aveți dreptate, o aprobă prințesa răbdătoare, fără să trădeze faptul că habar nu are unde bate femeia.

— Dar, cum nu putem călători întruna, mă gîndeam că ar fi bine să facem un fel de schimb de persoane. Adică, să desemnăm un reprezentant al satrapiei noastre să stea o perioadă mai îndelungată în Satrapia Palatului, astfel încît să aibă ocazia să cunoască mult mai bine realitățile locului.

— Dar avem reprezentanți în Satrapia Palatului și viceversa, femeie! Dacă nu știi ce vorbești, mai bine taci, o interpelă consilierul Madriga, nemulțumit să o vadă pe prințesă încruntîndu-se. Mama Ciacona, continuă el sever, să știi că există un motiv serios pentru care femeile au dreptul să spună tot ce vor doar în bucătărie și nu la întîlnirile în care se discută problemele satrapiei…

— Și eu sînt tot femeie! îl întrerupse Mizurro. Stimate consilier, lasă-ți nevasta să termine tot ce are de spus. Nu ți-ai terminat ideea, mama Ciacona, așa-i?

— Nu, aveți dreptate. Eu nu vorbeam despre un reprezentant însărcinat cu treburi oficiale sau de negustori interesați doar să încheie afaceri bune, ci despre persoane obișnuite, care să trăiască, o perioadă, printre oamenii din Satrapia Palatului.

— Te gîndești la cineva anume? spuse unul dintre consilieri, curios ce crede prințesa despre o asemenea propunere.

— Păi, ideea asta mi-a venit adineaori. Mă scuzați că am intrat în vorbă, bătu femeia în retragere, înfricoșată de privirea furioasă a șefului Consiliului Yass.

— Nu-i nici o problemă, mama Ciacona. Ideea dumneavoastră mi se pare a fi de mult bun-simț. Dacă nu doriți să faceți o nominalizare acum, sînt dispusă să aștept pînă la întoarcere. De fapt, chiar vă rog să găsiți pe cineva pînă revin de la Catedrală, mai spuse prințesa ridicîndu-se din jilț. Chiar trebuie să plecăm! Mulțumesc încă o dată pentru găzduire! adăugă ea, părăsind sala, urmată îndeaproape de șeful gărzii personale și de ceilalți consilieri.

Madriga, negru la față, rămase în urmă. Odată singuri, își smuci soția de un braț, nervos:

— Femeie, ce-ți veni! Ai înnebunit?

— Deloc. Ai auzit-o și tu pe prințesă. Ideea mea e foarte bună! Plus că, poate, așa nu va ajunge să ne acuze că i-am inventat pe Mara și Viktor…

Bărbatul își împreună brațele pe piept, ceva mai potolit.

— Și pe cine-ai vrea tu să trimiți să locuiască la palat, mă rog?

— Pe fiu-tu cel băgăreț! Ariosso ar fi tocmai bun să se bage pe sub pielea prințesei. N-ai văzut-o cu cît drag se uita la el? Sînt sigură că l-ar îngriji ca și cum i-ar fi propriul copil. Imaginează-ți, să ai un spion atît de aproape de tronul lui Raghmen I…

— Ai și tu niște idei uneori! O să mă gîndesc la asta, o asigură consilierul Madriga și se grăbi să ajungă din urmă alaiul prințesei.

GALERII DE PRAF

PICEA OMCINEZII *– sau molidul de safir, este originar din emisfera nordică, fiind introdus recent în Satrapia Palatului, ca plantă ornamentală pentru parcuri și grădini. Are ramuri ce se întind la orizontală cîțiva metri, coronamentul putînd ajunge pînă la 35 de metri înălțime. În ceea ce privește îngrijirea și cultivarea, trebuie știut că molidul este pretențios: în momentul în care este luat de la altitudinea de 2.000-2.500 de metri – din arealul său deci, el suferă un șoc ce face să-i stagneze creșterea timp de 5 pînă la 10 ani.*

Termenul picea omcinezii *a căpătat valențe noi, odată cu descoperirile arheologice din Satrapia Yassou, care au relevat că denumirea de PonCim, sub care este cunoscută gruparea subversivă intrată în conflict cu puterea imperială la un moment dat, este o anagramare a numelui științific al molidului de safir. Nu s-a putut stabili legătura dintre gruparea condusă de Vasari și o specie rară de copaci, dar există voci în comunitatea științifică care indică o genă antică, ce devine activă în contact cu…*

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa Matematică. Științe naturale / Subdiviziunea 58 – *Botanică*;

Indice 581.9 – *Botanică geografică. Geografia plantelor. Floră. Distribuția geografică a plantelor*

54

Ontay Hando din Satrapia Steyi era un om foarte bine făcut. Înalt și cu umeri largi, se distingea de la o poștă printre bărbații adunați în sala înghesuită în care se derulau întîlnirile trimestriale ale reprezentanților minerilor de pe creste. Avea trăsături frumoase, regulate, și un zîmbet de om cinstit, care îl ajutase de multe ori să obțină tot ceea ce-și propusese la negocierile pe care le prezida în calitate de șef al administrației locale.

„Mai e puțin și terminăm", gîndea el privind spre ieșirea din sală, mulțumit de modul în care se desfășurase întîlnirea pînă în acel moment.

În mod normal, locul putea fi ușor confundat cu o cîrciumă umplută pînă la refuz cu mușterii bine afumați, atît la propriu cît și la figurat. Fumul gros era tăiat doar de zbieretele nemulțumite ale șefilor de echipă, care negociau plăți mai bune pentru oamenii ce săpau de dimineața pînă seara în munții steyieni. Și totuși, nimeni nu consuma alcool decît după încheierea ședinței, dar nu aici, ci în localul lui Ontay Hando, de peste drum.

Stabilimentul, mai ales în preajma întîlnirilor trimestriale, era foarte bine aprovizionat cu băutură, mîncare, fete și muzicanți, toți pregătiți să le ofere reprezentanților minerilor o seară de relaxare după munca grea din pustietate.

— Cred că am încheiat toate subiectele de pe ordinea de zi, spuse Ontay Hando, imediat ce șeful minei Shippou termină de vorbit. Dacă sînteți de acord, vă invit să întărim noile contracte peste drum! Ca de obicei, primele două rînduri de vin sînt din partea casei, pentru o colaborare avantajoasă de ambele părți. Ce ziceți? Și hohoti vesel, în acordul celor de față.

— Ontay Hando, mi-e teamă că întîlnirea nu s-a încheiat, îi auzi pe unul din soldații ce reprezentau autoritatea împăratului în zonă.

Acesta intrase neobservat în sala de ședințe, însoțit de două persoane; străini, fără nici o îndoială.

— I-am găsit pe aceștia doi în apropierea drumului ce duce spre mina de diamante. Nu au nici un fel de hîrtie la ei, dar le-am găsit în desagi mîncare din aceea care se găsește în Yassou. Mi-au spus că nu vor să vorbească decît cu tine…

— Păi să vorbească, atunci! îi invită el. Spuneți cine sînteți și ce căutați în Satrapia Steyi…

— Bună ziua. Sînteți Ontay Hando? întrebă taxidermistul cu glas răspicat.

— Eu sînt! De unde-mi știi numele?

— De la Tristan Proteic, interveni Moiyra. El ne-a recomandat să vizităm satrapia dumneavoastră.

Steyianul îi privi curios.

— Aha, Tristan! Atunci sînteți bine-veniți în…

— Bine-veniți, dar de unde? îl întrerupse șeful de la mina Shippou, mîngîindu-și barba murdară în timp ce-o fixa pe Moiyra.

— Din Satrapia Catedralei, răspunse fata. Sîntem în voiaj de nuntă. Eu mă numesc Moiyra Sufy, iar soțul meu este Jaer Verron.

— A, sînt proaspăt căsătoriți, exclamară dezamăgiți mai mulți dintre cei prezenți.

— Da, sîntem! confirmă taxidermistul pe un ton ușor sfidător.

Înconjurase, protector, umerii însoțitoarei sale și arunca priviri încruntate înspre steyianul scund, cu fața acoperită de o barbă murdară, care-o privea cu ochi pofticioși. „Care era treaba lor?”

— Foarte bine, mă bucur pentru dumneavoastră, luă inițiativa Ontay Hando. Dacă sînteți prietenii lui Tristan, sînteți și prietenii mei, așa că vă invit să locuiți la mine atîta timp cît veți dori să ne vizitați frumoasa satrapie…

— Mulțumim din suflet! răspunse Moiyra curtenitor.

— Acum, rog pe toată lumea să mă însoțească, încheie Hando discuția, privindu-i pe noii lui prieteni cu interes nedisimulat. Abia aștept să ne cunoaștem mai bine! îi asigură el.

— Și noi! Și noi! repetară cîțiva dintre reprezentanții minerilor, privind-o cu înțeles pe Moiyra.

— Mai ales cu o doamnă așa bine ca dumneavoastră! strigă cu nerușinare în glas minerul care dorise mai devreme să afle de unde vin.

Jaer se strîmbă furios și își prinse de mînă soția declarată.

Îl urmară cît mai aproape pe Ontay Hando, singurul din întregul grup care părea să nu rîvnească la bunul altuia.

„Ce soi de oameni or mai fi și ăștia? Unde ne-ai mai trimis, de astă dată, Tristan?” șopti furios, amintindu-și discuția pe care-o avusese cu Moiyra chiar înainte să fie descoperiți de soldați.

— Nu-ți pare uneori rău că ai venit cu mine? o întrebase el, pe cînd înaintau, scufundați pînă la genunchi, prin apa înghețată a pîrîului despre care îi povestise Tristan. Le fusese aproape imposibil să urmeze cursul de apă de pe malul abrupt, plin de pietre ascuțite și tufișuri cu țepi, pe care Moiyra le catalogase imediat ca fiind plante otrăvitoare. Așa că, în momentul în care dăduseră de o bucată de mal prăbușit, pădurarul-șef venise cu ideea să meargă prin apă, ținînd caii de căpăstru. La început păruse o idee foarte bună, căci fundul apei era acoperit cu nisip moale, dar în curînd începuseră să simtă furnicături în glezne, transformate, de la un timp, în înțepături dureroase, ce creșteau în intensitate cu fiecare pas făcut.

— De ce să regret? Crezi că o simplă plimbare prin apă mă sperie? Uiți, probabil, că sînt obișnuită să stau în natură, uneori în condiții pe care nici nu ți le poți imagina!

— Sînt convins, răspunsese el. Dar nu doar la asta mă refeream.

— La ce altceva?

— La șansele scăzute, dacă nu egale cu zero, să-l găsim pe liderul PonCim.

— Sau să „o” găsim, îi atrase fata atenția.

— Mda, nici măcar ce sex are nu știm!

Îi făcuse hatîrul să nu înceapă o nouă discuție în contradictoriu, știind din experiențele trecute că asta avea să dea naștere la noi tensiuni între ei.

— Da, dar măcar avem un punct de pornire! Mi se pare mare lucru, insistă fata.

— Și care ar fi acesta?

— Satrapia Yassou, desigur. Știm sigur că Vasari a trecut pe acolo! Și de aia nici nu ne-a trimis Tristan prea departe.

— Tu crezi că mai e vreo șansă să intrăm cîndva în Yassou?

— Nu se știe niciodată! Abia aștept să ne întîlnim cu Tristan.

— Și eu sînt nerăbdător, îți dai seama! Doar că, sincer să fiu, am impresia că i s-a cam acrit de mine. Fac ce fac și intru numai în buclucuri! Și nici măcar nu am găsit vreun indiciu, oricît de mic, despre unde s-ar afla acum Vasari.

Taxidermistul oftă adînc. Nu suporta frigul, iar faptul că jumătate de corp îi era aproape înghețată, nu era de natură să-l facă să vadă partea bună a lucrurilor.

Moiyra, pe de altă parte, era întruchiparea optimismului.

— Știi ceva, eu cred că sîntem pe calea cea bună, orice-ai zice tu! Steyi este cea mai înaltă satrapie față de nivelul mării din tot imperiul și una dintre cele mai sălbatice. Mare parte din teritoriu este foarte greu accesibilă, după cum singur ai observat.

— Și?

— După mine, un astfel de relief este perfect pentru cineva care nu dorește să fie găsit! Și dacă

iei în considerare și ce-am aflat în Yassou, mi se pare că aici este locul cel mai potrivit să găsim cîțiva rebeli, dacă nu chiar pe Vasari, îi spusese fata pe un ton hotărît.

— Știi ceva Moiyra, nu știu ce m-aș face dacă n-ai fi tu! Nu știu dacă îți voi putea mulțumi vreodată că ai acceptat să mă însoțești!

„Chiar că nu știu cum o voi răsplăti!" recunoscu taxidermistul încă o dată, în timp ce intrau, mînă în mînă, în localul ținut de Ontay Hando.

— Îmi cer scuze că nu vă pot oferi întreaga mea atenție, pentru moment, le spuse acesta, dar ați sosit într-unul din rarele momente cînd sînt foarte aglomerat. Din fericire, agitația nu va dura decît pînă mîine dimineață. După aceea, mă voi putea ocupa de dumneavoastră cum se cuvine!

— Nu este nici o problemă, îi răspunse Moiyra, simțindu-se datoare să ia inițiativa deoarece gazda păruse să i se adreseze direct.

Era o abordare care-o mulțumea pe deplin, după modul în care se purtaseră cu ea cei din Yassou.

— Nici noi nu am sosit chiar anunțați! o completă Tristan, grăbit să explice motivul vizitei lor neașteptate. Dacă nu ar fi fost furtuna de acum cîteva zile, cînd ni s-a scufundat pluta, nu v-am fi pus în situația neplăcută de acum. Am fi avut actele de călătorie, bagajele și dinarii…

— Vai, dar vă rog să nu mai pomeniți nimic despre dinari! Sînteți oaspeții mei și vă voi pune la dispoziție tot ceea ce aveți nevoie. Hrană, un loc de odihnă, băutură, chiar și puținele distracții pe care le avem pe-aici. Deși nu știu dacă vă vor plăcea în mod deosebit…

— Pînă la urmă, doi proaspăt căsătoriți nu au nevoie decît să fie unul lîngă celălalt! spuse Jaer, atent la figura amuzată a gazdei lor.

— Abia aștept să discutăm, îl asigură acesta neatent, cu ochii la o femeie mică de înălțime ce se apropia de ei.

— Iat-o și pe draga mea consoartă, Safay Aiji, le-o prezentă el. Am să o rog să vă conducă la una dintre camerele de oaspeți de la etaj, unde vă puteți schimba hainele și face o baie fierbinte. După aceea, vă aștept aici, să vă ofer o masă aproape la fel de bună ca la vecinii din Yassou. Din fericire nu i-ați vizitat, așa încît o să considerați mîncarea noastră ca fiind cea mai gustoasă din impe…

— Ontay, mai ai de gînd să ții băieții ăștia pe uscat? îl întrerupse un miner uscățiv. Cum vrei să gîndească limpede, cînd au stomacul gol? Nu v-ați săturat de liniștea din munți?

— Chiar așa! îl aprobară cîțiva dintre bărbații care ocupaseră toate mesele din local. Safay, adu-ne să mîncăm! Și cîteva carafe din vinul cel mai bun. Am făcut multă treabă astăzi și vrem să ne relaxăm!

— Să cînte muzica, să ne bucurăm! veniră cîteva îndemnuri din spatele sălii.

— Imediat, dragilor! îi potoli Ontay Hando, ridicînd mîinile împăciuitor. Veți fi serviți de îndată, dar nu de către ea. Trebuie să aibă grijă de oaspeți, sau ați uitat de ei?

— Cum poți uita o femeie atît de frumoasă, strigă tare șeful minerilor de la Shippou. Mă ofer voluntar să am grijă de ea pe tot parcursul șederii aici! Asta numai dacă este de acord și domnu'…

Jaer își încleștă pumnii, gata să-i arate cît aprobă o asemenea propunere.

— Prietene Arin, nu te pripi! interveni Ontay Hando. Nu știm care sînt obiceiurile în locul de unde vin noii mei amici, așa că nu are sens să riscăm să-i jignim fără să vrem!

Înconjură umerii taxidermistului într-o îmbrățișare ce se dorea prietenească și-l întrebă:

— Jaer, așa-i că voi sînteți ceva mai stricți în privința relațiilor dintre femei și bărbați?

— Dacă vrei să spui că noi nu agresăm o doamnă cu remarci nelalocul lor, cum tot face prietenul Arin, ai dreptate! răspunse el cu dinții

încleștați. Și aș vrea să știți cu toții că astfel de comportament nu rămîne de multe ori nepedepsit, cel mai îndreptățit să-l corecteze fiind partenerul de viață al femeii în cauză. În situația de față, soțul ei! Adică eu!

— Mi-am imaginat ai să ne interpretezi greșit reacțiile, îi răspunse cel numit Arin. Nu este cazul să te agiți, prietene! Nu am intenționat să te jignesc în nici un fel. Îmi exprimam doar admirația și disponibilitatea de a avea o relație cît mai apropiată cu cea pe care o numești soție.

— Poate nu ați înțeles ce am spus mai devreme! îi replică taxidermistul înfuriat. Moiyra este soția mea! Femeia mea și numai a mea! Nici un alt bărbat nu are dreptul să aspire la nici o relație, de orice fel, cu ea. Apropiată sau îndepărtată! Ați înțeles, sau trebuie să vă arăt?

— Vrei să spui că în Satrapia Catedralei tratați femeile ca și cum v-ar aparține?! Asta, da, tîmpenie și lipsă de respect! nu se dădu bătut șeful minerilor de la Shippou.

Moiyra interveni, convinsă că discuția va degenera.

— Bărbații care ne devin soți ne aparțin în aceeași măsură în care și noi le aparținem lor! E o relație reciprocă de monogamie, sau cel puțin așa ar trebui să fie. Vă asigur, domnule Arin, că, în calitate de oaspeți în satrapia dumneavoastră, vă respectăm în cel mai înalt grad obiceiurile. Uitați, recunosc, remarcile de mai devreme m-au flatat! Dar vă adresez rugămintea, dumneavoastră și tuturor celorlalți, să vă abțineți de la ele, mai ales cînd este soțul meu de față! adăugă fata pe ton de glumă.

— Haideți, mai bine să vă pregătiți de masă! o ajută și consoarta lui Ontay Hando.

Așezată lîngă partenerul său masiv, părea doar un copil ceva mai dezvoltat. Plinuță, dar fără să depășească limita de kilograme ce ar fi încadrat-o la categoria supraponderali, avea părul blond tuns

foarte scurt. Mai scurt decît văzuse Moiyra în viața ei la o femeie. Ochii veseli, de sub bretonul strîmb într-o parte, spuneau însă că are exact vîrsta potrivită pentru a stăpîni un bărbat ca Ontay Hando.

— Urmați-mă, le spuse ea celor doi veniți și, înainte ca minerii să înceapă alte discuții tensionate, îi conduse spre scările frumos lucrate ce duceau la etajele superioare.

Era bucuroasă să primească oaspeți atît de interesanți… Cel puțin pînă cînd bărbatul roșcatei nu începea vreo bătaie! Era sigură că în local se aflau cel puțin cinci-șase doritori să-l scutească de efortul de a fi unicul posesor al unei femei atît de apetisante. Oricum, își propuse s-o întrebe cu prima ocazie cum era posibil ca o fată atît de arătoasă, și deloc proastă – la cum vorbise mai devreme –, să accepte să-și împartă viața cu un singur bărbat. Indiferent cîte calități ar avea el. Sau cîte ar crede consoarta lui că are!

55

Nutine Sfez stătea la cîțiva pași în spatele Onoratului Cle, în rînd cu ceilalți zece călugări desemnați să o întîmpine pe fiica lui Raghmen I, împăratul Imperiului Celor Cincizeci și Două de Satrapii, inclusiv al Satrapiei Catedralei. Fiica șefului lor suprem, cum ar veni, sosită în vizită la ei ca reprezentantă a tatălui său.

Tocmai de aceea, proaspătului călugăr nu-i venea să creadă cum de Mizurro alesese să respecte o tradiție căreia i se putea sustrage fără ca cineva s-o judece nici măcar o clipă.

În primul rînd, pentru că prințesa se putea considera deasupra legilor și obiceiurilor unei satrapii vasale tatălui său. De aceea, nici Onoratului Cle nu-i trecuse prin minte să-i menționeze existența unei asemenea tradiții.

Apoi, era înconjurată de o suită numeroasă, alcătuită în mare parte din soldați, care i-ar fi

asigurat intrarea pe domeniile Catedralei fără nici o rezistență din partea vreunui călugăr.

În plus, din cîte auzise Nutine, Mizurro era, înainte să fie prințesă, o fată foarte tînără. Și ce fată s-ar simți bine să apară goală în fața atîtor bărbați?

Cu toate acestea, le ordonase tuturor celor din suita ei, cu excepția soldaților imperiali, cărora nu li se aplicase niciodată legea de intrare pe domeniile Catedralei, să treacă goi-goluți prin poarta înaltă de piatră, decorată cu șerpii înaripați ai tatălui său, urmînd ca, la sfîrșit, ea însăși să se supună aceluiași obicei.

Din păcate, înainte de asta, acceptase propunerea Onoratului Cle ca toți cei prezenți, cu excepția comandantului gărzii, să se întoarcă cu spatele la ea în acel moment.

Lui Nutine, dar și celorlalți bărbați prezenți – nu se îndoia fostul bucătar – le-ar fi plăcut extrem de mult să vadă cum arată o prințesă doar în carne și oase, însă, după cum învăța de ceva timp, de cînd se afla pe domeniile Catedralei, un călugăr trebuie să accepte lipsa majorității lucrurilor care aduc plăcere în viață unui om.

— Nu pot să vă spun cît de onorați sîntem că ați ales să ne respectați tradițiile și obiceiurile, stimată prințesă, îl auzi Nutine pe Onoratul Cle și înțelese că Mizurro terminase de îmbrăcat roba de vizitator.

— Vă puteți întoarce, strigă șeful gărzii porții, cu glas răgușit.

Nutine zîmbi cînd îi văzu figura ușor transpirată, însă nu apucă să facă nici o remarcă spre ceilalți călugări de lîngă el, fiindcă Onoratul Cle începuse deja să-i prezinte prințesei.

Nu foarte înaltă, aceasta părea și mai mică, îngropată cum era în roba cenușie, mult prea largă pentru ea. Avea părul negru-corb, strîns într-un coc înalt, împodobit cu o diademă din care străluceau rubinele, și ochii de un negru atît de intens încît un călugăr s-ar fi pierdut cu ușurință în vraja lor.

Era frumoasă, atît de frumoasă că Nutine uită să respire tot timpul cît prințesa îl privi în ochi.

Abia cînd se încheiară toate prezentările, Nutine își aminti că nu scosese un cuvînt cînd ea îl salutase, doar se aplecase pînă la pămînt, amețit și gata-gată să se întindă cît era de mare pe jos. Noroc cu Lux, recent numit pădurar-șef, care îl apucase de ceafă exact la timp.

— Ați sosit la fix, dacă-mi este permis să spun așa, onorată Mizurro, auzi vocea spartă a șefului copiștilor. Tocmai am terminat de legat enciclopedia destinată fiicei lui Ensei! A ieșit chiar mai bine decît ne-am imaginat…

— Ei, Jaqui, las-o pe Alteța Sa să aprecieze dacă a ieșit cum trebuie sau nu! i-o tăie Onoratul Cle, puțin cam aspru.

Nutine se gîndi că, în ultimul timp, Onoratul începuse să semene, din ce în ce mai mult, cu un bătrînel arțăgos căruia nu-i putea intra nimeni în grații. El știa cel mai bine, doar fusese repartizat ca serv personal al acestuia.

Ceilalți acoliți care slujiseră pe lîngă Onorat îl asiguraseră, încă de la început, că un om mai blînd și mai înțelegător ca el n-o să mai întîlnească vreodată, însă Nutine ajunsese la concluzia că ceilalți nu voiseră decît să-și rîdă de el.

Sau, după cum opinase prietenul lui cel mai bun, Lux, poate că Onoratul nu-l putea suferi pe Nutine și de aceea se purta atît de aspru.

— Abia aștept s-o văd, spuse prințesa politicos, fără să pară a lua în seamă intervenția Onoratului. Dacă a ieșit fie și numai pe jumătate la fel de frumoasă ca exemplarele pe care le-ați dăruit Bibliotecii Imperiale în trecut, aș fi mai mult decît recunoscătoare, continuă ea.

— Atunci, începu Onoratul Cle, încă nemulțumit, poate doriți s-o vedeți înainte să mergeți în apartamentul…

— Din păcate, nu vom înnopta la dumneavoastră! îl întrerupse Mizurro. Furtuna de

ieri ne-a dat programul peste cap. Ofițerii mei de navigație m-au anunțat că trebuie să plecăm, cel tîrziu, după amiază, dacă vrem să ajungem la palat în siguranță. Prognozele lor indică un val de furtuni năprasnice, cu începere din această seară, ce ar urma să dureze mai multe zile. Sper că ne înțelegeți…

— Desigur, îi confirmă mormăit șeful călugărilor. Regretăm că nu ne vom bucura de prezența Măriei Tale aici, dar, vom încerca să v-o facem, atîta cîtă este, cît mai plăcută. Spuneți-mi, numai, cum doriți să se desfășoare activitățile?

Lui Nutine i se păru că vocea Onoratului, ca și figura sa, nu exprima suficientă dezamăgire, ci mai degrabă ușurare, dar își păstră impresiile pentru sine. De asemenea, observase că prințesa, spre deosebire de alți oaspeți de soi ai Catedralei, nu era deloc plictisită să se afle acolo, dimpotrivă. Arunca ocheade curioase în toate direcțiile și nu se sfiise să-i privească în ochi pe cei care-o întîmpinaseră, chiar și pe călugării de rang inferior; ba chiar dăduse mîna cu fiecare, probabil vreun obicei de salut obișnuit pentru cei din Satrapia Palatului.

— Aș vrea să vizitez atelierele unde sînt executate enciclopediile, desigur, dacă nu există vreo regulă internă care interzice asta, răspunse ea zîmbind fermecător.

Onoratul Cle nu se putu abține să nu zîmbească, la rîndul său, și negă din cap.

— Apoi, nu concep să ajung pînă aici fără să intru, chiar și pentru cîteva clipe, în faimoasa dumneavoastră bibliotecă și, neapărat, în Catedrala despre care am aflat atîtea lucruri minunate…

— Desigur, desigur, o aprobă Onoratul. Atunci, propun să mergem întîi la atelierul copiștilor. Să sperăm că vom termina vizita înainte de începerea slujbei de prînz, astfel încît, dacă doriți, să puteți participa și dumneavoastră. Am să-i rog pe slujitori

să oficieze și ritualul pentru întoarcerea călătorilor, în siguranță, acasă!

Prințesa îl urmă degajată pe cărarea ce urca spre sectorul atelierelor, secondată îndeaproape de călugări și de o escortă formată din soldați, mai multe serve și doamne de rang înalt. Nutine le distingea clar pe acestea din urmă de slujitoarele lor – în pofida faptului că toate purtau aceleași robe cenușii destinate vizitatorilor satrapiei –, datorită felului în care pășeau și nu atît a chipurilor lor. Mizurro nu adusese cu ea decît fete și femei tinere, majoritatea atrăgătoare și toate vizibil nefericite să poarte veștmintele acelea urîte. Fetele de rang înalt însă nu erau obișnuite cu mersul pe jos, în sandale cu tălpi subțiri, pe o cărare pietruită grosolan, care mai și urca, destul de lin, cel puțin în prima parte a drumului…

Nutine se întreba, curios și amuzat, ce vor face domnițele cînd vor ajunge la ultima parte a urcușului către Catedrală, fără să-și imagineze că, odată ajunși la porțiunea respectivă de drum, gîndurile sale aveau să se concentreze înspre o cu totul altă direcție.

O direcție pe care începu s-o întrevadă, îngrozit, în momentul cînd ajunseră în apropierea atelierului copiștilor.

Ca și pînă atunci, Mizurro părea neobosită în a-i pune Onoratului întrebări despre toate clădirile pe lîngă care treceau, spre iritarea însoțitoarelor ei mai mult decît dornice să se întoarcă din drum și s-o aștepte pe prințesă la poartă.

Nutine se aștepta ca la un moment dat una dintre ele, spre exemplu fata bine legată și care tot rămînea în urmă, cu niște ochi albaștri cum nu mai văzuse de mult și cu un păr lung, atît de blond, că părea alb, să se oprească și să-i strige prințesei că oricît și-ar dori nu putea afla totul despre Satrapia Catedralei într-o vizită de numai o jumătate de zi și c-ar fi bine să revină ulterior, cînd nu vor mai fi atît de presați de timp. Ori cînd Onoratul va

binevoi să le aștepte la intrare cu un mijloc de transport cît de cît comod, de preferință o caleașcă…

Spre amuzamentul călugărului, tînăra blondă se declară incapabilă să se deplaseze mai departe pe propriile-i picioare și-i solicită unui soldat să o poarte pe brațe, tocmai cînd traversau cartierul cu locuințele copiștilor.

Soldatul, cum era și normal, merse în fruntea alaiului, să-i explice situația superiorului său și, de îndată ce văzu despre cine este vorba, Mizurro îi ordonă zîmbind s-o „trateze cu cea mai mare condescendență pe fiica prim-consilierului imperial”.

Încă zîmbind, își reluă apoi discuția cu Onoratul Cle, la doi pași în fața lui Nutine:

— Se pare că drumul le-a extenuat pînă și pe prietenele mele… Îmi cer scuze dacă v-am plictisit cu atîtea întrebări!

— Interesul dumneavoastră nu face decît să ne onoreze! o contrazise Onoratul. De mult nu am mai avut ocazia să prezint Catedrala unei persoane atît de dornice să afle cît mai multe despre noi. De-ar fi astfel numai jumătate din cei ce ne trec pragul cu scopul de a studia…

Prințesa îl întrerupse:

— De fapt, am impresia că îl cunosc pe unul dintre studenții dumneavoastră. Chiar voiam să vă întreb dacă nu puteți aranja să-l văd înainte să vă părăsesc?

— Îmi puteți spune cum se numește? o întrebă Onoratul, fără să-și ascundă surprinderea. Voi ruga fetele de la bibliotecă să trimită după el, imediat ce ajungem acolo!

Nutine avu un presentiment rău, chiar înainte ca prințesa să-l confirme :

— Își spune Jaer Verron. Este de meserie taxidermist, așa că mă aștept să fi solicitat o repartizare la atelierul de profil sau…

— Încă nu avem un atelier de specialitate, o întrerupse șeful copiștilor.

Onoratul Cle tresări, vizibil deranjat. Îi puse o mînă pe braț colegului său, ca pentru a-l opri din vorbit, după care i se adresă prințesei:

— Îl știu bine pe Jaer! Un băiat de toată isprava… Din păcate, nu vă pot satisface dorința fiindcă ne-a părăsit cu cîteva zile în urmă. Nu e mai mult de o săptămînă, nu? se întoarse el cu privirea spre călugării crispați din spate.

Nutine clătină din cap automat, dorindu-și din tot sufletul să se afle în altă parte. Simți cum se crispează toți cei din jurul său. Singurul care părea, cît de cît, neafectat, era Onoratul. Acesta îi zîmbea întristat prințesei.

— Asta chiar nu-i bine! spuse Mizurro încruntîndu-se. Chiar voiam să stau de vorbă cu el! Știți, din întîmplare, încotro s-a îndreptat sau de ce a plecat atît de repede? Nu-mi imaginez că a apucat să absolve vreun curs…

— Ăăă, aveți dreptate, plecarea sa ne-a surprins și pe noi! Abia sosise, răspunse Onoratul. Dar, știți, oricît de mult am vrea, nu putem obliga nici un student să stea aici mai mult decît dorește! Regulamentul nostru prevede în mod explicit că oricine se înscrie la studii, le poate părăsi oricînd, adăugă el, încercînd să schimbe subiectul.

— Să înțeleg că l-ați întîlnit?

Nutine observă cum chipul prințesei se întuneca din ce în ce mai mult. Se oprise în mijlocul drumului și îl fixa pe Onorat cu ochi mici.

— Desigur, așa cum îi întîlnesc pe toți cei care solicită să studieze aici. Totuși, după cum vă imaginați, obligațiile funcției nu-mi permit să mă apropii prea mult de studenții mei, păru Onoratul să-i ghicească următoarea întrebare.

— Desigur, murmură prințesa, fără să-l slăbească din ochi. Aș dori, totuși, dacă se poate…

În mod cu totul nepoliticos, Onoratul să n-o lăsă să-și termine rugămintea, ci se întoarse către

grupul de călugări din spate:

— Nutine, strigă el, din cîte știu, ai fost destul de apropiat de Jaer, nu?

Călugărul îl auzea, însă avea dificultăți în a înțelege ce dorea de la el superiorul său. Simți cum roba i se lipește dintr-odată de spate, după care fu cuprins de un val de frig. Unul dintre călugări îi dădu un ghiont, care-l făcu să înainteze cu cîțiva pași împleticiți.

— Da, Sfinția Ta?

Avea gura uscată și îi era din ce în ce mai frig. Ochii prințesei îl ardeau în dreptul pieptului.

— Parcă ați mers împreună la o vînătoare, nu? continuă Onoratul, fără milă.

— Da, murmură el..

— Călugării au voie să vîneze?

Își îndreptă involuntar privirea spre prințesă. Rubinele din părul ei îi răneau ochii cu strălucirea lor. Zîmbea atît de frumos!

— Nu eram călugăr pe atunci! murmură el.

— Aha!

Prințesa zîmbi încurajator, iar Nutine înțelese că dorea ca el să continue. Îi aruncă o privire scurtă Onoratului. Acesta părea mult prea calm, binevoitor, aproape, ca și cum habar n-ar fi avut cum și de ce plecase Jaer.

Fostul bucătar își aminti brusc anunțul oficial legat de plecarea lui Jaer, precum și toate bîrfele care făcuseră ulterior deliciul călugărilor, și se mai liniști. Nici el nu-și putea explica cum de le considerase vreodată minciuni sfruntate, lansate de conducerea Catedralei, pentru a ascunde niște fapte grave. „Bravo taxidermistului că și-a luat tălpășița!”

— Am capturat mai mulți mistreți, iar Jaer chiar a spus c-o să-l împăieze pe cel mai mare. N-a mai apucat, fiindcă a doua zi a și plecat, spuse el, sigur pe sine.

— Ți-a spus, cumva, de ce?

Prințesa îi zîmbea atît de cald, încît, pentru o clipă, călugărul Nutine uită toate jurămintele făcute în clipa cînd alesese să rămînă să slujească la Catedrală.

— Păi, cum să vă spun, nu mi-a spus explicit dar, după cum îl știți, Jaer e un băiat de lume, iar locul acesta nu este prea îmbietor pentru cineva ca el!

Prințesa își ridică bărbia în aer, contrariată.

— Știți, și eu am observat că era tare nemulțumit de faptul că la noi este interzis consumul de alcool, interveni șeful copiștilor. Mi-a spus-o cu gura lui, cînd am luat masa, la nepoata mea.

— Aș putea avea o întrevedere cu nepoata dumneavoastră? îi închise gura, scurt, Mizurro.

Nutine simți iarăși cum îl ia cu frig.

— Moiyra a plecat cu el! îi explică Onoratul sec. Ne-a surprins pe toți, mai ales că era și șeful pădurarilor din satrapia noastră. Nici pînă astăzi n-am reușit să găsim pe cineva s-o înlocuiască!

Onoratul avea figura unei persoane care tocmai dezvăluise un secret rușinos, dar Mizurro nu păru să bage de seamă. Insistă:

— Totuși, din cîte știu, oricine părăsește o satrapie, este obligat să consemneze, în scris, încotro se îndreaptă!

— Știu că nu există nici o scuză, dar nu am găsit nici o consemnare în condica gărzii de la poartă, în acest sens. Vă dați seama că am fi vrut să știm și noi pe unde ne umblă șeful pădurarilor! îi răspunse Onoratul.

Lui Nutine i se păru că se străduia prea mult să pară nevinovat, ca să nu ridice suspiciuni și unei persoane mai puțin atente ca Mizurro.

— Din păcate, nu stăm bine de loc la capitolul administrație, încercă șeful copiștilor să-i întărească spusele, numai pentru a regreta, imediat, căci Mizurro se întoarse brusc spre el, cu o privire furioasă:

— Mda, m-aș fi așteptat ca în satrapia care adăpostește cea mai mare bibliotecă din imperiu să existe mai multă scrupulozitate cînd vine vorba de lucrat cu documente, indiferent că vorbim de indexarea fișelor de bibliotecă, ori de evidențele administrative!

Șeful copiștilor încremeni cu gura căscată. Ceilalți călugări abia mai respirau. Nutine se trezi vorbind:

— Nimeni nu este perfect, Mărită Prințesă. Iar noi sîntem atît de preocupați cu administrarea celei mai complexe biblioteci din imperiu, după cum atît de bine ați punctat, încît, uneori, trecem cu vederea și alte lucruri la fel de importante. Dar vă asigur că nu veți găsi bibliotecari mai buni ca la noi!

Își dădu seama că tremura de-a binelea cînd prințesa își îndreptă privirea asupra lui:

— Păi, atunci, abia aștept să-mi demonstrați că este așa!

— Cum?

După privirea încruntată pe care i-o aruncă Onoratul, Nutine înțelese că ar fi fost bine să fi tăcut.

— Am să vă rog să-mi împrumutați o echipă compusă din cei mai experimentați bibliotecari ai dumneavoastră, pentru a mă ajuta să reorganizez Biblioteca Palatului, se grăbi prințesa să-i răspundă. De asemenea, o să am nevoie de profesori care să pregătească funcționarii din Cancelaria Imperială pentru un nou serviciu, ce are ca scop întărirea relațiilor între satrapii, din punct de vedere al comunicării și al cunoașterii reciproce.

Onoratului Cle nu-i mai rămăsese decît să aprobe spusele prințesei și să se arate foarte interesat de planurile sale, în timp ce intrau în atelierul copiștilor.

Nutine îi urmă, alături de întregul alai, răsuflînd oarecum ușurat, în pofida a tot ceea ce auzea din discuția prințesei cu superiorul său.

Ca fost șef de han, avusese ocazii nenumărate să participe la negocieri, de pe poziții avantajoase – cu clienții, ori mai puțin favorabile – în special cu soldații imperiali, ori cu reprezentanți ai administrației vreunei satrapii, așa că înțelegea mai bine ca oricine, poate, că tînăra prințesă nu negociase, cînd îi ceruse Onoratului sprijinul. Dimpotrivă!

Cu cît se gîndea mai mult la modul în care aceasta condusese discuția de mai devreme, cu atît îi creștea mai mult admirația pentru tînăra fată. Nutine era sigur că Mizurro știa ce i se întîmplase lui Jaer cît stătuse pe domeniile Catedralei, probabil și ulterior, însă nu era deloc sigur de ce prințesa îi ceruse Onoratului să-și trimită servul personal, ca reprezentant al Satrapiei Catedralei, la Palatul lui Raghmen.

Chiar nu înțelegea de ce Mizurro și-l dorise pe el, Nutine, s-o însoțească la întoarcerea acasă. Îi era teamă și să încerce să înțeleagă!

56

Dimineața era neobișnuit de luminoasă. Și îngrozitor de rece. Sau cel puțin așa i se părea lui Jaer, din culcușul pe care și-l încropise de cu seară la picioarele patului. Deranjat de zgomotele făcute de Moiyra, care se trezise cu noaptea-n cap, își trase pătura peste cap, cu un mormăit de nemulțumire.

— Haide, Jaer, și aici oamenii se trezesc devreme! Nu e politicos să ne lăsăm așteptați.

— Nu vrei să mergi doar tu? Sînt frînt de oboseală.

— Dacă insiști, o să încerc să te scuz, dar tot va trebui să dai ochii cu ei, în cele din urmă.

— Știi ceva, Moiyra, mă gîndeam că dacă nu ies din cameră, nici nu am cum să fac vreo boacănă!

— Te-ai decis să stai ascuns pînă vine Tristan? rîse fata. Deși, dacă mă gîndesc mai bine, s-ar putea să fie o idee bună…

— N-am nici cea mai mică intenție să ies de aici, răspunse taxidermistul, satisfăcut să se mute în așternuturile ce încă păstrau căldura și mirosul fetei.

Nu avea să se țină de cuvînt, după trei ore de leneveală plăcută, cînd foamea îl făcuse să îmbrace jacheta și pantalonii groși puși la dispoziție de gazde. Și nici nu se putu abține să nu tropăie încîntat de noile lui cizme îmblănite, pe cînd cobora treptele largi ce-l duceau în localul de la parter.

— Bună ziua! strigă vesel către consoarta lui Ontay Hando, care abia se zărea din spatele tejghelei înalte.

Abia după ce femeia îi întoarse salutul, pe un ton la fel de voios, i se păru ciudat ca o femeie să i se adreseze direct, cu atîta nonșalanță.

— V-ați odihnit bine? întrebă ea, cu figura toată numai zîmbet.

— Mai bine nici că se putea, răspunse taxidermistul. Mi-e o foame de lup! Mai aveți vreo porție din friptura delicioasă de aseară?

— A, nu a mai rămas nimic după sălbaticii aceia nemîncați, vă imaginați! Dar v-am pregătit o gustare ușoară, din brînză de capră și făină de porumb. Consoarta dumneavoastră, care a gustat-o deja, s-a arătat sigură că vă va fi pe plac.

— Că veni vorba, știți cumva pe unde umblă soția mea? întrebă cu o umbră de jenă în privire.

— Nici nu vă imaginați cît e de periculos să lăsați o femeie atît de frumoasă să hoinărească singură prin locurile astea. Sînteți Jaer Verron, sau mă înșel?

Jaer se trezi salutînd un bărbat care semăna izbitor de mult cu Ontay Hando. Dacă nu ar fi fost părul castaniu, lung pînă la umeri, figura prietenoasă l-ar fi păcălit cu siguranță.

— Chiar el! Dumneavoastră…

— Sînt Kuwa Hando, fratele lui Ontay. Sînt mai mic cu cîteva minute ca el, dar îl întrec în multe

alte aspecte. Îmi pare bine să vă cunosc!

— Și mie, răspunse taxidermistul, uimit să întîlnească primul caz în care o mamă poartă în același timp doi copii și-i naște vii. Auzise despre asemenea situații, dar credea că sînt povești. Asemănarea dintre cei doi era izbitoare.

— Întrebați despre soția dumneavoastră? îi întrerupse Kuwa gîndurile.

Jaer își dădu seama că se holba nepoliticos la omul din fața sa.

— Da, mă scuzați. Nu m-am trezit pe deplin…

— Este la una din mesele de afară. M-a rugat să-i aduc o cafea. Doriți și dumneavoastră una? întrebă, umplînd cu lichid un recipient neobișnuit de mic, pe care îl luase din spatele tejghelei cu naturalețea unuia care este de-al casei.

— Da, desigur. Mulțumesc!

— Mergeți lîngă Moiyra. Am să mă alătur și eu de îndată ce prepar și porția dumneavoastră, îl îndemnă bărbatul. Dacă doriți, puteți să-i duceți ceașca doamnei Sufy.

Taxidermistul, puțin deranjat de faptul că Moiyra se afla în centrul atenției tuturor bărbaților din jur, o identifică pe fată cu ușurință. Nici nu avea cum să o rateze, deși stătea cu spatele la ieșirea din local, căci în jurul său era mare aglomerație. Părea că toți masculii din zonă își lăsaseră treburile zilnice pentru a petrece cîteva clipe cu prietenii, în localul lui Ontay Hando. Singura masă cu locuri libere de pe toată terasa era cea la care stătea, singură, Moiyra.

— Ați comandat o cafea, doamnă? o întrebă taxidermistul, înainte să-și așeze mîna pe umărul ei și să le arunce priviri triumfătoare bărbaților din jur.

— În sfîrșit, te-ai hotărît să mi te alături? zîmbi fata. Începusem să-mi fac griji pentru…

— Pentru tine, dacă iau în considerare admirația spontană și colectivă ce te înconjoară de cînd am pus piciorul în mijlocul acestor oameni!

— Nu ai de ce să te neliniștești, intră în discuție Kuwa Hando, care se întorcea cu cafeaua lui Jaer. Se comportă așa deoarece aici, în creierii munților, nu ai prea des ocazia să întîlnești persoane noi, mai ales atît de atrăgătoare ca dumneavoastră, Moiyra. După cum vă imaginați, în afara faptului că sîntem destul de izolați, nici nu avem prea multe modalități de distracție.

— Și totuși, dacă mă iau după numărul mare de clienți ai localului la această oră, nu pot trage decît concluzia că aveți suficient de mult timp liber! îl ironiză taxidermistul.

— Ba nici că vă puteați înșela mai mult! Cei din jurul nostru nu sînt localnici.

— Mie mi-au făcut impresia că nu-s departe, ca nivel al comportamentului, de minerul pe nume Arin. Știi, am fost nevoit să port o discuție de lămurire cu el, ieri!

— Da, am auzit despre neînțelegere. Oricum, vă asigur că cei din jurul nostru nu sînt originari din Steyi și nici nu locuiesc aici. Nu-s decît negustători, veniți de prin alte satrapii ca să negocieze cu fratele meu noi contracte. Fac afaceri cu noi de atîta timp, încît au ajuns să ne împrumute o parte din obiceiuri. Evident, doar pe cele care le convin!

— Cum ar fi tradiția stabilirii de relații libere de orice constrîngere între cele două sexe, nu? se amuză Moiyra.

— Da, numai că și din asta au luat doar partea care le convine.

— Puteți detalia, nu de alta, dar n-am vrea să rămînem cu o impresie greșită, insistă fata, gîndindu-se la transformarea lui Jaer, aproape peste noapte, dintr-un petrecăreț depravat într-un puritan militant.

— Într-adevăr, orice locuitor din Steyi are dreptul să aibă cîți parteneri sexuali dorește, cînd dorește. Dar sub nici o circumstanță nu îi este îngăduit să aibă mai mult de unul în același timp. Cu alte cuvinte, dacă vrei să fii cu altcineva, întîi

trebuie să te desparți de partenerul actual, iar abia după aceea ai dreptul să curtezi o altă persoană.

— Cum ar veni, nu ai voie să-ți înșeli partenerul, nu? concluzionă fata.

— Mda, s-ar putea zice și așa. Deși, în primul rînd, legea a fost gîndită cu intenția de a nu ne permite să ne înșelăm mai ales pe noi înșine.

— Și dacă cel părăsit nu acceptă despărțirea?

— Nu are încotro. Din momentul în care unul din parteneri și-a anunțat decizia de a întrerupe relația, celălalt trebuie să se supună. Cei doi nu vor mai putea conviețui împreună niciodată.

— Chiar dacă se împacă?

— Indiferent.

— Dar mi se pare îngrozitor! Oamenii se mai răzgîndesc, mai greșesc… Nu știu ce să zic. Cu toții ne mai schimbăm de-a lungul vieții, nu poți lua o decizie care să rămînă definitivă indiferent de circumstanțe.

— Cum poți spune asta? Din cîte am înțeles eu, și la voi, în momentul în care o persoană alege să rămînă fidelă unui singur partener, o face pentru toată viața. Sau mă înșel? La voi căsătoriile sînt definitive, în timp ce la noi e vorba despre despărțiri. Asta-i singura diferență.

— Da, numai că la noi e mai multă flexibilitate. Adică, poți, în cele din urmă, să desfaci o căsătorie, dacă constați că ești incompatibil cu partenerul pe care l-ai ales.

— Exact. Ai pus accentul unde trebuie. Dacă îți dai seama că ești incompatibil! Că doar din această cauză au loc și despărțirile cuplurilor de la noi. Sau acesta ar trebui să fie motivul! Crezi că dacă nu te mai înțelegi cu un om, la un moment dat, în viitor nu te vei mai întîlni cu acele situații care te-au făcut să te desparți prima dată?

— Este foarte posibil, dar a doua oară poate reușești să treci peste ele sau…

— Treci cu vederea o dată, de două ori, dar nu o poți face la infinit… Oricum, pînă să cedezi și să

optezi pentru o nouă despărțire, vei avea o viață foarte nefericită, așa că nu merită. Nici un om nu se schimbă chiar atît de mult cît ne-ar plăcea nouă să credem!

— Bine, bine. Dar să nu-mi spui că nu există persoane care încalcă aceste reguli…

— Ba da, sînt destul de mulți cei care încearcă să se înșele.

— Am sesizat nuanța de prima oară, îi atrase atenția taxidermistul, convins că Kuwa Hando își pusese în cap să-i sucească mințile Moiyrei cu baliverne menite să pună într-o lumină nobilă desfrîul practicat în satrapia asta de sălbatici. Ce se întîmplă în cazul în care aceștia sînt descoperiți?

— În primul rînd, este posibil ca numai unul dintre ei să se facă vinovat de înșelătorie!

— Cum adică?

— Adică, îl luă peste picior steyianul, doar unul dintre ei să fie deja implicat într-o relație. Se consideră că celălalt nu are nici o vină, deoarece, prin lege, nu îți este permis să faci sau să accepți avansuri, decît dacă ești în afara oricărei relații. Prin urmare, acceptînd avansurile celuilalt, persoana neimplicată într-o relație nu a făcut decît să acționeze cu bună credință.

— Bine, am înțeles. Eu nu mă referem la cîți vinovați sînt într-o relație, ci la ce pedepse se aplică, dacă tot ai spus că este vorba de legi…

— Toți cei care sînt dovediți că au săvîrșit una sau mai multe infidelități sînt condamnați la muncă silnică pe viață într-una dintre minele pentru care este recunoscută satrapia noastră. Și li se interzice să mai aibă vreodată relații apropiate cu persoane fidele. Vă imaginați că, trăind exclusiv în munți, nici nu prea au cum întîlni persoane oneste.

— Vrei să spui că toți minerii sînt…

— Majoritatea sînt mineri din obligație și nu din înclinație!

— Și cîți dintre cei pe care i-am întîlnit ieri sînt…

— Doar trei au ajuns în mină ca urmare a unei pedepse pentru infidelitate. Cel puțin oficial. Dacă vreți să știți părerea mea, nu cred că cei care muncesc în munți de bunăvoie rămîn neinfluențați de cei infideli pentru mult timp. Mi se pare o naivitate să crezi că, dacă păstrezi un măr bun într-un coș plin cu fructe putrezite, nu se va altera și acesta, în cele din urmă. Poate și de aceea, nimeni nu are dreptul să muncească în minerit pe un contract mai mare de cinci ani. Și mi se pare o idee bună, deși mulți nu o pot suporta, deoarece munca minerilor benevoli este extrem de bine plătită.

— Și dup-aia ce se întîmplă?

— Foștii mineri sînt redistribuiți către diverse bresle. Avem destule.

— Cum ar fi? încercă taxidermistul să-i distragă atenția Moiyrei. Fata părea foarte interesată de obiceiurile și legile din Steyi și, mai ales, de ochii albaștri ai bărbatului din fața ei.

— Păi, breasla crescătorilor de capre, a culegătorilor de fructe, a țapinarilor, din care fac și eu parte, și…

— Ce fac țapinarii? Nu am mai auzit acest termen pînă acum, îl întrerupse Moiyra.

— Noi asigurăm transportul de la mine către docurile din portul comercial. De aici, pietrele sau minereurile extrase din munții noștri ajung, mai departe, pe calea apei, către clienții care le-au plătit.

— Și ce faceți mai exact? De unde vă vine denumirea asta?

— Aranjăm bușteni primiți de la cei din breasla înfrățită nouă – cea a tăietorilor de lemne, astfel încît să putem transporta piatra și minereurile mai ușor. Amenajăm un fel de cărare mobilă, compusă din trunchiuri de copaci, care, prin rostogolire controlată, ne permit să deplasăm chiar și cele mai grele bucăți de granit pe distanțe mari, cu

minimum de efort și timp. Numele ne vine de la țapinele cu care manevrăm bușteniii, un fel de cange de oțel, fixate pe drugi din lemn rezistent, groși cam cît brațul meu.

În acest moment, Kuwa Hando își suflecă mîneca jachetei și scoase la iveală un antebraț bronzat, plin de mușchi, spre ciuda taxidermistului.

— Pare o muncă extrem de solicitantă fizic, spuse fata privindu-l cu admirație nedisimulată. Îmi imaginez că nu oricine poate face asta.

— Ei, este important și fizicul dar, în primul rînd, cînd lucrezi trebuie să fii foarte atent și, de asemenea, să ai orientare în spațiu.

„Îți dau eu o orientare în spațiu, de nu te vezi!" mormăi taxidermistul, involuntar.

— Ce-ai spus Jaer? îl chestionă celălalt bărbat, fără să-și desprindă privirea de pe chipul Moiyrei.

— Că mi-ar plăcea să te văd la lucru! Nu reușesc să-mi imaginez cum reușești să aranjezi bușteniii alunecoși pe sub rocile ce se rostogolesc la vale.

— De fapt, în ultima vreme, nici nu prea mai fac asta. În calitate de șef al echipei, sînt prea ocupat să-i supraveghez pe ceilalți, nu scăpă el ocazia să se laude în fața fetei. Dar, dacă doriți să-mi vedeți echipa la lucru, vă rog să mă însoțiți pînă la mina de corindon. Mîine dimineață vom coborî de acolo vreo 10 bucăți. Echipa mea pleacă peste cîteva ore. Ce ziceți?

— Abia aștept, răspunse taxidermistul acru.

— Și eu, dar mi-e să nu fi făcut fratele tău alte planuri. Ieri nu a apucat să vorbească aproape deloc cu noi. N-aș vrea să-l încurcăm, ori să aibă impresia că sîntem nerecunoscători pentru tot ce ne oferă.

— Nu veți părea deloc ingrați. Doar el m-a rugat să vă țin companie și să am grijă să nu vă plictisiți. După cum vedeți, și arătă cu un gest larg spre mesele din jur, care se aglomeraseră și mai mult,

Ontay este destul de ocupat! Și vreo două zile tot așa va fi, căci trebuie să le comunice tuturor negustătorilor concluziile ședinței trimestriale. Apoi, vor lua fiecare contract în parte și-l vor renegocia. Deci, vă veți plictisi dacă stați după el. Mă duc să-l anunț că vă răpesc pentru trei zile!

Kuwa Hando își părăsi oaspeții și se îndreptă grăbit spre clădirea de peste drum, să-i spună fratelui său vestea. Taxidermistul, nemulțumit de entuziasmul arătat de Moiyra, încercă s-o tempereze imediat ce rămaseră singuri la masă:

— Serios, ce e mare lucru de văzut la niște bărbați care se joacă cu bețe? Ca să nu mai zic despre pericolul să fim răniți accidental. Nici nu am ajuns bine într-un loc cît de cît sigur și ne și grăbim să pornim iarăși la drum. Prin munți, în frig, și cine știe peste ce animale sălbatice dăm! Ca să nu mai spun de apucăturile bărbaților de-aici. Abia dacă am început să ne odihnim. Iar rănile de pe spate nici nu au făcut bine coajă și tu vrei să…

Moiyra începu să rîdă:

— Haide, Jaer, ce faci, te dai rănit? Unde ți-e spiritul de aventură, de care erai așa mîndru? Sau te gîndești că hălăduind prin pustietăți nu vei avea ocazia să începi vreo relație liberă cu fetele de-aici?

— Ha, eu mă gîndeam la siguranța ta și uite cum mă tratezi! Foarte bine, mergem, dar să nu crezi că sînt orb. Lasă, am observat eu cum îl priveai, topită toată, pe Kuwa Hando. Rîde ciob de oală spartă!

— Sînt măritată cu tine, ai uitat, dragule? chicoti fata ascuțit. Și eu care credeam că te deranjează felul în care se uita el la mine… Acum serios, Jaer, nu crezi că una dintre minele alea pierdute prin munți ar fi un loc foarte potrivit să găsim ceea ce căutăm? Ce avem de pierdut dacă facem un drum pînă acolo?

58

Dacă ar fi fost inspirat, taxidermistul i-ar fi replicat că „nu mare lucru”!

Doar liniștea lui sufletească urma să fie pierdută la drumul acela de seară. Dar atunci cînd acceptase nu avea de unde știi ce urmează și, oricum, dacă i-ar fi spus cineva, n-ar fi crezut. Așa că-l însoțise pe Kuwa Hando și echipa lui de țapinari cu speranța că avea să afle un indiciu cît de mic despre PonCim și Vasari. Oricîte nazuri făcuse de dimineață, era odihnit și optimist cu privire la atingerea scopului pentru care porniseră la drum. Era și normal, după ce tocmai aflase că Vasari există sau a existat, și, mai ales, după ce scăpase dintr-o situație-limită precum cea din pivnița consilierului Madriga.

Seara era destul de rece, la fel și steyienii. Totuși, după ce Moiyra începu să pună diverse întrebări despre satrapia lor, se angrenară cu repeziciune într-o conversație veselă.

— Zău dacă am mai pomenit o noapte luminoasă ca acum! o auzi pe fată spunînd, fără să se adreseze cuiva anume.

— Va trebui să te obișnuiești cu asta, îi răspunse Kuwa Hando, care încetini pînă cînd ajunse în rînd cu ei. Cu Moiyra, mai degrabă, gîndi Jaer, observînd calul acestuia potrivindu-și pașii după cel al fetei. Deliberat, și el își struni armăsarul, lăsîndu-i pe cei doi să-l depășească suficient cît să aibă impresia că nu pot fi auziți de ceilalți.

— Asta dacă intenționați să rămîneți la noi o perioadă mai lungă, desigur!

— Nu știu cît îi va lua lui Tristan să ajungă aici, dar sper să petrecem un timp în această satrapie. Știi, sînt pasionată de cercetarea naturii, așa că abia aștept să trag o raită prin pădurile din zonă. Am citit o mulțime de lucrări despre unele specii de-aici, care nu se mai găsesc în tot imperiul.

— Serios? Poate te voi ajuta chiar eu în privința asta! Știi, și eu sînt un iubitor al naturii, răspunse

Kuwa Hando, cu glasul celui mai mare prefăcut, în opinia taxidermistului.

„Ha, ce texte are în el!”, murmura acesta, abținîndu-se cu greu să nu intervină.

— Ce noroc pe mine! îl persiflă Moiyra. Atunci, ia spune-mi, îmi poți arăta un copac de *cercis*? Ai văzut vreunul?

— Chiar ai mare noroc! La mică distanță de mina spre care ne îndreptăm se află o poieniță unde se găsesc și *cercis kanadensi*. Este un loc absolut fantastic!

— Atunci, abia aștept să mi-i arăți mîine!

— Poate vrei să spui mîine noapte. Nu-mi vine să cred că nu știai! Într-adevăr, copacii ăștia sînt fabuloși, cu florile liliachii ce-i îmbracă de la rădăcină pînă la vîrf, însă îți recomand să-i privești la lumina lunii, cînd ramurile și tulpina strălucesc galben de sub florile care devin roșu aprins, ca sîngele fără păcat. Îți garantez că nu ai unde să mai vezi așa ceva!

— Citisem despre transformările de care-mi spui. Am vrut doar să te verific, răspunse fata mulțumită de răspuns.

— Mi se pare corect din partea ta. După ce ai să mă cunoști mai bine, vei descoperi că este mult mai multă substanță decît credeai sub chipul acesta de sălbatic, răspunse bărbatul pe un ton lejer.

— Lasă chipul, ce-ai cu el? Ești foarte arătos, dacă-mi permiți să spun asta!

— Îți permit, cum să nu, și chiar îți mulțumesc pentru compliment. Și ți l-aș întoarce cu toată convingerea, dacă nu aș fi observat că nu prea-ți place să ți se amintească ce chip frumos ai și tu…

— Nu că nu agreez complimentele, ci uneori mă deranjează persoanele care le fac. Ceea ce nu-i cazul în clipa de față, te asigur.

— Atunci dă-mi voie să-ți spun că nu am văzut ochi mai frumoși, gură mai apetisantă, mîini mai fine și o ținută mai elegantă ca…

— Ei, nici chiar așa! îl întrerupse fata, spre enervarea lui Jaer, care abia aștepta să aibă motiv să-l dea jos de pe cal pe fratele celui care-i găzduia. Poți spune, am impresia, și că nu ai mai văzut femeie mai căsătorită ca mine, așa-i?

— Cred și eu, îl auziră pe Jaer, din spate. Zău dacă nu-mi pare bine că am acceptat invitația ta. E cel mai frumos drum de noapte pe care l-am făcut în viața mea. Uită-te și tu, Moiyra, e atîta lumină că nu înțeleg cum de poate cineva să doarmă în satrapia asta!

— Ei, doar nu crezi că degeaba nu prea încurajăm noi căsătoria, definitivă și pe viață, pe aici! îi răspunse cît de degajat putea Kuwa Hando.

Tocmai fusese surprins făcîndu-i complimente puțin cam pătimașe soției străinului și nu era sigur cum va reacționa acesta. Nu îi era teamă că ar putea fi învins în luptă de acesta, dar nu ar fi vrut să-i strice relația fratelui său cu Tristan.

— Mi se pare mie, sau mai devreme vorbeați despre plante ce trăiesc doar în această satrapie? trecu Jaer peste momentul de stînjeneală al steyianului. Abia aștept să ne arăți poiana despre care vorbeai mai devreme, ținu el să-l atenționeze că auzise toată discuția. Mai există vreo plantă deosebită prin zonă, pe care să ne-o poți arăta?

Kuwa Hando îi enumeră, cu un ton de persoană atotcunoscătoare:

— Ar mai fi *albizia*, *picea omcinezii*, *julibri caradesu* și încă vreo cîteva, dar ne va lua prea mult timp să ajungem la ele. Știți, după ce ne terminăm treaba, trebuie să mergem cît mai repede la mina de la Palo Sedu, ca să ajutăm o altă echipă să transporte blocurile de jad comandate de Ensei, regele din Peninsulă. Se pare că vrea să-și reamenajeze sala tronului pentru vizita lui Raghmen I. Minerii nu și-au terminat treaba la timp, și acum o să cadă vina pe noi, că nu am reușit să respectăm termenul negociat.

Moiyra nu era interesată de explicațiile și scuzele steyianului:

— *Albizia*, asta parcă era copacul cu frunzele asemănătoare cu aripile unui fluture, nu?

— Chiar așa! Are o coroană rară, cu ramuri scurte, dar stă înflorit mai mult de o jumătate de an. Este o încîntare să-ți petreci o după amiază întins la umbra sa, înconjurat de parfumul divin al florilor de pe ramuri, îi explică bărbatul.

— Spune-mi ceva despre *picea omcinezii*. Nu am citit nimic despre planta aceasta!

— I se mai spune și „molidul de safir", din cauza albastrului transparent al acelor ce-i țin loc de frunze. Nu mă mir că nu ai găsit date despre el în bibliotecă, deoarece este un copac foarte rar, o specie mai veche poate și decît imperiul. Crește destul de repede, dar are nevoie de zone adăpostite și însorite. În iernile grele, lăstarii pot degera, dar planta se reface rapid prin creșteri noi. Am înțeles că în trecut s-ar fi încercat naturalizarea lui prin alte satrapii, fără succes, însă. Între timp, se pare că toată lumea a uitat de el. Și bine a făcut, căci altfel mă tem că molidul de safir ar fi dispărut de mult.

— Cred și eu, nu vezi în fiecare zi un copac cu ace albastre pe post de frunze! îl aprobă taxidermistul.

— Știți, nu asta e ceea ce-l face atît de special, răspunse Kuwa Hando ușor dus pe gînduri.

— Dar? îi dădu ghes Moiyra.

— După părerea mea, este nu doar un copac, ci și un animal.

— Cum așa? își exprimă taxidermistul îndoiala.

— Din cauza modului de hrănire. Credeți-mă, știu ce zic! Studiez copacul ăsta de mai bine de cinci ani. Am observat că se hrănește, ca toate plantele, cu lumina soarelui, dar pe întuneric își ia hrana din gîzele pe care le ademenește să i se așeze pe trunchi. Cred că le atrage cu ajutorul mirosului de rășină, care se simte numai la apus. Cum îi

ajunge una pe trunchi, din interiorul copacului ies niște firicele albe, subțiri ca un fir de păr de-al nostru, ce se încolăcesc incredibil de rapid în jurul insectei. În timp, din aceasta nu mai rămîne decît carcasa, ce alunecă la rădăcina copacului. Dacă ați vedea cum arată solul din jurul unui astfel de copac, ați rămîne uimiți!

— Chiar mi-ar plăcea să văd una ca asta, recunoscu taxidermistul.

— Știi ceva, am citit undeva că astfel s-ar hrăni și algele care cresc numai în Satrapia Yassou, dar n-am crezut că e posibil, pînă cînd n-am descoperit molidul de safir, continuă acesta. Nu am fost niciodată la vecinii noștri…

Taxidermistul se abținu cu greu să-i răspundă „Nici nu știi ce bine ai făcut!”

— Mi s-ar părea ciudat ca cele două specii să fie înrudite, deși există destule cazuri în care plante foarte diferite să aibă un strămoș comun, spuse Moiyra.

— Cineva mi-a spus, odată, că molizii de safir sînt înrudiți nu doar cu algele dulci, ci și cu unii oameni. Care, ca și ei, sînt mai mult decît ceea ce par!

— Adică? ceru lămuriri taxidermistul, simțind cum începe să-i zvîcnească venele de la tîmple.

— Nu știu dacă ați auzit despre acel neam de oameni cu puteri extraordinare, fizice și psihice, care l-au ajutat pe Hafthor să reunească toate satrapiile sub conducerea lui. Își spuneau PonCim, de la numele vechi al molidului de safir.

— Așa! reuși taxidermistul să-și ascundă emoțiile. Și cum ar fi aceștia înrudiți cu un copac?

— Nu știu să vă spun precis. Cel are mi-a povestit despre asta, zicea că PonCim ar avea în sîngele lor aceeași substanță care există și la algele dulci, și la molizii de safir, și că tocmai aceasta îi face să aibă calitățile acelea atît de speciale!

— Cum ar fi? îl invită Jaer să continue.

Bărbatul șovăia.

— Ei, dar astea sînt povești, doar nu credeți că ar fi ceva de capul lor? Aiurelile unui bătrîn cu mințile înecate în vin din cel mai prost…

— Dar sînt interesante. Știi, este posibil să fie ceva adevăr la mijloc, adăugă repede Moiyra. Am citit despre înrudiri surprinzătoare din lumea animalelor și a plantelor în mai multe dintre tomurile de la Catedrală. Recunosc că, deși pînă acum nu am găsit nimic despre elemente comune între oameni și animale sau plante, întotdeauna am crezut că trebuie să existe așa ceva. De aceea aș vrea să aflu cît mai multe detalii despre înrudirea dintre molidul de argint, algele dulci și PonCim!

— Păi, mai multe decît v-am spus deja, nu prea știu nici eu, răspunse Kuwa Hando. Cel care mi-a povestit despre asta era un fost miner ce-și pierdea zilele în localul fratelui meu. Îi plăcea tare mult să spună povești – adevărate, cum jura el că sînt, în fața oricui îl asculta – și cred că v-ar fi spus și vouă cîteva, dac-ar mai fi trăit. Dar nimeni nu l-a luat în serios vreodată. Prea exagera… Numai să-l fi auzit! Oricum, vorbea frumos și de aceea toți îl îndrăgeau. Nimeni nu-l refuza cînd cerea de băut, pentru a ne amuza în serile astea albe!

— Mi-aș fi dorit să-l cunosc, spuse fata.

— Și mie mi-a plăcut să-l ascult, deși nu mi-a trecut niciodată prin cap să-i iau spusele în serios. Nu era nici un adevăr în cele povestite de el, dar avea un talent să-ți descrie lucruri extraordinare, că aproape te făcea să-ți dorești să fi fost adevărate. Dar nu sînt, vă spun din experiență! Oricît am studiat molizii de safir, nu am găsit nimic care să confirme în vreun fel povestea cu înrudirea lor cu oamenii. Ca să nu mai spun că nici nu am întîlnit pe vreunul dintre cei care-și spun PonCim, ca să văd dacă are puteri speciale sau nu. Or fi existat ei, dar nu la noi în satrapie! Aș fi întîlnit unul pînă acum, la cît o bat în lung și lat.

Brusc, Kuwa Hando încheie discuția:

— Văd că am cam rămas în urmă. Ce ziceți, grăbim pasul?

59

Restul călătoriei continuă fără alte discuții despre subiectul care-i interesa atît de mult pe Jaer și Moiyra. Țapinarii conduși de fratele lui Ontay Hando erau oameni simpli, dar cu suflet vesel, gata oricînd să spună o glumă sau să se amuze de întîmplările prin care trecuseră, împreună sau separat. Povestirile lor făcură drumul să pară mai scurt, cu toată că merseseră călare aproape toată noaptea.

La așezarea de la gura minei de corindon ajunseră spre dimineață, odată cu primii stropi înghețați ai unei ploi mărunte și dese.

— Dormiți cîteva ore și o să fiți ca și noi, le spuse Kuwa Hando celor doi oaspeți. Dacă vreți, pot aranja să faceți o vizită în mină cînd vă treziți. Nu am să vă însoțesc eu, căci, probabil, abia atunci vom intra și noi la odihnă. Acum vă rog să mîncați și să încercați să vă odihniți cît puteți de bine. La noapte, după ce vă arăt poienița cu *Cercis*, trebuie să mergem să rezolvăm transportul pentru Peninsulă.

Se aflau într-o cămăruță slab luminată și răcoroasă, săpată direct în piatra muntelui, fapt care-i trezea amintiri nu tocmai plăcute lui Jaer. Avea impresia că, într-un mod inexplicabil, ajunsese din nou captiv în temnița de sub palatul lui Raghmen I. Cea din care fusese eliberat de prințesa Mizurro, în schimbul căutării lui Vasari.

— Ce sînt încăperile astea? întrebă Jaer, mirîndu-se cum de reușea bărbatul masiv să se strecoare cu atîta ușurință prin spațiile înguste, fără să dea cel mai mic semn de disconfort, deși ar fi trebuit, după o noapte de stat în șa, să aibă dificultăți măcar la aplecările repetate ale spatelui. Așa cum resimțeau taxidermistul și pînă și Moiyra, dacă luai în considerare ușoara împleticeală cu

care-o urmărise pe călăuza lor prin labirintul săpat în stîncă.

— Camerele pentru oaspeți! chicoti Kuwa Hando. Glumesc, dar să știți că sînt cele mai bune locuri pentru cei care doresc să se odihnească în timpul zilei. Oaspeți ca voi sau minerii ieșiți din tura de noapte… Aici nu se aude nimic din vînzoleala care începe afară odată cu răsăritul soarelui. Ca să nu mai spun că sînt și cele mai întunecoase locuri, inclusiv în timpul nopții.

— Și cele mai răcoroase, îmi imaginez! spuse Jaer, înfiorat de amintirile sale.

— Mda, acesta este unicul dezavantaj, dar nu vă faceți probleme. Sînt sigur că veți reuși să vă încălziți de îndată ce sosesc și ceilalți…

— Cine? Parcă ziceai că voi începeți treaba imediat…

— Aaa, nu noi! O echipă care iese din tura de noapte. Zece mineri, în total.

— Vrei să spui că vom dormi, toți doisprezece, într-o încăpere ca asta?! Sau doar mîncăm împreună? spuse taxidermistul privind uimit în jur, într-o încercare de a aproxima cîți oameni pot încăpea într-un spațiu atît de îngust.

— Da, și tot împreună vă veți și odihni! Știu la ce vă gîndiți, dar asta este și ideea. Veți fi înghesuiți, dar altfel nu aveți cum să vă încălziți. Imediat vor sosi cu mîncarea și așternuturile.

— Tu vorbești serios? spuse și Moiyra, care începuse să tremure ușor, în aerul umed și înghețat.

— Mda. Și vor aduce și schimburi pentru voi. O să vă simțiți mult mai bine în haine uscate, deși s-ar putea să nu fie cele cu care sînteți voi obișnuiți. Mai ales tu, Moiyra!

— Ce vrei să spui? întrebă Jaer, tremurînd și el de-a binelea.

— Sînt veșminte ce s-ar putea să-i rănească pielea soției tale. Fiind îmbibate cu pulbere de piatră, sînt puțin cam aspre, dar asigură o izolație

perfectă, atît pentru umezeala de aici, cît și pentru munca din galeriile de praf. Așa le zicem noi coridoarelor pe care le sapă minerii în străfundurile muntelui, le explică Kuwa Hando, înainte să fie întrerupt de zarva unor oameni care se apropiau rapid.

— Kuwa, ce plăcere să te văd! o auziră, înainte să o zărească, pe tînăra voinică ce se agăță de gîtul țapinarului.

— Asemenea, reuși acesta să rostească, după ce se desprinse din brațele ei, rîzînd.

— Înnoptezi cu noi? se interesă fata, fără să-și desprindă privirea de pe chipul bărbatului.

— Oricît mi-ar plăcea, nu mi-o permite programul! Dar ia uite ce ți-am adus, și arătă cu un gest scurt al mîinii spre cei doi oaspeți ai săi.

— Prieteni? spuse tînăra, privindu-l cu interes pe Jaer.

— Prieteni cu Tristan, un amic de-al fratelui meu, răspunse Kuwa. Din Satrapia Catedralei.

— Sînteți împreună? întrebă fata direct, spre amuzamentul zgomotos al unor bărbați masivi ce tocmai intraseră cu un morman de vase largi, din lut, în brațe.

— A, iată că a venit și mîncarea! exclamă Kuwa Hando, sărind să-i ajute pe noii veniți. Eileen, aveți suficient timp să faceți cunoștință. Acum, haide să ne pregătim! o îndemnă el.

— Ei nu, zău! îl apostrofă fata. Eu sînt șeful de echipă, eu hotărăsc ce fac oamenii mei și în ce ordine! Iar acum vreau să aflu alături de cine ne vom odihni. Dacă se va odihni cineva!

Kuwa se întoarse în direcția ei surprins.

— Serios? Nu știam că ai fost avansată. Felicitări! Meritai să ți se recunoască meritele de mult.

— Ești convins de ceea ce spui? își ridică fata o sprînceană, întrebător. În fine, vreau întîi să aflu cu cine voi dormi azi!

— Mă numesc Jaer Verron, iar ea este Moiyra, soția mea, și venim din Satrapia Catedralei. Ne aflam în voiajul de după nuntă, cînd o furtună ne-a scufundat pluta, dar am reușit să înotăm pînă la malul Satrapiei Steyi. Fratele lui Kuwa Hando ne oferă găzduire pînă cînd va veni prietenul nostru, Tristan, să ne aducă cele necesare continuării călătoriei. Între timp, am decis să vizităm frumoasa dumneavoastră satrapie.

— Aha, și ce-ați găsit atît de frumos în sălbăticia asta, care să merite vizitat?

— Tot sperăm să găsim ceva care să justifice efortul, interveni Moiyra. De aceea am și făcut drumul pînă la mina asta. Am auzit că unele cristale pe care le extrageți aici sînt nemaipomenite!

— Las că ajungeți cît de curînd să vedeți cu ochii voștri, intră în vorbă un miner.

Acesta tocmai aranjase bolurile pe jos, în cerc, și se așezase lîngă ele, direct pe podeaua de piatră, cu picioarele încrucișate.

— Ce zici șefa, ne apucăm de mîncat?

Abia atunci Moiyra își dădu seama că doar ea, Jaer și șefa echipei de mineri mai erau în picioare. Ceilalți, prăfuiți, îmbrăcați în salopete cenușiu-deschis și purtînd șepci cu cozoroc scurt, de aceeași culoare, stăteau ghemuiți pe podea și îi priveau cu interes.

— Ai dreptate, să mîncăm! Împărțiți mîncarea! Inclusiv oaspeților noștri…

— Ăăă, pe mine nu mă serviți, spuse Kuwa. Trebuie să plec la treabă. Moiyra, Jaer, vă las pe mîini bune. Faceți tot ce vă spune Eileen și o să vă odihniți de minune. Frumoaso, dacă ești drăguță, cînd vă treziți, prezintă-le tu locul și minunățiile pe care le scoateți voi de aici. Am să vă caut eu pe seară, da?

— Dacă mă rogi, dar o să te coste! îi răspunse rîzînd șefa echipei de mineri.

Îl urmări cu privirea în timp ce ieșea din cămăruța înghesuită, apoi se întoarse către Jaer și Moiyra, care tocmai luaseră prima înghițitură din piureul gros, cu un gust ușor acru.

— Cum vă place hrana noastră?

— Neobișnuită, dar bună, răspunse Jaer cu gura plină.

— Sățioasă, îl completă Moiyra, gîndindu-se cu părere de rău la delicatesele de care avuseseră parte în Yassou.

— Să știi că este! Cea mai hrănitoare hrană din cîte veți gusta în viața voastră. Terciul acesta ne dă suficientă forță să săpăm, cît e ziua de lungă, în stîncile astea.

— Sau lui Kuwa și echipei lui să transporte blocurile de piatră, după o noapte întreagă de stat în șa, spuse Jaer, dornic să-i facă pe plac.

— Ei, nici chiar așa! Kuwa nu poate să sufere terciul.

— Nici nu se apropie de el, o completă unul din mineri, care deja își terminase porția.

— Atunci cum de reușește să facă o muncă grea, din cîte am înțeles, în astfel de condiții?

— Ca să nu mai spun, pe o vreme cum e cea de afară, adăugă Moiyra.

— Țapinarii lui Kuwa nu sînt oameni obișnuiți, le explică sec tînăra care-și zicea Eileen.

Ceilalți mineri o aprobară serioși.

— Sînt PonCim, cumva? își încercă norocul taxidermistul.

— Noi așa credem, deși ei nu vor s-o recunoască! îi confirmă Eileen, fără să pară deloc deranjată de subiect.

Jaer Verron simți că îl ia cu amețeală. Ce să întrebe mai întîi?

— Dar voi de unde știți despre PonCim?

Întrebarea lui Eileen îl izbi cu puterea unui baros.

„Ce-ar trebui să spună? Că știe de la Mizurro, care l-a trimis să-l captureze pe liderul

PonCim?!”

— Păi ne-a povestit chiar Kuwa Hando despre ei, în timp ce veneam încoace, o auzi pe Moiyra explicînd cu naturalețe. Dar, după cum știți și voi, a evitat să ne dea mai multe detalii, exact cînd povestea devenea interesantă. Poate reușiți voi să ne hrăniți și curiozitatea, nu doar foamea!

— Ha, frumos spus! zise unul dintre mineri.

— Și ce doriți să știți, mai precis? întrebă Eileen cu zîmbetul pe buze.

— Păi… Kuwa ne-a zis că PonCim au niște calități speciale datorită unor substanțe din sîngele lor!

— A, da, teoria lui despre înrudirile care există între unele ființe vii. Știm, ne-a spus și nouă!

— Nu sînteți de acord? continuă Jaer.

— Ba da. Explică foarte bine de ce nu avem cu toții calitățile PonCim, răspunse Eileen. Ele se transmit doar de la părinți la copiii lor.

— Puteți să ne dați cîteva exemple de astfel de calități? interveni Moiyra. Kuwa ne-a spus că sînt atît fizice, și aici ne cam putem imagina despre ce este vorba, dar și psihice.

— Dacă vreți un exemplu, gîndiți-vă numai la capacitatea de a înțelege ce simt ceilalți sau de a ști ce gîndesc.

— Sau de a-i face să gîndească ce dorești tu, o completă cineva.

— Serios? se miră taxidermistul.

— Dacă m-aș lua după figurile voastre, aș putea crede că și eu sînt PonCim, izbucni Eileen. Normal că nu sîntem serioși! Rîdem de voi, care sînteți atît de naivi încît să credeți tot ce auziți. Chiar și o poveste gogonată precum cea despre legendarii PonCim…

— Tot ce ne-ați spus au fost doar baliverne? se întristă Jaer Verron.

— Era o poveste așa frumoasă! zise și Moiyra, fără să arate o dezamăgire la fel de mare.

— Da, o poveste care a intrat în tradiția noastră. Dar care nu poate fi luată în serios, atîta timp cît nu a fost găsită nici o dovadă că neamul PonCim există.

— Atunci cum vă explicați faptul că Hafthor a ordonat prigonirea lor? spuse Jaer.

— Hmm, eram sigură că știți despre PonCim și din altă parte decît de la Kuwa. Ai văzut cît de ușor te-am făcut să te dai de gol? Să nu spui că sînt PonCim, că nu recunosc nimic!

— Am găsit cîteva trimiteri la un neam de oameni cu puteri extraordinare în biblioteca de la Catedrală, încercă Moiyra să-l scoată pe taxidermist din încurcătura în care intrase singur.

— Aha. Interesant! spuse Eileen privind-o fix. Din cîte mi-a povestit mama, care-a apucat domnia tatălui lui Raghmen I, Hafthor ar fi ordonat să se șteargă orice referire la PonCim în tot imperiul, nu doar în Satrapia Palatului, după ce s-a certat cu ei.

— Cine știe cum or fi scăpat însemnările pe care le-am citit eu. Oricum, nici acestea nu menționau prea multe.

— Dar ce spuneau? interveni sfătos un miner care tăcuse pînă atunci.

— Păi…, se codi Moiyra să spună ceea ce aflaseră pînă atunci, convinsă că a căzut într-o capcană căreia nu reușea să-i vadă marginile. Decise repede că, în astfel de situații, mai bine riști totul, decît să dai înapoi. Mai nimic, doar că a existat un grup de războinici cu numele de PonCim, conduși de un anume Vasari, care l-au ajutat pe tatăl lui Raghmen I să conducă imperiul în cea mai prosperă, din toate punctele de vedere, perioadă a sa. Apoi, nu se spunea din ce cauze, împăratul s-a întors împotriva lor și a ordonat distrugerea lor totală. Aceeași atitudine a avut-o și Raghmen I, cel care a reușit, încă din primii ani ai domniei lui, să ducă PonCim în uitare.

Moiyra își trase sufletul, atentă la reacțiile minerilor din jurul său.

— De aceea eram așa interesați de versiunea voastră despre cine sînt cei care-și zic PonCim, o completă Jaer.

— Și, în nici un caz, nu v-a trecut prin gînd să ne raportați soldaților lui Raghmen I, nu? spuse Eileen pe un ton insinuant.

Moiyra simți un fior pe șira spinării. Privi involuntar în stînga ei, acolo unde se afla Jaer, doar pentru a observa aceeași îngrijorare pe care, probabil, o trăda și figura ei.

— Ei, ați amuțit? insistă Eileen, privindu-i pe sub sprîncene.

— Poți crede ce vrei despre noi! E și normal să fii suspicioasă, doar ne vezi pentru prima oară. Dar nu putem decît să te asigurăm că nu sîntem simpatizanți ai lui Raghmen I și nici nu intenționăm să devenim.

— Știam asta, izbucni în rîs Eileen, urmată imediat de ceilalți. Nici unul din prietenii familiei Hando nu-l simpatizează pe Raghmen I, așa că nu mă așteptam s-o faceți voi!

— Poate cu excepția nebunei de partenere a lui Ontay, zise cineva.

— Chiar așa. Ce scorpie și-a mai găsit, săracul!

— Las' că nu o mai rabdă mult pe lîngă el, se auziră cîteva voci destinse.

— Poftim? reuși să articuleze Jaer Verron, care își simțea gura plină cu praf.

— Din cîte ați observat, continuă Eileen cu bunăvoință, pe aici sînt puține mijloace de amuzament, așa că nu puteam rata ocazia să vă vedem cum vă perpeliți, îngroziți că veți fi sfîșiați de o haită de mineri prăfuiți. Ia ziceți-ne, mai aveți curaj să dormiți în mijlocul nostru?

— Ei, un pic de tensiune n-o să ne alunge nouă somnul, spuse Moiyra ceva mai relaxată.

Își abținu cu greu un oftat de ușurare. Fusese sigură că li se va întîmpla ceva rău și încă nu era convinsă că pericolul trecuse definitiv. Avea senzația că cei lîngă care urmau să doarmă se

jucau cu ei aidoma unei pisici cu șoarecele prins în capcană. Știa însă, că atît ea, cît și Jaer aveau nevoie să se odihnească, așa că decise să riște în continuare.

Taxidermistul era de aceeași părere, constată fata, privindu-l în timp ce întindea păturile aduse de mineri, după strîngerea mesei.

60

Se trezi cu senzația neplăcută că nu mai are aer. Respira cu greutate, simțindu-și pieptul apăsat de o greutate sufocantă. Panica se instală imediat ce înțelese că nu se poate mișca, înghesuită între doi mineri masivi, ale căror haine puteau a transpirație.

— Moiyra, te-ai trezit? îl auzi pe taxidermist.

— Scoate-mă de aici, înainte să adorm definitiv, reuși să șoptească, simțindu-și limba umflată și dureros de uscată.

— Trezirea, toată lumea! sună strident vocea lui Eileen. Gata, ați dormit destul. La treabă!

Cîteva mormăieli nemulțumite se auziră în timp ce încăperea se lumina treptat, cu fiecare făclie aprinsă de șefa minerilor.

— Haideți, haideți, puturoșilor!

În scurt timp, Moiyra reuși să iasă dintre cei mai bine făcuți mineri din toată echipa. Fusese înghesuită din cale-afară, dar, măcar, nu înghețase.

— Să nu întîrziați la intrarea în tură! Ne vedem în mină, la puțul 16, zbiera șefa minerilor. Eu am să intru mai devreme, să le prezint locul oaspeților noștri. Jaer, Moiyra, urmați-mă!

Cei strigați, încă adormiți, se grăbiră să o urmeze în labirintul de cămăruțe, spre ieșirea din munte. Cu fiecare pas făcut în semiîntuneric, simțeau cum răceala îi cuprinde ca un veșmînt de gheață. Pînă ajunseră în lumina soarelui, Jaer își cuprinsese trupul cu brațele, fără să reușească să se oprească din tremurat.

— Mda, este clar că trebuie să vă schimbați, pufni Eileen, privindu-i disprețuitor. Moiyra, îmi pare rău, dar hainele astea nu vă vor fi de nici un ajutor în vizita sub pămînt. Am să vă dau cîte-o salopetă de-mea…

Fata se gîndi, instantaneu, la izul de transpirație pe care-l mai simțea încă în nări, după somnul de mai devreme, și simți nevoia să inspire adînc. Totuși, după ce îmbrăcă salopeta neagră, proaspăt spălată și extrem de călduroasă, îi reveni cheful să descopere ce se ascundea în galeriile săpate în munte. Jaer, la rîndu-i, părea să se simtă în largul său în haina ce i se mula pe umerii lați.

„Ce bine făcut e!”, nu se putu abține fata să gîndească, iar impresia Moiyrei nu părea să fie singulară, căci majoritatea femeilor, și chiar și cîțiva dintre bărbații pe care-i întîlniseră în drumul pînă la poarta de intrare în mină, se întorseseră să-l admire.

— Ooo, iată ce flăcău ne trece pragul! îi luă în primire o femeie ce tocmai ieșise din tură. Mai că-mi vine să intru înapoi, numai să am grijă să nu se rătăcească, sărăcuțul, prin galeriile alea! continuă aceasta, spre amuzamentul întregului grup.

Era o fată foarte tînără, cam scundă, dar bine legată, ce-l fixa pe taxidermistul încurcat, cu o privire mult prea nerușinată pentru vîrsta ei.

— Stelli, păcătoaso, lasă-ne oaspetele în pace! Oricît de mult ți-ar plăcea, nu este disponibil.

— N-o fi fost pînă acum, dar, după ce ne-am întîlnit, sînt sigură că-și va schimba starea de spirit.

— Mai bine ți-ai lua gîndul de la asta, spuse Moiyra. Jaer este al meu și nu-l dau nimănui!

— Că nu l-oi fi luat pe viață! rîse cea apelată Stelli, fără să-și ia ochii de la taxidermist.

— Ba chiar așa se întîmplă de unde vin ei! clarifică Eileen problema.

— Și unde vin? Asta aș vrea s-o aud de la flăcău, dacă are limbă…

— Măi, măi, rîse Jaer, mulțumit că, în sfîrșit, era el în centrul atenției, și nu Moiyra. Am ajuns și eu într-o satrapie în care femeile sînt la fel de rele de gură ca bărbații!

— Dacă nu mai rele, rîse Eileen. Ia, hai, lăsați vorba, că nu e timp de pierdut! Stelli, poate te înveți minte, odată și-odată, să nu mai rîvnești la bunul altuia. Nu vezi unde te-a dus asta?

— M-a adus exact unde am vrut, și nu am nevoie să-mi spună nimeni altceva! îi răspunse cealaltă, bătăioasă. Cît despre flăcăul acesta, și o privi sfidătoare pe Moiyra, mare ghinion are că am treabă, că altfel…

— Bine, bine. Vorbiți mai tîrziu! încheie Eileen discuția, conducîndu-și oaspeții într-un vestibul larg, ce ducea în galeria principală a minei de corindon Saiduk, după cum dezvăluia și mozaicul din safire și rubine încrustate cu măiestrie direct în podeaua încăperii.

— Cum ați reușit performanța asta? o întrebă Jaer, oprindu-se deasupra primei litere a inscripției.

— Habar n-am! Mozaicul acesta a fost realizat de primii mineri, cei care au înființat mina, și iată ce bine a rezistat! Ne chinuim de ceva timp să scoatem măcar o piatră, ca să aflăm cum au procedat, dar încă n-am reușit. Aaa, să nu credeți că nu asamblăm și noi mozaicuri frumoase și rezistente, dar nici unul nu se compară cu cele făcute în trecut.

— Sînt mai multe?

— Desigur. Și nu doar la intrarea în fiecare mină din satrapia asta, ci și în diverse construcții vechi, peste care aproape că nu se observă trecerea timpului. Nu ați văzut mozaicul de la poarta de intrare în satrapie?

— Ăăă, nu am venit pe acolo, răspunse Moiyra.

— Dar pe unde?

— Ni s-a scufundat pluta, după ce tocmai trecusem de Yassou. Am ajuns pe malul vostru

înotînd.

— Ha, norocul vostru că nu ați ajuns la vecinii noștri. Nu sînt sigură că mai scăpați cu viață din mîinile lor…

— Mda, știm cum sînt cînd vine vorba de străini, spuse Jaer fără să gîndească.

— De unde? i-o întoarse șefa echipei de mineri, privindu-l cu interes. Să nu-mi spui că din ce-ați citit în bibliotecă…

— Ei, Yassou sînt și vecinii noștri, răspunse Moiyra fără nici o urmă de ironie în glas.

— Mda, scuzați-mă, n-am vrut să fiu sarcastică. Am doar un fel mai aparte de a vorbi.

— Mai ales cu străinii, spuse Moiyra. Preferi să-ți bați joc de ei, ca să fii sigură că le-o iei înainte, sau mi se pare? Și să nu-mi spui că pe-aici aveți ocazii rare de distracție!

Eileen o privi fără nici o urmă din zîmbetul ironic de mai devreme.

— Nu, dar ai dreptate. Așa fac. Nu că majoritatea n-ar merita! Se poartă cu minerii de parcă, oricum, nu am fi și altceva decît niște animale, numai bune pentru muncă și…

— Primiți vizite aici? o întrerupse Moiyra.

— Nu prea dese. Doar cîțiva comercianți, care speră că le vom vinde piatra mai ieftin dacă sar peste intermediarii oficiali. Dar ar trebui să-i vedeți, atît pe cei din afara satrapiei, cît și pe proprii noștri frați, cum ne tratează cînd coborîm din munți. Cei care au deja parteneri se feresc de noi ca de o boală urîtă, în timp ce persoanele libere… Mă rog, nu știu ce-mi veni să aduc vorba despre asta. Haideți, mai bine să vă povestesc despre pietrele pe care le scoatem de aici.

— Variații de corindon, parcă? spuse Jaer amabil.

— Da. Pietre prețioase de diverse culori, transparente sau nu, care sînt folosite în special pentru placarea clădirilor sau, cele granuloase, pentru șlefuirea altor roci.

— Din cîte îmi amintesc, începu Moiyra, pietrele roșii, cunoscute și ca rubine, sînt o varietate de corindon.

— Da, sînt unele din cele mai căutate, alături de cele albastre, safire. Știați că tronul lui Raghmen I a fost sculptat într-o piatră dezgropată din mina noastră?

— Habar nu aveam. O singură piatră?

— O, da! Din păcate, acum nu se mai găsesc filoane atît de spectaculoase, oricît de mult am căuta. Uneori am impresia că am ajuns aproape de fundul minei. Și cînd te gîndești că, în toată satrapia, doar din două mine se mai extrage acest tip de rocă…

— Bine, dar nu mai faceți prospecții?

— A, ba da, dar nu s-a mai descoperit nici un zăcămînt. De fapt, toate minele din satrapie au fost deschise pe vremea tatălui lui Raghmen I. Din cîte am înțeles, a noastră e cea mai veche și ar fi fost descoperită de PonCim, că tot veni vorba!

— Ha, cum ar veni, trebuie să găsiți neapărat unul dintre oamenii ăștia extraordinari să v-ajute!

— Aș rîde și eu, Moiyra, dacă nu aș ști că PonCim nu mai există. Au dispărut de mult. Pînă și cei care i-au întîlnit, cîndva, în carne și oase, vă pot spune asta!

— Kuwa spunea că bătrînul povestitor a murit! o contrazise Jaer.

— O fi murit, deși nu i-a văzut nimeni trupul fără viață. Dar eu vorbesc despre altcineva. Despre cea mai bătrînă femeie din satrapia noastră. Acum cîteva luni, cînd am vizitat-o eu, era bine, sănătoasă.

— Și cine este această persoană? întrebă Moiyra.

— Bunica mea. Cea mai bună femeie din cîte există. Dac-ați vedea-o ce bine se ține… A trecut de suta de ani, dar are o minte mai limpede ca apa de izvor. Și muncește, cot la cot, și chiar îi face de rușine pe unii din cei tineri!

— Ce vîrstă ai spus că are? se miră Moiyra.

— Nu mai știe nici ea exact, dar destul de mult peste o sută de ani.

— Nu am cunoscut pe nimeni care să fi trăit atît. Cred că e foarte interesant să stai de vorbă cu cineva care-a văzut cu ochii lui atîtea!

— Mda. De asta o și cred cînd spune că în fața ei a fost ucis ultimul bărbat care era ceea ce voi numiți PonCim. Și odată cu el, toată stirpea lor!

MOCIRLĂ

STEYI *– Puțini apreciază înalta moralitate a modului de viață steyian, majoritatea celor care au auzit despre această satrapie mulțumindu-se să o considere un loc al desfrîului fără limite, al sărăciei și mizeriei.*

Într-adevăr, existau hay-oka*, acele persoane care și-au pierdut, prin acțiunile lor imorale, dreptul să aibă legături amoroase cu steyienii de bună-credință. Apoi, într-o oarecare măsură, și calificativul de mizerabil poate părea justificat, luînd în considerare specificul muncii din adîncurile minelor.*

Dar cel de satrapie sărăcăcioasă este cel puțin suspect, date fiind bogățiile imense din solul steyian. Într-adevăr, orice vizitator va observa o segregație între oamenii care locuiesc aici, dar aceasta nu are nici o legătură cu cantitatea de bunuri materiale deținute de fiecare locuitor al acestei satrapii. Mai degrabă, cu lipsa…

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziuni 91 – Geografie. *Explorarea pămîntului și a altor teritorii individuale, Călătorii. Geografie individuală*;

Indice 911.3 – *Geografie umană (geografie culturală). Geografia factorilor culturali*

61

— Nu-i nici o problemă, Kuwa, nu trebuie să-ți faci griji pentru noi, îl asigură Jaer Verron pe bărbatul care-i privea încruntat. Abia așteptăm să cercetăm împrejurimile pe care ni le-ai lăudat atît.

— Cu siguranță nu ne vom plictisi, spuse și Moiyra.

— În trei zile mă întorc, fiți convinși. Dacă, totuși, doriți să mergeți înapoi la fratele meu, rugați-o pe Eileen să vă dea un însoțitor. În nici un caz să nu vă aventurați singuri la drum. Pădurile de aici sînt mult mai periculoase decît ați crede voi, spuse steyianul.

— Ei, chiar dacă nu par, să știi că mă pricep destul de bine la vînat!

— Jaer, nu mă îndoiesc de abilitățile tale. Dar mă îngrijorează cele ale sălbăticiunilor! Care nu sînt întotdeauna necuvîntătoare, mai spuse el cu o amenințare voalată în voce. Vă spun încă o dată, să nu plecați de aici neînsoțiți! Nici pînă în poiana pe care voiam să vi-o arăt în seara asta!

— Kuwa, du-te liniștit și fă-ți treaba… Nu avem nici cea mai mică intenție să mergem la vînătoare. Nu te îngrijora pentru noi, aici ne găsești aici și peste trei zile, îl îndemnă Moiyra, iar steyianul, convins sau nu, plecă în grabă către o altă mină, unde cealaltă jumătate din echipa lui nu reușea să urnească un morman de marmură.

Jaer se bucura în sinea lui de plecarea bărbatului, și nu doar fiindcă îl deranja comportamentul acestuia în prezența Moiyrei. Așteptase cu înfrigurare un moment în care să vorbească între patru ochi cu însoțitoarea lui și abia la primele ore ale serii, după plecarea neașteptată a lui Kuwa Hando, găsi ocazia potrivită. Erau doar ei, singuri, în cabana lui Eileen, care intrase deja în tură. Pînă spre miezul nopții, cînd aceasta urma să se întoarcă, erau liberi să discute pe îndelete întîmplările de peste zi.

Taxidermistul nu mai avea răbdare nici să mănînce, spre deosebire de Moiyra, care, înfometată după plimbarea lungă prin subteran, se concentra asupra platoului cu salată de fructe de pădure.

— Ei, Moiyra, ce părere ai despre bunica lui Eileen?

— Ce părere poți avea despre o femeie pe care nu ai întîlnit-o niciodată? răspunse aceasta ridicîndu-și veselă privirea din vasul cu mîncare.

— Haide, știi la ce mă refer!

— Nu sînt PonCim ca să-ți pot ghici gîndurile, dar am impresia că ți s-a făcut poftă de-o plimbare. Cam ciudată schimbare de atitudine, după ce te-ai opus atîta să venim pînă aici.

— Păi, atunci nu-mi imaginam că o să aflăm informații utile pentru misiunea noastră…

— Mda, dacă poți numi informații niște vorbe, spuse Moiyra mai mult în glumă, decît în serios. Ca să nu mai spun că, atît Eileen, cît și Kuwa Hando, au fost foarte clari cînd ne-au asigurat că PonCim nu există. Sau că nu *mai* există…

— Poate am exagerat cînd le-am numit informații, dar nu poți nega că acum avem cel puțin o pistă solidă pe care-o putem urma pentru a-l găsi pe Vasari!

— O pistă senilă, poate vrei să spui. Auzi, să descoși o femeie care nu mai știe nici de cîți ani trăiește!

— Și de ce nu? E foarte probabil să nu aflăm nimic, dar dacă ne spune ceva? Și, oricum, ce altceva avem mai bun de făcut? Vrei să stăm aici trei zile, umblînd după copaci cu crengi albastre sau fentînd avansurile nerușinate ale…

— Cine zice că am de gînd să refuz toate propunerile? îl întrerupse Moiyra, chinuindu-se, vizibil pentru oricine altcineva în afară de taxidermist, să păstreze o mimică serioasă.

— Ce? Astfel intenționezi tu să mă ajuți să-l găsesc pe Vasari? Așa-mi trebuie dacă te-am luat

cu mine. Mai mult…

— Mai mult ce? Uiți, Jaer, că nu *tu* m-ai luat cu tine, ci *eu* mi-am lăsat slujba și prietenii în urmă ca să te ajut! îl întrerupse fata, de data asta foarte serioasă. Și, știi ceva, artistule-taxidermist, să nu-ți treacă prin cap să dai vina pe mine vreodată pentru toate problemele în care am intrat! Singur, cu gura ta, te-ai băgat în temnița lui Raghmen I, nesilit de mine ai acceptat să fii campionul lui Mizurro, ca să nu mai spun că nu eu te-am pus să mergi la vînătoare cu Nutine bucătarul. Apoi, cît am stat în Yassou, cît m-am rugat de tine să bei cu măsură? Zău, n-am mai întîlnit om ca tine, să intre din bucluc în bucluc. Și după toate astea, ridică fata puțin tonul, tot nu ți-a ajuns! Nu l-ai auzit pe Kuwa vorbind despre cît e de periculos să mergi neînsoțit prin pădurile astea? Și pentru ce?

— Păi cine a zis să mergem de capul nostru? reuși să strecoare întrebarea taxidermistul.

— Da, sigur, Eileen nu va rezista farmecelor tale și ne va conduce chiar ea la bunică-sa. Asta vrei să spui, nu?

— Nu mai mult decît a rezistat farmecelor tale Kuwa! Să nu crezi că nu mi-am dat seama ce joc ai jucat tu cu el. Ba chiar voiam să te felicit, dar, ca de obicei, tu ești prea ocupată să-mi găsești mie cusururi.

— Tu chiar ai crezut că am flirtat pentru a-l descoase pe Kuwa?

— Era cam prea evident, de aceea am și jucat rolul soțului gelos. Nu știu, sincer, dacă ai fi reușit să-l păcălești altfel. În orice caz, eu sînt foarte optimist că în satrapia asta vom găsi ceea ce ne interesează.

— Jaer, spune-mi, ce speri tu să afli din vorbele unei bătrîne care a uitat și numărul anilor pe care i-a trăit?

— Date, cît de incomplete ar fi ele, despre cine au fost PonCim. Îți dai seama, Moiyra, chiar dacă PonCim nu mai există, așa cum susțin toți de pe-

aici, măcar vom ști cum au fost! Cine a fost ultimul PonCim, cum arăta el, cum a murit, cînd?

— Poate chiar Vasari este ultimul dintre PonCim, ce zici?

— Ce bine-ar fi să ai dreptate! Deși mi se pare o presupunere mult prea hazardată. În orice caz, înțelegi acum de ce trebuie să mergem să vorbim cu bunica lui Eileen? Cum putem să ratăm așa ceva?

— Eu înțeleg, Jaer, cum să nu. Dar ce crezi că va înțelege Eileen, cînd îi vei propune să ne conducă pînă la bunica ei? Și, presupunînd că va crede minciunile pe care le vei inventa, crezi că va putea să meargă cu noi? Chiar mîine? Că-și va lăsa slujba și prietenii ca să te conducă pe tine?

— La asta m-am gîndit și eu! Și am ajuns la concluzia că ar trebui să fac singur această călătorie. Așa, probabil că Eileen va fi mult mai cooperantă. Și, oricum, nu mai vreau să intri și tu în buclucurile pe care le atrag mai ceva ca molizii de safir pe gîze, dacă e să-i dăm crezare lui Kuwa Hando, rîse ușor stingherit taxidermistul. Ca să nu mai spun că în lipsa mea vei avea suficient timp să cercetezi flora și fauna din zonă, poate descoperi ceva care să ajute să-i înțelegem mai bine pe PonCim, adăugă el dintr-o răsuflare, încercînd să pară cît mai convingător posibil.

— Jaer, ai înnebunit? Vrei să te las singur cu o femeie hay-oka?

— Sincer să fiu, nu m-ar deranja deloc.

— Ba, ia-ți gîndul! Am promis să te protejez de orice pericol și exact asta am de gînd să fac. Unde mergi tu, vin și eu. Indiferent cît de seducător ți s-ar părea pericolul de data aceasta!

62

Mizurro privea cu un zîmbet obosit copilul cufundat în somn. Îi înveli spatele dezgolit de o mișcare bruscă și, după ce-i aruncă o ultimă privire înduioșată, stinse torța ce desena un tablou de

umbre mișcătoare deasupra patului. Era mulțumită că puștiul consilierului Madriga nu avusese deloc probleme să adoarmă într-un loc străin, atît de departe de casa în care se născuse. Ba, din contră, păruse încîntat să o însoțească în Satrapia Palatului. Pe tot drumul de întoarcere, prințesa abia reușise să răspundă la întrebările pe care i le pusese băiatul. Era un copil sănătos și vesel, mult mai isteț decît sînt majoritatea puștilor la vîrsta lui și foarte bine crescut. Tînăra prințesă era mai mult decît încîntată să-l aibă ca însoțitor. Cîte avea să-i arate, să-l învețe!

„Va fi ca un frate mai mic”, își spuse în gînd, urmînd-o pe Cuna, care lumina coridorul către camera ei de înnoptat.

— Scumpă prințesă! îl simți apropiindu-se, înainte să-l zărească, pe servitorul credincios al lui Raghmen I. Mă scuzați!

— Da, Lear, spune.

— Înălțimea Sa vă invită să beți un ceai pe terasa dumneavoastră! Desigur, dacă vă resimțiți după drumul anevoios, va fi fericit să vă vadă, în același loc, mîine, la răsăritul soarelui!

— Niciodată nu sînt prea obosită pentru tata, Lear. Aranjează, te rog, masa și spune-i că abia aștept să-l văd.

— Mi-am luat libertatea să pregătesc locul, iar împăratul vă așteaptă acolo, cînd sînteți gata, spuse servitorul cu o plecăciune și dispăru, la fel de repede cum apăruse.

— Nu cred că mai are sens să mă schimb, chicoti prințesa. Cuna, mergi te rog și te culcă. Nu mă aștepta. Se pare că voi avea destule de vorbit cu tata.

— Ești sigură, prințesa mea? Nici nu ai apucat să speli praful drumului…

— Cred că împăratul m-a așteptat destul pînă la ora asta înaintată.

— Prea bine, am să merg să-ți pregătesc patul.

Cu o privire în care se citea oboseala, Mizurro o urmări dispărînd pe coridorul ce ducea spre camera ei de noapte. Inspiră profund și se îndreptă, la rîndu-i, către treptele ce urcau spre terasa turnului unde o aștepta împăratul celor cincizeci și două de satrapii. Fusese o zi lungă și, după cum părea, nu va avea parte de odihnă prea curînd! Raghmen I o vizita arareori la ore atît de tîrzii, și numai atunci cînd se simțea prea trist și singur ca să reușească să adoarmă. Sau să se întrețină cu vreuna din doamnele lui de companie!

”Mi-e dor de scumpa mea Kara, așa că am venit să o găsesc în ochii tăi, dulce Mizurro”, îi spunea Raghmen I în aceste rare ocazii. Și-apoi îi povestea despre mama ei pînă spre dimineață, cu nostalgia celui mai trist îndrăgostit din lume. Erau momente mult prețuite, atît de tată, cît, mai ales, de fiică.

Totuși, urcînd treptele slab luminate, Mizurro nu credea că acesta este motivul invitației pe care i-o făcuse tatăl său de această dată. Era doar puțin îngrijorată.

— Bine-ai venit, scumpa mea! și împăratul își îmbrățișă atît de strîns fiica la piept, încît Mizurro începu să se neliniștească de-a binelea.

— Bine te-am găsit, Înălțimea Ta, îi răspunse fata la îmbrățișare. Ce s-a întîmplat?

— Ce să se întîmple? Nu am voie să mă bucur că-mi văd fiica după o călătorie așa de lungă? rîse Raghmen I, puțin stînjenit de slăbiciunea arătată. Am fost îngrijorat, Mizurro, după furtuna aceea, atît!

— Mă gîndeam eu… Nu am fost nici un moment în pericol, să știi!

— Aici greșești, răspunse Raghmen I serios. Am toată încrederea în tine, dar, crede-mă, cînd îți spun că ești prea prețioasă pentru mine…

— Ei, știu că nu ești în cele mai cordiale relații cu cei din Yassou, dar cred că vizita pe care le-am

făcut-o tocmai a deschis o nouă poartă între Satrapia Palatului și ei.

— Ha, am auzit că nu te-ai întors cu mîna goală. Lasă-mă să-ți torn un pic din licoarea asta minunată și apoi povestește-mi tot ce-ai făcut!

Mizurro se așeză de cealaltă parte a mesei, în fața locului unde stătea tatăl său.

— Eu ar trebui să te servesc, Înălțimea Ta. Și, oricum, sînt convinsă că știi mult mai bine ce am făcut în călătoria asta, chiar decît mine, nu-i așa? Tocmai ce m-am întîlnit cu Lear, rîse fata încetișor, privindu-și tatăl cu atenție.

Nu avea nici cea mai mică idee ce căuta Raghmen I pe terasa ei, la ora aceea. Împăratul nu părea melancolic, ci, mai degrabă, ușurat că o vede.

— Asta vreau eu să credeți, deși nu e întotdeauna adevărat. Să nu cumva să le spui fraților tăi, rîse și împăratul. Hai, povestește-mi, prințesa mea favorită!

— Păi, nu știu cît de favorită o să mai fiu, după ce te anunț că m-am întors fără enciclopedii! spuse fata și se aplecă peste masă, pentru a lua cîteva bucățele de zahăr. Mișcarea îi aduse chipul în lumina puternică a făcliilor așezate în spatele lui Raghmen. Acesta tresări.

— Ce s-a întîmplat? spuse fata, retrăgîndu-se surprinsă.

— Apropie-te de făclii, te rog!

— Aaa, ai observat? Mi s-a schimbat culoarea ochilor. Te asigur că n-am făcut absolut nimic pentru asta.

— Cînd s-a întîmplat?

— În seara cînd am înnoptat în Yassou.

Raghmen o cercetă îndelung, cu atenție.

— Nu, au revenit la culoarea lor inițială.

— Azi dimineață erau violeți! Ești sigur?

— Ai mîncat la ei? îi ignoră împăratul întrebarea.

Prințesa îl privi înciudată. Știa însă că tatăl nu răspunde decît la întrebările la care vrea el și nu putea face nimic în privința asta!

— Desigur! Am gustat și din vinul lor. Chiar voiam să-ți spun, e mult mai bun ca orice băutură pe care-o avem noi în pivnițele noastre. Să nu mai spun despre mîncare! Nici un bucătar de-al nostru nu gătește așa de bine ca acolo. Serios, ar trebui să le faci o vizită, din cînd în cînd!

Împăratul nu o mai ascultă pentru cîteva clipe. Privea îngîndurat dincolo de ea, spre luna ce se înălța solemn deasupra palatului din care conducea un imperiu. Mizurro căpătase ochii mamei sale! Și iarăși, Yassou era de vină!

Prințesa începu să se foiască neliniștită în scaun.

— Ce s-a întîmplat, tată? Am spus ceva care te-a întristat? Am greșit oprindu-mă în Yassou?

— Nu-i nimic, Mizurro. Cred că a venit timpul să-ți explic de ce nu-i am la suflet pe cei din satrapia asta!

— Da, îl invită fata.

„Asta era!”, gîndi ea, *”m-a așteptat ca să mă certe”.*

Era curioasă ce va urma, căci se întîmpla pentru prima oară să facă ceva care-l nemulțumise pe Raghmen I.

„Ha, și eu, care credeam că vrea să mă descoasă dacă mi-am întîlnit campionul”, răsuflă fata ușurată. Știa că Raghmen I nu are de ce să fie prea mînios pe ea, căci și dacă greșise, o făcuse fără vină. Nu-i interzisese nimeni să se oprească în Yassou înainte să plece la drum!

— Kara, mama ta și scumpa mea soție era originară din Yassou. Acolo s-a născut și a trăit pînă cînd am întîlnit-o eu și am luat-o de soție.

„Știam eu!” aproape că-i venea să strige lui Mizurro, dar reuși să nu-și întrerupă tatăl.

— Și tot acolo a și murit, spuse împăratul cu voce ușor răgușită, în timp ce te aducea pe tine pe lume! Pe frații tăi i-a născut aici, în palat, însă a

insistat ca pe tine să te nască în casa mamei sale. Așa că nu am avut încotro și am fost de acord. A fost cea mai mare greșeală a mea!

— Cum? De ce?

— E o tradiție stupidă, ca fetele să fie născute în casa în care au venit pe lume mamele lor!

— Știa că sînt fată dinainte să…?

— Mda. Nu știu cum, dar Kara a fost convinsă că vei fi fată. Și m-a convins și pe mine că așa e cel mai bine. Nu am vrut să o supăr, așa că i-am făcut pe voie.

„Bine, bine, dar ce nu a mers cum trebuie?” ar fi vrut fata să-și grăbească tatăl să explice mai departe, dar nu îndrăzni.

— Greșeala mea a fost că am acceptat ca la naștere să fie de față numai femei din Yassou. Prin nepriceperea lor, acestea ți-au ucis mama și puțin a lipsit să i te alături și tu! Ar fi trebuit să trimit vracii de la palat!

Împăratul făcu o pauză, ca pentru a-și aduna gîndurile. Continuă, în cele din urmă, răgușit:

— Din acel moment, nu am mai călcat în Yassou niciodată. Și aș fi vrut ca nici tu să nu ajungi pe acolo. Dar sînt fericit că te-ai întors teafără. Nu te cert, Mizurro, n-ai știut, dar aș prefera ca, de acum înainte, să nu le mai treci pragul!

Prințesa avea o mulțime de întrebări în minte, însă, în fața privirii severe a tatălui său, se mulțumi să promită că-i va respecta dorința.

— Știi, am adus cu mine un puști din Yassou, spuse ea cu glas subțire.

— Da, am fost informat. Vrei să-l înveți obiceiurile noastre, nu?

— Mda, m-am gîndit la o modalitate prin care să întărim legăturile dintre satrapiile…

— Te-ai gîndit bine, dar ai început cu cine nu trebuia, ca să zic așa. Abia aștept să-mi prezinți planul în detaliu, dar pentru asta avem timp și mîine.

— Desigur, tată, îl aprobă Mizurro, înfiorîndu-se.

Sorbi din ceai, dar în gură îi rămase, în continuare, un gust amar.

„Deci asta nu e tot. Ce vrea de la mine, totuşi?”

— Spuneai că ai venit fără enciclopedii? De ce?

— Nu au finalizat-o nici acum pe cea destinată fiicei lui Ensei. Dar vor fi gata, în cîteva zile. Să nu te superi pe călugări, căci au făcut o treabă absolut splendidă. Puține tomuri din biblioteca de aici merită să stea alături de acestea. Sînt demne de un dar imperial!

— Foarte bine! Atîta timp cît nu depășesc termenul pe care singuri și l-au asumat, călugării care lucrează la ele vor fi răsplătiți pe măsura muncii lor.

Împăratul își mîngîie barba, dus pe gînduri. Mizurro, încordată, abia aștepta să afle motivul vizitei tatălui său. Intuia că avea să-l afle în curînd.

— Că veni vorba, Mizurro, acum după ce ai văzut cîte întîmplări neașteptate și pericole te pîndesc la drum, mai vrei să mă însoțești în Peninsulă? Ține minte că de data asta vei merge dincolo de granițele imperiului. Aici, indiferent de satrapia unde te afli, numele meu și soldații imperiali, te asigur, îți asigură o oarecare protecție. Ca să nu mai spun că în Peninsulă, nu mulți ne sînt prieteni! Vreau să te gîndești bine, înainte de a lua o decizie.

— Ba, din contră, abia aștept! Asta, numai dacă prezența mea nu ar constitui o piedică pentru tine! Dacă-i așa, voi rămîne cu dragă inimă la palat, îi răspunse prințesa.

— Mizurro, Mizurro, prezența ta e o binecuvîntare întotdeauna, nicidecum o piedică! Mi-e teamă doar că, în această călătorie, nu-ți voi putea asigura confortul cu care te-ai obișnuit! zîmbi Raghmen I.

— Păi eu credeam că, înainte de toate, scopul oricărei călătorii este tocmai acela de a ieși din

confortul și rutina zilnică, de a experimenta lucruri noi, de a-ți îmbogăți experiența de viață…

— Aaa, să înțeleg că ai prins gustul ieșitului din bibliotecă, fata mea? Ia spune-mi, așa-i că lumea pare altfel cînd o privești de la nivelul pămîntului și nu de pe terasa asta?

Prințesa era prea obosită și curioasă ca să-și contrazică tatăl în noaptea aceea. Prima ei călătorie în imperiul condus de părintele său își pusese amprenta pe chipul palid și ușor încercănat. Voia să se întindă în așternuturile calde și să cadă în cel mai adînc somn cu putință, dar era sigură că după întîlnirea cu tatăl său nu va reuși să adoarmă cu ușurință. Simțea că se apropie sfîrșitul întrevederii cu Raghmen I și încă nu-și dăduse seama care fusese scopul acestei întîlniri. Știa că împăratul ar fi vrut să-i vorbească despre ceva destul de important, dar n-o făcuse, dintr-un motiv care-i scăpa. Și asta o enerva peste măsură, căci Mizurro nu obișnuia să lase lucrurile să treacă pe lîngă ea neînțelese.

Uneori însă, lucrurile cele mai evidente, cum ar fi dragostea unui părinte pentru copilul său, pot fi ușor trecute cu vederea. Iar iubirea părintească este, pînă la urmă, unul din cele mai adînci mistere ale acestei lumi.

63

Safay Aiji, partenera lui Ontay Hando și stăpîna de facto a hanului în care Jaer Verron și Moiyra înnoptaseră cu două nopți în urmă, îi privea încruntată din spatele tejghelei.

— Cum de v-ați însoțit tocmai cu o hay-oka? Să nu cumva să îndrăznească să-mi treacă pragul, că o scot de păr afară!

— Nu intenționează să facă asta, răspunse rece taxidermistul. Am trecut pe aici doar pentru a lua cîteva provizii, necesare călătoriei.

— Nu o să primească nimic din partea mea!

— Ontay Hando ne-a promis că ne va oferi tot ce avem nevoie! accentuă Moiyra numele partenerului femeii. Nu vrem decît cîteva pîini de mălai și brînză, pentru noi!

— Și o butelcă de… apă, o completă taxidermistul. Cu cît ne dai mai repede ceea ce-ți cerem, cu atît mai devreme vom dispărea din ochii tăi frumoși! încercă acesta să înfrîngă încrîncenarea femeii.

— Și unde vă duce femeia aia?

Spusese ultimele cuvinte cu buzele strînse în grimasa celui pregătit să facă gestul prea puțin politicos de a scuipa.

— Este treaba noastră și nu înțeleg de ce vă interesează pe dumneavoastră! îi răspunse acru Moiyra, hotărîtă să plece de lîngă Safay Aiji înainte să nu-și mai poată stăpîni impulsurile de mînie.

Era un pachet de nervi încă dinainte să ajungă aici. Fusese ușor să o convingă pe Eileen să accepte să-i ducă la bunica sa, dar extrem de dificil să-i suporte încercările fățișe și jalnice de a-l seduce pe Jaer, care se derulaseră pe tot parcursul drumului.

Ce rău îi părea că șefa minerilor refuzase să intre în han, alături de ei. Tare mult i-ar fi plăcut s-o vadă încăierîndu-se cu hangița nesuferită din fața lor, care nu voia, cu nici un preț, să se lase intimidată.

— Ba să știi, cucoană, că e treaba mea! Cînd o să mă întrebe Kuwa sau Ontay pe unde ați umblat și de ce v-am lăsat să hălăduiți prin coclauri cu o hay-oka! Ba v-am mai și umplut desagii…

— Știți ceva, sîntem destul de mari ca să decidem singuri pe unde și cu cine dorim să umblăm, pufni taxidermistul. Și nici nu sîntem ostatici sau prizonierii partenerului dumneavoastră, ca să nu avem dreptul să…

— Așa este, dar atîta timp cît sînteți oaspeții partenerului meu, avem obligația să vă ajutăm să

vă simțiți cît mai bine. Ca să nu mai spun că trebuie să vă asigurăm protecția. De asta vă și avertizez că alături de o hay-oka nu veți da decît de belele! Acum, spuneți-mi unde vă duce, că altfel nu primiți nimic de la mine. Aveți noroc că nu-i aici Ontay, că nu mai plecați nicăieri, vă asigură Safay Aiji!

— Prea bine, dacă insistați, spuse Jaer liniștit. Ne îndreptăm spre așezarea care poartă numele de Ghensui. Mulțumită?

— Nicidecum. Un loc mai rău-famat nu puteați găsi? Într-o cocină de porci dacă intrați, și era mai bine!

— Poftim?

— Vreți noroi, vă dau eu noroi! Uite, în spatele hanului avem o cocină absolut primitoare. Puteți să stați cît doriți acolo, nu mă supăr.

Femeia își însoțise spusele de un gest extrem de sugestiv pentru ceea ce credea ea despre o astfel de destinație.

— Auzi, doamnă Safay, nu e nevoie să exagerați! i-o tăie scurt Moiyra.

— Doamna Moiyra, dumneavoastră sînteți cei care exagerați, ducîndu-vă în cel mai mizerabil loc din satrapia asta împuțită.

— Dar de ce spuneți asta, doamnă? întrebă taxidermistul. Am înțeles că nu sînteți de acord cu călătoria noastră, dar nu e cazul să ne batjocoriți.

— Jaer Verron, să știți că vă batjocoriți singuri. Știți ce e Ghensui? O grămadă de cabane unde stau împuțiții de hay-oka, înconjurați de noroi, bivoli și nori de muște. Și știți din ce-s făcute cabanele alea? Tot din balegă de bivoli și noroi. Știți cum miroase acolo? Sau cum o să mirosiți dumneavoastră după ce plecați de acolo, sau cîte zile o să cărați putoarea aia pe piele?

— A, nu știam! spuse taxidermistul ceva mai potolit.

— Păi, cum, nu v-a explicat cea de afară?

— N-am întrebat-o!

— Mă rog! Ce căutați în Ghensui? Cu ce v-a ademenit acolo?

— Cu nimic. Noi am convins-o să ne fie călăuză.

— De ce?

— Pentru că dorim să ne întîlnim cu bunica ei, Hatti, cea mai bătrînă femeie din satrapia asta. Știți, are peste o sută de ani, adăugă taxidermistul sfătos.

— Ha, și după o sută de ani, stirpea lui Hatti asta nu a reușit încă să iasă din noroi, rînji dizgrațios Safay Aiji. Și mă rog, ce doriți de la bătrîna asta?

În fața privirii rele a hangiței, taxidermistul simți că-și pierde și ultima fărîmă de răbdare, dar înțelese că nu va obține nimic dacă nu dă ceva în schimb. Pe de altă parte, într-un ungher al minții sale gîndea că este bine să spună altora unde merg, în caz că se întîmplă ceva rău. Cine știe, trebuie să existe și un motiv, cît de mic, pentru aversiunea pe care părea să o resimtă cu atîta intensitate Safay Aiji față de Eileen și cei de condiția ei.

— Vrem să ne povestească tot ce știe despre PonCim!

— Și de ce nu întrebați despre asta pe cineva mai curat? Sau care să aibă mințile întregi, că nu-mi imaginez că la peste o sută de ani are chiar tot ce-i trebuie la mansardă, dacă înțelegi ce vreau să zic?

— Pe cineva cum ai fi dumneata?

— Eu nu știu chiar atît de multe. Am fost ocupată să fac lucruri serioase, nu să ascult povești de adormit copiii.

— Păi tocmai! Bătrîna Hatti știe că PonCim nu sînt eroi din povești de adormit copiii. I-a întîlnit în carne și oase pe unii dintre ei și…

— Mă rog! îl întrerupse hangița, cu răceală. Nu vă pot opri să mergeți acolo, așa că ce-ar fi să vă vedeți de drum? Treaba voastră dacă vreți să vă pierdeți timpul cu povești și întovărășiri

scandaloase. Vă dau ce merinde doriți, dar arme nu pot, căci Ontay le ține sub cheie. Doar cuțite de le folosesc la bucătărie. Nu-s cine știe ce, dar tot e ceva, decît nimic!

Femeia se îndreptă rapid către sala unde pregătea mîncarea, fără să arunce o privire după umăr pentru a vedea dacă este urmată de cei doi.

— Și de ce ne-ar trebui arme? strigă taxidermistul în urma ei.

— Auzi, ce întrebare! Vă duceți în locul cu cea mai proastă reputație din satrapia asta, în așezarea tîlharilor și a oamenilor fără nici un rost pe lume, și el mă întreabă la ce-i trebuie arme! pufni femeia disprețuitor. Poate nu mă crezi, dar acolo poți să fii înjunghiat fără nici un motiv, dacă dai peste un bețivan furios.

— Ei, lasă, cu bețivii se descurcă Jaer de minune, nu-și putu reține Moiyra o remarcă acidă.

— Vorbesc serios! Aveți habar cum se mînuiește un cuțit? îi întrebă cealaltă, întinzîndu-le două cuțite lungi și cu lama subțire, din cele care se folosesc, de obicei, la dezosatul cărnii de pasăre.

— Ei, ne-om descurca noi, spuse taxidermistul cîntărindu-și arma în mîini.

— Vreau unul cu lama mai scurtă, o auzi pe Moiyra.

— De ce? Și așa n-o să sperii pe nimeni în Ghensui cu astea de ți le-am dat! spuse cu ironie nedisimulată Safay Aiji. Un cuțit mai mare poate măcar să sperie copii, dar unul cu lama scurtă…

— Astea sînt tocmai bune, spuse fata, alegînd două cuțite cu lama scurtă și groasă din teancul de vase proaspăt spălate și puse la scurs. Am și cum să le port fără să mă incomodeze, adăugă ea, fixîndu-le sub pliurile ce-i înconjurau brîul, fără să-i ceară voie stăpînei bucătăriei. Chiar mă întrebam pentru ce-a fost croită așa salopeta asta de miner…

Consoarta lui Ontay Hando umplu o desagă cu mai multe fructe, două pîini și un calup de brînză

uscară, după care îi îndemnă:

— Atunci mergeți în drumul vostru! Scoateți mai repede tîrîtura aia din curtea mea, înainte să șterg pe jos cu ea!

Jaer Verron privi cu jind către butoiul cu vin, dar înțelese că nu are cu cine să se certe, așa că se grăbi să iasă din hanul ce se aglomera rapid. Era ora prînzului, cînd toată lumea obișnuia să ia o pauză de la treburile zilnice.

64

— Ce caută o fată așa cuminte ca tine, în compania unei cîrpe de hay-oka? Dacă ai nevoie de cineva să te învețe să dai găuri în pămînt, mai bine ia-mă pe mine! auziră strigătele unuia dintre bărbații așezați la mesele din curtea hanului, în timpul cît Jaer și Moiyra încercaseră să obțină merinde de la partenera lui Ontay Hando.

— Ai grijă, să nu te iau eu de gît! răspunse taxidermistul, nerăbdător să-și verse nervii cît mai curînd.

— Jaer, lasă-i în pace! murmură Moiyra.

— Vedeți, cînd v-am spus cum se poartă cu noi, nu m-ați crezut! Și pentru ce, doar nu am dat în cap nimănui, le spuse cu seninătate Eileen, cînd ajunseră lîngă ea.

— Cred că o să le dau eu cîteva, dacă nu încetează, scrîșni printre dinți taxidermistul, înfuriat de remarcile obscene, adresate cu glas tare, cînd Moiyrei, cînd lui Eileen.

Grăbiră pasul și, în curînd, depășiră ultima cabană a așezării atît de neprimitoare pentru Eileen și cei ca ea. Fără să scoată un cuvînt, aceasta îi conducea pe Jaer și Moiyra pe o cărare abia vizibilă sub iarba înaltă și lipicioasă, ce cobora pe o pantă destul de abruptă. Liniștea care-i înconjura și mirosul florilor ce colorau cu nuanțele de roșu și albastru marea fremătătoare de un verde crud, avură un efect calmant asupra nervilor întinși ai celor trei călători. Inspirînd cu poftă aerul dulce,

Jaer Verron își aduse aminte cu bucurie de zilele, nu atît de îndepărtate, cînd hoinărea prin pădurile nestricate de om de pe insula unde se născuse. Acolo unde copacii creșteau în voia lor, sălbăticiunile își duceau existența după legi numai de ele știute, iar oamenii pășeau cu grijă, să nu strice ordinea, ca într-o catedrală în zi de mare sărbătoare.

„În mod clar, oamenii nu-s obișnuiți să trăiască în armonie cu natura”, își spuse în sinea lui, cîteva ceasuri mai tîrziu, cînd Eileen le explică sursa mirosului fetid ce le astupase nările fără nici un avertisment.

— Ceea ce vă sufocă acum este putoarea nămolului pe care este așezat Ghensui. Hai, că nu mai avem mult! În curînd, o să vă obișnuiți și cu mirosul.

— Safay Aiji n-a exagerat cu nimic, trebuie să recunosc! spuse Moiyra cu părere de rău. Am impresia că în curînd chiar o să mă sufoc.

— Ei, chiar așa de sensibilă nu te credeam, o persiflă steyiana. Cred că-ți dai seama că putoarea o să crească în intensitate, cu cît ne apropiem mai mult. Poate ar fi mai bine ca soția ta să ne aștepte aici, Jaer?

— Poate n-ar strica să-ți păstrezi sfaturile pentru tine, se răsti cealaltă la Eileen. Nu de alta, dar dacă perseverezi, s-ar putea să rămîi fără organul cu care miroși!

Taxidermistul se așeză prevăzător între ele, gata să intervină în caz că Moiyra încerca să-și pună amenințarea în practică.

— Moiyra, Eileen are dreptate, nu te supăra! Eu sînt obișnuit cu mirosurile neplăcute, la cîte animale am naturalizat. Nici nu-ți pot descrie cum miroase stomacul unora dintre exemplarele prelucrate, ca să nu mai spun de substanțele pe care le folosesc în mod curent. Altfel nu cred că aș fi rezistat nici eu. Serios, nu e nevoie să mergi mai departe! Nu e, de fapt, nici recomandat, adăugă el,

privind cu îngrijorare chipul din ce în ce mai palid al fetei.

În pofida slăbiciunii evidente, această găsi puterea să se opună:

— Să-ți iasă bine din cap că te las să intri singur în cea mai rea zonă din satrapia asta. Dacă Safay Aiji are dreptate și în ceea ce privește caracterul celor care locuiesc în haznaua aceasta?

— Dar n-o să fie deloc singur! Și, atîta timp cît stă lîngă mine, nu va fi atacat de nimeni, te asigur, spuse cu răceală în glas Eileen.

Dar Moiyra nu o mai asculta, ocupată să cotrobăie printre crengile unui tufiș din apropiere.

— Ce cauți în țepii aceia? Preferi moartea prin otrăvire, celei prin sufocare? continuă steyiana.

Moiyra reveni lîngă ei, încercînd să-și așeze pe figură o membrană translucidă, ce-o acoperea de la bărbie pînă sub ochi

— Nici una, nici alta… Acesta este fructul plantei cu țepi veninoși. Foarte util pentru ce am eu nevoie acum! Dacă reușesc să mi-l lipesc pe față, voi putea respira în voie, dar fără să mai ajungă pînă la mine mirosul acesta infect, le spuse ea ceva mai înviorată.

— Mda, exact asta voiam să-ți propun să faci, în caz că te încăpățînai să ne însoțești, recunoscu Eileen.

— Cum, știai despre asta și nu aveai de gînd să spui nimic? îi reproșă taxidermistul.

— Vezi, Jaer, cu cine aveai de gînd să te însoțești la drum?

Steyana continuă să meargă în același ritm, imună la sarcasmul Moiyrei.

— Știți de ce nu v-am spus mai devreme despre fructele astea? Pentru că astfel de măști sînt folosite doar de străinii care trec prin Ghensui. Iar aceștia nu sînt văzuți cu ochi buni de cei care locuiesc aici. De fapt, sînt foarte agresivi cu cei pe care nu-i cunosc. Foarte!

— Și ce propui acum, să-mi dau masca jos? se oțărî Moiyra. Parcă toți cei care te însoțesc aici nu vor fi atacați, sau n-ai spus asta?

— Ba chiar așa am spus! Jaer, am să te rog, totuși, dacă reziști la mirosul acesta, să nu-ți pui și tu mască. O să fie interpretată ca o dovadă de slăbiciune.

Taxidermistul își scutură o mînă cu nonșalanță.

— Am rezistat eu la putori mult mai grele, nu-ți face griji. Haideți să întindem pasul. Ce crezi, Eileen, ajungem pînă se întunecă?

— Eu așa sper! Dacă ne prinde noaptea pe afară, va fi ca și cum am purta toți trei măști și uniforme ale soldaților imperiali. V-am povestit ce-au pățit ultimii soldați care-au ajuns aici, din greșeală, se pare?

— Ce li s-a întîmplat? Doar n-au fost atacați și uciși pînă la ultimul?

— Chiar așa. Dar nu de oameni!

— Hmm? De cine, atunci? întrebă taxidermistul, curios.

— De bivoli.

65

Apropierea șefului hergheliei imperiale făcu animalul să necheze furios. Încercă să-l muște cînd bărbatul voinic îl apucă de hățuri și chiar se ridică în două picioare, într-o tentativă de a-l lovi cu copitele din față.

Prințesa privea scena, înmărmurită, la cîțiva pași distanță de ușa adăpostului pentru animale. Începea să regrete că-i ceruse sălbaticului Hors, pe care, oricum, nu-l agrea deloc, să-i arate cum se simte călușul primit de la călugării din Daisei. Îi spuseseră că prietenul ei, Jaer Verron, uitase să-l ia cu el cînd părăsise atît de intempestiv satrapia. Își amintea că unul dintre călugări chiar murmurase ceva despre faptul că oricum, Mayid, era prea firav s-o țină și pe Moiyra în spate.

— Lăsați-l acolo unde e! strigă ea înspăimîntată, cînd bărbatul le ceru servilor să-i aducă biciul.

Animalul era scăldat în transpirație, la fel ca și omul din fața lui.

Ultimul nu părea să fi auzit strigătul prințesei. Din contră, trăgea cu amîndouă mîinile de căpăstru, forțînd gîtul bietului animalul să se îndoaie într-un unghi oblic față de trup. Calul era în pericol să-i fie frînt gîtul, întrucît boxa în care se afla era atît de îngustă, încît nu-i permitea să facă o rotație de cerc completă.

— Hors, ia mîna de pe el, strigă Mizurro din nou. Îți ordon să-i dai drumul. Acum! începu ea să urle ea de-a binelea, observînd spuma albicioasă ce păta, pînă deasupra nărilor, botul calului. Se apropie în pas rapid de bărbatul masiv, amenințîndu-l să-i dea drumul calului, dacă nu vrea să pună pe cineva să-i rupă lui gîtul.

Abia cînd Cuna Ragarzi îi arse o lovitură de bici pe spate, acesta păru să-și amintească unde se află. Dădu drumul animalului numai pentru a o trînti pe camerista prințesei la pămînt, dintr-o singură lovitură.

Aplecat deasupra ei, începu să o strîngă de gît cu niște mîini mari cît lopețile cu care curățau servii grajdurile. Mizurro continuă să strige și cînd văzu că nu obține nici un efect, începu să-l lovească cu picioarele în spate.

Bărbatul se ridică furios, gata s-o înfrunte.

Cuna Ragarzi, horcăia întinsă în paiele pline de noroi și mai mulți servi tremurau, lipiți de ușa de la intrarea în grajd. Cel de la care luase Cuna biciul se făcuse mic, în spatele unei căpițe de fîn, de lîngă Mizurro.

— Aici eu sînt stăpîn și nimeni nu are dreptul să mă dea afară din casa mea! strigă el cu gras răgușit.

Dintr-un salt, prințesa îl lovi cu pumnul în plină figură. Înainte ca bărbatul năucit să riposteze, îi aplică o serie de lovituri de picior în abdomen, cu

atîta rapiditate că servii din ușă nu apucară să numere cîte fuseseră. Abia cînd șeful hergheliei se prăbuși lîngă Cuna, chircit, se opri și Mizurro. Îl măsură cîteva clipe, ca pentru a se asigura că nu intenționează să se ridice și să riposteze, apoi îi spuse gîfîind:

— Greșești! Aici e stăpîn Măritul Raghmen I, tatăl meu, iar tu ai obligația să mă asculți pe mine, fiica lui! În nici un caz nu ai dreptul să omori un animal aparținînd împăratului, și cu atît mai puțin să-l ucizi pe unul dintre slujitorii lui, continuă ea cu glas de gheață.

Fără să aștepte răspunsul bărbatului, se întoarse către servii de la intrarea în grajd:

— Voi, cei de colo, veniți să-mi ajutați camerista!

— Pentru cine mă dai afară din grajdul meu? hohoti grăjdarul-șef, încercînd, cu mișcări dezarticulate, să se apropie de fata întinsă în apropierea lui.

Grajdul era destul de întunecos din cauza mulțimii adunate la intrare, iar mîzga de pe jos îl făcea să alunece la fiecare mișcare.

— Pentru bastarda ciudatului de Lear? continuă el reușind, într-un final, să se ridice în capul oaselor.

Mizurro se aplecă să o tragă pe fată de lîngă el și cîțiva stropi din saliva bărbatului o atinseră pe obraz. Mirosea atît de tare a alcool, încît îi veni să vomite. În schimb, scrîșni din dinți, cu pumnii strînși, hotărîtă să continue înfruntarea, chiar dacă în stomac i se adunase un ghem de fiere. Nici unul dintre servii din ușă nu se mișcase, erau prea înspăimîntați de adevăratul lor stăpîn, înțelese ea.

— Ce se întîmplă aici? auzi un glas autoritar, în clipa în care încerca să ia pulsul fetei căzute.

Șeful hergheliei imperiale se întoarse ca ars spre ușă, de parcă tocmai fusese biciuit din nou pe spate.

Ușa grajdului, largă cît să iasă prin ea un cal fără să se simtă înghesuit, era umplută de un trup de bărbat bine croit.

Mizurro răsuflă ușurată la vederea căpitanului trupelor a'honice. Spera din tot sufletul să nu fie la fel de băut ca grăjdarul-șef.

— Nu se întîmplă nimic din ce te-ar putea interesa pe tine! strigă bărbatul de lîngă Mizurro.

— Prințesă, ești bine? alese celălalt să îl ignore.

— Eu da, mai puțin Cuna Ragarzi, camerista mea, și animalul de acolo! răspunse Mizurro indicîndu-l, cu un gest al mîinii, pe bărbatul prăbușit. Condu-l, te rog, într-una din celulele tale și asigură-te că stă acolo, pînă-i aranjez o audiență la tatăl meu!

— Dar n-am făcut nimic să merit asta, prințesă, începu să zbiere cel indicat, din brațele șefului trupelor a'honice. Zi și tu, măi, că doar sîntem tovarăși, de ce s-a supărat prințesa că i-am dat una peste bot bastardei lui Lear! Ce i-a trebuit să mă lovească…

— Ăăă, căpitane! îi opri Mizurro pe cînd erau gata să treacă pragul grajdului, te rog să-ți liniștești tovarășul și cu vreo duzină de lovituri de bici. Ai grijă ca băieții tăi să lovească cu toată inima. Am să vin să verific cît de curînd, adăugă ea, aplecîndu-se să o ridice pe Cuna de jos.

— Alteța Voastră, nu c-aș fi nerecunoscătoare, îi șopti fata cînd se apropie spre ea, dar cred că n-ați fost prea înțeleaptă cînd…

— Ei, lasă Cuna, că nici tu n-ai fost altfel, cînd te-ai hotărît să-l biciuiești pe șeful hergheliei imperiale.

— Altfel l-ar fi omorît pe Mayid!

— Știu, dar chiar merita să-ți dai viața pentru un cal?

— Da, cînd calul acesta este tot ce mi-a mai rămas de la mama! îi răspunse fata, exact cînd lîngă ele îngenunche unul dintre vracii lui Raghmen.

Erau înconjurate de servi dornici să le ajute pe prințesă și camerista ei să uite incidentul tocmai încheiat.

— Verificați calul, să nu fi pățit și el ceva, le strigă Mizurro celor rămași în grajd, urmîndu-l pe soldatul ce-i ducea camerista pe brațe, spre turnul care adăpostea apartamentele ei.

PROSCRIȘI

YVO DEBER *– constructorul pavilionului de vară al Palatului de Safir din Peninsulă, o clădire ce amintește, prin eleganța liniilor și măiestria cu care a fost cioplită piatra prețioasă, de cele realizate în trecut, s-a născut și a trăit exclusiv în Satrapia Steyi, deși nimeni nu poate preciza unde anume.*

Au circulat numeroase legende despre legăturile pe care acesta le-ar fi avut cu o așezare formată exclusiv din tîlhari, dar este greu să li se dea crezare, numai dacă luăm în considerare faptul că, în același loc, constructorul ar fi făcut cunoștință și cu taxidermistul Jaer Verron, pe cînd acesta se afla în căutarea liderului PonCim…

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziunea 92 – *Studii biografice. Genealogie. Heraldică. Drapele*;

Indice 929 – *Biografii și studii înrudite*

66

Se auzeau zgomote ciudate, dar nu reuși să distingă decît contururile umbrelor ce se mișcau sub pasarela pe care o traversau.

Intraseră în satul suspendat deasupra unui lac de nămol, cunoscut și sub numele de Ghensui.

Privind în hăul de sub ei, taxidermistul nu se mai îndoi că povestea despre soldații călcați în picioare de bivoli nu ar fi fost adevărată.

— Țineți-vă de frînghii fără grijă, îi îndemnă Eileen, care le deschidea drumul pe podețul îngust ce se legăna periculos, la fiecare pas. N-or să se rupă, vă spun din experiență! Imediat ajungem la un nivel mai stabil.

„Ce o însemna pentru ea un nivel mai stabil?” își spuse în gînd taxidermistul privind cu îndoială nămolul vîscos ce clipocea sub scîndurile șubrede pe care călcau. Din cîte își putea da seama în semiîntuneric, Ghensui chiar era o mlaștină înconjurată pe toate laturile de stînci, în mijlocul căreia fuseseră construite cabane scunde, ce numai printr-un miracol pluteau deasupra noroiului puturos.

— Gata! strigă Eileen. Coborîți scara, pe rînd, și așteptați-mă pe platforma de jos. Aveți grijă să nu alunecați. Dacă ajungeți în nămol, nu știu dacă reușesc să vă mai scot pe întunericul ăsta…

Respectară întocmai indicațiile, primul coborînd Jaer, apoi Moiyra. Cînd li se alătură și Eileen, nu mai vedeau nimic în jur. Din fericire, fata părea să cunoască foarte bine drumul către cabana bunicii ei, unde îi și conduse în scurt timp.

— Cine-i? le răspunse o voce neașteptat de tînără, la bătaia ușoară în ușă.

— Sînt Eileen, cu încă doi cunoscuți, deschide!

Ușa micuță aproape că ieși din țîțîni la auzul vocii lui Eileen. Din dreptul ei țîșni un ghem mic și blond, ce se aruncă direct în brațele femeii.

— Mama, ai venit, ai venit! Hatti, a venit mama! zbieră copilul cu o voce atît de fericită cum taxidermistul nu mai auzise de multă vreme.

Imediat, în cadrul ușii apăru și trupul scund al unei femei cu un chip ce nu părea mai vîrstnic de șaizeci de ani.

„Asta să fie bunica?” se întrebă Jaer, privind-o cu interes pe femeia ce le strîngea palmele într-ale ei, un semn de politețe pe care Jaer nu-l mai întîlnise de cînd plecase din Satrapia Catedralei.

— Să mă bucur că ai venit mai devreme? o întrebă femeia pe Eileen, în timp ce-i servea pe toți trei cu ceai.

Stăteau așezați în cerc, direct pe podea, în singura încăpere a cabanei. Cu toate că aceasta era foarte joasă și fără ferestre, Jaer nu resimțea aceeași senzație de înghesuială ca atunci cînd se odihniseră în grota săpată în munte, lîngă mina de corindon.

Privi atent în jurul său, pentru a găsi un cît de mic indiciu care să-i explice de ce aici toate i se par la locul lor, dar cum nu găsi răspuns, își îndreptă atenția asupra gazdei lor:

— Da, bunică Hatti. Am ajuns șefă de echipă și am dreptul la mai multe zile libere. Iar noile mele cunoștințe, Jaer Verron și partenera lui pe viață, Sufy Moiyra, m-au rugat să-i conduc pînă la tine.

Femeia îi privi cu niște ochi în care, spre deosebire de chip, se citea oboseala anilor trecuți.

— Pentru ce?

— Să te rugăm să ne povestești despre PonCim! răspunse Jaer cu glasul puțin ridicat, după cum observase că făcea Eileen.

„Poate că bunica Hatti nu-și arată vîrsta, dar, cu siguranță, se resimte”.

— Și ce doriți să știți despre ei? Ați venit de tare departe ca să întrebați despre ceva care nu mai există!

— Da, sîntem din Satrapia Catedralei. Acolo am aflat cîte ceva despre existența PonCim și…

— Am înțeles de la Eileen că ați cunoscut personal pe unul dintre ei? îl întrerupse Moiyra, înainte să termine explicația.

— Vorbește mai tare, te rog, domniță. Urechile nu mă mai ajută la fel de bine ca și ochii.

— Vrem să știm de ce crede toată lumea că PonCim nu mai există?

— Pentru că așa este!

— Vreți să spuneți că au fost exterminați?

— A fost suficient să moară unul singur, ca să dispară toți!

Jaer o privi cu coada ochiului pe Moiyra, convins că-l fixa, deja, cu o privire gen „*Uite pentru ce-am bătut atîta drum, ne-am certat cu femeia aia de bună credință și inspirăm putoarea asta infectă!”*. Însă nu-l întîmpină decît profilul fetei, care o privea concentrată pe bătrînă.

— Despre cine vorbiți? Cine a fost acela care a murit? continuă fata.

— Cel de la care-și trăgeau puterile cu toții!

— Liderul lor, Vasari? întrebă cu speranță în glas taxidermistul.

— Păi dacă știți, de ce mă mai întrebați?

— Nu am aflat decît frînturi. Nu știam, spre exemplu, că Vasari a murit.

Bătrîna pufni nemulțumită.

— Dar Vasari nu moare niciodată! Să nu vă lăsați înșelați de aparențe…

— Ce vreți să spuneți prin asta? o chestionă Moiyra, contrariată.

Eileen începu să taie în felii o pîine dintre cele primite de la Safay Aiji. Îi întinse o bucată mogîldeței de lîngă ea, apoi împărți restul adulților.

— Ei, dar nu trebuie să luați de bun chiar tot ce spune bunica mea. Nu uitați, vă rog, că este foarte în vîrstă, îi avertiză ea.

— Ce spun eu nu este atît de important precum ceea ce înțelegeți voi, răspunse bătrîna serioasă.

Acum, spuneți-mi ce altceva doriți să vă mai povestesc…

— Sinceră să fiu, Hatti, noi veniserăm să aflăm de la dumneata fapte adevărate, nu povești, răspunse Moiyra puțin întristată.

— Dar domnița mea, faptele adevărate se transformă în legende mult mai repede decît crezi tu. Oricum, dacă vrei să știi o întîmplare la care am fost chiar eu de față și pe care, deși o voi povesti, nu poți zice că-i poveste, v-o spun cu dragă inimă!

— Dacă are legătură cu PonCim, o ascultăm cu mare plăcere.

— Oricum ar fi, o ascultăm cu plăcere! îl atenționă Moiyra pe Jaer să fie politicos cu o doamnă atît de în vîrstă, care-și făcea timp să stea de vorbă cu ei după lăsarea întunericului.

— Este cu ce vă interesează pe voi, că doar pentru asta ați venit aici. Așa că ascultați la mine…

Într-o zi de primăvară eram la cules de afine cu cel mai frumos bărbat din cîți am avut la viața mea. Frumos, nu prea deștept, dar foarte dibaci la cățăratul pe stînci. Se urca pe steiurile cele mai abrupte mai bine ca o capră din celea făcute de natură numai pentru așa ceva. Din cauza asta toți care-l cunoșteau, și erau mulți prin părțile unde locuiam atunci, îi și ziceau Țapu.

Așaaa, în ziua aia de care vă povestesc, Țapu meu a hotărît să culegem afine din celea negre, care cresc numai pe stîncile din nord, de la Genunea. Ați fost pe-acolo?

— Nu cred, buni. Spune mai departe, o îndemnă Eileen, care începuse să-și legene pe brațe mogîldeața ciufulită.

— Nici nu mă așteptam! Pe-acolo dacă se avîntă păsările cerului și caprele cele mai puternice, atît de greu se ajunge. Dar mie, cocoțată în spatele Țapului meu, nici că-mi păsa de pericol. Numai rîdeam și glumeam, pe cînd el urca mai repede decît mergeam eu pe drum drept și pe picioarele mele.

Intrasem deja în nori, cînd Țapu mi-a spus că se simte obosit și vrea să găsească un loc în care să-și tragă un pic sufletul. Și a găsit, nu zic nu, o ciobitură lărguță în stîncă și-am stat amîndoi pe pragul cela și ne-am veselit în continuare. Destul de mult, vă spun sincer, dar nici că ne păsa, căci eram tineri amîndoi și ne iubeam ca nebunii. Și am luat și o dușculiță de vin de alge, din cel bun, pe care-l primise Țapu meu cadou de la nu-știu-cine. Și-apoi, cînd a venit vremea să plecăm, odată l-am văzut pe Țapu meu că alunecă în hău, fără să reușească să se atîrne de stîncile care-i ieșeau în cale. Vă spun că mult timp am rămas ca stîncile dimprejurul meu, fără să reușesc să ies din mirare. Țapu meu s-a prăpădit ca și cum ar fi fost cel mai slab dintre cățărători. L-au părăsit puterile, așa, dintr-odată, cît a clipit, săracul. Apoi, după ce mi-am venit în fire, cam pe a doua zi, mi-am luat inima-n dinți și am coborît. Singură, singurică, mai mult oarbă de lacrimile ce nu mi se mai uscau pe obraji. Și, după mult chin, am ajuns de am adunat bucățile de se împrăștiaseră din Țapu meu și l-am adus acasă părinților lui. Dacă nu mă credeți, uitați-vă aici, la încheietura asta. Vedeți semnele astea albe?

— Sînt de atunci? murmură Moiyra, uitînd că bătrîna nu aude prea bine.

Aceasta o înțelese, totuși.

— Da, domnița mea. Am fost toată numai o rană cînd am ajuns la ai mei. Și să nu credeți că am găsit vreo fericire și la ei. Nu! O îngropau pe fiică-mea, mama lui Eileen și bunica prichindelului de față…

— Îngrozitor!

Eileen se ridică să așeze în pătuțul lui copilul adormit.

— Buni, dar spune-le de ce-a murit mama! o rugă ea.

— Da, fusese s-o vadă pe Vasari, cu mai mulți de la noi, înainte să fie băgată în mormînt.

Ghinionul ei că s-au întîlnit pe drum cu niște soldați de-ai lui Raghmen I, care i-au făcut bucăți cu săbiile lor ascuțite. I-au luat drept PonCim și i-au ucis fără milă!

— Deci Vasari chiar a fost femeie! exclamă uimit taxidermistul.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, spuse cu multă delicatețe Moiyra. Să înțeleg că Vasari a fost îngropată aici, în satrapia dumneavoastră?

— Nu în Steyi, ci la vecinii noștri cei țicniți, în Yassou, răspunse Eileen.

— Da, o întrerupse bunica ei, a murit la Yassou, iar o zi mai tîrziu s-a prăpădit și Țapu meu. Și tot de-atunci, mai mulți vecini de-ai noștri, care știam cu toții că aveau puteri pe care nu le are orișicine, și le-au pierdut fără urmă. N-am mai văzut pe vreunul să fie ca înainte.

— De aceea spuneai că bunica ta a văzut ultimul PonCim în viață! rosti Jaer privind-o gînditor pe Eileen.

— Cine nu a murit odată cu Vasari, n-a mai fost PonCim, ci doar un om obișnuit, continuă bătrîna.

Moiyra o întrerupse:

— Hatti, spune-ne, te rog, știi de ce a murit Vasari?

— Dragii mei, nu vreți să vă spun mîine? A cam trecut ora mea de culcare și simt că nu mă mai țin bine în capul oaselor, le răspunse femeia vizibil obosită.

— Desigur, desigur, o aprobă Moiyra, spre dezamăgirea lui Jaer Verron.

Taxidermistul știa că va fi una dintre cele mai grele nopți ale vieții sale. Ar fi vrut din tot sufletul să o mai tragă de limbă pe bătrînă sau, și mai bine, să poată discuta în siguranță cu Moiyra despre cele abia aflate, dar nici o variantă nu era posibilă pentru moment. Neavînd încotro, se întinse pe podea, paralel cu peretele de la intrarea în cabană, și-și puse sub cap, drept pernă, desaga în care avuseseră mîncare. Cu aburii puturoși intrînd

direct în nasul său, pe sub crăpăturile ușii, taxidermistul hotărî că, în mod cert, acesta era cel mai groaznic culcuș în care înnoptase vreodată. Pînă și în temnița lui Raghmen I avusese parte de condiții mai bune.

67

— Speram ca măcar în primele ore ale zilei să miroasă ceva mai bine pe-aici, îi spuse taxidermistul cu un oftat adînc.

— Nici mie nu-mi miroase chiar a bine, auzi glasul vioi al Moiyrei de sub masca pe care nu și-o ridicase, de cînd ajunseseră în Ghensui, decît pentru o scurtă perioadă, în timpul mesei de seară.

Jaer, așezat pe ceea ce părea o bancă foarte joasă, amplasată lîngă intrarea în cabana bunicii lui Eileen, încerca să distingă ceva în jurul său, prin ceața ce se ridica în valuri groase de sub ei.

— Să nu spui că masca încă te mai protejează!

— Ba timp de cîteva zile nu o să simt nimic din duhoarea asta. Speram însă că vom pleca mai devreme din groapa asta de gunoi. Uită-te și tu unde am ajuns! Dacă ne-ar vedea Tristan…

— Ar zice „*Bravo! Nu excludeți nici un loc în care s-ar putea ascunde date despre Vasari!”* Ai auzit cu urechile tale ce ne-a povestit Hatti aseară. I-ai văzut încheietura!

— Am auzit, Jaer, dar nu știu ce să cred.

— Ia loc și să așteptăm ca gazdele noastre să-și termine pregătirile de dimineață.

— Va dura ceva, dacă e să mă iau după cît de tipicară e Eileen, spuse Moiyra, privind cu dispreț banca pe care se odihnea taxidermistul. Mi se pare mie, sau mă inviți să stau pe o grămadă de balegă uscată?

Taxidermistul rîse scurt.

— Ha, doar nu ți-e teamă că te murdărești, după ce tocmai ai petrecut o noapte întinsă direct pe podea!

— Aici am impresia că însăși noțiunea de curat își pierde orice sens! Bine măcar că nu stau pe ceva umed, replică fata, așezîndu-se lîngă el, cu un fior de dezgust.

— Nu credeam că te vor deranja atît condițiile de…

— Nu asta e problema, Jaer! Doar că nu-mi pot imagina cum de-ar alege benevol o persoană să locuiască într-un loc ca acesta. Deasupra unei mlaștini cu noroi puturos, în asemenea sărăcie și mizerie! spuse fata, privind dezgustată în jur. Ceața începuse să se ridice cu repeziciune, dezvăluind un peisaj cu adevărat dezolant.

De jur împrejur, din nămolul cenușiu se înălțau cocioabe chiar mai dărăpănate decît cea în care înnoptaseră, înalte cam cît un stat de om, fără ferestre, colorate, absolut toate, în aceeași nuanță de cenușiu închis care părea să domine peisajul. Din ușa fiecăreia pornea cîte o cărare formată din bucăți de lemn, abia plutind deasupra lichidului fetid, ce dădea în alei mai largi și mai înalte, sub care se distingeau piloni groși înfipți în nămol. De la o casă la alta nu se putea ajunge decît traversînd aleile largi, care aveau pe margine balustrade rudimentare, construite, din cîte își dădea seama taxidermistul, din crengi de sălcii împletite.

— Din cîte am înțeles, Ghensui este construit pe fundul unui fost lac foarte adînc, spuse el, ridicîndu-se în picioare pe băncuță pentru a privi peste acoperișurile rotunde, spre pereții abrupți de stîncă ce delimitau așezarea.

— Și mai rău! mormăi fata. Nu-mi explic nici în ruptul capului de ce s-ar stabili cineva aici! Adică, aș fi înțeles să stea pe malul lacului, dar de ce tocmai în mijlocul noroiului ăstuia?

— Și mie mi se pare ciudat. Poate că trebuie să supravegheze bivolii de care spunea Eileen?

— Ce motiv e ăsta? Puteau foarte bine să-și construiască cocioabele pe mal și să lase animalele să stea în nămol cît vor…

— Celor care stau aici le este interzis să-și construiască o casă pe pământul din Steyi! o auziră pe Eileen, care ieșise pe neauzite din cabană. Haideți să mîncăm ceva înainte să pornim la drum!

— Unde ne duci? întrebă Jaer, bucuros să scape de răcoarea de afară.

— De unde am plecat, unde în altă parte?

Înăuntru, bătrîna Hatti și strănepotul ei mîncau deja, așezați direct pe podea, ca și cu o seară înainte.

— Aici aveți fructe și carne de bivol uscată, le spuse bătrîna, indicîndu-le două platouri ce nu păreau foarte curate.

— Iar aici, lapte de băut, le arătă Eileen un ulcior plin cu un lichid gălbui, la suprafața căruia pluteau cîteva frunze veștejite. Ați mai băut așa ceva?

— Eu nu, spuse taxidermistul, fără nici un chef. Speram că vom avea ocazia să continuăm discuția de aseară…

— Păi… nu mai sînt multe de spus, oricum, iar eu trebuie să mă întorc la mină înainte să înceapă tura de mîine noapte. Dacă dorești neapărat, putem sta pînă la prînz, dar după aceea va trebui să mergem cît de repede putem.

— Eileen, eu v-aș recomanda să nu așteptați atît de mult, interveni bătrîna. Atunci ies bivolii la păscut și nu știi niciodată ce i se năzare vreunui păstor! Oricum, nepoata mea îți poate răspunde foarte bine la toate întrebările pe drumul de întoarcere, îi explică ea taxidermistului.

— Să înțelegem că tot ceea ce ne-ați spus dumneavoastră, putea să ne povestească și Eileen? Fără să fie nevoie să facem acest drum? întrebă Moiyra distantă.

— Jaer, nu tu ai insistat că vrei să vorbești cu buna Hatti? Și chiar dacă ți-aș fi spus povestea întreagă la mină, nu ai fi cerut să o auzi și pe ea?

— Ba da, răspunse taxidermistul cu îndoială în glas.

Moiyra se ridică în picioare furioasă.

— Să mergem, atunci! Noi ne-am îndeplinit scopul, tu ți-ai vizitat bunica și fiul… Nu are sens să mai întîrziem. Jaer, unde ți-e desaga?

— Stai, puțin, Moiyra, ce te-a apucat? încercă Eileen s-o tempereze. Nu ai mîncat nimic!

— Știi ceva, Eileen? Nu am venit aici să mănînc, ci să aflu despre PonCim și Vasari. Iar tu nu ne-ai făcut decît să ne pierdem vremea, aducîndu-ne în groapa asta de gunoaie! Ba ne mai pui și viețile în pericol, numai ca să-ți vizitezi neamurile! Sau cine știe ce scopuri mîrșave poate avea un hay-oka! Chiar crezi că sîntem numai buni de dus de nas?

— Ba voi v-ați înșelat crezînd că ne puteți prosti, auziră o voce hîrîită venind din afara cabanei.

În ușa deschisă stătea un bărbat înalt de statură, cu o barbă fioroasă, ce-i acoperea partea de sus a trunchiului și din care se scurgeau pe prag dîre vîscoase din nămolul din care, după toate aparențele, tocmai ieșise.

Acesta își fixă privirea fioroasă asupra taxidermistului:

— Ce căutați, la noi, de fapt? Măi băiatule, orice om normal și-ar ține o parteneră ca a ta numai în casă, în loc s-o care prin gunoaie, după povești despre nelegiuiții pe care Raghmen I îi vînează mai rău ca pe animale!

— Și voi cine sînteți? se răsti Jaer, vizibil zăpăcit.

— Eu am întrebat cine sînteți voi! Și ai face bine să-mi răspunzi, mai spuse intrusul deschizînd ușa larg, pentru a le permite să-i vadă pe ceilalți doi bărbați solizi, care-i priveau amenințător de afară. Toți îmbrăcați în bărbi lungi pînă la brîu, înveliți în nămol din cap pînă în picioare. Ce căutați aici?

— Nimic din ce ne puteți da, răspunse Jaer apropiindu-se de intrare. De aceea ne și pregăteam

de plecare!

— Nimeni nu iese de aici, deocamdată! îl sfidă bărbosul.

— Și ce ai de gînd să faci în privința asta? întrebă Moiyra urmărind-o pe Eileen, care își luase copilul în brațe și se retrăsese către colțul opus al încăperii. Bunica Hatti, la rîndul ei, o urmă discret.

— Ieșiți afară, le strigă unul dintre bărbații care-îi așteptau la intrarea în cabană.

„Cum de nu se rupe podețul cu ei?” se miră Jaer, fixîndu-l cu privirea pe cel din prag.

— Malki, nu vreau să-mi distrugeți casa! strigă și bătrîna Hatti. I-am trimis vorbă, deja, lui Yvo Deber despre oaspeții mei și trebuie să sosească aici din moment în moment.

Acesta nici n-o privi cînd spuse:

— N-am nici o treabă cu Yvo. Eu vreau doar ce au ăștia doi pe ei – dinari, haine și mîncare. E dreptul nostru să ne luăm tainul.

— Ba o să vă luați o bătaie de n-o s-o uitați în viața voastră, scrîșni taxidermistul.

— Nu zău? Și cum crezi că o să ne bați? rîse cel numit Malki.

— Unul cîte unul, pe rînd. Ieși afară, să nu-i stricăm casa femeii. E bătrînă și Eileen nu poate să rămînă s-o ajute mai mult de cîteva ceasuri.

— Pot să te bat foarte bine și aici, răcni celălalt, aruncîndu-se brusc asupra taxidermistului, cu pumnii încleștați.

Jaer, obișnuit cu luptele corp la corp din încăierările la care participase adeseori în calitate de mușteriu al unor localuri foarte rău-famate, pară imediat cu ambele brațe, reușind, în același timp, să-i aplice atacatorului un genunchi în plexul solar. Iar cînd acesta se încovoie de durere, involuntar, îi trase folosind același genunchi o lovitură puternică în barbă, lăsîndu-l inconștient. Înainte ca matahalele de afară să se dezmeticească, ajunse în pragul ușii, cu pumnii strînși ridicați la nivelul feței:

— Cine mai vrea bătaie? strigă el cu glas spart.

Înainte să termine propoziția, cei doi se năpustiră asupra spațiului îngust al ușii. Jaer făcu un pas înapoi, cît să se ferească de cei patru pumni care se îndreptau concomitent asupra lui, dar se dezechilibră și căzu pe spate. Înainte ca atacatorii să intre după el, Moiyra li se așeză în față, ținînd în mîini cele două cuțite luate din bucătăria lui Aiji.

Precauți, aceștia se opriseră în fața lamelor lucioase.

— Ca să ajungeți la el, va trebuie să treceți de mine, șuieră ea ascuțit.

— Ce-ar fi să te dai la o parte, înainte să te tai în propriile cuțite, frumoaso? mîrîi unul dintre ei, în timp ce se îndepărta de tovarășul lui, spre dreapta fetei, pentru a-și asigura o rază mai largă de acțiune. Ai răbdare să ne ocupăm de bărbatu-tău și te rezolvăm imediat și pe tine! Abia aștept să-ți dau jos masca…

— Nu cred, șuieră Moiyra, în timp ce brațul ei drept tăie aerul rapid, suficient cît să-l facă pe atacatorul din direcția respectivă să se lipească brusc de perete. Rămîi acolo unde ești, dacă nu vrei să-ți scurtez barba!

— Taie-mi-o mie, strigă celălalt bărbat, încercînd s-o surprindă cu o lovitură de pumn îndreptată spre stomac.

Se lovi de gamba ridicată de Jaer și se răsturnă, la rîndul său, pe spate, în momentul în care talpa taxidermistului îi trosni figura. De partea opusă, Moiyra își sprijinea lama ambelor cuțite de gîtul celuilalt.

— Ce-ar fi să vă luați tovarășul leșinat și să vă vedeți de jegul vostru? spuse ea încruntată.

Atacatorul lovit de Jaer se ridică rapid și își tîrî afară tovarășul leșinat, urmat îndeaproape de celălalt. În scurt timp dispărură, cotind pe una dintre aleile largi, ce se aglomerau încet-încet cu o mulțime de gură-cască.

Jaer închise ușa cabanei și își îndreptă atenția spre Moiyra.

— Ești bine?

Fata aprobă cu o mișcare scurtă a capului.

— Tu?

— Bine că podelele nu sînt din piatră pe-aici, rîse el satisfăcut. Apoi se întoarse către femeile chircite în colțul îndepărtat al încăperii: Eileen, ce-a fost asta?.

— Îmi pare rău, Jaer, pentru tot. Voiam să plecăm mai devreme tocmai pentru a evita o astfel de întîlnire.

— Ei, nu zău! Cine erau cei trei?

— Malki e un dobitoc fără minte, care crede că-i sînt suficienți mușchii pentru a ajunge să conducă Ghensui. Ceilalți doi sînt la fel de nesăbuiți ca și el.

— Ha, n-aș fi crezut să-și dorească cineva să conducă o groapă de gunoaie! Oricum, pare reprezentativ pentru cei care trăiesc aici! spuse Moiyra privind-o sfidător pe Eileen, fără să se grăbească să-și ascundă cuțitele la loc, în pliurile salopetei.

— Nu-i judeca pe toți după Malki…

— Lasă, lasă, ghidul nostru binevoitor, o întrerupse fata cu asprime. Să-mi spui, acum, cine e Yvo Deber și de ce i-ai trimis vorbă despre venirea noastră?

— Și cînd ai făcut asta? adăugă taxidermistul.

— Yvo este cel care conduce, de drept, lucrurile în Ghensui. Trebuie să-l informăm ori de cîte ori aducem străini aici. E obligatoriu! Este spre binele tuturor…

— Să nu spui că vă temeți să nu fiți prădați! o ironiză Moiyra.

— Bine, bine, o întrerupse taxidermistul. Cînd ai făcut-o?

— Aseară, după ce ați adormit.

— De ce nu ne-ai spus…

— Nu e treaba voastră. Mai mîncați sau mergem? își pierdu Eileen răbdarea.

— Nu e treaba ta ce facem noi. Plecăm, dar fără tine!

Cu o smucitură, Moiyra își ridică desaga pe umăr. Își fixă cuțitele la cingătoare, dar făcu în așa fel încît lamele să rămînă la vedere.

„*Asta o să îi avertizeze pe oricare ar mai dori să ne ceară ceva!”* gîndi ea.

— Jaer, ești gata?

Taxidermistul schiță cu capul un gest de salut către bătrîna Hatti și puștiul lui Eileen, evitînd să o privească pe cea în cauză, și se apropie de ușă.

— Credeți că veți trece de mulțimea de afară fără mine? o auzi din spate. E suficient un singur strigăt din partea mea și o să fiți îngropați în nămol.

„*Are dreptate”,* constată taxidermistul privind prin ușa întredeschisă.

Aleea în care dădea podețul de la ușa bătrînei Hatti era plină de oameni. Bărbați, femei și copii, mînjiți cu noroi din cap pînă în picioare, vorbeau animat, rîdeau sau strigau unii la alții, de parcă ar fi fost spectatori la o reprezentație foarte interesantă.

— Ce propui? se resemnă Moiyra.

— Aveți tot dreptul să fiți supărați pentru ce s-a întîmplat mai devreme, dar greșiți dacă dați vina pe mine. Nu am avut nici cea mai mică intenție să vă bag într-o capcană, pentru a obține cine știe ce beneficii obscure. Pur și simplu, am avut ghinionul să afle Malki despre sosirea voastră aici. Partea bună este că ați reușit să-l potoliți cum nu-mi imaginam că va reuși vreodată cineva…

— Să zicem că te credem, insistă Moiyra, cum ne întoarcem de unde am venit?

Eileen își îmbrățișă bunica și fiul, înainte să răspundă:

— Hatti, să aveți grijă de voi. Mă întorc în curînd, cu tot ce mi-ai cerut. Nici n-o să-ți dai

seama că am plecat, suspină, strîngînd puternic mogîldeața supărată la piept Să vă găsesc cu bine, mai spuse, înainte să deschidă ușa.. Apoi, adresîndu-se celorlalți: Urmați-mă și nu scoateți un cuvînt, indiferent ce vă strigă cei de afară!

68

— Ce caută Eileen, o fată așa capabilă ca tine, în groapa asta de gunoaie? se auzi din mulțime un glas bărbătesc, pe care taxidermistul nu-l putu atribui vreunui chip, din cauza asemănării mari între cei de față.

— Îi învăț pe Malki și lacheii lui să nu mai intre neinvitați în casele oamenilor!

— Mi se pare mie, sau prietena ta cu păr de foc a făcut asta? strigă altcineva.

— Nu ne faceți și nouă o demonstrație? se auzi glasul unei femei, de astă dată.

— Mai bine v-ați vedea de treabă. Lăsați-ne în pace! Trebuie să ajungem la mină pînă deseară, le strigă Eileen cu veselie, întorcîndu-se către oaspeții ei. Faceți-ne loc să trecem și aveți grijă, labele jos de pe prietenii mei! Altfel, rămîneți fără ele!

Amenințarea nu avu nici un efect, doar cîțiva ferindu-se din drumul lor. Mulțimea părea fascinată de nou-veniți, privindu-i cu o curiozitate care-i făcu pe Moiyra și Jaer să se întrebe dacă nu era mai bine să fi rămas în cabana bătrînei Hatti.

Nici nu făcură decît cîțiva pași pe aleea principală, că se și opriră, speriați de mugetele puternice care păreau să aparțină unor animale aflate în agonie. Imediat mulțimea își îndreptă privirile spre parapetul opus celui lîngă care se aflau cei trei, aclamînd voioasă.

— Au scos bivolii din țarcuri. E fascinant să-i vezi cum își aleg partenerele. Sînt în perioada împerecherii, înțelegeți? le explică Eileen. Toți sînt înnebuniți să-i vadă pe masculi cum se luptă! Dacă ne grăbim, avem șanse mari să ieșim repede de-

aici, mai spuse fata, făcîndu-și loc cu coatele prin mulțimea care nu le mai dădea acum nici o atenție.

Traversară cu greu două alei înțesate cu oameni ce aclamau zgomotos, apoi drumul deveni din ce în ce mai liber. În scurt timp, se aflau pe pasarela urcînd spre malul de unde intraseră în Ghensui.

Jaer, cu transpirația curgîndu-i în șiroaie, se opri să-și tragă suflul. Spera, în sufletul său, să poată arunca o privire de sus asupra mlaștinii, cu speranța că va reuși să surprindă bivolii ale căror mugete se auzeau la fel de tare ca și mai devreme.

„Oare cum arată niște ființe al căror glas este atît de înfiorător?”

Instinctul său de vînător și artist-taxidermist îi spunea că trebuie să fie un animal extraordinar, din neamul celor pe care le văzuse descrise în bestiarul primit de la mătușa sa.

— Haide, Jaer, că nu mai rezist mult în putoarea asta, o auzi pe Moiyra din spatele lui, abia respirînd, cu masca atîrnîndu-i pe piept.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă printre gîfîieli.

— Nu vezi? Am rămas fără protecție și cu fiecare inspirație simt cum mă ia cu amețeală. Trebuie să ne îndepărtăm urgent de locul ăsta!

— Haideți odată, strigă și Eileen, care ajunsese deja sus.

Taxidermistul nu avu încotro și o luă pe Moiyra de braț, grăbindu-se s-o ajungă pe steyiană.

„Numai eu puteam avea ghinionul să ratez ocazia de a vedea, pentru prima dată, o bestie încă răsuflînd. Las’ că tot îmi împăiez eu unul!” își promise în gînd, hotărît să o chestioneze pe Eileen cît mai amănunțit cu privire la bivolii din Ghensui.

Însă, cîteva ore mai tîrziu, pe cînd se răcoreau gustînd din laptele de bivoliță, Jaer Verron dori să afle informații despre cu totul altceva.

— Eileen, ce-ar fi să ne spui de ce-a murit Vasari?

— Vă pot spune doar ce mi-a povestit și mie Hatti, poate înțelegeți voi mai multe…

— Adică?

— Am auzit și eu aceeași poveste ca și voi, spusă cu aproape aceleași cuvinte. Hatti are un talent nemaipomenit să-ți trezească curiozitatea, dar, cînd subiectul devine mai interesant, îți spune cuvinte care par de neînțeles. Parc-ar vorbi în ghicitori, deși nu înțeleg de ce face asta.

— Mda, iarăși, ne întoarcem de unde-am plecat, pufni Moiyra.

— Uite, i-am pus și eu aceeași întrebare și ea mi-a răspuns așa: „Vasari a murit degeaba, pentru prostia celor pe care îi conduce, dar nu dispera, draga mea, că tot Vasari va trăi pentru a-i vindeca de ea”. Voi ce înțelegeți din asta?

— Nu-i nimic de înțeles din vorbele unei bătrîne care a uitat și cîți ani a trăit, spuse Moiyra cu nemulțumire.

— Doar atît ți-a răspuns?

— Da, de fiecare dată cînd am întrebat-o, mi-a spus numai atît.

— Bine, și ce altceva ți-a mai povestit despre Vasari sau PonCim?

— Doar că își dorește să poată vizita cîndva mormîntul ei din Yassou, și diverse alte istorii despre cum au fost uciși de soldații lui Raghmen I toți cei despre care se știa că fuseseră PonCim.

— Fuseseră?

— Ai uitat ce-a spus Hatti aseară?

— Cum că și-ar fi pierdut puterile cu toții?

— Păi, altfel cum crezi că ar fi reușit soldații imperiali, indiferent cît de mulți sau de bine înarmați ar fi fost ei, să-i extermine?

— Poate că ai și tu dreptate! spuse taxidermistul îngîndurat. Chiar că trebuie să ne întoarcem de unde-am venit, îi scăpă acestuia involuntar.

— Da, dar cum o să reușim asta? îi ținu isonul Moiyra.

Din fericire, Eileen nu părea să-și fi dat seama despre ce vorbeau cei doi.

— Ei, cum? Doar nu vreți să ne despărțim tocmai acum! Cred că v-ați dat seama că nu am nici o vină pentru ce s-a întîmplat mai devreme.

— Poftim? își reveni taxidermistul din visare.

— Mă urmați și am să vă duc pe același drum ca la venire. Ajungem cît ai zice pește la hanul lui Ontay Hando. Dacă doriți, puteți să faceți o baie, să vă schimbați hainele și să luați o gustare rapidă. Apoi o ținem drept, pînă la mină. Dacă păstrăm ritmul, cred că ajungem chiar puțin mai devreme decît credeam.

— Moiyra, crezi că mai are vreun sens să ne întoarcem la mină?

— Nu știu ce să zic…

— Păi nu trebuie să-l întîlniți pe Kuwa Hando?

— Eu nu mai am nici un chef de explorat minunile Satrapiei Steyi, spuse taxidermistul, fixînd-o cu ochi strălucitori pe Moiyra.

Fata, la rîndu-i, bătu în retragere:

— Și eu mă simt cam obosită. Crezi că se supără Kuwa pe noi dacă rămînem la fratele lui? Oricum, a trecut ceva timp de cînd îl așteptăm pe Tristan. S-ar putea să vină după noi din clipă în clipă!

— Știți ceva, haideți să ajungem la hanul lui Ontay și vă decideți acolo!

69

— Nici nu se pune problema ca tîrîtoarea aceea să-mi intre în han, le spuse Aiji categoric, din fața ușii. Voi nu aveți decît să intrați, dacă vreți, dar numai după ce dați jos duhoarea de pe voi. Și asta nu o să se întîmple în casa mea! Uite, la capătul străzii e o cișmea care vă poate ajuta. Mergeți de vă spălați, și stăm de vorbă după aia. Între timp, dați-i vînt cîrpei ăleia din curtea mea. Aici e o casă respectabilă, nu grajd pentru animale!

— Poftim?

— Deocamdată vă rog, dar dacă insistați, am să chem soldații să aibă grijă de noua voastră

„prietenă”!

Spusese ultimul cuvînt cu atîta scîrbă, încît Moiyra se întreba cum de nu leșină, deja. Era conștientă că deși se spălaseră, deja, la cișmeaua de care vorbea femeia, hainele lor încă mai păstrau miasmele mlaștinii din care veniseră. Dar acesta nu era un motiv ca Safay Aiji să se poarte atît de urît.

— Nu vrem decît să ne luăm bagajele rămase la dumneavoastră înainte să plecăm spre mină, spuse taxidermistul împăciuitor. Dați-ni-le, și nu veți mai auzi de noi!

— Și caii cu care am venit, adăugă Moiyra.

— Ba nu vă dau nimic, pînă nu se întoarce Ontay. Să vadă și el pe cine mi-a lăsat pe cap!

Jaer observă cu îngrijorare privirile întunecate pe care i le aruncau toți cei care se aflau în acel moment în han. Era trecut de ora amiezii, dar localul era încă aglomerat. Încercă să numere, dar renunță cînd ajunse la cincisprezece. Nu avea nici un chef să reia scena de dimineață, din casa bunicii Hatti. Mai ales că, de data asta, nu aveau nici o șansă să scape așa ușor. Auzi mormăituri în spate și întoarse capul, numai spre a se îngrijora și mai tare. În fața curții se opriseră alți cinci steyieni care o priveau cu scîrbă nedisimulată pe Eileen. Aceasta, rezemată de gard, le întorcea priviri batjocoritoare.

„*Trebuie să plecăm de-aici cît mai repede posibil”* își spuse, căutînd privirea Moiyrei. Fata însă nu părea deloc intimidată de presiunea spectatorilor la discuție:

— Dar sînt lucrurile și caii noștri… Nu aveți nici un drept să ni le rețineți! spuse ea cu glasul hotărît al celui dispus să meargă pînă la capăt pentru a obține ceea ce dorește. Uitați, așa cum noi vă înapoiem cuțitele pe care ați avut amabilitatea să ni le împrumutați, la fel ar trebui să faceți și dumneavoastră cu ceea ce ne aparține…

Confruntată cu cele trei cuțite pe care Moiyra și Jaer i le întindeau ostentativ peste pragul ușii, femeia se trase înapoi instinctiv.

— Nu mai am nevoie de mizeriile alea, păstrați-le!

— Dar noi avem nevoie de haine și cai, spuse, cît de calm putea în situația dată, taxidermistul. Vă rog să ni le înapoiați și vom pleca de îndată. Nu pot să spun că înțelegem ce am putut face încît să atragem aversiunea unei persoane atît de blînde ca dumneavoastră, dar vă asigurăm că nu vă vom mai deranja niciodată.

— Mda, și ce-o să-i spuneți lui Kuwa, cînd o să vrea să vă aducă înapoi?

— Că nu mai dorim să fim găzduiți aici. Vă rugăm să-i mulțumiți lui Ontay Hando pentru efortul depus și să-l rugați, în cazul în care se întîlnește cu Tristan, să-l îndrume către mina de corindon, unde îl vom aștepta.

În scurt timp, Jaer și Moiyra, care o luase pe Eileen pe calul ei, se îndreptau în galop către mină.

Atît taxidermistul cît și însoțitoarea sa erau mai negri ca noaptea de furie, în timp ce femeia hay-oka zîmbea cu gura pînă la urechi. Îi lăsă o bună bucată de timp să-și potolească nervii, apoi le strigă:

— Ei, nu prea v-a plăcut cum s-a purtat otreapa aia de Aiji, nu? Recunoașteți că nu-i deloc convenabil să vă aflați în locul uneia ca mine?

— Nu pot spune decît că acum înțeleg de ce unii preferă să stea în Ghensui, îi răspunse Moiyra fără să întoarcă privirea. Jaer, strigă ea, oprește-te puțin!

Taxidermistul își struni calul pînă-l făcu să stea pe loc.

— Ce s-a întîmplat?

Privirea încruntată arăta destul de bine că încă nu ieșise din starea de spirit în care se afla cînd plecaseră din curtea hanului lui Ontay Hando.

— Nu are sens să alergăm în halul acesta. Oricum, calul meu nu poate ține pasul cu tine. Are o povară dublă.

— Hai să ne odihnim puțin; poate încercați să vă și calmați. Zău că nu are rost să puneți la inimă purtarea unei mironosițe ca Aiji! spuse și Eileen, descălecînd cu agilitate.

— Mda, o aprobă Moiyra, coborînd și ea din șa. Oricum, trebuie să vorbim ce facem de acum încolo, că tot am rămas pe drumuri!

— Păi dacă nu vă deranjează, puteți foarte bine să locuiți cu mine! le spuse cealaltă rîzînd. Dar asta o să vă coste!

Moiyra o privi enervată:

— Nu te mai preface că n-ai înțeles! Nu avem cu ce să-ți plătim cazarea și hrana!

— Ei, dar eu cîștig destui dinari cît să-mi permit să vă hrănesc și pe voi. Cît despre cazare, puteți dormi fie în cabana mea, deși nu cred că vă prefer pe amîndoi deodată, fie în camerele de odihnă comune.

— Și atunci, ce vrei la schimb? crezu Moiyra că înțelege unde bate femeia hay-oka.

— Te înșeli, dacă te gîndești la ce cred eu, i-o întoarse aceasta. Vă ofer pur și simplu două posturi ca mineri în echipa pe care-o conduc. Plătite!

— Vorbești serios? spuse Moiyra cu îndoială în glas. Adică nu-i impui lui Jaer să aibă o relație cu tine?

— De ce n-aș fi serioasă? Crezi că dacă am înșelat o dată, intenționez să o fac ori de cîte ori am ocazia? Doar fiindcă sînt considerată otreapa societăți de steyienii cei lași și ipocriți, asta nu înseamnă că așa și sînt în realitate. Vedeți, pînă și voi, care m-ați văzut suficient cît să vă faceți o părere personală despre mine, vă lăsați conduși de părerea generală. Ca să nu mai spun că ați experimentat pe pielea voastră ce înseamnă să fii

judecat greșit! Și vă mai mirați de ce mă purtam cu voi, la început, în modul în care am făcut-o…

— Îmi cer scuze, spuse Moiyra rușinată, privind-o în ochi pe femeia ce se înfuriase la rîndul său.

— Ce-ar fi să lăsați vorbele astea pentru altă dată, se răsti taxidermistul. Am impresia că aud zgomot de copite.

— Și? Doar nu speri că vine Ontay Hando după noi să se scuze pentru purtarea partenerei lui…

— Ha, atît i-ar trebui, șopti Eileen. Nici în o sută de ani. Dacă mă iau după sunete, mi-e teamă că-i vorba de ceva mult mai rău.

Taxidermistul o privi alarmat.

— Adică?

— Ai să vezi în curînd cu ochii tăi, răspunse aceasta îngrijorată. Nu am nici un chef să dau explicații soldaților.

Din nefericire, exact asta aveau să facă…

Era un escadron format din zece militari steyieni, înarmați pînă în dinții cailor cu harnașamente bogat ornamentate și podoabe lucitoare, ce scoteau zgomote ascuțite la orice mișcare. În spatele lor, călărea unul dintre mușterii care urmărise toate scena tîrguielii cu Safay Aiji de mai devreme.

— Despre ei vorbea doamna Aiji, îi spuse el căpitanului escadronului, oprindu-se în dreptul celor trei.

Respectivul, primul bărbat care nu purta barbă din cîți întîlniseră de cînd se aflau în Steyi, strigă un ordin scurt și soldații descălecară concomitent, printr-o mișcare ce intimida prin precizia cu care fusese executată.

— Recunoașteți că ați forțat-o pe doamna Safay Aiji să vă dea acești cai, precum și mai multe bunuri? intră acesta direct în subiect, fără să se prezinte.

— Bună ziua, spuse taxidermistul, urmărind cu coada ochiului cum soldații îi înconjurau.

Recunoaștem că *am rugat*-o mai devreme pe doamna Aiji *să ne înapoieze* bunurile pe care i le-am lăsat spre păstrare, înainte să plecăm într-o vizită la mina de corindon.

— Mai degrabă au amenințat-o cu cuțitele, se răsti martorul din han. Am văzut cu ochii mei cum le-au scos de la brîu. El avea unul, iar femeia cu păr roșu – două.

— Poate că ar fi fost bine să fi și auzit ce vorbeam la momentul respectiv, se răsti Moiyra.

— Nu aveți voie să vorbiți neîntrebată, mîrîi căpitanul. Iar dumneavoastră, vă este interzis să interveniți într-un interogatoriu oficial, se întoarse acesta încruntat către civil.

— Și cine sînteți, mă rog, dumneavoastră, ca să aveți dreptul să ne interogați pe noi? continuă Moiyra ignorînd avertismentul de mai devreme.

— Căpitan Tir Save, comandantul escadronului 4 din Satrapia Steyi, lătră acesta, scoțînd de la piept un papirus îmbrăcat într-o teacă de culoare verde. Acest papirus îmi dă dreptul să intervin ori de cîte ori este necesar pentru a impune legea, în orice situație și asupra oricărei persoane aflate pe teritoriul acestei satrapii. Vreau să văd documentele dumneavoastră de călătorie…

Eileen îi întinse repede documentele sale, în timp ce Jaer schimba priviri îngrijorate cu Moiyra.

— Eu mă numesc Jaer Verron, iar dînsa este soția mea, Moiyra Sufy, și venim din Satrapia Catedralei. Ne pare rău că nu putem proba cu documente cele spuse, dar le-am pierdut în furtuna de acum cîteva zile, cînd ni s-a scufundat pluta cu care călătoream.

— Bine, dați-mi documentele întocmite de soldații imperiali la intrarea în satrapie, spuse acesta întunecat la față.

— Nu avem, îi răspunse taxidermistul cu glas slab.

— Să nu-mi spui că pe astea le-ați pierdut în flăcări, rîse batjocoritor căpitanul. Nu-i nici o

problemă, vă vom escorta pînă în cel mai apropiat fort, unde veți avea ocazia să ne explicați pe îndelete cine sînteți, de unde veniți și ce căutați în satrapia noastră. Tu, se întoarse către civilul ce urmărea scena cu interes, mergi și spune-i celei care ne-a reclamat situația de ilegalitate în care se află aceștia, că, dacă stabilim că bunurile i-au fost luate pe nedrept, le va primi înapoi, cu prima ocazie.

Apoi lătră un alt ordin și, înainte ca cei trei să reacționeze, soldații le imobilizară brațele.

— Uite și cuțitele, strigă soldatul care cerceta cingătoarea Moiyrei.

— Dacă mi le cereai, ți le dădeam de bunăvoie, nu era cazul să mă pipăi, îi spuse fata printre dinți, smucindu-se în zadar pentru a se elibera din strînsoare.

— Și să pierd așa ocazie! murmură acesta, atent să nu-l audă superiorul.

— Stați așa, cu mine ce aveți? le strigă Eileen, alarmată că îi legau și ei mîinile.

— Nimic, nimic, răspunse căpitanul posomorît. Imediat ce verificăm dacă actele dumneavoastră sînt bune, ne veți însoți doar în calitate de martor, nu și de învinuit.

— Și noi de ce sîntem învinuiți? îi strigă taxidermistul furios.

— Deocamdată, doar de intrare ilegală în Satrapia Steyi. Mai vedem cînd ajungem la fort, îi răspunse căpitanul, după care dădu ordinul de plecare.

70

Mizurro se întorsese de la întrevederea cu tatăl ei obosită și peste măsură de furioasă. Grăjdarul-șef urma să fie eliberat din arest peste numai două zile, după ce-și ispășea pedeapsa de a o fi sfidat pe fiica împăratului – cincizeci de lovituri de bici pe zi – și, mai rău, urma să-și reia funcția ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Amintindu-și figura triumfătoare a fratelui său, Thelo, cînd prim-consilierul imperial anunțase sentința, fata simți că se sufocă. Își sfîșie corsetul, de sus pînă jos, dintr-o singură mișcare.

Nu avusese niciodată răbdare cu despletitul șireturilor lungi de mătase, nici măcar atunci cînd lucrul acesta era făcut de mîinile îndemînatice ale Cunei.

Sărmana Cuna, care zăcea și acum în sala de tratament a palatului și pe care n-o vizitase încă, în speranța că-i va da o veste bună. O sentință corectă pentru agresorul său!

Însă acum, în pofida veștilor pe care le-ar fi dus, știa că nu mai are nici o scuză să nu meargă s-o vadă. La urma urmei, nici nu avea altceva mai bun de făcut, în afară de verificarea cîtorva date interesante despre Satrapia Steyi. Numai că, după experiențele prin care tocmai trecuse, nu avea deloc nervi pentru privit niște papirusuri mîncate de umezeală și de mucegai.

Înțelegea mai bine ca oricînd sfaturile tatălui său despre necesitatea „ieșitului în lume” și era sigură că împăratul dăduse un verdict atît de nedrept în cazul agresării cameristei sale tocmai pentru a-i da ei o lecție de neuitat: un bun conducător știe să-și facă *toți oamenii* să-l asculte! Sublinierea îi aparținea ultimului cititor al tomului intitulat „Arta Guvernării”, pe care i-l oferise prim-consilierul, din partea lui Raghmen, chiar înainte să înceapă audierea pentru pedepsirea șefului hergheliei imperiale.

Mizurro îl lecturase deja, cu ceva timp în urmă, iar faptul că sublinierea *toți oamenii* îi aparținea chiar ei, nu o făcu decît să se înfurie și mai tare.

Așa tată, vrei să-mi spui că nu știu să-mi apropii oamenii? murmură ea, pe cînd își arunca o pelerină pe umeri, menită să-i ascundă corsajul rupt. *Ei, să te văd, ce-o să mai zici acum,* continuă, coborînd rapid către ieșirea din Turnul de Vest,

fără să ia în seamă saluturile soldaților întîlniți în drum.

Afară se întunecase destul de bine, iar servii însărcinați cu aprinsul făcliilor iarăși întîrziaseră. Aproape jumătate din curtea interioară a palatului era în umbră și dinspre mare urca un văl dens de ceață, rece și umed, care-o făcu să se înfioare.

Turnului de Sud abia dacă i se mai distingeau contururile. Fără să stea prea mult pe gînduri, prințesa făcu cale întoarsă. Urcă pînă la ultimul etaj al turnului său și intră în camera de lucru. Orbecăi un timp pe lîngă rafturile cu manuscrise ce acopereau pereții de sus pînă jos, pînă ajunse la corpul care adăpostea rolele de papirusuri. Pipăi, atentă, pînă găsi rola cea mai groasă, și o trase în afară. Cu un declic sec, întreg raftul alunecă în interiorul zidului, deschizîndu-i calea către tunelele ce traversau zidurile de legătură între toate cele patru turnuri ale palatului. Împăratul li le arătase, ei și fraților săi, cu mulți ani înainte și-i sfătuise să le folosească numai în cazuri speciale, cînd aveau absolută nevoie.

Faptul că afară era întuneric, rece și umed i se părea prințesei un motiv perfect justificabil de a apela la un traseu paralel pînă la serva bolnavă. Aprinse una dintre făcliile aliniate pe rastelul din dreapta intrării în tunel (buna Cuna avusese grijă să completeze locurile goale, înțelese Mizurro mulțumită), cu ușurința persoanei obișnuite să facă asta și, după ce acționă pîrghia care așeza raftul la locul lui, porni grăbită spre destinația hotărîtă.

Mergea fără să facă nici un zgomot și se ruga în gînd să nu nimerească peste vreunul dintre frații ei, sau chiar peste împărat. Nu voia ca aceștia să afle că folosește acest mijloc de deplasare prin palat la fel de mult ca și ei. Pînă în acel moment reușiseră să-i evite, atît ea, cît și Cuna, dar asta nu era o întîmplare. Niciodată nu intraseră în tunel, înainte să se informeze unde erau și ce făceau cei trei.

Încă își compunea în gînd o poveste pentru eventualitatea în care s-ar fi întîlnit cu cineva dintre ei, cînd ajunse în dreptul ieșirii ce dădea în Observatorul Turnului de Sud. Stinse făclia și o lăsă lîngă perete. Își apropie fața de fanta îngustă, săpată în rama tabloului care camufla ieșirea și, cum nu zări altceva decît întuneric, apăsă pîrghia de deschidere. Ieși grăbită, luînd cu ea și făclia stinsă.

Zăbovi o clipă, cît să și-o aprindă, după care se îndreptă spre trepte. Văzu o lumină urcînd spre ea și, curînd, în față îi apăru un serv grăbit. Acesta era să cadă de surprindere la vederea prințesei, însă Mizurro îl depăși fără un cuvînt.

”Lasă-l să se perpelească, poate data viitoare o să reușească să aprindă lampa de veghe din turn la timp!” își spuse, coborînd cu grijă treptele înguste. Ajunse la primul etaj, cel în care erau adăpostiți bolnavii, exact cînd se schimba garda. Soldații, în frunte cu sergentul care supraveghea operațiunea, o priviră surprinși, însă nimeni nu îndrăzni s-o întrebe cînd urcase în turn.

— Unde-o găsesc pe Cuna Ragarzi? îi întrebă, ca răspuns la salutul acestora.

— Ăăă, cred că a doua ușă, pe dreapta, după ce cotiți pe coridorul din spatele Măriei Voastre, îi răspunse un soldat care tocmai predase serviciul. E și Lear cu ea… N-a mai ieșit din camera Cunei de cînd au adus-o de la grajduri, adăugă acesta, ca explicație adresată superiorului său.

— Mulțumesc!

Mizurro pornind în viteză în direcția indicată. Intră fără să bată la ușă și fără să se oprească să asculte dacă și cine mai era în cameră.

— Prințesa mea!

Servul tatălui său, cu fața ascunsă de o barbă crescută de cîteva zile, se înclina respectuos, de lîngă patul așezat în dreptul ferestrei. În el, Cuna, ascunsă sub un morman de pături, părea să doarmă.

— Lear! murmură Mizurro, apropiindu-se de pat.

Se așeză în scaunul de la picioarele patului, invitîndu-l să-și reia locul, la capul Cunei. Servul se conformă

— Cum îi este? șopti.

— Mîine își poate relua îndatoririle!

Prințesa își flutură mîna a negație.

— Nu am nevoie urgentă de ea!

Bătrînul serv păru contrariat.

— Am înțeles că ați refuzat să vă fie distribuită o nouă cameristă care s-o înlocuiască pe Cuna pînă se reface…

Lui Mizurro i se păru că șoapta lui Lear suna a reproș. Fără să-l privească, trase de un colț al păturii care alunecase de pe piciorul Cunei. Se gîndi că în încăpere nu era suficient de cald pentru fata goală de pe sub pături.

— Am înțeles că ai refuzat să pleci de la capul ei, din prima clipă cînd a ajuns aici!

Prințesa își ridică privirea și adăugă repede:

— Este fiica ta?

Servul încremeni, cu gura căscată, timp de cîteva clipe. Tînăra fiică a lui Raghmen îl fixa cu ochi plini de curiozitate.

— Nu! spuse el ceva mai tare decît pînă atunci. Îmi este nepoată! Singura mea nepoată!

Mizurro așteptă cîteva clipe o completare, care nu mai veni.

Servul împăratului își concentrase atenția asupra fetei din pat, care probabil revedea, în vis, scena care dusese la rănirea sa. Extrem de agitată, murmura cuvinte de neînțeles și avea fața acoperită de transpirație.

Bunicul ei începu s-o mîngîie pe frunte, iar gestul păru s-o liniștească întrucîtva.

— Eu de ce n-am știut? șuieră Mizurro.

Bătrînul termină de aranjat pătura în jurul nepoatei sale și își ridică ochii obosiți către prințesă.

— Împăratul mi-a permis să păstrez acest secret și mi-a promis că nu va trebui să dau socoteală despre el în fața nimănui. Aș rămîne îndatorat dacă și fiica va alege să respecte dorința tatălui său.

Mizurro înclină din cap, fără să spună nimic.

Dacă Lear era capabil să citească în mintea altor persoane – după cum îi auzise pe unii servi de la bucătărie șoptind o dată, cînd nu știau că ea-i ascultă de dincolo de zid – nu i-ar fi fost greu să înțeleagă ce gîndea ea acum: *”Numai după ce aflu ce l-a făcut pe tata să-i facă o astfel de promisiune unui serv.”*

Lear însă nu părea preocupat, pentru moment, decît de fata din pat. Cuna începuse iarăși să se zvîrcolească. Mișcările îi erau din ce în ce mai puternice și, la un moment dat, chiar îl lovi în obraz pe bunicul său.

Următoarea mișcare o făcu să dărîme vasul cu apă de pe măsuța de la capătul patului, iar zgomotul lutului spart o trezi. Primul chip pe care-l zări cînd deschise ochii fu cel al lui Mizurro.

În ciuda zîmbetului liniștitor al acesteia, Cuna își trase înspăimîntată peste ea pătura care-i alunecase de pe piept. Abia cînd bunicul său îi așeză o mînă caldă pe frunte, păru să se liniștească. Se ghemuit toată sub pături și reuși chiar să schițeze un zîmbet către el.

DÉJÀ-VU

EILEEN *– Există unele curente de opinie potrivit cărora această persoană, o hay-oka, adică o proscrisă din Satrapia Steyi, ar fi fost cea care l-a ajutat în cea mai mare măsură pe Jaer Verron să înțeleagă ceea ce a însemnat PonCim în cultura și civilizația Imperiului Hoddie. S-ar fi întîlnit cu campionul prințesei Mizurro absolut întîmplător și… se pare că tot ei se datorează întîlnirea acestuia cu…*

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziunea 92 – *Studii biografice. Genealogie. Heraldică. Drapele*;

Indice 929 – *Biografii și studii înrudite*

71

Toți trei captivii tăceau posomorîți, cu privirile ațintite asupra minerilor din echipa lui Eileen, care tocmai intrau în încăpere pentru a da declarații cu privire la identitatea lor.

— Spuneți, pe rînd, dacă recunoașteți pe vreunul dintre cei de față? îi învăța un aghiotant al căpitanului steyian.

— Recunosc, în numele tuturor, că femeia din dreapta este șefa echipei noastre. Ceilalți doi au fost aduși aici de Kuwa Hando, în calitate de oaspeți ai fratele lui, Ontay Hando, în urmă cu două zile. Au rămas la noi să îl aștepte pînă termină treaba de la mina de marmură.

— Eileen este șefa noastră, murmurară mai multe voci. De ce o țineți legată la mîini?

— Aici eu pun întrebările, nu voi. Știe cineva cum îi cheamă pe străini?

— Pe frumos îl cheamă Jaer, dar partenerei lui nu i-am reținut numele, răspunse una din femei, zîmbind larg.

— Altcineva?

Nimeni nu răspunse.

— Ați observat ceva neobișnuit în comportamentul lor?

— Au o relație care nu le permite să-și schimbe partenerul ales pînă la moarte, spuse cu o umbră de părere de rău în glas aceeași femeie de mai devreme.

— Nu la asta mă referem, se răsti căpitanul. Spuneți-mi ce au făcut cît timp s-au aflat aici. Cum i-ați cunoscut?

— Păi ieșisem din tură și ne-am dus să ne odihnim, într-una din camerele noastre comune. I-am găsit acolo, alături de Kuwa. Am dormit împreună și, după aia, șefa i-a luat la ea. A doua zi, au plecat toți trei să o viziteze pe buna Hatti.

— Cine este această Hatti și unde locuiește? mormăi căpitanul.

— Este bunica lui Eileen. Îi crește copilul șefei noastre, în Ghensui.

— Nu mă îndoiam că ați umblat prin gunoaie, strîmbă din nas soldatul. Ce ați făcut acolo? o întrebă el pe Eileen.

— Le-am arătat un loc deosebit din satrapia noastră, îi răspunse aceasta zeflemitor. Erau nerăbdători să afle cît mai multe despre Steyi, așa că n-am vrut să-i las să se plictisească aici pînă se întoarce Kuwa, continuă fata pe același ton.

— Ține-o tu mult așa, și ai să vezi cu ochii tăi cum arată un alt loc deosebit din satrapia asta – temnița, o întrerupse soldatul înfuriat. Dacă așa stau lucrurile, am să-l aștept aici pe Kuwa Hando, să-mi explice ce caută doi străini fără acte de nici un fel în satrapia noastră. Apoi voi discuta cu Ontay Hando și dacă nici atunci nu ne lămurim, am să-i pun pe aceștia doi la dispoziția soldaților lui Raghmen I, să decidă ei cu privire la soarta lor. Pînă atunci, vor fi închiși într-un loc izolat, unde nu vor avea voie să intre în contact cu nimeni. Aveți un asemenea loc în preajmă?

— Cabana mea e bună? întrebă Eileen, indicînd clădirea cu pricina cu un gest al mîinilor.

— Prea bună! Acolo voi locui eu. Ziceați ceva despre niște camere de odihnă?

— Păi acolo avem noi treabă, răspunse unul din mineri, la semnul energic din cap făcut de Eileen.

— Lipită de magazia de tîrnăcoape, e o cămăruță numai bună pentru asta, spuse o femeie aflată mai în față.

— Foarte bine, arătați-le soldaților unde este. Dezlegați-o și înapoiați-i actele celei numite Eileen. Pe ceilalți, duceți-i în detenție! Pe toată perioada cît vom sta aici, să le dați doar porții reduse la jumătate. Aveți grijă să nu umble nimeni în desagii lor, nici chiar voi, le mai ordonă el, înainte să se îndrepte, condus de Eileen, spre noul lui apartament.

72

— Nu-mi vine să cred. Cum de-am ajuns, pentru a doua oară, în detenție? spuse Moiyra cu disperare în glas. Fata cotrobăia nervoasă în mormanul de salopete prăfuite ce acopereau podeaua cămăruței înghesuite, încercînd să încropească un loc cît mai comod pentru odihnă.

Taxidermistul se așezase lîngă ușă, evaluînd din ochi noua lor temniță. Era mult mai bine ca în subsolul palatului lui Raghmen I, cel puțin prin lipsa umezelii, dar, în mod cert, era mai puțin confortabilă ca pivnița unde îi interogase consilierul Madriga. Zîmbea, în semiîntuneric, cînd spuse:

— Moiyra, tu te plîngi? Pentru mine e a treia oară, și sînt la fel de uimit ca și prima dată cînd am fost încarcerat. Îți vine să crezi că tocmai pentru a ieși dintr-o temniță am acceptat să pornesc în căutarea lui Vasari? Destinație care mi-a adus, pînă acum, alte două întemnițări!

Fata, care își aranjase un loc cît de cît confortabil și chiar se învelise cu o prelată ce părea destul de călduroasă, îl provocă:

— Vrei să cred că acesta chiar a fost motivul pentru care ai acceptat să devii campionul lui Mizurro?

— De ce? Nu este suficient?

— Mai aveai… cît? Trei ore și cîteva lovituri de ciomag de încasat și erai liber să pleci din Satrapia Palatului, nu? De ce să riști o evadare?

— Poate nu mai suportam să fiu lovit? Și mai aveam cam jumătate de zi de stat!

— Haide, Jaer, te-am văzut suportînd dureri mult mai mari de cînd sîntem împreună. Și nu ne cunoaștem chiar de atît de mult timp…

— Poate mă plictiseam? Gîndește-te și tu, să stai singur în întunericul și în frigul din temnița lui Raghmen I… Așa că am profitat de prima ocazie care mi s-a oferit.

— Haide, spune-mi serios, ce te-a determinat să pornești la drum? Și nu mă refer la faptul că i-ai spus „da” lui Mizurro. Pînă la urmă, nici nu e prea greu, pentru majoritatea oamenilor, să spună una și să facă alta. De fapt, mulți funcționează după regula asta. Dar de ce-ai continuat să o cauți pe Vasari chiar și după ce ai ieșit din Satrapia Palatului?

— Păi, am avut încotro? Nu m-a adus Tristan pe sus pînă la voi?

— Bine, dar și din Satrapia Catedralei puteai pleca oricînd! Chiar și înainte să ajungi la vînătoarea aceea nefericită cu Nutine.

— Poate, dar pînă să mă dezmeticesc unde mă aflu, eram vînat și de soldații lui Raghmen I, și de doi falși pescari. Pe urmă m-am trezit în pivnița din Yassou, apoi aici…

— Sînt de acord, evenimentele s-au desfășurat cu repeziciune, dar…

— Nu uita că, în afară de asta, din momentul în care am urmat-o pe serva lui Mizurro, nu am avut nici o clipă în care să fiu singur, doar eu cu gîndurile mele.

— Ce vrei să spui? întrebă Moiyra puțin cam rece.

— De prea multe ori, de-a lungul ultimelor săptămîni, am avut impresia că sînt un orb condus sau mai degrabă tras de mînă, forțat să înainteze pe un drum pe care nu-l cunoaște, de unul care vede. Așa cum m-a condus servitoarea lui Mizurro din temniță pînă la stăpîna ei. Dacă ai ști ce senzație aiurea e…

— Habar n-aveam că ai simțit așa ceva! Bine, înțeleg să fi avut percepția asta pînă ai ajuns la Catedrală, dar apoi? Tristan nu a făcut decît să te lase la poarta noastră. Cine te-a forțat să mergi mai departe?

— Ha, rîse amar taxidermistul. Cei doi care m-au răpit… ce ți se pare că au făcut?

— Sînt de acord. Apoi?

— Apoi ce? Cine m-a condus la nebunii din Yassou?

— Exagerezi cu insinuările. Amintește-ți că eu te-am însoțit doar pentru a te proteja! Crezi că mi-a venit ușor să-mi las viața, cum o fi fost ea, de la Catedrală, pentru…

— Pentru a mă supraveghea, evident! Așa v-ați gîndit voi, Tristan și Onoratul Cle, că nu mă scăpați din ochi!

— Ești absurd! Acum, zi-mi că tot eu te-am forțat să ajungi în Ghensui, ca să aibă motiv Aiji să ne reclame soldaților și să ajungem aici…

— Măcar indirect, dar tot din cauza ta am ajuns și în groapa aia de gunoaie. Cine a insistat să-l urmăm pe Kuwa Hando la mina de corindon?

— Dar nu am crezut decît că vom afla mai multe despre Vasari! se apără fata.

— Și chiar am aflat destule, nu crezi? Te felicit, ți-ai îndeplinit sarcinile cu brio! Din păcate pentru mine, tot într-o temniță am ajuns!

— Știi ceva, Jaer, înțeleg că ești obosit și enervat, dar asta nu-ți dă dreptul să răstălmăcești totul. Nu uita că sînt și eu în aceeași situație! spuse Moiyra cu o răceală ce putea concura oricînd cu cea mai înghețată ploaie din Steyi.

— Ei, nu voiam decît să accentuez faptul că, în timp ce voi v-ați atins scopul, adică ați aflat unde este și cine este Vasari, în linii mari, desigur, eu am ajuns tot într-o temniță. Și chiar am impresia că-mi va fi mult mai rău decît dacă aș fi rămas în beciurile imperiale!

Fata se întinse pe spate, pe grămada de salopete, și adăugă, cu privirea fixată în tavan:

— Eu am impresia că nu mai am cu cine discuta, în condițiile de față!

— Ba chiar ai cu cine. Sînt aici, la dispoziția ta! Nu e nici o problemă, întreabă-mă tot ce vrei să știi! M-am obișnuit să fiu eu cel manipulat, nu-i nimic nou.

Moiyra se ridică într-un cot.

— Foarte bine! Mă tot acuzi, pe mine și pe Tristan, și pe cine ți-o mai trece ție prin cap, că te-am folosit…

— Folosește și timpul prezent, nu te jena, o întrerupse el.

— Că te folosim pentru a afla cît mai multe despre Vasari…

— Stai așa, tocmai mi-a venit o idee! Ce-o să se facă Rezistența, acum că femeia pe nume Vasari este moartă și îngropată de mult? Că nu cred să vă fie de nici un folos dac-o împăiez, nu?

— Habar n-am! Eu nu fac parte din Rezistență. Te-am urmat doar la rugămintea lui Tristan și a canonicului Catedralei. Și, de ce să nu recunosc, am făcut-o și fiindcă eram curioasă ce se află dincolo de zidurile satrapiei în care m-am născut.

— Dă-mi voie să am propria mea părere despre motivele care-au stat la baza deciziei tale de a mă „însoți”, cum îți place s-o numești.

— Atunci, dă-mi voie, îl maimuțări fata, să îmi fac și eu o părere cît mai apropiată de adevăr cu privire la motivul sau motivele care te-au făcut pe tine să pornești în căutarea lui Vasari!

— Foarte bine, am să-ți spun!

— Hai, îndrăznește. Și să nu încerci să minți, căci am să-mi dau seama!

— Nici nu mă îndoiam! La ce să mă aștept de la o persoană care reușește să mintă chiar și după ce a băut din *vinul adevărului*? Ha, bine că mi-am amintit… Nu mi-ai explicat niciodată cum ai reușit asta. Și să nu încerci iarăși să mă duci cu vorba! Hai, îndrăznește, ascult!

— Tu primul! Apoi am să-ți răspund la tot ce te interesează. Dacă știu să-ți răspund, desigur!

— Desigur! Nu-mi fac nici o grijă că n-ai să fii absolut „sinceră”, așa cum numai tu știi să fii!

— Am să fiu foarte deschisă, nu-ți face griji. Dar, îți dai seama, am tot dreptul să pretind același lucru de la tine, nu?

— Nici că-mi puteam dori altceva de la voi! auziră, surprinși, vocea unuia dintre soldații care-i conduseseră în temnița de ocazie, venind din spatele ușii.

— O discuție sinceră și la obiect, abia aștept să dezvoltăm ideea, adăugă o voce necunoscută, aparținînd unui bărbat pe care cei doi nu-l mai văzuseră niciodată, și care abia încăpea în cadrul ușii deschise a temniței lor.

73

Instinctiv, Jaer se ridică în picioare, apropiindu-se de Moiyra, care, la rîndu-i, renunțase la poziția comodă adoptată în timpul discuției de mai devreme.

— Îmi pare rău, dar va trebui să vă încui alături de ei. Dar voi aștepta în apropiere, nu e nevoie decît să bateți un pic mai tare și vă scot de-aici imediat, se adresă soldatul femeii care intră în cămăruță imediat în urma necunoscutului.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, zîmbi larg Eileen. O să terminăm înainte să apuci să ajungi la postul tău, dragule!

— Așa să faceți!

— Normal, așa voi avea mai mult timp să stau cu tine, continuă femeia pe același ton. Acum, fii drăguț și lasă-ne, murmură ea închizînd ușa puțin cam brusc.

Taxidermistul schimba priviri întrebătoare cu Moiyra, în timp ce necunoscutul, un bărbat nu cu mult mai în vîrstă ca Jaer, îi privea curios.

„Ce auziseră cei doi, cine era bărbatul, ce caută aici, ce să spună în continuare?” erau întrebările care îl făceau pe taxidermist să respire cu greutate. Iar faptul că Moiyra îi apucase palma într-a ei și i-o strîngea cu îngrijorare nu-l ajuta deloc să se liniștească.

— Deci ei sînt cei care-o caută pe Vasari pentru a o arunca în mîinile lui Raghmen I? se întoarse

străinul spre Eileen, care, cu urechea lipită de ușă, asculta pașii soldatului îndepărtîndu-se.

— Păi, întreabă-i, că doar de asta te-am adus pînă aici! îi răspunse aceasta, renunțînd să mai urmărească zgomotele de dincolo de ușă.

— Bună, din nou, dragii mei, se adresă ea celor doi. Mă bucur să văd că sînteți bine! Însoțitorul meu este Yvo Deber, cel despre care v-am povestit mai devreme. A ținut neapărat să vă cunoască, dar cum circumstanțele nu i-au permis pe cînd vă aflați în Ghensui, va fi mulțumit s-o facă și aici…

Bărbatul li se adresă pentru prima dată:

— Regret că împrejurările nu sînt mai plăcute, dar am o propunere pentru dumneavoastră, care vă poate îmbunătăți semnificativ situația.

— Ce vrei de la noi? întrebă scurt Moiyra.

— Înainte să vă pot spune, trebuie să știu care sînt motivele reale pentru care ați pornit în căutarea lui Vasari…

— De ce? Ca să aveți argumente, atunci cînd ne veți reclama soldaților imperiali? Eu vă sfătuiesc să spuneți direct că sîntem PonCim și scăpați fără alte întrebări.

— Nici nu știți cît de departe sînteți să ghiciți intențiile mele, le răspunse cel care le fusese recomandat ca Yvo Deber. Sau cît de mult m-aș fi bucurat să fiți PonCim!

— Poftim?

— Ați auzit bine! Spuneți-mi, acum, vă rog, cine sînteți și de ce-o căutați pe Vasari?

— Mi-ai făcut impresia că știi, deja, cine sîntem, zise răspicat taxidermistul.

— Știu că te numești, spre exemplu, Jaer Verron și ai plecat s-o găsești pe Vasari în calitate de campion al prințesei Mizurro! Sau că însoțitoarea ta se numește Moiyra Sufy și este pădurarul-șef al Satrapiei Catedralei. Ceea ce mă interesează pe mine, ca și pe însoțitoarea ta, de altfel, este motivul pentru care ai ales să fii campionul lui Mizurro, motivul pentru care ai continuat s-o cauți

pe Vasari în loc să fugi spre insula ta natală cît mai repede posibil. Motivul pentru care ai acceptat să mergi într-o satrapie așa periculoasă ca Yassou, sau pentru care ai ajuns pînă în groapa de gunoi frumos numită Ghensui.

— Și ce-ți pasă ție despre motivele mele? Acum te văd pentru prima oară. Ca să nu mai spun de condițiile în care ne întîlnim! Ce-mi poți oferi și de ce te-aș crede că vei și face ceea ce-mi oferi?

— Din datele pe care le am despre tine, de cînd ai ieșit din temnița lui Raghmen I nu ai făcut altceva decît să fugi, cînd de unii, cînd de alții. Mă găsesc în poziția să-ți ofer protecție atît față de Raghmen I, cît și față de Satrapia Yassou și chiar Steyi. Ce zici, ți-ar plăcea să te scot de aici și să te duc într-un loc în care să nu mai fii nevoit să te ascunzi? De nimeni!

— Și cine ești tu, să-mi poți oferi asta?

— Sînt Yvo Deber, după cum spunea și Eileen, conducătorul proscrișilor din Ghensui și din tot Imperiul Hoddie!

— Nu te cam lauzi? Despre ce proscriși vorbești aici? interveni Moiyra.

— Nu spun vorbe mari, îi reprezint pe toți cei ce s-au săturat de modul tiranic în care înțelege Raghmen I să-și conducă imperiul. Îi reprezint pe cei care doresc ca PonCim să devină suficient de puternici încît să-i poată ține piept acestuia.

— Să ne anunți și pe noi cînd dai de cei despre care vorbești! îl ironiză taxidermistul. N-ai fost informat că PonCim nu mai există, de cînd a murit Vasari? În orice caz, de ce nevoie ai tu de mine în toată treaba asta?

— Și cum poți să ne asiguri protecția față de Raghmen I?

— Eu nu am folosit pluralul, mai devreme.

— Foarte rău, Yvo Deber. Nu ești suficient de bine informat dacă îți imaginezi că am să cad la învoială cu tine doar pentru a mă elibera pe mine!

— Păi, parcă, mai devreme, o acuzai pe Moiyra că te supraveghează.

— Mai devreme purtam o discuție *particulară*. Nu știai că e nepoliticos să tragi cu urechea?

— Știu, dar tu ești conștient cît de profitabil este să faci asta?

— Mda, nu degeaba te declari liderul proscrișilor. Or fi știut steyienii ce-au știut de v-au trimis să locuiți în nămol pînă la gît, printre bivoli.

— Uite ce e, nu am mult timp la dispoziție, interveni Eileen, care se mulțumise, pînă atunci, să urmărească schimbul de replici cu atenție. Jaer, Yvo nu vrea decît să știe dacă ești simpatizant de-al lui Raghmen I, atît. Răspunde-i și gata!

— Cum poți crede că am vreo simpatie pentru Raghmen I, după ce m-a aruncat în temniță degeaba?

— Îți este suficient, Yvo?

— Pentru moment.

— Bun! Acum spune-i ce ai să-i propui, ca să plecăm odată!

— Vrei, și tu și partenera ta, desigur, să ieșiți de aici?

— Depinde ce ne ceri în schimb…

— Doar să mă însoțiți pînă la protectorul proscrișilor și tu să asculți ce are să-ți spună. Doar atît!

— Și cine este protectorul de care vorbești?

— Ai să afli cînd vă veți întîlni față în față! Nu vă pot spune decît că vă poate proteja față de orice încercare de-a lui Raghmen I și a oricui altcineva de a vă pune viața în pericol. Precum cei din Yassou, de exemplu. Știați că ați fost reperați, deja, de spionii trimiși de Madriga după voi?

„Și cînd o să constatăm că am căzut din lac în puț?” murmură Moiyra. Apoi adăugă cu glas tare:

— Ei, doar n-o să ne spui că sîntem urmăriți chiar acum, nu? Și că vom fi răpiți de aceștia, dacă nu mergem cu tine?

— Spun doar că Madriga are spioni în această tabără, spioni care, în acest moment, știu cine sînteți și de unde veniți. Nu am de unde să știu, desigur, ce intenționează să întreprindă în privința voastră. De aceea vă și invit să luați cît mai rapid o decizie.

— Și cine sînt acești spioni, dacă tot îi cunoști așa bine?

— Păi, unul dintre ei este cel care i-a condus pe soldați după voi, pe drumul de întoarcere la mină.

— Altul, e fata care a intrat în vorbă cu tine, Jaer, cînd v-am dus în vizita în subteran. Îți amintești de Stelli? interveni Eileen.

— Cît de convenabil le potriviți voi pe toate! șuieră Moiyra.

— Și ce spuneai că vrea persoana asta de la noi? o ignoră Jaer.

— Să ascultați ce are de spus și, apoi, să acționați în funcție de cum credeți că este mai bine.

— Aaa, da, sigur. Și are numai intenții bune, nu? insistă Moiyra.

— Măcar nu ajungeți pe mîna lui Raghmen I, sau, mai rău, a nebunilor din Yassou, mîrîi și Eileen. Yvo, hai să ne vedem de treabă, că nu ai cu cine vorbi!

— Protectorul meu se angajează, de asemenea, să vă asigure toată libertatea, indiferent de ce decizie veți lua cu privire la propunerea sa.

— Și noi ar trebui să ne încredem în promisiunile lui, nu?

— Aveți altă opțiune? întrebă Eileen plictisită. Uite ce-i, voi veni pe seară să întreb ce decizie ați luat și mai vedem, adăugă ea, înainte să lovească în ușă cu toată puterea.

74

Discuția îi lăsă tăcuți o lungă perioadă pe cei doi prizonieri. Cu privirea încă ațintită spre ușa pe care

ieșiseră vizitatorii, taxidermistul întrerupse liniștea:

— Ce părere ai, Moiyra?

— Nu înțeleg ce-ar putea vrea regele Peninsulei de la tine!

— Ce te face să crezi că e vorba despre Ensei?

— Nu-mi vine în cap nici o altă persoană care să poată susține că-i poate ține piept oricînd lui Raghmen I.

— Nici mie, dar poate că Yvo Deber blufează…

— Să presupunem că n-a făcut-o. De ce sînt interesați de tine? Știu foarte bine că Vasari nu există. Și o știau dinainte chiar să ajungi campionul lui Mizurro!

— Presupunînd că bătrîna Hatti chiar nu a mințit, singurul motiv care-mi vine acum în minte este că noi poate n-ar fi trebuit să aflăm că Vasari a murit. Controlîndu-ne, încearcă să împiedice împrăștierea informației.

— Nu, nu cred că e asta! Ca să nu mai spun că dacă nu trebuia să vorbim cu bunica Hatti, Eileen nu ne-ar fi dus niciodată acolo. Nu, sînt sigură că au vrut ca tu să afli că Vasari este îngropată în Yassou. Dar de ce?

— Păi, mă gîndesc că poate ar trebui să acceptăm propunerea lui Yvo Deber. Așa, sigur aflăm ce vor de la mine, nu crezi?

— Tu vorbești serios, Jaer, cînd spui că vrei să mergi în Peninsulă?

— De ce nu? Ce mai avem de pierdut, dacă tot sîntem închiși și nici nu se întrevăd perspective prea îmbucurătoare?

— Lucrurile stau destul de rău momentan, ce-i drept, dar eu tot sper că Tristan va sosi să ne ajute. A trecut suficient timp de cînd ne-am despărțit de el…

— Și ce propui? Să așteptăm să ne salveze din nou? Ca să-i spun ce? Că ar fi bine ca Rezistența să-și ia adio de la sprijinul PonCim? Poate că, dacă

vorbim cu Ensei, vom reuși să intermediem o relație cu Tristan și ai lui, ce zici?

— Te ascult și din ce în ce mai mult îmi doresc să aflu motivul sau motivele pentru care ai ales tu să o cauți pe Vasari. Zău, Jaer, de ce ai făcut-o?

— Da' tu chiar nu te lași, nu? Prea bine, am să-ți explic, atît cît am înțeles și eu. Am acceptat propunerea lui Mizurro din curiozitate și, ca să fiu sincer, fiindcă m-am intimidat în fața ei. Am zis da, convins că imediat ce ies pe poarta palatului n-o să mă mai opresc pînă pe insula unde m-am născut. Pînă aici, după cum vezi, îți dau dreptate…

— Continuă, te rog.

— Nu am reușit să fac asta din cauza unui incident nefericit cu soldații imperiali, în urma căruia risc, în cazul în care sînt prins, să intru la carceră pentru mult mai mult timp. Așa că am fost nevoit să mă ascund în Satrapia Catedralei.

— Am înțeles asta, dar de ce-ai continuat s-o cauți pe Vasari? Să nu-mi spui că te-a convertit Tristan la cauza Rezistenței!

— Nu este vorba de asta. Pur și simplu, petrecînd mai mult timp lîngă Tristan, am început să văd cu alți ochi lucrurile și ființele din jurul meu.

— Cu ce ochi?

— Cu ochii celui care privește o piață dintr-un turn. Deși nu vede fiecare detaliu al mărfurilor de pe tarabe, un asemenea observator va cuprinde cu privirea…

— Da, da, bine! Ai început să înțelegi că lumea nu începe și nu se termină odată cu tine, că există și alte lucruri pentru care merită să lupți, în afară de bunăstarea și faima personală.

— N-am înțeles așa ceva, de unde ai tras tu concluzia asta? o contrazise taxidermistul mucalit.

— A, scuză-mă! Doar că mi se părea că încerci să mă duci cu zăhărelul. Deci, ți-ai lărgit orizonturile. Ale cunoașterii?

— Mai degrabă ale percepției, aș fi spus, dar merge și ale cunoașterii. Să zicem că pur și simplu am înțeles că, dincolo de ceea ce văd, un zid înseamnă, spre exemplu, nu doar o construcție cu un scop strict funcțional, ci și o mărturie a muncii și măiestriei celor ce l-au înălțat, o cale pentru înțelegerea lor, o carte din care să învățăm să-i depășim, de ce nu?

— Bine, înțeleg că ai fost cucerit și de dorința de a afla lucruri noi! Curiozitatea, din nou, te-a făcut să deschizi tomurile din bibliotecă…

— Și speranța că voi afla lucruri nemaivăzute sau neștiute de mulți, recunosc! Cam așa cum sînt unele din exponatele pe care le-am naturalizat. Știi, de cînd am aflat că au existat acești PonCim, cu toate legendele alea despre plantele și animalele lor nemaipomenite, am tot sperat că voi întîlni vreuna dintre bestiile despre care am citit, pe cînd eram copil, în tomul primit de la mătușa mea.

— Și ai fost atît de aproape să-ți vezi visul cu ochii pe cînd eram în Ghensui, așa-i?

— Ți-ai dat seama?

— Da, îmi cer iertare, dar dacă mai întîrziai puțin, cred că muream sufocată.

— Nu-i nimic, o să mai am ocazia.

— Nu și dacă ajungi în ghearele lui Madriga sau ești predat soldaților lui Raghmen I, nu?

— Înțelegi de ce cred că ar fi mai bine să mergem cu prietenul lui Eileen? Haide, Moiyra, Peninsula nu-i chiar așa departe. Cît despre Tristan, e băiat deștept, o să-și dea el seama unde sîntem.

— Știi ceva, chiar sînt curioasă ce-o vrea Ensei de la tine…

— Doar n-o să ne trimită și el să i-l găsim pe urmașul lui Vasari!

IMAEKI

ENSEI *– deşi este asociat, în mod comun, cu cea mai mare ameninţare cu care s-a confruntat împăratul Raghmen I şi imperiul condus de acesta, în realitate, nu a jucat decît rolul unui pion controlat şi tolerat de Înălţimea Sa.*

Unele voci avizate în ştiinţa guvernării, ne atrag atenţia că, totuşi, nu ar fi trebuit desconsiderat, mai ales după ce şi-a dovedit capacitate de a…

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziunea 92 – *Studii biografice. Genealogie. Heraldică. Drapele*;

Indice 929 – *Biografii şi studii înrudite*

75

Împăratul celor cincizeci și două de satrapii ar fi vrut să pună capul pe biroul pe care stăteau desfăcute, într-o dezordine descurajantă, diverse role cu hărți mai noi sau mai vechi, ce-i descriau imperiul din punct de vedere geografic, politic și economic – și să tragă un pui de somn.

De afară, prin singura fereastră a încăperii, după-amiaza tîrzie trimitea o lumină mohorîtă, de început de furtună. Înăuntru, băiatul trimis de bibliotecarul-șef să-l asiste sforăia ușor, rezemat de o firidă, iar cei doi servi de la Cancelaria Imperială moțăiau și ei, cu stilurile în mîini.

Tăblițele de ceară pe care ar fi trebuit să le umple cu ordinele date de împărat înainte de plecarea în Peninsula lui Ensei erau goale.

Raghmen oftă și împinse hărțile din dreptul lui, făcînd rolele de papirus să se strîngă la loc, în timp ce majoritatea pergamentelor alunecară zgomotos pe jos. Servii săriră buimaci în picioare, aruncîndu-i priviri furișate, pline de nedumerire și teamă. Lear ar fi știut să interpreteze corect dispoziția împăratului, dar cei trei servi, toți tineri, nu puteau decît să fie intimidați în preajma Înălțimii Sale.

— Mergeți la treburile voastre! le strigă el, fără să-i privească. Lăsați-vă tăblițele aici, am să vă chem pe seară să terminăm ce am început. Și trimiteți-l pe…

„…Lear!” ar fi vrut să adauge, însă sunetul unor pași dincolo de arcada de intrare în camera sa de lucru îl anunță că ordinul era inutil.

Bătrînul lui servitor tocmai intra în încăpere.

De unde știe cînd vreau să-l chem? Oare o fi stat tot timpul dincolo, în camera de dormit? Cum de nu l-am simțit mai devreme? Că doar n-o fi adormit și el? gîndea cel mai puternic bărbat din Imperiul Celor Cincizeci și Două de Satrapii, ușor iritat.

— Chiar îmi era sete! De unde ai știut? nu-și putut reprima el surpriza, cînd observă că servul îi așază în față o carafă plină. Apă?

Servul zîmbi, fără să pară intimidat de strîmbătura stăpînului său.

— M-am gîndit c-ar fi numai bună să vă învioreze, într-o zi atît de apăsătoare ca asta! Dacă doriți, am adus și vin, dar l-am lăsat în anticameră, lîngă un platou cu rodii proaspăt culese din livada imperială. Primele pe anul acesta, mai adăugă el, zîmbind în continuare.

— Ai dreptate, credinciosul meu serv, îi întoarse împăratul zîmbetul, apă ar trebui să beau acum!

Lear, care știa să interpreteze ca nimeni altul dorințele stăpînului său, mai ales pe cele nerostite, se înclină și ieși rapid.

— Din fructe voi gusta mai tîrziu!

Strigătul împăratului se dovedi tardiv, căci servul era deja înapoi, aducînd doar vinul.

De unde o fi știut că nu vreau și rodii!

— După atîția ani petrecuți împreună, tot mai reușești să mă surprinzi, Lear!

— Sper că în sensul bun, Înălțimea Voastră! îi răspunse bătrînul, turnîndu-i în pocal.

Apoi se retrase, respectuos, cîțiva pași în fața biroului, atent să nu calce pergamentele împrăștiate pe jos.

Raghmen îi urmări privirea, îndreptată asupra mormanului de hărți, curios să vadă dacă se apleacă să le ridice.

Servul ezită cîteva clipe, cu capul în pămînt, după care se îndreptă să înfrunte privirea pătrunzătoare a împăratului.

— De ce nu le-ai ridicat?

Vocea lui Raghmen suna vag amenințătoare, în liniștea întreruptă doar de loviturile ușoare ale nisipului adus de vînt în fereastra din spatele său.

— Mi s-a părut că nu doriți să fac asta! îi răspunse calm celălalt.

— Ți s-a părut, sau știi?

Împăratul se aplecă deasupra biroului, în așteptarea răspunsului.

Servul părea sculptat în piatră.

— Știți răspunsul la această întrebare mai bine ca mine, Înălțimea Voastră!

Cu alte cuvinte, de ce pierzi timpul, în loc să te ocupi de lucrurile cu adevărat importante? înțelese împăratul.

— Poți să mă condamni că sînt suspicios, tocmai acum, cînd toate lucrurile se așază, chiar mai bine decît am îndrăznit să sper vreodată?

Lear nu răspunse cu voce tare, dar în gînd își contrazise stăpînul. Raghmen îndrăznise să spere, cel puțin odată, lucruri și mai mărețe ca acum. Și unde dusese speranța asta? Un imperiu aproape dizolvat, moartea prea multor oameni buni, moartea fiului și a nurorii sale și…

— Să înțeleg că doriți să-i retrageți prințesei invitația de a vă însoți în Peninsulă? întrebă servul după cîteva clipe, în care înțelese că împăratul se gîndea la același lucru ca și el.

— Nicidecum! Da, știu cît de periculos e să o duc pe Mizurro în bîrlogul lui Ensei, dar măcar așa știu că e lîngă mine.

Împăratul bău prelung din pocal, după care îl lăsă greu pe masă. Luă o tăbliță de ceară așezată pe marginea biroului său de către servii de la Cancelarie și începu să traseze linii, dus pe gînduri.

— V-ați decis pe cine lăsați la conducere, în lipsa Înălțimii Voastre? întrebă Lear, ignorînd privirea încruntată pe care i-o arunca stăpînul său.

Altădată, Raghmen l-ar fi biciuit pentru îndrăzneală, însă acum știa prea bine că servitorul său nu face altceva decît să răspundă nevoii sale de a discuta cu cineva care știe să-și țină gura, mai ales cînd era vorba despre unele dintre cele mai grave probleme de guvernare. Cu toate astea, fu înfuriat să constate că este atît de transparent pentru servul său.

— Pe prim-consilierul imperial, secondat de trezorier.

— Și cei doi prinți?

Șoapta servului se auzi clar, ca și cum fusese rostită cu glas tare, în liniștea din încăpere.

Împăratul hohoti sec.

— Întrebarea asta vine de la tine, recunoaște! spuse el, privindu-și servul cu un zîmbet strîmb.

Știau amîndoi că nu era adevărat.

— Îmi cer iertare, Înălțimea Voastră!

— Ei, Lear, credeam că pînă acum ai învățat că împăraților trebuie doar să le dai și niciodată să nu le ceri nimic!

Bătrînul se dădu cîțiva pași înapoi, aproape fără să-și dea seama ce face.

— Mă aflu aici să vă servesc, Înălțimea Voastră! murmură el, alb la față.

— Știu, Lear, altfel te-ai afla lîngă fiul și nora ta! Nu că asta te-ar deranja prea mult, adăugă Raghmen, după cîteva clipe de tăcere. Vezi că pot să ghicesc și eu la ce te gîndești? continuă el, ridicîndu-se. Cît despre cei doi fii ai mei, dacă vrei să știi, le-am găsit deja o activitate care să-i țină ocupați și chiar neinteresați de guvernarea imperiului in lipsa mea. Le-am permis să meargă în A'Hon, pentru un stagiu de pregătire în luptele corp la corp. Ai observat și tu cît de mult s-au dezvoltat, în ultima vreme? Trebuie să-și canalizeze într-un fel energia asta debordantă, nu ești de acord?

În tăcere, fără să-i arunce o privire, servul începu să strîngă pergamentele de pe jos. Împăratul înțelese că a mers prea departe, însă era prea furios ca să se oprească:

— Recunosc, după experiența avută de tine, mi-e destul de teamă să nu las în urmă doi băieți voinici și mîndri, numai ca să-i găsesc preschimbați în blînde fete, la întoarcere!

Servul așeză sulurile de pergament, în ordine, pe birou înainte să-și ridice privirea spre Raghmen:

— Să chem servii de la Cancelarie, Înălțimea Voastră?

În vocea lui nu era nici urmă de sfidare, doar tristețe.

Raghmen privi bărbatul din fața sa, ușor adus de spate, bătrîn și obosit, și furia îi dispăru ca o urmă adîncă în nisip, ștearsă într-o clipită de valuri.

Tristețea e ca nisipul ud, își aminti el ce-i spusese Kara, după ce-l ajutase să scape nevătămat din complotul organizat de Ensei. *Tristețea este grea, lipicioasă și murdară. Ți se prinde de suflet și nu ți-o mai poți curăța decît după ce se usucă. Iar asta nu se întîmplă decît în timp!*

I-am dat timp suficient lui Ensei, hotărî el. *Și ție, Lear!*

Spuse cu voce tare:

— Da, acum sînt pregătit să dau ultimele instrucțiuni, bunule Lear. Și…

Servul, care ajunsese, deja, la ușă, se întoarse întrebător.

— Vezi că și tu o să faci parte din guvernul temporar! Te însărcinez cu administrarea Satrapiei Palatului, că tot o cunoști mai bine ca oricine.

76

— Yvo, mai avem mult? întrebă taxidermistul plictisit. Nu de alta, dar încep să cred că nu am făcut nici o afacere acceptînd să mergem cu tine în Peninsulă. În loc să stăm în magazia aia de haine din Steyi, am ajuns să ne ascundem în cala unui drakker.

— Da, numai că de aici o să ajungeți direct în Palatul de Safir al lui Ensei, în loc de vreo temniță imperială sau, și mai rău, steyiană, îi răspunse acesta răbdător.

— Uite ce-i, înțeleg să stăm ascunși pînă ieșim de pe fluviu, să nu fim recunoscuți de pe orice ambarcațiune întîlnim în drum, dar cred că am ajuns deja în largul mării, nu? Cît mai avem pînă în Peninsulă?

— Spre seară, ajungem. Mai e foarte puțin. Dar de ce ești așa nerăbdător să ieși pe punte? Eu credeam că veți fi mulțumiți să vă puteți odihni puțin după ce-am alergat atîta prin munții steyieni. Nu cred că v-a fost chiar ușor să stați înghesuiți în lada aceea…

Nu se dovedise deloc ușor, mai ales pentru Moiyra, care nimerise între două șisturi ascuțite, ce-i lăsaseră semne adînci pe umeri. Jaer, care nu încăpea în spațiile verticale dintre roci, fusese așezat pe spate, deasupra încărcăturii, așa că avusese o poziție mai comodă în timpul transportului. Totuși, evadarea îi lăsase și lui, ca amintire pe omoplați, cîteva vînătăi care-l dureau la cea mai mică mișcare, chiar și acum, la aproape o zi de cînd fuseseră urcați în drakkerul ce se îndrepta spre peninsula ImaEki.

— A fost cea mai îngrozitoare evadare din cîte-am avut parte, dacă vrei să știi! îi explică taxidermistul. Dar chiar neam săturat să stăm închiși aici!

— Uite ce-i, nu vreau ca toată lumea de pe navă să știe că avem pasageri clandestini.

— Parcă ziceai că Ensei ne poate asigura protecție față de oricine, inclusiv față de Raghmen I! îi aminti Moiyra, privindu-l cu suspiciune. Te-ai răzgîndit, acum că tot venim cu tine?

— Nu retrag nimic din ce-am spus, dar vă rog să înțelegeți că încă nu am ajuns în Peninsulă! Acest drakker nu-i aparține lui Ensei, iar echipajul nu este alcătuit doar din supuși de-ai săi. Cu alte cuvinte, pînă nu punem piciorul în Peninsulă, vă aflați printre potențiali dușmani!

— Și noi trebuie să te credem, căci, oricum, nu avem încotro, se resemnă Jaer.

— Și să stăm aici, închiși ca șobolanii în capcană, așteptînd să ne duci unde ți-o pofti inima! Așa ne trebuie, Jaer, dacă ai acceptat să pornești la drum cu o persoană întîlnită pentru prima oară,

spre o destinație despre care nu știm nimic! adăugă Moiyra.

Yvo Deber îi privi exasperat.

— Credeți-mă, izolarea asta e spre binele vostru! Cît despre necunoscutele menționate de doamna Sufy, spuneți doar ce doriți să aflați despre destinația spre care ne îndreptăm…

— Păi, nu știm mai nimic! Cel puțin *eu*, nu știu mai nimic, recunoscu taxidermistul.

— Aha…

— Uite, spune-mi, spre exemplu, cum de își permite Ensei să afirme că e capabil să ne asigure protecția față de imperiu.

— Hai, Jaer, ce-i atît de greu de înțeles? îl persiflă Moiyra. Dacă Raghmen I nu știe unde sîntem, nu are cum să-i ordone lui Ensei să ne predea. Doar de asta sîntem ascunși aici!

— Lăsînd gluma la o parte, interveni Yvo Deber, ușor nemulțumit că nu-i fuseseră acceptate explicațiile de mai devreme, să știți că în pofida a ceea ce ați putea crede, Raghmen I nu prea se află în poziția să-i dea ordine conducătorului Peninsulei.

— Și, de ce, mă rog? Că doar nu i-o fi frică de el? Pînă la urmă, ImaEki își menține independența numai fiindcă împăratul i-o permite!

— Te înșeli, Jaer. ImaEki este independentă fiindcă Raghmen I nu o poate aservi, oricît de mult și-ar dori asta! Și crede-mă că și-o dorește cu intensitate, de mult timp!

— Să nu-mi spui că între imperiu și Peninsulă se află aceleași relații de interdependență care există între cele cincizeci și două de satrapii ale imperiului!

— Nicidecum! Poziția Peninsulei e mult diferită de a oricărei satrapii. De aceea a și rezistat ca regat de sine stătător și nu doar ca o altă parte integrantă, oricît de indispensabilă, a imperiului condus de Raghmen I.

— Detaliază, te rog. M-ai făcut curioasă, îl îndemnă și Moiyra să continue.

— În primul rînd, ImaEki este foarte greu, dacă nu imposibil, de atacat din afara propriilor granițe. Vă dați seama, fiind mărginită pe trei părți de apă, cu cele mai impenetrabile ziduri de apărare de pe tot continentul, oricărui atacator i-ar trebui o flotă excepțională, atît ca număr al efectivelor, cît și al dotării cu armament de asediu. Apoi, piscurile din zona muntoasă Berugu, care asigură legătura cu uscatul, sînt pur și simplu inaccesibile! Iar Ensei controlează singurul corp de armată capabil să le escaladeze.

— Mda, faimoșii vînători de munte, își aminti Moiyra.

— Înțeleg că Raghmen I, singur, nu prea poate face mare lucru ca să-i cucerească. Nu are o flotă suficient de puternică, spuse taxidermistul. Atunci de ce nu se aliază cu insulele mari, într-un atac comun?

— Stați puțin, că n-am terminat! Vă spuneam despre cît de favorizată este Peninsula de granițele naturale. Dar natura i-a oferit și mai multe mijloace de autoprotecție.

— Cum ar fi?

— Știați că cele mai mari mine de aur de pe tot continentul se află sub stăpînirea lui Ensei? În munții Berugu! Mai mult de jumătate din dinarii emiși de Raghmen I de acolo vin. E aurul cu cea mai mare puritate!

— Încă un motiv în plus ca împăratul, sau orice conducător din insulele mari, să-și dorească să-i cucerească! exclamă taxidermistul.

— Numai că, după extracția aurului, rămîne un praf foarte periculos, care otrăvește orice ființă, plantă, animal sau om, cu care intră în contact.

— N-am mai auzit despre așa ceva, spuse Moiyra cu îndoială.

— Dacă n-ai auzit tu despre un lucru, nu înseamnă că acesta nu există! păru să o dojenească

Yvo Deber. Cum vă spuneam, praful *eri* există, dar minerii lui Ensei au găsit o modalitate să-l neutralizeze, cel puțin temporar. Îl încarcă în butoaie construite din lemn de pin, învelite în piei de *physeter*, pe care le îngroapă în peșteri săpate adînc în munți. Altfel, jumătate din regat ar fi fost deșert, pînă acum.

— Așa, și ce legătură are asta cu…

— Unde credeți că se află depozitele astea? Foarte aproape de izvoarele rîului Toyga, cel care străbate o bună parte din continent! Vă dați seama ce s-ar întîmpla dacă, din greșeală, ar scăpa cîteva butoaie – vreo zece ar fi suficiente – în apă? Cam ce s-ar întîmpla în satrapiile prin care trece Toyga?

— De asta are tot interesul Raghmen I să se afle în relații bune cu Ensei! înțelese taxidermistul.

— Mda, și de aceea îi și oferă protecție față de insulari! îl aprobă Yvo Deber. Știți, eu cred că din acest motiv a acceptat împăratul invitația lui Ensei la aniversarea sa. Altfel, de ce și-ar părăsi Raghmen I palatul care-i asigură securitate completă, pentru a vizita un vecin despre care știe, sigur, că a complotat să-l ucidă? Și mai vine însoțit și de fiica lui!

— Crezi că vrea să-i avertizeze pe cei din insule ca să nu cumva să le treacă prin cap să încerce ceva împotriva lui Ensei?

— Tu n-ai face-o, dacă ai fi în locul lui?

— Nu știu cum aș acționa, dar, după tot ce ne-ai spus, mi-e clar că ImaEki este, la propriu, un butoi cu pulbere, capabil oricînd să facă ravagii în Imperiul Celor Cincizeci și Două de Satrapii!

77

Drakkerul acostă cu un zguduit puternic, urmat aproape imediat de un hîrșîit înfiorător de lemn gata-gata să cedeze. Ecoul din cala imensei ambarcațiuni aproape că îi asurzi pe cei doi călători clandestini, care priveau îngroziți, cu spatele lipit de un perete interior, cutiile pline cu

roci cum se mișcau amenințător în jurul lor, gata să rupă chingile groase cu care fuseseră fixate.

Respirau cu greutate în aerul încărcat de praf, cînd îl auziră, după un timp, pe Yvo Deber strigîndu-le printr-un chepeng aflat deasupra lor:

— Am ajuns, puteți urca fără probleme!

După cîteva clipe de bîjbîială prin semiîntunericul saturat de praf, reușiră să urce scara abruptă, întîi Moiyra, apoi Jaer, amîndoi fericiți să inspire aerul răcoros, cu iz puternic de pește și sare.

— Ei, ați văzut că n-a fost chiar așa de rea călătoria? le zîmbi acesta, la lumina torței ce ardea cu flăcări lungi, mișcate în toate direcțiile de briza puternică.

— Să știi că da, spuse Moiyra. Oprirea a fost însă de toată groaza…

— Ne-ar fi părut rău, după cîte am trăit pînă aici, să murim striviți.

— Îmi pare rău și mie pentru sperietura trasă, dar să știți că nu ați fost în nici un pericol, îi asigură Yvo Deber. În orice caz, important e c-ați ajuns cu bine!

— Și acum, încotro? îl întrerupse Moiyra.

— Urmați-mă, le spuse, devenind brusc serios.

Îi conduse pe puntea pustie către o scară din frînghie ce cobora pe un chei puternic luminat. Aici îi așteptau cîțiva soldați călare și o caleașcă fără acoperiș. Înăuntrul acesteia se aflau doi bărbați, îmbrăcați în aceeași uniformă ca și cei de pe cai – pălării înalte și tunici vișinii, cu pantaloni albaștri și cizme negre pînă la genunchi –, dar fără armura metalică purtată de ceilalți.

Ocupară locurile din fața acestora în tăcere, evitînd să-i privească în față. Vizitiul dădu bice celor patru armăsari și în scurt timp ieșeau din zona portului, flancați de soldații călare. Înaintau pe străzi destul de bine luminate, și foarte animate, în special cu persoane care se aflau la plimbare. Aceștia se fereau de departe din calea alaiului,

urmărindu-i, de pe margini, cu priviri curioase. Majoritatea erau foarte bine îmbrăcați, chiar mai bine ca în Satrapia Palatului.

Privind clădirile impozante, cu ferestre largi, lăsate descoperite, parcă pentru a le permite trecătorilor să vadă luxul dinăuntru, taxidermistul ajunse la concluzia că în ImaEki se trăia mult mai bine ca în oricare dintre locurile pe care le vizitase de cînd se afla pe continent. După ce depășiră și vreo patru hanuri, toate așezate pe aceeași stradă, cea mai aglomerată, prin ferestrele cărora zări muzicanți, dansatoare și o mulțime voioasă de mușterii degustînd băuturi din pocale generoase, Jaer Verron se certă în sinea sa că a ales să meargă în satrapia lui Raghmen I, în loc să dea o raită întîi pe la vecinii săi.

În scurt timp însă, începu să-și schimbe părerea. Lăsaseră în urmă zarva din cetate, înaintînd pe un drum pustiu și neluminat, care traversa, din cîte își dădea seama la lumina aruncată de lună, o cîmpie acoperită cu iarbă înaltă. Nici o locuință nu se zărea la orizont, doar un pîlc de copaci, care se transformară într-o pădure deasă, de îndată ce drumul îi duse în apropierea lor.

Moiyra se foia neliniștită lîngă el, fără să scoată un cuvînt, așa că taxidermistul își luă inima în dinți și i se adresă cu glas scăzut lui Yvo Deber:

— Auzi, dar noi unde mergem?

— La reședința de vînătoare a Măriei Sale Ensei, îi răspunse unul dintre soldații așezați pe banca din fața sa, cu un glas care-l făcu să se înfioare.

— Tu ești…, îngăimă taxidermistul, scrutînd cu priviri îngrozite figura întunecată.

— Da, noi sîntem, îi răspunse celălalt, chicotind dizgrațios, cu vocea pescarului ce-l atacase pe Tristan, pe cînd abia ajunseseră în Satrapia Catedralei.

Ignorîndu-i intenționat pe cei doi, Moiyra îl somă pe Yvo Deber:

— Yvo, nu înțeleg de ce ne primește Ensei aici… Parcă palatul său este lîngă port!

— E încă în renovare și nu este confortabil să locuiești în acest moment în el. Sper însă ca în cîteva zile să finalizăm toate lucrările. O să fie nemaipomenit. Poate, dacă e de acord și Măria Sa, vă fac un tur personal, încercă arhitectul s-o îmbuneze.

— Las' c-o să aflați curînd! interveni cel de-al doilea atacator al lui Jaer, indicîndu-le cu mîna o clădire ce strălucea puternic, din vîrful dealului ce se înălța înaintea lor.

Apropiindu-se, observară că toată clădirea, pe ambele niveluri, era acoperită cu mozaicuri puternic colorate, ce reprezentau o multitudine de animale fantastice, printre care taxidermistul descoperi uimit un *porci marinii* redat foarte exact.

— Urmați-mă, le strigă scurt primul atacator, coborînd cu agilitate din caleașcă.

Tovarășul lui și Yvo Deber îl urmară în tăcere, fără să dea nici cel mai mic semn că ar avea cunoștință de gestul cavaleresc de a ajuta o doamnă să coboare dintr-o caleașcă așa de înaltă precum cea cu care călătoriseră.

Jaer însă era croit după o altă măsură.

Imediat ce ajunseră în fața ușii duble, în care ar fi încăput fără probleme două persoane călare, un cat se deschise și ieșiră doi soldați în uniforme mai bogate decît ale celor ce-i conduseseră pînă acolo. Îi salutară țepeni pe nou-veniți, ridicîndu-și brațele stîngi în dreptul figurilor pe care se citea disprețul.

Răpitorii lui Jaer Verron le răspunseră la salut pocnindu-și călcîiele, cu un zgomot strident, după care făcură o piruetă rigidă și se întoarseră la trăsură.

Taxidermistul și Moiyra priveau uimiți întreaga operațiune, în timp ce Yvo Deber, chicotea amuzat.

— Ha, ha, ai văzut oameni mai rigizi ca băieții ăștia, Jaer ? Poate doar printre cei pe care-i împăiezi tu, ai să mai dai peste vreunul!

Taxidermistul, îngrijorat ca nu cumva cei în cauză să reacționeze violent la remarca jignitoare, nu apucă să răspundă căci soldații făcură concomitent o piruetă perfectă, după care le semnalară din mîini, tot sincronizat, să-i urmeze.

— Jaer, ce crezi c-au să facă momîile astea, dacă ne prefacem că nu am înțeles ce vor de la noi? continuă, pe același ton batjocoritor, Yvo Deber. Știi, le este interzis să vorbească cît timp se află de gardă. De fapt, n-au voie să scoată nici un sunet! adăugă el, urmîndu-i, totuși.

Taxidermistul, care o luase de braț, protector și cumva protocolar, pe Moiyra, nu avea nici un chef să intre într-o asemenea discuție, așa că se mulțumi să ridice neștiutor din umeri, după care se prefăcu absorbit de ceea ce vedea în jurul său.

Și chiar avea ce să-i capteze atenția: pereții camerelor prin care treceau erau acoperiți, de sus pînă jos, cu tot felul de trofee de vînătoare. Iar mare parte din ele erau foarte bine conservate, în opinia de cunoscător a taxidermistului. Ba chiar îl cuprinse invidia pe cel care naturalizase cele două exemplare de urși bruni ce străjuiau, din poziții fioroase, ușa camerei în fața căreia se opriră în scurt timp.

Înăuntrul acesteia, spre deosebire de restul clădirii, nu se afla nici un trofeu și nu era expusă nici o armură, nici unul din multitudinea de obiecte pe care s-ar fi așteptat oricine să le găsească într-o reședință de vînătoare.

A nu se înțelege însă că încăperea nu era demnă de un rege, dimpotrivă: covoare moi acopereau dalele mari de marmură verde, o bibliotecă masivă, pe care erau sculptate măiestrit modele complicate, de natură vegetală, plină cu tomuri îmbrăcate în piele fină de căprioară, domina încăperea din colțul cel mai îndepărtat de ușă, iar tapiserii trase în fir de aur îmbrăcau pereții cu imagini marine. În mijloc, se afla o masă joasă, dar foarte largă, în jurul căreia se întindea o sofa

generoasă, fără spătar, acoperită cu bucăți de hermelină, frumos croite.

Odată ce soldații închiseră ușa în urma lor, fură înconjurați de o tăcere grea, întreruptă doar de sunetele făcute de bușteniі arzînd puternic într-un șemineu micuț, pe care îl descoperiră abia după ce înconjurară masa.

Moiyra se îndreptă instinctiv către bibliotecă, dar înainte să apuce vreun tom, se auzi sunetul unei uși deschizîndu-se și în locul tapiseriei de lîngă bibliotecă apăru un omuleț mărunt, cam plinuț, la vederea căruia Yvo Deber făcu o plecăciune adîncă.

Taxidermistul privi cu surprindere figura voioasă a bărbatului învelit în cea mai strălucitoare manta din cîte îi fusese dat să vadă vreodată, și se întrebă dacă nu ar trebui să manifeste și el vreo formă ceremonioasă de respect. După o scurtă analiză, se hotărî că cel mai potrivit, în situația dată, ar fi să încline ușor capul.

Moiyra, la rîndul ei, după ce trecu de surpriza sosirii nou-venitului, îl privea calmă, fără să facă nici un gest sau să încerce să-i evite privirea.

— Bine ați sosit, dragii mei! spuse acesta de îndată ce ieși din cadrul ușii camuflate. Scumpă doamnă, abia aștept să vă cunosc. Vă urez bun venit în reședința mea temporară! mai adăugă, îndreptîndu-se către Moiyra cu mîna întinsă, ca pentru a-i fi sărutată.

Fata însă, cu un cap mai înaltă decît el, i-o scutură ușor, fără să-și ascundă amuzamentul.

— Sînt Sufy Moiyra, Măria Ta.

— Bravo, ce însoțitoare ai, dragul meu taxidermist! se întoarse Ensei spre Jaer Verron, gata-gata să se împiedice în haina care-i ajungea pînă la pămînt, făcîndu-l să pară și mai mic decît era în realitate.

— Vă mulțumim de invitația generoasă, Măria Ta, îi răspunse acesta, salutîndu-l în același mod ca și fata.

— Prietene Yvo, arhitectul meu preferat, ai ajuns, în sfîrșit, să mă salvezi de incompetenții care lucrează la palat. Nu știu ce fac dacă nu-i totul gata pînă sosesc invitații!

Se apropie și-l îmbrățișă.

— Va fi gata, Măria Ta, îl asigură Yvo Deber, după ce se desprinse din brațele omulețului.

— Bine-ar fi să ai dreptate! Ai adus toate blocurile de marmură pe care le-am comandat?

— Toate. Și o încărcătură de corindon și…

— Dar lasă, îl întrerupse Ensei, vorbim despre asta mîine. Luați loc, vă rog! Acum vreau ca noii mei oaspeți să-mi spună cum a fost călătoria. Am înțeles că nu vă aflați într-o situație foarte bună cînd v-a găsit prietenul meu…

— Cu mult mai bună, totuși, decît aceea în care l-au adus cei doi soldați pe Jaer, după ce l-au capturat pe teritoriul Satrapiei Catedralei, Măria Ta, îi reproșă Moiyra.

— Da, îmi cer iertare pentru acea situație, dragul meu taxidermist, ridică omulețul brațele deasupra capului în semn de căință. Modul în care au acționat cei doi trimiși ai mei a fost absolut îngrozitor, recunosc. M-au umplut de rușine și au fost pedepsiți pe măsură, crede-mă.

— De asta i-ați trimis să ne întîmpine în miez de noapte, continuă fata, cu o voce care, dacă ar fi fost sabie, ar fi tăiat și-n piatră.

— Să știți că m-am gîndit c-o să vă supere prezența lor în escortă, spuse regele pe un ton în care se ghicea enervarea. Dar, trebuie să înțelegeți, vă rog, că doar în ei puteam avea deplină încredere să-l identifice, fără greșeală, pe taxidermistul Jaer Verron! Doar nu avea nici un sens să aduc pînă aici vreun impostor!

— Ați procedat foarte înțelept, Măria Ta, încercă Yvo Deber să-l calmeze.

— Păi da, că doar ei te-au urmărit de cum ai ieșit pe porțile palatului lui Raghmen I, strigă Ensei, roșu la față.

Se lăsă un moment de tăcere, în care regele Peninsulei răscolea nervos focul din șemineu, în timp ce Moiyra îi arunca priviri îngrijorate taxidermistului, fără să ia în seamă semnele de atenționare nemulțumite făcute de arhitect.

— Și uite-așa ajungem și la motivul pentru care m-am oferit să vă ofer protecție, continuă regele Peninsulei, pe un ton ceva mai potolit.

— Așa, îl aprobă taxidermistul, așteptîndu-se la ce-i mai rău, în fața privirii încruntate a celuilalt.

— Să mă retrag, Măria Ta? întrebă Yvo Deber, ridicîndu-se, preventiv, în picioare.

— Nu, prietene. Rămîi, căci am de gînd să-ți dau și ție un rol de jucat în sarcina pe care mi-o va duce la bun sfîrșit taxidermistul nostru!

— Parcă fusesem invitați aici să ne faceți o propunere, nu să vă…

— Scumpă doamnă, vorbiți mai mult decît vă stă bine, o întrerupse Ensei, privind-o cu răutate. Nu uitați că sînteți oaspeți în această casă și aveți obligația să lăsați gazda să termine ce are de spus înainte să vă exprimați propriile opinii, începu el să zbiere, fără să mai țină cont de nici o normă a conversației cuviincioase.

— Ați înțeles, prietenii mei, ce vreau să spun?

Toți trei înclinară din cap, înfiorați de reacțiile acestuia.

„Regele Ensei nu este deloc prietenos”, își spuse taxidermistul, regretînd din suflet că alesese să-l urmeze pe Yvo Deber.

— Deci, vă spun cu toată sinceritatea că invitația inițială v-a fost făcută exact în termenii pe care scumpa ta însoțitoare a avut amabilitatea să mi-i reamintească. Ce voiam să îți propun, te întrebi, probabil, dragul meu artist-taxidermist? Ei bine, să mă ajuți să-l îndepărtez pe Raghmen I de la tronul unui imperiu pe care nu merită și, mai ales, habar nu are cum să-l conducă. În ce mod ar urma să faci asta? Într-unul care, evident, nu-ți depășește condiția, cunoștințele și abilitățile!

Ensei făcu o pauză, ca pentru a-și întări spusele. Probabil că apăsă și vreun buton ascuns, căci imediat ușa pe care cei trei intraseră mai devreme se deschise, lăsînd loc unui soldat ce aducea o tavă cu patru pocale și două carafe. În urma acestuia, venea un altul, cu mai mulți bușteni pentru foc.

— Dorește cineva vin? Scumpă doamnă, puțină apă, să mai scăpați de tensiunea drumului? îi îndemnă Ensei, cu vocea celui mai amabil om din lume.

Cum toți refuzară, se mulțumi să ia o înghițitură din pocalul său, după care le ordonă celor doi soldați să aștepte la ușă, iar acești se postară, spre îngrijorarea crescîndă a taxidermistului, de-o parte și de alta a intrării în încăpere, dar pe dinăuntru.

— Așadar, să ne întoarcem la ale noastre, continuă regele, pe același ton mieros. Eu v-am invitat la mine, dumneavoastră ați avut amabilitatea să veniți, numai că, între timp, situația s-a modificat substanțial, și nu mai pot accepta un refuz.

— Deci ce doriți de la Jaer, pînă la urmă? șuieră Moiyra, fără să lase impresia că-i pasă de șarada cu soldații.

— A, da, scumpă doamnă. Aveți dreptate, ați făcut un drum lung, sînteți obosiți și abia așteptați să aflați cum puteți să mă răsplătiți pentru bunăvoința de a vă oferi protecție. Păi, e simplu. Spuneți-mi, dragul meu taxidermist, în ce stadiu ați ajuns cu misiunea pe care v-a încredințat-o prințesa Mizurro?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— Ăăă… ce vreți să spuneți?

— Adică l-ați găsit pe Vasari? spuse omulețul, cu o voce care s-ar fi vrut mieroasă.

— Nu, răspunse Moiyra în locul lui.

— Ați aflat unde este?

— Posibil, continuă fata.

— Știți cine este?

— O femeie care a murit de mult, reuși să articuleze taxidermistul. Doar atît!

— Excelent! Exact asta știa și taxidermistul meu! Nu ați mai aflat nimic altceva?

— Nu, dar…

— Nici un dar! Sper că datele astea vă vor fi suficiente ca să-mi realizați un lider PonCim convingător. Vă doresc multă inspirație, spre binele dumneavoastră! Nu de alta, dar n-aș vrea să aveți soarta fostului meu taxidermist.

— Ce i s-a întîmplat? îngăimă Jaer Verron.

— Nu v-aș dori să aflați! Aveți timp să finalizați sarcina de mîine în șase zile. După aceea, sînteți liberi să mergeți oriunde doriți! Așaa… – adăugă el îndreptîndu-se spre arhitect. Yvo Deber, sarcina ta este să-i ajuți să înțeleagă cît mai bine cine au fost PonCim. Crezi că te descurci, prietene, și cu asta, și cu supervizarea construcțiilor?

— Dacă trebuie, trebuie! îl asigură arhitectul cu voce scăzută.

— Foarte bine. Așa te vreau! Soldați, arătați-le camerele unde vor înnopta!

78

Mizurro nu-și putu reține un zîmbet observînd servii de la serviciul de iluminat, cu făcliile lor lungi, alergînd bezmetic să aprindă focurile din port. Iarăși întîrziaseră și, mai grav, în pofida luminii scăzute, ineficiența lor era mai vizibilă ca oricînd pentru conducătorul tuturor celor cincizeci și două de satrapii.

În foișorul de observație de deasupra porții maritime a Satrapiei Palatului, Raghmen și fiica sa urmăreau încărcarea drakkerelor pentru călătoria spre Peninsula lui Ensei. Sarcina îi revenise administratorului temporar al palatului, servul Lear, care urla nervos ordine răgușite, alergînd neobosit prin aglomerația de hamali, cutii, baloți și soldați.

— N-aș fi crezut să-l văd pe tăcutul Lear atît de expansiv, rupse tăcerea Mizurro.

Vocea abia i se auzea în hărmălaia din port. Împăratul întoarse capul spre ea și schiță un zîmbet:

— Nu vrei să bem un ceai?

Fără să-i aștepte răspunsul, îi ordonă șefului gărzii care-i însoțea să-l anunțe pe Lear că vrea să-l vadă imediat ce operațiunile de încărcare sînt finalizate.

— Mă găsește pe terasa Turnului de Vest, pînă aproape de miezul nopții! Spune-i că mă aștept să termine înainte de asta, mai adăugă el, privindu-și sever ofițerul.

Acesta se înclină scurt și coborî în goană scările în spirală ale foișorului. În scurt timp, alerga pe chei, spre rampa de încărcare a celui mai îndepărtat dintre drakkere, unde Lear discuta însuflețit cu unul dintre coordonatorii hamalilor. Imediat ce ofițerul termină de transmis ordinul imperial, servul se îndreptă cu fața spre foișorul de observație și se înclină ceremonios.

Mizurro își observă tatăl fluturîndu-și mîna, semnul cu care obișnuia să răspundă saluturilor supușilor săi, și nu se putu abține să nu întrebe:

— Cum de a știut că ne mai aflăm aici? Este mult prea întuneric și nici distanța la care ne aflăm nu-i este de mare ajutor!

— Un slujitor bun își cunoaște stăpînul mai bine ca oricine, murmură împăratul ridicîndu-se. Lear este deosebit de înzestrat în această privință! Știi, uneori am impresia că-mi citește gîndurile. Cred că de asta se și agită atîta, acum!

— Da, am observat cît este de devotat Înălțimii Tale, confirmă prințesa urmîndu-l pe treptele abrupte.

Și ea îl cunoștea pe împărat suficient de bine încît să înțeleagă că acesta era peste măsură de neliniștit, în pofida figurii calme pe care-o afișase în ultimele zile.

Împăratul o așteptă să iasă din casa scărilor, pentru a continua discuția:

— Mizurro, încearcă să nu confunzi niciodată devotamentul cu motivațiile reale ale servului care își slujește stăpînul. Lear, într-adevăr, este unul dintre cei mai buni slujitori ai mei, dacă nu chiar cel mai bun, dar n-aș paria că-mi este și cel mai devotat. Poate doar unul din servii cu motivația cea mai puternică!

Prințesa ar fi vrut foarte mult să întrebe despre ce motivație este vorba, însă încălecă fără să rostească nimic. Știa că dacă ar fi vrut să-i spună mai multe, împăratul ar fi făcut-o fără să fie întrebat.

Raghmen însă interpretă greșit tăcerea fiicei sale.

— Nu te-am certat! Știu cît este de ușor să te înșeli cînd judeci oamenii; nu voiam decît să-ți atrag atenția că pentru a ajunge un bun conducător trebuie să-ți dai toată silința să-ți cunoști supușii cît mai bine. Și, cel mai important, să le știi motivele pentru care au acceptat să te slujească.

Fata se mulțumi să zîmbească, îndemnîndu-și calul să se așeze în rînd cu cel al împăratului. Făcliile soldaților care-i înconjurau de pe laturi poleiau cu aur alb ornamentele de pe uniforma întunecată a tatălui ei. Ochii împăratului străluceau verzi cînd înclină capul, semnul așteptat de întregul alai pentru a porni, la pas, către Palatul Imperial.

Noaptea era caldă și senină, iar cadența potcoavelor pe drumul pietruit îi dădea prințesei un sentiment ciudat de liniște și împăcare.

Împăratul părea să fi uitat, și el, pentru o clipă, de grijile din ultimele zile. Se relaxase în șa, urmărind dansul licuricilor printre trunchiurile înalte ale plopilor de pe marginea drumului. Mizurro nu vedea, dar auzea pădurea cenușie ce urmărea zidul de apărare al satrapiei, pînă hăt,

aproape de poarta ce dădea în delta fluviului Kasui.

— Că veni vorba de motivațiile servilor, ai primit vreo veste de la campionul acela al tău? o smulse Raghmen din visare.

Fata pufni nemulțumită.

— Nu, dar la cît umblă, ca să nu mai spun pe unde, nici nu-i de mirare! Am transmis acum cîteva zile ordin să fie reținut de compania imperială din Steyi, dar, după cum spuneai Înălțimea Ta mai devreme, nu toți servii sînt ca Lear!

Mizurro se opri uimită de sarcasmul ce răzbătea din propria-i voce. Considera că a-ți exprima nemulțumirile de față cu alte persoane este o dovadă a slăbiciunii, iar vehemența cu care-i răspunsese tatălui ei mai devreme exact asta însemna.

Un conducător adevărat nu și-ar fi recunoscut niciodată frustrările în fața altor persoane!

Împăratul îi zîmbea împăciuitor, iar asta nu o făcu decît să se simtă și mai rău.

— Ai doar în parte dreptate. Presupun că nu ai transmis ordinul prin Cancelarie, nu?

Mizurro își mușcă buzele nervoasă.

— Nu, am trimis un curier special, ca să evit birocrația ta! Își dădea seama că vehemența cu care rostise ultimul cuvînt – birocrația *Ta* – ar fi putut să-l irite pe împărat, însă, cum acesta o aprobă cu o legănare a capului, continuă: Mai ales că am tot interesul, după cum îți imaginezi, să limitez, pe cît posibil, accesul la informațiile despre acțiunile campionului meu.

Se opri din vorbit cu senzația că ar fi fost mai bine să nu fi avut limbă.

Din greșeală, în greșeală, bravo Mizurro! își spuse, observînd figura încruntată a tatălui său.

Da, chiar nu era momentul să-i amintească împăratului că din Cancelaria sa se mai scurg,

uneori, informații. Și nici ea nu era persoana care s-o facă!

— Pur și simplu așa mi s-a părut mai la îndemînă! Și cu toată agitația din ultima vreme, m-am gîndit c-ar fi mai bine să nu împovărez servii de la Cancelarie cu transmiterea unui ordin care…

Se opri, la un gest al tatălui său.

— Te-a ajuns și pe tine oboseala, Mizurro. Nu-ți mai bate capul cu explicații, ai procedat bine! Dar ar fi fost și mai bine dacă ai fi vorbit cu prim-consilierul imperial înainte să trimiți curierul acela. Ți-ar fi spus motivul pentru care unele ordine date soldaților noștri din Steyi nu pot fi duse la îndeplinire atît de repede pe cît ne-am dori și nu te-ai mai fi consumat atîta…

Prințesa oftă și-i mulțumi în gînd tatălui său pentru gentilețea cu care trecuse peste afirmațiile jignitoare de mai devreme.

— Ce știi despre Steyi?

Ce ai citit în tomurile acelea insipide ale tale? înțelese fata substratul întrebării.

— Că este una dintre satrapiile cele mai slab populate din imperiu, raportat la suprafața fizică; și că-i situată la cea mai mare înălțime față de nivelul mării…

— Exact, o întrerupse împăratul. Cîțiva steyieni cocoțați pe stînci foarte greu accesibile! Din cauza asta avem acolo staționată și cea mai mică garnizoană de pe continent. Superioară numeric, desigur, forțelor militare locale, adăugă el, dus pe gînduri. Înțelegi, acum, de ce ordinul de căutare și reținere a unei anumite persoane, într-un asemenea spațiu, durează?

Mizurro înclină din cap.

— Totuși, soldații din garnizoana Steyi sînt antrenați special să execute operațiuni în zone muntoase, așa că nu îți face griji. Mai mult, nu am avut niciodată probleme cînd le-am cerut steyenilor să mă sprijine. Probabil că la întoarcerea

din Peninsulă or să te cheme să-ți întîlnești taxidermistul.

Împăratul zîmbea larg, observă Mizurro, care strînse puternic hățurile, rugîndu-se să nu alunece din șa. Împăratul știa de Jaer, însă nu părea să-i pese.

N-o fi vrut decît să-mi întoarcă palma, pentru criticile pe care i le-am adus Cancelariei lui, mai devreme, încercă Mizurro să se liniștească. Îi vîjîia capul și-și dorea foarte mult să se afle în altă companie.

— Ce ți-a mai atras atenția în lecturile tale despre Steyi? continuă Raghmen, pe același ton relaxat.

Prințesa încercă pentru cîteva clipe să ghicească unde vrea să ajungă tatăl său cu noua întrebare, însă în fața figurii relaxate a acestuia se lăsă păgubașă:

— Ăăă, aici sînt concentrate majoritatea exploatărilor miniere de pe continent…

— Din nefericire, nu și minele de aur. Acestea s-au nimerit să cadă pe partea lui Ensei, observă Raghmen, plictisit. Ai mai citi și altceva în afară de lucrări din domeniul geografic?

Prințesa șovăi, din ce în ce mai descumpănită. Îi era din ce în ce mai clar că întrebările împăratului aveau un scop precis.

— Ăăă… doar niște referințe despre unele obiceiuri, destul de neobișnuite, legate de alegerea partenerilor de viață. Nu știu, zău, cîtă crezare să le dau, dar pot să jur că, în mod cert, au aprins imaginația tuturor celor care au scris despre ele, rîse Mizurro un pic forțat.

— Ba să le dai crezare, o contrazise împăratul. Dar să nu crezi o clipă că Steyi este un loc al destrăbălării. Din contră! Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei s-a născut și a crescut acolo și mi-a explicat pe larg motivația din spatele obiceiurilor care scandalizează atîta unele satrapii. Mai ales pe

vecinii lor din Yassou. Niște pizmași, demni doar de milă, după cum le spune Yvo Deber…

— Cred și eu, la cîtă strictețe există în Yassou! Ca să nu mai spun despre cum sînt tratate femeile în satrapia algelor dulci! îl aprobă Mizurro, scrutîndu-i chipul, tensionată.

În continuare, nu avea nici cea mai vagă idee unde voia să ajungă împăratul cu o astfel de discuție. Acesta părea însă mai relaxat ca oricînd.

— Nici steyienii nu sînt mai puțin stricți, cînd vine vorba de păcătoșii lor!

— Ăăă… hay-oka sînt cei care-și înșeală partenerii de viață, dacă îmi amintesc eu bine. Sînt pedepsiți la muncă silnică în mine, nu?

— Da, îi confirmă împăratul. Știi, de curiozitate, dacă ar fi să ai de ales între cele două satrapii, în care ai prefera să locuiești?

Mizurro își luă un răgaz scurt înainte să răspundă. Avu impresia că aici dorise împăratul să ajungă cu întrebările, dar, în continuare, nu înțelegea motivul.

— Dacă aș lua în considerare strict raporturile între sexe specifice fiecărei satrapii, începu ea, n-aș vrea să locuiesc în nici una.

Împăratul ridică din umeri, ușor contrariat. Fiica sa continuă:

— Desigur, ca fată, găsesc absolut inacceptabil rolul rezervat femeilor în satrapia algelor dulci, dar nici libertatea aparentă din Steyi nu mi se pare de preferat.

— Dar nu-i aparentă deloc!

— Nu căzusem mai devreme de acord că Steyi este una dintre cele mai slab populate satrapii de pe continent? Atunci la ce-ți folosește faptul că ești liber să-ți alegi orice partener pentru relații amoroase dorești, ori să-l schimbi atunci cînd vrei pe altcineva, dacă, oricum, nu prea ai de unde alege? Cît despre clienții minelor steyiene, nu cred că aceștia percep lucrătoarele hay-oka cu mult diferit față de cum își văd bărbații din Yassou

propriile neveste. Dacă nu și mai rău! În orice caz, n-aș vrea să locuiesc în nici o satrapie în care sexului unei persoane, respectiv relațiilor amoroase, li se atribuie un rol atît de important în viața comunității.

Împăratul nu avu nici o inflexiune ironică în voce cînd spuse:

— Poate ai prefera să locuiești în Satrapia Catedralei?

Prințesa, în schimb, îi răspunse cu voce înghețată:

— Voi merge să locuiesc oriunde va dori Înălțimea Ta să mă trimită! Numai să-mi spună cînd tre…

— Nu, nu, Mizurro, m-ai înțeles greșit!

Se apropie de fiica sa și puse mîna pe hățurile calului ei, obligîndu-l să se oprească. Făcu un semn cu cealaltă mînă iar soldații se așezară în cerc în jurul lor, la o distanță suficient de mare încît să nu audă ce vorbeau cei doi.

— Fata mea, nici nu-ți imaginezi cît îmi doresc în clipa asta s-o am pe Kara alături. Știu cît îți este de greu să crești fără o mamă alături, care să te învețe, să-ți spună lucrurile pe care numai o mamă le poate spune fiicei sale. Dar… – împăratul privi în jos, vizibil stînjenit – cum lucrurile nu stau așa, nu-mi rămîne decît să încerc să… Împăratul își drese glasul.

— Da, Înălțimea Ta? murmură Mizurro.

— Ai intuit unde voiam să ajung cu întrebările de mai devreme?

— Vrei să mă măriți? Cu vreun invitat de la petrecerea lui Ensei?

— Nu, nu, nu. Împăratul își întări negația cu mișcări repetate ale capului. Doar să nu excluzi, din start, posibilitatea începerii unui parteneriat. Știi, în genul celor steyiene: parteneri egali, într-o relație consimțită și reciproc avantajoasă.

— Te gîndești la cineva anume?

Împăratul zîmbi ușurat.

— Haide, mai bine, să discutăm *posibilităţile* la tine pe terasă!

79

Camera oferită de Ensei era, de departe, cea mai luxoasă temniță dintre cele în care fuseseră închiși pînă atunci. Ba chiar, cea mai luxoasă încăpere în care înnoptaseră vreodată, atît Moiyra, cît și Jaer.

Era imensă, atît de mare că ar încăput în ea trei apartamente ale studenților din Satrapia Catedralei și ar mai fi rămas loc și de un vestibul. Aceleași proporții le aveau toate obiectele de mobilier din interiorul ei: o masă cu zece scaune în jur, un pat, în care cei doi nu se întîlniră cît fură noaptea și jumătate din ziua următoare de lungi, un dulap plin cu cele mai fine obiecte vestimentare imaginabile, precum și un spațiu de îmbăiat extrem de bine dotat cu tot felul de pomezi, care mai de care mai frumos mirositoare.

Orice persoană ar părea anormal de mică în acest spațiu, gîndea taxidermistul privindu-l pe soldatul ce le aducea, pe o tavă de argint, prima masă pe care-o luau în calitate de prizonieri ai lui Ensei, a doua zi, după-amiaza.

Moiyra chiar îl întrebase, mai devreme, ce crede că le vor da să mănînce, ținînd cont că abia se treziseră: micul dejun sau prînzul?

Ce mai contează? îi venea să spună, privind cum soldatul îi umple platoul din față cu raci la cuptor, asortați cu salată de mazăre, varză roșie și porumb dulce. Mirosea amețitor de bine! Și Moiyra părea să fie de aceeași părere, în timp ce aștepta, nerăbdătoare, să fie servită.

— A, ce bine că v-ați trezit! îl auzirăstrigînd pe Yvo Deber de cum intră pe ușă. Cred că voi mînca și eu cu voi, căci mai tîrziu nu știu dacă mai apuc, continuă acesta, apropiindu-se. Hmm, raci la cuptor, felul meu preferat de mîncare! Adu-mi, te rog, și mie un platou, îi dădu el instrucțiuni

soldatului care ieși rapid. Bună ziua sau, mai degrabă, bună dimineața, dragii mei!

— Bună, Yvo, mormăi taxidermistul un salut supărat.

Moiyra se mulțumi să dea din cap, evitînd pînă să-l privească.

— Sper că v-ați odihnit cît de cît după călătoria de ieri, continuă acesta netulburat.

— Da, îi confirmă taxidermistul, fără chef.

— Ei, ce părere aveți de mîncarea de aici? insistă Deber să-i antreneze în discuție, observînd-o pe Moiyra mestecînd cu poftă. Să știți că nu conține nici un ingredient din Yassou!

— Nici măcar condimente? întrebă Jaer cu gura plină.

— Nici! Tot ce aveți pe masă a fost produs exclusiv în Peninsulă.

— Tot ce ne-a oferit Ensei pînă acum este de cea mai bună calitate, recunoscu Moiyra. Dacă nu îi eram prizonieri, aș fi spus că e una dintre cele mai amabile gazde, adăugă ea cu ironie nedisimulată.

— Iar tu ai fi un comesean nemaipomenit, dacă nu te-ai afla aici să ne spionezi! O completă Jaer, atent să nu verse o picătură din vinul servit cu atîta generozitate de regele Peninsulei.

Soldatul reveni în încăpere, cu un platou de raci, mai mult decît suficient să sature întreaga echipă a minerilor lui Eileen.

Yvo Deber se așeză pe scaunul de lîngă Moiyra, fără să-și ia ochii de la taxidermist.

— Dar greșiți cum nu se poate mai mult! exclamă el. În primul rînd, vreau să vă spun că regret enorm felul în care s-a purtat aseară Ensei. Nu știu dacă v-ați dat seama, dar băuse peste măsură…

— Da, sigur! Și astăzi te-a trimis să ne anunți că sîntem liberi să plecăm oricînd dorim, cu scuzele de rigoare, nu? îl persiflă Moiyra.

— Din păcate, nu este așa! Din cîte ați auzit și voi, taxidermistul lui a suferit un accident și acum are nevoie de calitățile tale excepționale, Jaer, mai mult ca oricînd! Dar să știți, după cum v-a spus și ieri, atunci cînd m-a trimis să vă invit aici, condițiile erau altele.

Jaer Verron împinse platoul gol din fața sa spre mijlocul mesei. Își șterse mîinile cu un prosop făcut dintr-un material extrem de moale și absorbant, după care ezită cîteva clipe, nedumerit unde ar trebui să pună prosopul murdar. Îl așeză, în cele din urmă, pe platoul golit, după care îl privi pe arhitect.

— Știi ceva, Yvo, păstrează-ți vorbele mincinoase pentru alții. Pe noi ne-ai păcălit deja!

— Tocmai, că eu am fost cel păcălit și transformat de Ensei într-un mincinos. Acum am venit să vă ajut, cît pot, să îndepliniți sarcina dată și să plecați cît mai devreme de aici.

— Ha, și cu ce ne vei ajuta? spuse taxidermistul.

— Din cîte am înțeles, cu ce ai cel mai mult nevoie! Cu informații.

— Și de unde ai tu informații despre PonCim și Vasari, Yvo Deber?

— Tata a fost PonCim.

— Foarte bine, atunci. Treaba e ca și rezolvată, spuse Moiyra într-o imitație parodică de entuziasm. Spune-ne, domnule PonCim, cine e femeia care v-a condus și unde găsim un tablou cu ea.

— Sau, măcar, descrie-ne cum arăta, ca să fac un exponat cît mai apropiat de realitate, o completă Jaer Verron în derîdere.

— Nu vă pot oferi răspunsuri pozitive la nici una dintre cererile de mai devreme.

— Păi atunci nu ne ești de nici un folos! mimă fata dezamăgirea. Te-ai lăudat degeaba! Cu ce ne ajută pe noi faptul că ești PonCim?

— Nu sînt, încă!

— Păi vezi că nu știi nimic! Dacă tatăl tău a fost PonCim, și tu ești! În calitate de urmaș al lui, ar trebui să-i moștenești calitățile speciale! Ce puteri avea tatăl tău?

— Nu avea nevoie de somn pentru a se odihni!

— Și, tu ai dormit aseară?

— Foarte puțin, dar nu fiindcă mi s-ar fi dezvoltat această capacitate, ci fiindcă am antrenament!

Arhitectul zîmbea strîmb.

— I-auzi! De ce? Nu cumva nu ești fiul tatălui tău? îl provocă Moiyra.

— Știți ceva, putem s-o ținem așa pînă mîine! își pierdu el răbdarea. Nu aveți decît, dar să știți, timpul lucrează împotriva voastră, nu pentru voi!

— Mai bine să dăm vina pe timp, decît pe alții, nu? răspunse Jaer strîmbîndu-se.

— Uite ce-i, eu am venit să vă ajut. Nu știu nici eu prea multe, căci eram încă în burta mamei cînd a fost ucis tata, dar ulterior am aflat cîte ceva.

— Bine, se dădu taxidermistul bătut. Spune ce ai de spus și lasă-ne!

— Vasari nu este numele unei femei care a condus PonCim, ci titulatura oricărei conducătoare a celor cunoscuți sub acest nume. De aceea v-a spus bătrîna Hatti că Vasari nu moare niciodată, căci, odată ce femeia care l-a purtat trece în neființă, titulatura este preluată de altă femeie PonCim.

— Aha, îl aprobă taxidermistul mimînd indiferența. Și cine este cea care poartă această titulatură în zilele noastre?

— Nu știe nimeni, cu toate că, pînă acum, ar fi trebuit ca abilitățile să înceapă să i se dezvolte

— Despre ce abilități vorbești? îl întrerupse Moiyra.

— Capacitatea de a ne transforma pe noi, urmașii părinților noștri, în PonCim. Abilitatea de a ne activa propriile calități, cele aflate încă de la naștere în sîngele nostru.

— De aceea ai zis că încă nu ești PonCim…

— Da, văd că înțelegeți!

— Bine, bine, să zicem că spui adevărul. Atunci, chiar dacă am fi reușit să ne întoarcem în Yassou, și am fi găsit mormîntul ultimei Vasari, tot nu ne-ar fi fost de mare ajutor! spuse Moiyra gînditoare.

— Ați fost în Yassou, pînă la urmă? îi întrebă cu surprindere Yvo Deber.

— Tu ce credeai? spuse taxidermistul, privindu-l cu superioritate. Totuși, se întoarse el către Moiyra, amintește-ți cît de îngrozit a fost Madriga cînd l-am amenințat că-i spunem lui Mizurro despre vinul lui Vasari! Parcă se și vedea cotropit de soldații lui Raghmen I. Ne-a lăsat să plecăm cît ai zice pește! se lăudă el.

— Nu-mi vine să cred ce noroc ați avut să scăpați cu viață, murmură arhitectul. Madriga știe mai bine ca oricine că Raghmen abia așteaptă cel mai mic pretext să intre peste ei, să-i pedepsească!

— Cum adică are nevoie de un pretext ca să-i pedepsească? Nu sînt supușii lui?

— Ba da. Numai că, prin lege, împăratul nu are dreptul să se amestece în treburile interne ale unei satrapii decît dacă ceea ce se întîmplă în interiorul acesteia este de natură să afecteze buna existență a întregului imperiu. Iar…

— Bine, știm asta. Dar de ce-ar vrea Raghmen I să pedepsească o întreagă satrapie?

— Să nu-mi spui că nu știți despre ura dintre împărat și cei din Yassou?

— Am văzut cu ochii noștri că cei de acolo nu-l au deloc la inimă pe Raghmen I, spuse taxidermistul, dar și în alte locuri există opozanți ai împăratului.

— Și, oricum, cei din Yassou, sînt atît de dușmănoși față de orice străini și convinși că sînt satrapia perfectă, încît nu mi se pare deloc surprinzător, adăugă Moiyra.

Arhitectul îi asculta cu atenție, ușor încruntat.

— Mda, numai că sentimentul, în ceea ce-l privește pe Raghmen I, este reciproc. Îi urăște din tot sufletul, din momentul în care soția lui, Kara, a murit pe cînd se afla în grija Consiliului Yass.

— Poftim? Ce căuta împărăteasa la ei?

— A ales să o nască pe Mizurro în casa mamei sale, pentru a respecta o tradiție fără sens, cum numai în Yassou sînt!

— Aha, iar Raghmen I a dat vina pe ei. Kara a murit fiindcă nu au avut suficientă grijă de ea! adăugă Moiyra.

— Da, puțin a lipsit să nu treacă toată satrapia prin sabie. Noroc că și-a vărsat nervii pe PonCim, dacă pot să spun așa!

— Vrei să spui că după moartea soției lui Raghmen I a început și prigonirea PonCim? ceru clarificări taxidermistul.

— Înainte chiar ca femeia să îi fie îngropată, împăratul a semnat legea prin care condamna PonCim la dispariție! Nici n-a venit s-o vadă înainte s-o coboare în pământ, ocupat cum era să omoare oameni nevinovați, ca tata!

Arhitectul luă o înghițitură adîncă de apă. În cameră se lăsase o tăcere grea, în timp ce soldatul strîngea masa. Taxidermistul bătea un ritm numai de el știut, cu degetele abia atingînd suprafața mesei, în timp ce Moiyra îl privea curioasă.

— Ei, a cam venit vremea să plec. Jaer, mai ai întrebări?

— Hmm, unde e atelierul? întrebă acesta, aparent cu gîndurile în altă parte.

— Ce atelier?

— Doar nu vrei să ți-o creez pe Vasari aici, în camera de dormit! Atelierul ultimului taxidermist al lui Ensei!

ÎNCEPUTURI

KARA *– originară din Yassou, tînăra împărătească și unica parteneră imperială semnalată în documentele oficiale, i-a cucerit inima lui Raghmen I cu prilejul participării la un dineu organizat de împăratul Hafthor, pentru a cinsti prima participare la o vînătoare de mistreți a fiului său. A devenit soția lui Raghmen I la trei ani după ce s-au cunoscut, la scurt timp după urcarea acestuia pe tron. Împreună, au avut doi băieți și o fiică, dar unele surse menționează…*

Fragment din ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziunea 92 – *Studii biografice. Genealogie. Heraldică. Drapele*;

Indice 929 – *Biografii și studii înrudite*

80

Arhitectul îi conduse printr-un hol larg, aglomerat cu exemplare excelent conservate de vulpi cu blană argintie sau roșie ca focul, spre o scară cu trepte late și transparente, ce urcau în spirală.

Și Jaer și Moiyra priviră curioși în jos tot timpul cît dură urcușul, așa că nici nu-l zăriră pe Ensei, care-i aștepta așezat într-un fotoliu imens, amplasat la mică distanță de capătul scării.

— Măria Ta, îl auziră ei pe Yvo Deber, Jaer este gata să se apuce de treabă!

Taxidermistul tresări surprins. Ultimul lucru la care se aștepta în dimineața aceea era să aibă o întrevedere cu rozaliul Ensei. Arhitectul îi condusese într-o încăpere ce nu aducea nici pe departe a atelier de taxidermie. Din contră, semăna izbitor de mult cu sala de ceremonii a lui Raghmen.

— Aha, ați ajuns, îi întîmpină vocea ușor răgușită a regelui Peninsulei. Apropiați-vă, apropiați-vă, dragii mei oaspeți, îi îndemnă el.

Podul – căci acolo se aflau, înțelese Jaer, observînd cerul plini de nori dincolo de tavanul încăperii, construit din același material ca și treptele pe care urcaseră mai devreme – era în mod clar o copie a sălii de ceremonii din palatul lui Raghmen: aceleași dale cenușii pe jos, coloanele ridicate la intervale regulate, împodobite cu aceleași mozaicuri complicate, pînă și treptele aurii care duceau spre tronul situat de cealaltă parte a încăperii, trepte de pe care el privise întreaga ceremonie de numire a sa drept campion al prințesei Mizurro.

— Cum vă place camera mea de relaxare? hohoti Ensei, invitîndu-i, cu un semn al mîinii, să ia loc pe sofaua din fața lui.

— Mare! Imensă! Chiar și pentru proporțiile supradimensionate ale întregii clădiri. Cred că

acoperă întreaga amprentă la sol a reședinței dvs. de vînătoare, nu? spuse Moiyra, așezîndu-se la locul indicat, cu o figură serioasă.

— Foarte asemănătoare cu o… o altă sală pe care am văzut-o cu ceva timp în urmă! o completă Jaer, urmîndu-i gestul. Deși s-ar putea să mă înșel, adăugă el repede, observînd că Yvo Deber îl privea încruntat.

— Ei, nu te înșeli deloc, dragule meu! Da, podul meu seamănă cu sala de ceremonii a lui Raghmen, însă arhitectul aici de față, Ensei întinse brațul spre Yvo Deber, a îmbunătățit muuult proiectul… Ați mai văzut asemenea minunăție de tavan? continuă el, ridicînd privirile admirativ.

Nou-veniții scuturară din cap, fără să-i copieze gestul.

— Poate vă întrebați de ce am ales acest model, și nu altul? îi întrebă el cu mîndria întipărită pe chip.

Moiyra scutură și de această dată din cap, a negație.

Obrajii rozalii ai lui Ensei se înroșiră puternic și bărbia dublă începu să-i tremure ușor.

— Ca să vă obișnuiți cu viitoarea dvs. sală de ceremonii, adăugă repede Jaer, încercînd să-i distragă atenția de la fata de lîngă el.

Ensei îl privi cîteva clipe cu ochi întunecați, după care își îndreptă atenția spre arhitectul rămas lîngă scară, într-o postură respectuoasă.

— Yvo, prietene, poți merge la treburile tale. Am să trimit un soldat să te anunțe cînd voi termina discuția cu oaspeții mei!

Arhitectul se înclină și îi lăsă singuri. Sau cel puțin așa crezu Jaer, pînă ce văzu un soldat ieșind din spatele celei mai apropiate coloane, cu un platou cu trei pocale în brațe.

— S-ar putea spune și asta, reveni Ensei la subiectul de mai devreme, observîndu-i traiectoria privirii.

Cît umplu soldatul pocalele cu vin, Ensei păru să-și fi recăpătat, cît de cît, calmul său binevoitor.

— Dar, înainte de toate, continuă el să se adreseze taxidermistului, de parcă Moiyra nici nu s-ar fi aflat de față, înainte de toate am ales să reproduc sala de ceremonii a lui Raghmen, la scară reală, în podul reședinței mele de vînătoare – sper să sesizezi ironia – pentru a vedea dacă reușesc. Și oricît de neinteresați și răuvoitori ar putea fi unii – continuă să o evite cu privirea pe Moiyra –, nimeni nu poate nega că am reușit chiar și să îmbunătățesc proiectul, nu doar să-l reproduc!

Taxidermistul dădu din cap aprobator.

— Dar, desigur, nu pentru a discuta despre abilitățile mele de a face lucrurile mai bine decît Raghmen, te-am invitat aici, dragul meu.

Moiyra pufni disprețuitor, dar Ensei continuă, fără să-i arunce o privire.

— Întîi de toate, vreau să știi că înțeleg perfect dificultatea sarcinii pentru realizarea căreia te-am invitat aici. Și vreau să știi că sînt dispus să îți ofer tot sprijinul de care ai nevoie pentru a te ajuta să te achiți de ea!

— Ce-ar fi să ne puneți la dispoziție un tablou cu ultima Vasari? întrebă Moiyra, cu glas tăios.

— Desigur!

Ensei încercă să zîmbească în direcția fetei, însă privirea plină de venin nu păcălea pe nimeni. Făcu un gest către soldatul ce luase poziție de gardă în capătul scării, probabil un ofițer, după uniforma exagerat de înzorzonată, iar acesta pocni rigid din călcîie și-și înclină capul în unghi aproape drept față de piept.

Imediat, din capătul îndepărtat al sălii, din spatele imitației de tron, apăru un soldat care purta pe brațe ceea ce părea a fi un covor făcut sul.

Deși mergea cadențat, ajunse rapid lîngă superiorul său, căruia îi predă povara.

Acesta se postă în laterala lui Ensei, cu sulul de pînză, înalt cît el, așezat în picioare, în poziția în

care soldații altei armate și-ar ține drapelul sau o suliță lungă.

Ensei rîse strident, observînd expresia de surpriză și de așteptare întipărită pe chipurile celor doi oaspeți din fața sa. Jaer, mai mult decît Moiyra, chiar se aplecase în față, nerăbdător să fie dezvăluit chipul pictat pe pînză.

— Da, prietene, am să-ți arăt portretul ultimei Vasari, spuse Ensei cu un rînjet de larg, atît de larg, că părea să se întindă și dincolo de urechile lui micuțe, însă nu înainte să-mi spui ce Vasari intenționai să naturalizezi cînd i-ai cerut prietenului Yvo să te conducă în atelierul de taxidermie.

Jaer îi întoarse rînjetul și bău o înghițitură de vin. Era foarte sec, parfumat, bun, dar nici pe sfert cît cel mai prost vin gustat în Yassou. Puse pocalul la loc, cu o strîmbătură, care păru să-l enerveze pe Ensei.

— Sau am greșit apreciind că ai acceptat cu bună inimă invitația mea și chiar vrei să te achiți de sarcina pentru care ai venit aici. Nu cred c-ai vrea să faci aceeași greșeală ca fostul meu taxidermist, nu? spuse el înveninat.

— Numai că invitația n-ați făcut-o cu inimă bună, iar noi am venit aici să ascultăm o propunere, în nici un caz…

Moiyra încremeni brusc, în clipa cînd soldatul care adusese tabloul se postă în spatele ei, pocnind cu zgomotul specific din călcîie. Imediat, Jaer observă mai mulți soldați ieșind de după coloanele din spatele lui Ensei și apropiindu-se în pași cadențați. După zgomot, înțelese că același lucru se întîmpla și în spatele lor. Se luptă cîteva clipe cu impulsul de a se întoarce, însă, observînd figura calmă a Moiyrei, se abținu.

— Vorbeam serios, cînd l-am rugat pe Yvo să mă conducă în atelierul de taxidermie, răspunse el, cu o voce pe care și-ar fi dorit-o mai relaxată.

Ensei îl îndemnă doar din cap, fără să scoată un cuvînt, să continue. Îi privea cu ochi mici și răi, de prădător nemilos.

Soldații din spate se opriră aproape de sofaua lor, cu un pocnet sec. Jaer o simți pe Moiyra tresărind lîngă el și se forță să vorbească. Avea gura uscată și mîinile înghețate.

— Nu v-am mințit aseară cînd spuneam că nu știu cine este noua Vasari. Între timp însă, cu ajutorul celor spuse de prietenul Yvo, dacă nu greșesc, noua Vasari s-ar afla mult mai aproape decît credeam.

— Serios? Vreau să aud raționamentul tău.

— Pînă azi-dimineață, habar n-am avut că Vasari este o titulatură, și nu numele unei persoane. La fel, aflasem că PonCim au diverse calități care-i transformă în supraoameni, însă nu aveam de unde ști că, în lipsa lui Vasari, acestea sînt inactive! Înțeleg, în sfîrșit, de ce este atît de căutată această Vasari, dar poate mă lămurește Măria Ta cum anume activează ea puterile semenilor săi.

— Aș putea, dacă aș dori. Acum vreau să continui! răspunse Ensei cu o voce care-i dădu fiori pe ceafă taxidermistului.

— Așa! Yvo mi-a mai spus că Raghmen a început prigonirea PonCim imediat ce i-a murit soția. Deși ar fi putut foarte bine să nască în palat, regina Kara a insistat să o facă în Yassou, ceea ce este foarte ciudat, chiar și dacă ea ar fi fost originară din Yassou. Adică, oricît de avansați sînt cei de acolo – Ensei pufni disprețuitor – sau le-ar plăcea lor să se considere – Ensei mormăi aprobator –, nu au cum concura cu condițiile oferite de Palatul Imperial.

— Exact! nu se putu abține Ensei. Spune mai dreptate, îl zori el pe taxidermist.

— Ce să mai, singurul motiv pentru care ar fi ales Kara să nască în altă parte decît în palatul ei…

ăăă, asta dacă nu i-o fi născut și pe cei doi băieți tot în Yassou…

— Știu sigur că pe prinți i-a adus pe lume în palatul lui Raghmen! îi confirmă Ensei nerăbdător.

— Atunci, ca să n-o mai lungesc, cred că pe pînza aceea se află chipul împărătesei Kara!

Ensei își îndreptă privirea instinctiv către sulul de pînză.

— Iar dacă PonCim își transmit puterile astea ale lor urmașilor, după cum susține Yvo, noua Vasari nu este nimeni alta decît Mizurro, continuă taxidermistul cu voce tremurată.

În camera imensă se așternu tăcerea.

Soldații impasibili păreau niște coloane miniaturale, cioplite sub formă umană, de un artist fără har. Ensei, scufundat în fotoliul mult prea mare pentru el, cu chipul rozaliu încrețit într-o grimasă urîtă, era cea mai nereușită lucrare a aceluiași sculptor. Fusese, probabil, prima statuie cioplită, de încercare. Taxidermistul nu îndrăznea să-l scape din ochi pe cel din fața sa, deși ar fi vrut foarte mult să vadă expresia de pe chipul Moiyrei. O simțea însă, la fel de nemișcată ca și statuile din jurul său.

În cele din urmă, statuia lui Ensei căpătă viață. Plescăia și își freca mîinile micuțe și durdulii și chiar începu să zîmbească viclean.

— Interesant raționament, n-am ce zice! Deci, din cîte înțeleg eu, vrei să creezi o replică a lui Mizurro!

— Da, răspunse taxidermistul, cuprins dintr-odată de senzația că greșește, iar Ensei știe asta.

Confirmarea îi veni imediat, din direcția din care se aștepta deja.

— Toate bune și frumoase! spuse regele îndreptîndu-se de spate. Atunci, cum îți explici că Raghmen habar nu are cine e fiică-sa? Poate n-a știut pe cine a făcut împărătească?

Taxidermistul avea gura prea uscată ca să poată articula fie și cel mai scurt cuvînt. În loc de asta,

ridică din umeri, dar nu-și feri privirea din fața ochilor mici și răi ai regelui.

— Sau, presupunînd că știa de puterile speciale ale neveste-sii, cum de nu și-a imaginat că și fie-sa o să le moștenească? Mai ales că, după cum spuneai mai devreme, puterile astea nu se manifestă în noua Vasari decît după moartea ultimei? continuă regele Peninsulei. Ai grijă, prietene Jaer, e inadmisibil să fii atît de naiv! Încep să mă întreb cum de-ai supraviețuit pînă la această vîrstă, zău așa! Sau… aaa…, exclamă Ensei, mimînd fals surpriza, nu cumva mă crezi și pe mine atît de naiv încît să-ți accept o poveste atît de fantezistă? Naivitatea aceasta o să te coste scump! strigă el ascuțit, ridicîndu-se brusc în picioare.

Taxidermistul simți cercul soldaților strîngîndu-se și mai mult în jurul lor. Cei din fața lui își verificau, deja, mînerele săbiilor de la brîu.

— N-am făcut altceva decît…

— Să-mi servești o poveste fără nici o logică. Împăratul nu are cum să nu știe că Mizurro este noul Vasari!

— Și dacă știe? murmură Moiyra. Cu ce afectează asta raționamentul lui Jaer?

Privirea pe care Ensei o îndreptă spre ea ar fi înghețat și un foc abia aprins.

— Vrei să spui că Raghmen și-a trimis urmașii să caute cai verzi pe pereți, amăgindu-i cu un tron, pe care, oricum, nu are nici o dorință să-l părăsească decît atunci cînd n-o să mai poată sta pe el?

— Oricît de corect este acest argument, interesul pe care i l-ați arătat dumneavoastră lui Jaer, încă din momentul în care a fost desemnat campion al lui Mizurro, îl infirmă.

Ensei se lăsă pe spate, își încrucișă picioarele și brațele relaxat și zîmbi.

— Nu încetezi să mă uimești, draga mea. Întîi cu impolitețea ta, acum cu imaginația de care dai dovadă. Spune mai departe…

Jaer își muta succesiv privirea de la unul la altul, cu senzația că se află din nou la o reprezentație a artiștilor din Yassou: auzea toate cuvintele, le înțelegea, vedea actorii, dar în sufletul lui știa că nu are nici o șansă să înțeleagă toate semnificațiile dialogului sau subtilitățile gesturilor.

Moiyra îi zîmbea și ea lui Ensei.

— Deci, atîta timp cît domnia voastră știe cine este Vasari, nu există nici o îndoială că Raghmen este la fel de bine informat! În opinia mea, chiar mai bine!

Ensei se strîmbă nemulțumit, dar nu spuse nimic.

— Cu toate astea, de ce și-a pus imperiul la bătaie pentru găsirea unei persoane pe care o are deja, în palatul său?

— Ești de acord că nu merită să fie împărat? rosti Ensei, cu prea puțină înfocare ca să păcălească pe cineva că este sincer indignat.

— Nu sînt eu chemată să judec abilitățile de conducător ale lui Raghmen, îl contrazise Moiyra. Doar constatam un fapt! Așa cum constat că v-a interesat și încă vă interesează mult, n-o puteți nega, persoana lui Jaer!

— Nu neg, eram doar curios ce legături are el cu Mizurro. La cît de izolată o ține Raghmen, eram curios pe cine alege să-i fie campion. Trebuie să recunosc, totuși, că sînt dezamăgit!

— Dacă erați cu adevărat dezamăgit…

— Ai grijă dragă, la termenii pe care-i folosești! o întrerupse Ensei, renunțînd la postura relaxată.

Moiyra repetă netulburată:

— Dacă ați fi fost cu adevărat dezamăgit, n-am mai fi purtat această discuție. Dumneavoastră v-ați fi văzut de căutare surorii gemene a lui Mizurro…

— Ceee? îngăimă taxidermistul.

— Haide, Jaer! Nu-i ceva imposibil! Îți amintești de Kuwa și Ontay Hando, două gălbenușuri în același ou? Iar între timp, se

întoarse ea spre Ensei, noi am fi ajuns să putrezim într-o temniță steyiană.

Ensei rîse subțire, ca un chițăit.

— Permite-mi să te contrazic, drăguță. Yvo Deber abia a reușit să vă scape din ghearele celor din Yassou. Ofițerul steyian care v-a capturat era în slujba lor. Nu era decît o chestiune de timp pînă să ajungeți înapoi în satrapia aia de țicniți!

Apoi se concentră asupra lui Jaer:

— După cum vezi, dragul meu, prietena Moiyra a sesizat corect: în ciuda naivității tale, încă nu m-ai dezamăgit. Mergi și fă-mi o soră cît mai veridică pentru Mizurro, așa încît să mai purtăm și pe viitor discuții la fel de interesante. Vei găsi în atelier tot ce ai nevoie, inclusiv tabloul!

Jaer se ridică privind zăpăcit spre soldatul care ținea sulul de pînză în brațe. Moiyra se îndrepta deja spre scară.

—Ăăă, scumpă doamnă, o strigă Ensei.

Fata se întoarse.

— Aveți multe defecte, nu-i nici o îndoială în privința asta, însă trebuie să recunosc, zîmbi regele Peninsulei, m-a impresionat modul cum gîndiți. Vă rog să folosiți perioada următoare pentru a analiza avantajele intrării în serviciul meu.

81

Rezemată de pervaz, Moiyra privea copacii scăldați de ploaie. Se sătură curînd de priveliștea de afară și reveni plictisită, la ghergheful pe care-l ținuse în brațe jumătate de zi. Privi nemulțumită copacul brodat – un molid argintiu atît de stilizat, încît un răuvoitor l-ar fi comparat cu o pasăre trasă în țeapă – și începu să-l descoasă. Trăgea atît de tare de fire încît în scurt timp sfîșie țesătura pe din două. Cadrul de lemn de care atîrna pînza făcută ferfeniță lovi, în zborul lui prin cameră, o vază din lut ars, împrăștiind cioburile în toate părțile. Ușa se deschise aproape imediat.

— Nu s-a întîmplat nimic, strigă fata furioasă, fără să privească spre soldatul pe care-l auzi intrînd.

— Ce mai faci, Moiyra?

Era Yvo Deber, cu fața trasă, nebărbierit, încercănat dar zîmbitor.

— Tu ce crezi? Zac aici de patru zile, singură de dimineața pînă seara, și cînd nu dorm, cos. Nici nu-ți imaginez ce viață distractivă pot să am!

Arhitectul se apropie și începu să adune rămășițele de lut.

— De ce nu i te-ai alăturat lui Jaer, în atelierul de taxidermie?

— Ai pus vreodată piciorul acolo? Miroase atît de rău, cum nu-ți poți închipui!

Yvo Deber dădu aprobator din cap. Nici lui nu-i plăcea locul.

— Băieții mei i-au construit lui Jaer un cofraj acum două zile și-am trecut să-l salut. N-a vrut să-mi arate ce-a ieșit pînă acum, dar părea că se distrează destul de bine.

— Tu n-ai fi? Dacă ai face ceea ce-ți place?

— Nu toți avem norocul acesta, îi răspunse Debar privind-o cu ochi care străluceau. De aceea și trebuie să ne dăm toată silința ca atunci cînd găsim ceva care ne place să ne agățăm de el cu toată puterea…

Moiyra începu să se simtă stingherită de prezența lui.

— De ce-ai venit?

— Să te anunț că ești invitată deseară, la petrecere. Ensei îl vrea pe Jaer aproape cînd o va arăta pe Vasari oaspeților săi. Iar Jaer a insistat că nu vine fără tine!

Moiyra percepu o notă subtilă de nemulțumire în glasul arhitectului, ca și cum l-ar fi acuzat pe Jaer că greșește cerînd să fie însoțit de ea.

— Foarte bine, a venit vremea să schimbăm temnița! spuse fata revenind în dreptul ferestrei. Se

rezemă de pervazul înalt și-și încrucișă brațele la piept. Măcar așa o să respir puțin aer curat!

— Nu te oprește nimeni să respiri și acum…

Arhitectul ajunse în fața ei dintr-un salt. Era mai înalt cu un cap, dar fu nevoit să se ridice pe vîrfurile picioarelor pentru a ajunge la pîrghia ce deschidea fereastra din spatele Moiyrei.

Aceasta îl apucă strîns de haină în clipa în care punctul de sprijin din spate glisă în lateral, înlocuit de aerul încărcat de umezeală.

Arhitectul înțepeni, cu ochii închiși, inspirînd adînc mirosul părului roșu al fetei agățate de pieptul său.

Stropii reci de ploaie care-i izbiră cu putere chipul, în clipa în care ușa camerei din spatele său se deschise, îl aduseră însă repede cu picioarele pe pămînt. Cu toate acestea, nu se întoarse decît în clipa cînd recunoscu vocea lui Jaer:

— Unde-i Moiyra?

— Respiră aer proaspăt, îi răspunse, îndepărtîndu-se de fată cu privirea plecată.

— Atîrnată de gîtul tău? izbucni celălalt, în clipa în care o văzu pe Moiyra coborînd de pe pervaz.

Yvo Deber îi căută privirea fetei, însă aceasta se îndrepta deja spre taxidermist.

— Nu te grăbi să tragi concluzii pripite, Jaer.

Avea o voce ciudat de caldă, în camera care începuse să înghețe. O rafală puternică de vînt aduse înăuntru un val de apă și mai rece, făcînd-o să se zgribulească.

Arhitectul observă abia atunci că avea tot spatele ud.

— Yvo Deber, am respirat destul aer curat, poți închide fereastra la loc? se întoarse Moiyra în direcția lui

— Crezi că-mi pasă cu cine te săruți?

Taxidermistul, de lîngă ușă, o scruta și el, din cap pînă în picioare.

— De ce ți-ar păsa? îl înfruntă fata. Nu că m-aș fi sărutat cu Yvo, cînd ai intrat tu. Doar îmi

deschidea fereastra, vezi?

Arhitectul se chinuia să aducă geamul în poziția inițială, însă, din cauza vîntului, nu reușea să-l țină suficient timp în poziția corectă, înainte să acționeze încuietoarea.

Taxidermistul îl urmări atent cîteva clipe, apoi deschise ușa exact în momentul în care celălalt era pe punctul să închidă fereastra. Aceasta se smulse din mîinile lui Yvo Deber, lovindu-se cu putere de zidul exterior.

Zîmbind satisfăcut privirilor încărcate de reproș ale celor doi, Jaer îl rugă pe soldatul de gardă să îi aducă o carafă cu vin.

— Lasă Yvo, dacă nu te descurci, îl rugăm pe băiatul ăla de la ușă să te ajute, spuse taxidermistul revenind în încăpere.

Se apropie de Moiyra și dădu să-i așeze haina lui pe umeri. Fata se feri.

— Merg să mă schimb, preciză ea, îndreptîndu-se către draperia ce despărțea camera de zi de cea pentru înnoptat.

— Pune o rochie mai groasă pe tine, îi strigă arhitectul încă agățat de rama ferestrei îndărătnice.

— De ce? se întoarse ea mirată.

— Nu ai spus că vrei să respiri aer curat?

— Nu-mi vine să cred, exclamă Jaer cu satisfacție în voce. Tocmai ce i-am transmis lui Ensei că am terminat lucrarea și iată, el ne și recompensează! Stai, Yvo, să te ajut, mai spuse, apropiindu-se de fereastră.

— De fapt, se întoarse celălalt triumfător – reușise să închidă fereastra fără ajutor – Ensei nu a revocat interdicția de a vă plimba prin palat. Dimpotrivă, a dat ordin ca tu să fii consemnat în cameră pînă după sfîrșitul petrecerii. Adică vreo trei zile de acum înainte!

Moiyra reveni în încăpere. Îmbrăcase o mantie de ploaie nu foarte cochetă, dar foarte potrivită pentru vremea de afară.

— Unde mergem?

— Mă gîndeam să-ți arăt noua seră a palatului. Miroase fenomenal de bine acolo, în perioada asta a anului, îi explică el, luminat la față.

— Atunci, n-o să am nevoie de asta, nu?

Fata își dezlegă cordonul de la gît și mantia alunecă la pămînt, lăsîndu-i pe cei doi bărbați să-i admire noua rochie. Verdele strălucitor al corsajului îi făcea părul să ardă, pe umerii goi, de un alb orbitor.

— Din păcate, serele sînt la ceva distanță de palat, așa că mi-e teamă că va trebui să porți și asta, rîse Yvo Deber, aplecîndu-se după mantaua. I-o puse pe umeri și zăbovi timp îndelungat ca să i-o lege.

În tot acest interval, Moiyra îl urmărea pe taxidermist, încercînd să-i surprindă privirea. Acesta își făcea de lucru pe lîngă fereastra abia închisă de arhitect. Nu se întoarse spre interior decît cînd auzi ușa deschizîndu-se.

Nu venise soldatul cu carafa de vin.

Afară, norii de ploaie tocmai lăsau locul unui apus de soare la fel de roșu ca părul Moiyrei.

Jaer Verron se așeză, oftînd, lîngă ghergheful sfărîmat. Podeaua încă nu se uscase de apa scursă mai devreme pe geam.

82

— Nerra, cine este arhitectul unei asemenea minunății?

Mizurro și tînăra ei gazdă, mai mică de înălțime, dar cu părul aranjat în vîrful capului, într-un coc extravagant, ce-l depășea bine pe cel al fiicei lui Raghmen, se plimbau braț la braț pe aleea Narciselor, în noua seră a lui Ensei. În spatele lor, la mică distanță, le urma un alai vesel de însoțitoare păzite, pe flancuri, de cîțiva soldați scorțoși, îmbrăcați în uniforma de paradă a armatei din Peninsulă – pantaloni cenușiu-închis, cu vestoane vișinii și chipiuri cenușiu-deschis.

— O minunăție de bărbat, te asigur, chicoti fiica lui Ensei, pe un ton care-i amintea lui Mizurro de buna ei prietenă Arielle, fiica prim-consilierului imperial.

De altfel, acesta nici nu era prea departe, doar la cîțiva pași în urmă. Spre deosebire de cele două prințese din frunte, fiica prim-consilierului era în mod evident mult mai interesată de însoțitorii lor de sex masculin decît de vegetația luxuriantă din jur.

— Îl cheamă Yvo Deber și tot el a planificat și supervizat lucrările de extindere a palatului, plus anexele special construite pentru petrecere, continuă Nerra, pe un ton ceva mai potolit. Este foarte talentat. După ce ne-a reabilitat conacul de vînătoare acum cîțiva ani, tata i-a concediat pe toți arhitecții care lucrau de ani buni pentru noi și a mers numai pe mîna lui. Iar Yvo nu i-a dat motive nici măcar o dată să-și regrete alegerea!

— Prințesă, nu ni-l prezentați deseară, să ne convingem singure de calitățile lui? o auzi, din spate, pe Arielle.

Fiica lui Ensei începu să chicotească, la unison cu celelalte fete. Mizurro zîmbi politicos, însă nu se alătură corului vesel. Din ce văzuse din palatul lui Ensei, chiar ar fi vrut să-l cunoască pe arhitect.

— Nu că n-am avea încredere în recomandările tale, Nerra, dar știi cum e, pînă vezi cu ochii tăi…, continuă fiica prim-consilierului.

— Și mai ales să pipăi cu mîna ta…! se auzi din spate glasul unei fete al cărei nume Mizurro nu-l reținuse.

— Păi să știți că nu-i exclus, le răspunse Nerra, oprindu-se. Se întoarse cu un zîmbet larg pe chip și adăugă: Yvo e steyian!

Intervenția sa nu avu efectul scontat, căci numai cîteva fete din suita lui Mizurro păreau să înțeleagă aluzia. Fiica prim-consilierului imperial chicotea însă cît pentru toate la un loc. Mizurro, rîzînd și ea, își scuză prietenele:

— Ei, Nerra, viața la Palatul Imperial este atît de agitată, încît domnișoarelor mele le rămîne foarte puțin timp pentru studiu, mai ales cînd vorbim de atîtea satrapii, una mai interesantă ca alta…

— Da, sări s-o completeze Arielle, venind în rînd cu prințesele. Uite, spre exemplu, noi știm absolut totul despre A'Hon, satrapia care antrenează cei mai buni soldați din imperiu. Zău că dacă ai fi în portul nostru cînd sosește cîte un contingent nou de recruți, ai fi și tu de acord că Satrapia Nisipurilor este un loc foarte interesant!

— Să știi că de abia aștept să facem schimb de cunoștințe! o asigură prințesa din Peninsulă. Se întoarse din nou către însoțitoarele din spate, ca un ghid conștiincios:

— În curînd, vom intra în sectorul trandafirilor. Este cel mai frumos loc din toată sera, după părerea mea, și după ce o să-l vedeți și voi, o să-mi dați dreptate! Tot acolo, o să luăm și ceaiul.

Fetele se grăbiră s-o urmeze, curioase și, desigur, însetate.

Nu trecu mult pînă să întîlnească prima pereche de servi: un bărbat suit pe un tufiș uriaș de trandafiri cățărători arunca flori, în timp ce fata le aduna de pe jos și le așeza într-un coș.

După numai cîțiva pași, fiica lui Ensei îl identifică pe bărbat.

— Yvo, dragule, avem servi pentru asta, nu-i nevoie să-ți zgîrii mîinile tale atît de talentate. Ca să nu mai spun de cap, adăugă încet, că să fie auzită doar de fetele oprite în spatele ei.

În clipa în care deveni conștient de prezența grupului de fete, arhitectul începu să coboare cu rapiditate, aruncîndu-i, la intervale regulate, priviri celei căreia îi aruncase florile. Aceasta nu părea deloc intimidată de noile venite, ci se mulțumea să le urmărească apropierea, la fel de curioasă ca și ele.

Yvo Deber reuși să pună piciorul pe iarbă exact cînd cele două prințese se aflau la o distanță de numai cîțiva pași de banca pe care se așezase Moiyra.

— Prințesa mea, murmură el, alergînd în întîmpinarea Nerrei, abia trăgîndu-și sufletul.

— Vai, Yvo, nu te-ai lăsat pînă nu te-ai julit. Și pentru ce? Ți-am spus, puteai să rogi oricînd pe unul dintre servi să facă asta în locul tău…

Arhitectul își plecă ușor capul, pentru a-i permite fetei să-i inspecteze zgîrietura de pe tîmplă.

— N-am văzut nici un serv, venind încoace, îi murmură el la ureche, în timp ce-o fixa cu ochi strălucitori pe Mizurro.

Fata lui Ensei se retrase un pas înapoi și începu s-o cerceteze pe Moiyra.

— Cu așa o frumusețe lîngă tine, te credem că nu mai vedeai nimic în jurul tău!

— Știam eu că veți înțelege, continuă arhitectul. Acum, dacă nu vă deranjează, am să vă rog să ne scuzați, forță el o retragere deloc politicoasă. Nu dădea nici cel mai mic semn că ar dori să-și prezinte partenera celorlalte tinere, ci, dimpotrivă, era evident pentru toată lumea că nu voia decît să plece cît mai repede.

Fata lui Ensei zîmbi complice și aprobator. Arhitectul se întoarse rapid către fata de pe bancă. Aceasta o fixa cu intensitate pe Mizurro. La rîndul ei însă, fără să-și dezlipească privirea de la însoțitoarea arhitectului, prințesa spuse cu voce tare:

— Cum, Nerra, nu-mi faci cunoștință cu…

— Ăăă, Yvo, scuză-mă, n-am vrut să fiu nepoliticoasă!

Arhitectul să opri, exact în clipa în care Moiyra își strecurase brațul sub al său.

— Acordă-mi măcar răgazul să te prezint noii mele prietene.

Bărbatul se întoarse, eliberă brațul fetei și reveni lîngă cele două prințese.

— Desigur, graba nu scuză nici o impolitețe. Vă rog să mă iertați! se înclină el, privind-o pe Mizurro. Sînt Yvo Deber, arhitectul măritului Ensei!

— Îmi pare bine să te cunosc, răspunse aceasta, scuturîndu-i brațul. Eu sînt…

— Prințesa Mizurro, o auziră pe partenera arhitectului apropiindu-se.

Nici Mizurro, nici Nerra nu observară paloarea ce acoperi, dintr-odată, chipul arhitectului. Amîndouă se concentrau asupra îndrăzneței.

— Să înțeleg că ați sosit de pe continent?

Mizurro zîmbea politicos, nu și cu ochii. O privea concentrată pe fata cu părul roșu care nu încercase deloc să-i evite privirea.

— Da, răspunse Moiyra sec.

— Tot steyiană?

Nerra îi făcu cu ochiul arhitectului și zîmbi admirativ. Nu mai lipsea decît să-i dea un ghiont în coaste ca să înțeleagă toți cei prezenți că îi aprobă gusturile în materie de femei.

— Nu. Sînt din Satrapia Catedralei, răspunse partenera arhitectului, fără să zîmbească.

— Hmm, ce coincidență! Am făcut o vizită Onoratului chiar înainte să venim aici. Mi-a plăcut mult acolo! mărturisi prințesa, cu o politețe rece. Apoi, brusc, interesul pentru prietena arhitectului părea să-i fi dispărut. Se întoarse către bărbat:

— Domnule Yvo Deber, te rog să mă cauți după petrecere. Aș dori să mă ajutați cu unul dintre proiectele mele!

— Voi fi onorat, prințesă! adăugă acesta repede, întorcîndu-se către partenera sa.

— Moiyra, mergem? o îndemnă, apucîndu-i brațul și conducînd-o în direcția din care veniseră cele două prințese.

Fata continua să o fixeze cu privirea pe Mizurro. O salută cu o înclinare scurtă a capului, în clipa în

care trecu pe lîngă ea.

Prințesa îi zîmbi larg:

— Mi-a părut bine să vă cunosc, doamnă Sufy. Toate cele bune prietenului dumneavoastră!

Moiyra își înclină capul din nou, iar arhitectul îi zîmbi prințesei, nedumerit.

— Haideți, haideți! Poate reușim să ne bem și noi ceaiul înainte de începerea dineului, își zori Nerra însoțitoarele.

83

Seara abia începuse, dar toți invitații la dineu petreceau parcă de cînd lumea. Nici o persoană nu stătea la mesele împrăștiate prin toată curtea palatului, toți fiind ocupați să danseze pe estrada amenajată în mijloc sau să se plimbe de colo pînă colo, urmărind reprezentațiile diverselor trupe angajate de Ensei. Într-o parte, saltimbancii făceau sărituri la înălțime, agățați de corzi legate de stîlpii înalți, în vîrfurile cărora fluturau stindardele tuturor caselor conducătoare prezente la eveniment. În altă parte, înghițitorii de flăcări înfiorau cu mișcările lor periculoase doamnele împodobite cu cele mai fine mătăsuri. Într-un alt colț, un sălbatic din munții steyieni plutea, fără nici un ajutor, deasupra unui pat de jeratic, într-altul, o femeie dansa cu un șarpe gros încolăcit în jurul gîtului și tot așa. Dar cel mai animat cort, exceptînd poate, cel în care se dansa, era și cel mai mare, cel destinat dresurilor de animale.

Aici, Mizurro, cuprinsă de mijloc de mîna puternică a lui Raghmen I, privi cum mistreții fioroși ce hălăduie doar prin pădurile din jurul Catedralei ascultă comenzile strigate cu glas blînd de doi călugări dezgoliți pînă la brîu, precum cei mai cuminți copii din cîți există.

— Ardi, adu-mi pocalul cu vin, strigă unul și mistrețul cel mai mare se repezi fioros, cu rîtul înainte, în grămada de pocale așezate pe jos, împingîndu-l pe cel cerut cu toată gentilețea de

care era capabilă o fiară, pînă în dreptul dresorului său.

Călugărul luă de jos cupa, care ajunsese la picioarele lui, în mod evident, golită de conținut și o îndreptă către gardul dincolo de care se aflau spectatorii:

— Nu cred că avea nimeni pretenția să guste din vinul acesta, spuse el după ce-i adulmecă interiorul, cu titlu demonstrativ. Dar vă asigur că, din cele șase cupe, doar aceasta conținea vin, continuă el, în aplauzele entuziaste ale audienței. Vin din cel bun, de la prietenii noștri din Yassou.

— Stați să vedeți ce-am mai primit din Yassou, îl auziră, din spate, pe regele sărbătorit.

— La mulți ani, dragă Ensei, îi spuse Raghmen I, întorcîndu-se spre el.

— Mulțumesc de urări și de prezență, Mărite Împărat, îi răspunse acesta, înclinîndu-se ceremonios. Nici nu speram să-mi faceți onoarea să veniți de la începutul petrecerii, după ce abia ați sosit! A, și scumpa dumneavoastră prințesă vă însoțește! continuă el cu emfază, sărutîndu-i mîna, cu un gest la fel de protocolar.

— Să fiți fericit, Mărite Rege, îl felicită Mizurro, înclinîndu-se ușor. Mulțumesc din suflet și pentru urări și pentru cele două enciclopedii minunate pe care ni le-ați oferit!

— Ai reușit să-ți construiești un palat magnific! îl lăudă Raghmen I, privind admirativ în jur.

— Mulțumesc, Mărite Împărat. Aveți dreptate, pînă ieri au lucrat muncitorii să termine de reamenajat. Totul i se datorează arhitectului meu șef, Yvo Deber. E un constructor iscusit și sîrguincios. Nu a închis un ochi de mai bine de șase zile, forțîndu-i pe ceilalți să termine la timp lucrarea. Dacă doriți, vi-l pot împrumuta oricînd.

— Nu e nevoie, Ensei, am și eu constructorii mei.

— Desigur, Mărite Împărat, înțelese regele Peninsulei că a sărit coarda.

Hotărî că era un moment bun să se retragă din fața lui Raghmen I.

— Acum vă rog să mă scuzați. Vă aștept, după două dansuri, să veniți la estradă, unde o echipă de dansatori veniți tocmai din Yassou vor dansa în cinstea tuturor invitaților mei și, în special, în onoarea Măriei Voastre. E un spectacol de muzică și dans special, o alegorie despre istoria lumii noastre, veți vedea. Va interpreta și fiica mea o scurtă partitură.

— Abia aștept să o văd, rosti Mizurro încîntată.

— Și eu, o acompanie Raghmen I. Unde ziceai că va avea loc?

— Pe estrada unde se dansează acum. Ne vedem acolo! Trebuie să fac cîteva pregătiri de ultim moment.

— Du-te, Ensei, vom fi acolo, îl învoi Raghmen I, făcînd, instinctiv, gestul din mînă cu care obișnuia să-și concedieze servii.

Nu rămaseră însă prea mult timp singuri

— Seară bună, Mărite Împărat Raghmen I! le strigă un bărbat înalt, cu părul lung de un blond foarte deschis la culoare, ce ținea pe după mijloc o femeie atît de bronzată încît avea pielea aproape neagră.

— Lenur, o seară bună și vouă! îi întoarse împăratul salutul.

— Dați-mi voie să vă prezint partenera mea din această seară, Sorana din Scolopendra, își recomandă Lenur însoțitoarea.

— Din *Insula* Scolopendra? interveni Mizurro.

— Chiar așa, scumpă domniță! îi răspunse femeia salutînd-o cu o reverență adîncă.

— De ce întrebi? se întoarse ușor surprins Raghmen I spre fiica sa.

— Păi, știu și eu pe cineva care s-a născut acolo, explică ea stingherită. Un artist-taxidermist, pe nume Jaer Verron…

— A, Jaer, e sufletul oricărei petreceri! îi clipi femeia, cu zîmbetul unor amintiri cel puțin

plăcute. Pun pariu că dacă s-ar fi aflat printre noi acum, ne-am fi distrat mult mai bine la dineul acesta plictisitor. Știți, e singura persoană pe care am văzut-o bînd pînă i se schimbă culoarea ochilor…

— Mergeți să vedem dansul celor din Yassou? spuse repede bărbatul înalt, aruncîndu-i o privire încruntată partenerei lui.

— Desigur, arătați-ne voi drumul, îi îndemnă împăratul, care abia se abținea să nu-și întrebe fiica ce-i mai face artistul-taxidermist. Și dacă este vorba de aceeași persoană cu…

Din fericire pentru Mizurro, nu mai apucase să fie chestionată, odată ajunși lîngă scena ce strălucea luminată din toate direcțiile de făcliile așezate într-un dispozitiv complicat, compus din oglinzi de toate mărimile, amplasate deasupra ei. Spectacolul tocmai începuse, atrăgînd mare parte din invitații prezenți la dineu, așa că, pînă reușiră să ajungă la locurile ce le fuseseră rezervate, Raghmen I aproape că uită despre cunoștințele surprinzătoare ale fiicei sale.

— Ați reușit să ajungeți, Mărite Împărat! spuse regele, oferindu-le locurile de onoare.

— Pare un spectacol pe cinste, Ensei. Nu știu cît te-a costat să-i scoți din văgăuna lor pe cei din Yassou, dar să știi că merită, îi spuse împăratul urmărind cu admirație mișcările fluide ale dansatorilor.

— Eram sigur, îi răspunse acesta, zîmbind satisfăcut. Ce părere aveți de orchestră?

— Tot din Yassou?

— Da! Iar la flaut e fiica mea…

— O virtuoasă, ca și ceilalți, îl aprobă împăratul, dîndu-i de înțeles că vrea să urmărească în liniște spectacolul.

Care-a meritat toți dinarii plătiți de sărbătorit, gîndi Mizurro, la finalul reprezentației, tristă că dansurile măiestrite, acompaniate de o muzică divină, ajunseseră la sfîrșit. Sau poate că nu, își

spuse prințesa, văzîndu-l pe bondocul Ensei chinuindu-se, ajutat de doi servi, să se cațere pe estrada nu prea înaltă.

— Dragi invitați, strigă acesta cu glasu-i dogit, de îndată ce se așează într-o poziție cît de cît elegantă, în mijlocul scenei, nu vă întristați, spectacolul nu a luat sfîrșit! Nu încă! Artiștii vor lua o scurtă pauză, pentru a pregăti partea a doua și ultima, din păcate, a reprezentației lor. Iar eu profit de aceasta, pentru a vă amuza pe dumneavoastră și în special pe invitații de onoare ai acestei seri, conducătorul celor cincizeci și două de satrapii și liderul incontestabil al continentului, Înălțimea Sa Serenisimă, Împăratul Raghmen I, și fiica sa cea mică, Prințesa Mizurro…

Raghmen I se întoarse spre cei din jur, fluturînd o mînă deasupra capului, gest copiat mașinal și de Mizurro. Nu-i plăcea deloc să se afle în mijlocul atenției, iar acest moment, cînd zeci de priviri erau ațintite asupra ei și necunoscuții îi scandau numele, alături de cel al împăratului, aplaudînd în cinstea lor, avea să-i rămînă în amintire drept unul dintre cele mai neplăcute.

Iar ceea ce urmă transformă seara dineului lui Ensei într-una foarte greu de uitat pentru Mizurro și, de altfel, pentru toți cei prezenți la petrecere. Căci, imediat ce ovațiile la adresa lui Raghmen I și a fiicei sale începură să scadă în intensitate, Ensei continuă să explice:

— Partea a doua a spectacolului va trata o temă nu foarte cunoscută din istoria continentului nostru, de aceea am și ales să intervin, pentru a-i familiariza pe cei mai tineri dintre dumneavoastră cu cine sînt și ce rol au avut în trecutul nostru comun cei cunoscuți sub numele de PonCim…

La auzul spuselor regelui, mulțimea fu străbătută de murmure îngrijorate, forfotă și priviri furișate aruncate spre locurile unde stăteau Raghmen I și Mizurro. Împăratul părea insensibil la agitația din jurul său, mulțumindu-se să-l

urmărească cu atenție pe Ensei, cu un început de zîmbet în colțul gurii. Mizurro reuși să imite atitudinea tatălui său, cu toate că-și simțea inima bătîndu-i cu putere, undeva, aproape de tîmple.

— Mda, continuă Ensei cu glas ușor tremurat, vă voi povesti despre infamii PonCim, dar înainte de asta, aș vrea să vă spun despre un concurs, aflat în prezent în desfășurare, ce are drept scop identificarea și capturarea ultimului lider cunoscut al acestora, Vasari!

Agitația spectatorilor crescu în intensitate, iar scena se animă cu un grup de dansatori îmbrăcați în uniforme stilizate ale soldaților imperiali, ce trăgeau după ei, spre locul unde stătea Ensei, un obiect acoperit cu o manta vișinie. Toți se întrebau curioși ce se află sub voalul opac, care trăda forma unui stîlp, un pic mai înalt decît regele sărbătorit. Acesta apucă un fald al voalului și continuă:

— Acest concurs a fost organizat de Preamăritul Raghmen I, pentru fiii și fiica sa, cărora le-a dat răgaz un an de zile să i-l aducă în sala tronului din Palatul Imperial pe Vasari, mort sau viu. Cîștigătorul concursului va fi și cîștigătorul tronului imperial!

În acest moment, rumoarea și agitația din jur deveniră atît de mari, încît Ensei fu nevoit să aștepte cîteva clipe pentru a putea continua:

— Da, sînt de acord, este un concurs cu o mizã extraordinară, așa încît, fiind sărbătorit, mi-am permis, dacă Măritul Împărat Raghmen I nu are nimic împotrivă, să particip și eu, dar numai pentru această seară. Ce spuneți Mărite Împărat, dacă în spatele acestui voal se află Vasari, și vă asigur că se află, îmi dați să conduc puțin Imperiul Celor Cincizeci și Două de Satrapii?

Mai mulți spectatori începură să rîdă, copiindu-l pe Raghmen I, care, părînd foarte amuzat de mica scenetă jucată de Ensei, se alătură acestuia cu uimitoare ușurință, sus pe scenă. Cu un zîmbet larg pe chip, împăratul înconjură umerii sărbătoritului

cu un braț, ridicîndu-l pe celălalt spre mulțimea care amuți de îndată:

— Stimată adunare, spuse Raghmen pe un ton lejer, ați auzit cu toții, micuțul nostru rege vrea să fie împărat. Fie și numai pentru o noapte… De acord! Ensei, dragule, spectacolul s-a terminat! Soldați, arestați-l!

84

Trei zile mai tîrziu, după seara preluării conducerii Peninsulei de către Raghmen, Jaer Verron și Tristan stăteau singuri, în camera de zi a apartamentului pe care taxidermistul îl împărțise cu Moiyra pe toată perioada realizării exponatului comandat de Ensei. Fata tocmai ieșise din cameră, pentru prima oară după aproape patru zile de captivitate. Taxidermistul însă nu-i împărtășea optimismul că odată cu încarcerarea lui Ensei, vor fi eliberați și ei.

— Tristan, se pare că-s bun numai să intru în bucluc! Cred că te-ai săturat să mă tot ajuți să ies din cele mai aiurite situații. De două ori m-ai scos din temniță…

— De trei ori, Jaer!

— Cum?

Taxidermistul își ridică un deget, cu gestul cu care învață copii să țină socotelile, în primii ani de studii:

— O dată din pivnița din Yassou, a doua oară acum – ridică degetul următor –, căci, crede-mă, oricît de frumoasă ți s-ar părea camera asta, a fost o temniță pentru mine și Moiyra, iar a treia…? Aaa – renunță să mai țină socoteala –, să nu-mi spui că Raghmen m-a iertat!

— Nu mai ai nici o problemă cu soldații imperiali! Toate greșelile trecutului ți-au fost uitate. Ești un om liber, Jaer Verron!

— Nu-mi vine să cred! Cum de…?

— După ce a preluat controlul asupra Peninsulei, Raghmen I a ordonat ca toți prizonierii

lui Ensei să fie eliberați. Iar cum Yvo Deber și doi soldați – știi la cine mă refer – au jurat că tu și Moiyra, chiar dacă ați venit aici de bunăvoie, ați fost ținuți împotriva voinței voastre, sînteți considerați prizonieri. Veți fi deci eliberați.

— Păi, și cînd voi fi recunoscut ca taxidermistul care-a evadat din Satrapia Palatului…?

— Împăratul știe cine ești! Doar a văzut ce Vasari ai naturalizat pentru Ensei!

— Și ce-a zis?

— Te-a chemat într-o audiență, mîine, după încoronare.

Taxidermistul își trecu mîna prin păr, nervos.

— Sînt condamnat, e clar! exclamă el, mușcîndu-și buzele înciudat.

— Hai Jaer, nu e cazul să-ți pierzi optimismul. Tocmai acum… Nici nu-ți imaginezi cît de multe se pot schimba în două zile. Ai văzut și tu, e suficientă o singură noapte pentru a cuceri ditamai regatul!

— Că tot veni vorba, cum a reușit Raghmen I să facă asta? Mi-e greu să cred că soldații care l-au escortat la dineu au reușit să anihileze apărarea întregului palat! Ca să nu mai spun de restul regatului! Yvo Deber ne povestea că Peninsula e aproape imposibil de cucerit, nu doar din cauza obstacolelor naturale, ci și a amenințării depozitelor de pulbere de lîngă izvoarele fluviului Kasui.

— Da, e foarte dificil să cucerești ImaEki într-o acțiune de forță lansată din exterior. Iar pierderile ar fi mult mai mari decît cîștigurile, pe termen scurt și mediu. Raghmen I este un strateg prea bun ca să nu știe asta, dacă îți amintești ce ți-am spus pe drumul spre Catedrală…

— Și-atunci, ce s-a întîmplat în seara dineului?

— Nimic spectaculos. Tristan își înmuie buzele în pocalul pe jumătate plin din fața sa. Ensei a fost bătut cu propriile arme! În timp ce complota să-i atragă de partea sa pe cei doi prinți, Raghmen i-a

cumpărat pe cei mai mulți dintre conducătorii lui militari și, mai ales, pe șefii muncitorilor de la minele de aur și de la depozitele de *eri*. Acestora din urmă le-a dat în administrare, cu drept de proprietate, pe o perioadă destul de lungă, jumătate din numărul de mine!

— Nici nu vreau să-mi imaginez cîți dinari o fi cheltuit și pe militari… Sau ce le-o fi promis!

— Să știi că loialitatea unui militar nu este chiar atît de ieftină! Nu dinarii sau promisiunile i-au făcut pe vînătorii de munte să-l trădeze pe Ensei…

— Atunci?

— Faptul că acesta nu are un moștenitor, care să-i conducă armata mai departe! Raghmen le-a spus foarte clar că nu are de gînd să-și lase nici unul dintre cei doi fii să se căsătorească cu fiica lui Ensei, atîta timp cît acesta s-ar afla la conducerea Peninsulei. Așa că viitorul lor comandant nu avea să fie decît urmașul vreunei case conducătoare din insule! Și ce militar de pe continent ar accepta vreodată să fie condus de un insular?

— Ha, o carte foarte inteligent jucată!

— Mda, Raghmen a reușit să manipuleze cea mai puternică trăsătură a oricărui militar, de oriunde ar fi el – orgoliul nemăsurat. Aroganța care i-a făcut să uite de competiția cu imperiul continental și să vadă doar umilința de a asculta ordine de la cineva care s-a născut și a trăit pe o bucată de pămînt înconjurată de apă!

— Și cînd te gîndești că și peninsula lor este înconjurată de apă din trei părți…

— Da, dar Raghmen i-a făcut să vadă doar că, în calitate de parte a unui continent, sînt superiori oricărei insule!

— Totuși, nu-mi vine a crede că au preferat să devină cea de-a cincizeci și treia satrapie…

— Nu vor fi transformați în satrapie, tocmai aici și-a dovedit Raghmen I măiestria de conducător! Le-a propus să-și păstreze neștirbită autonomia, numele de ImaEki, granițele actuale, relațiile cu

ceilalți, inclusiv cu Imperiul, neschimbate. Doar că, în chestiunile importante, ultimul cuvînt îl va avea el.

— Stai puțin, acum că Ensei nu mai conduce Peninsula, cine…?

— Un consiliu, care va funcționa cam ca acela din Yassou. Și la conducerea căruia Raghmen I l-a desemnat, pentru moment, pe Yvo Deber!

— Ha, fac ce fac și tot dau de Yvo Deber acesta. Știai că e PonCim? Sau cel puțin așa susține el… Zice că tatăl său nu avea nevoie de somn pentru a se odihni!

— Dar chiar este PonCim! rîse Tristan.

— Serios? Nu cumva crezi că este Vasari?

Servul zîmbi șiret.

— De ce, pînă la urmă ai aflat și tu cine e liderul PonCim?

— Păi nu mi-ai văzut exponatul la dineu?

— N-a mai fost dezvăluit. Scena a luat foc atunci cînd Ensei a încercat să folosească o făclie pe post de armă împotriva soldaților veniți să-l aresteze. Puțin a lipsit să nu se întindă focul și la celelalte pavilioane!

— Aaa, oftă taxidermistul dezamăgit. Păcat! Dac-ai ști cît am muncit să-l termin la timp!

Servul îi umplu pocalul și i-l întinse împăciuitor.

— Te cred! Oricum, spune-mi, că tot nu mai e valabil concursul, cine e Vasari, după opinia ta?

Taxidermistul luă o înghițitură lungă. Își șterse buzele satisfăcut, fără să-și ia privirea de pe chipul tovarășului său. Tristan îl aștepta să continue, aplecat asupra mesei, cu chipul exprimînd o curiozitate extremă.

— Noul Vasari este Mizurro! Sau sora ei geamănă… Sau amîndouă… Știi, eu pe sora ei am naturalizat-o. Numai dac-ai fi văzut-o! Îi seamănă leit micii voastre prințese! adăugă Jaer Verron, sigur pe sine. Celălalt se rezemă, relaxat, de spătarul scaunului. Nu avea, în nici un caz, reacția la care s-ar fi așteptat Jaer.

— Serios? Cum ai ajuns la concluzia asta? îl întrebă pe un ton cît se poate de serios.

Taxidermistul era descumpănit.

— Nu te miri cînd spun *noul* Vasari, ca și cînd ar fi un nume generic, cum ai spune rege sau împărat…

— Știam. Zi-mi mai departe! îi confirmă celălalt, puțin cam brusc.

— Cum am aflat că Mizurro mai are o soră, sau de unde știu că împărăteasa Kara a fost ultimul Vasari?

Dezamăgirea taxidermistului era aproape palpabilă.

— Cum ai ajuns la concluzia că Mizurro are o soră geamănă?

— De fapt, nu eu am ajuns la această concluzie! se eschivă taxidermistul. Moiyrei i-a venit ideea, la ultima întîlnire pe care-am avut-o cu Ensei. Dar eu am fost sigur înaintea ei că Mizurro a preluat puterile mamei sale! adăugă el repede.

— Păi tocmai de aceea am și rugat-o să te însoțească, răspunse zîmbind servul. Eram sigur că o să te ajute!

— Da, răspunse taxidermistul fără prea mult entuziasm.

— Sper că știi, Jaer, că tu ai avut cel mai important rol în descoperirea noului Vasari, cum bine i-ai spus, îl asigură servul. Moiyra n-a făcut decît să-ți dezvolte raționamentul!

— Știi ce, Tristan, crezi că-mi pasă cine ce-a descoperit? Nu e ca și cum aș fi la întrecere cu Moiyra – care, ce descoperă. Am aflat că împărăteasa Kara a născut două fete, care, foarte probabil, i-au preluat și puterile! Dar, oricum, am impresia că știai deja toate astea…

Servul înclină aprobator din cap.

— Atunci, de ce nu mi le-ai spus de la început, în loc să mă pui să bat imperiul din satrapie în satrapie?

Tristan își feri privirea.

— Cumva, fiindcă sperai, ca și Ensei, că te voi conduce către cea de-a doua fiică?

— Da! mormăi celălalt.

Taxidermistul pufni disprețuitor.

— Ca să vezi și să nu crezi! Și eu care credeam că vrei să mă ajuți, nu să mă folosești! Nu ești cu nimic diferit de Ensei!

Servul îl privea încruntat.

— Exagerezi! Eu nu am încercat să te răpesc, dimpotrivă. Nici nu te-am sechestrat sau forțat, sub amenințare, să-mi naturalizezi un Vasari.

— Da, sigur! Măcar Ensei m-a ajutat să aflu cine este Vasari… Tu n-ai făcut altceva decît să-mi arunci firimituri de informații, să mă amețești cu marea ta grijă pentru imperiu și s-o manipulezi și pe Moiyra să mă păzească!

— Nu ți-am spus tot ce știam, recunosc, dar numai fiindcă am vrut ca tu să descoperi singur unele lucruri.

— Serios?

— Da, dacă ți-aș fi spus ceea ce știam, n-aș fi făcut altceva decît să te limitez, să te fac să mergi pe cărări bătute de mai multe ori, care știam deja că nu duc nicăieri.

— Sigur, iar eu trebuie să te cred, ca pînă acum, că ai avut cele mai bune intenții! pufni taxidermistul. Și la ce ți-a folosit toată șarada pe care-ai jucat-o, devreme ce tot nu am găsit-o pe sora micii tale prințese?

— Greșești și de această dată, dragul meu!

— Păi ajută-mă să înțeleg! Dacă spui adevărul, nu cred să te mai oprească ceva să-mi spui totul!

Servul îl aprobă din cap.

— Cu ce vrei să încep?

— Cum de s-a pierdut al doilea copil al Karei…

— Imediat după naștere a fost răpit de o moașă aflată în serviciul lui Ensei!

— Serios?!

Taxidermistul îl privea cu suspiciune.

— Da, știu, pare greu de crezut. Cu toate astea, s-a întîmplat! Complicațiile au apărut după nașterea primului copil, așa că toți erau preocupați să o ajute pe împărăteasă s-o aducă pe lume pe Mizurro. Iar asta i-a oferit o șansă nesperată celei care…

— Bine, bine! Spune-mi cum s-a pierdut urma copilului?

— Nou-născuta a fost dusă pe un drakker avînd ca destinație Peninsula lui Ensei.

Servul făcu o pauză, cît să soarbă o gură de vin.

— Nu știam ca drakkerele să navigheze pe rîu! spuse taxidermistul ironic. Iar din ce-am văzut eu, Satrapia Yassou nu are deschidere la mare!

— Nu, doar la fluviul Toyga, știu, am navigat împreună pe el, îți mai amintești? îi întoarse servul ironia. Dar, pînă au ajuns răpitorii la mare, Raghmen știa totul. De asta a și început prigonirea PonCim atît de brusc și…

— Un PonCim și-a răpit propriul conducător? nu-i veni să creadă taxidermistului. E prima oară cînd aud ceva de rău despre ei!

— Jaer, doar nu credeai că toți PonCim își merită puterile…

— Totuși, să răpești un nou-născut de lîngă mama lui, ca femeie, mi se pare îngrozitor!

— Nu, dacă astfel îți poți salva propriul copil, îl contrazise servul. Dar nu motivația răpitorului este importantă acum!

Servul se îndreptă în scaun și continuă:

— Îți spuneam că veștile despre moartea soției sale și despre răpirea celui de-al doilea bebeluș au ajuns la Raghmen cam în același timp cînd copilul său era îmbarcat pe un drakker cu destinația Peninsula lui Ensei…

— Așa că împăratul a dat ordin să fie interceptate toate navele cu această destinație.

— Mai mult, și-a trimis toată flota să instituie o blocadă în jurul peninsulei!

— Atunci, cum de le-a scăpat copilul?

— Militarii, prin natura îndeletnicirii lor, sînt înclinați spre violență și impunerea prin forță a sarcinilor primite.

— Au scufundat tot ce nu li s-a supus!

— Exact!

Între cei doi se lăsă tăcerea.

— Totuși, își reveni taxidermistul primul din gînduri, este greu de crezut că aceia care aveau o încărcătură atît de prețioasă la bord, ar fi riscat să fie scufundați. Probabil că au decis să-și schimbe, cel puțin pentru un timp, destinația.

— Așa a gîndit și împăratul cînd a ordonat, în paralel, căutări amănunțite în toate insulele unde-ar fi putut acosta răpitorii. Cu toate acestea, nu au găsit nimic. Pe deasupra, erau și în mijlocul sezonului furtunilor, așa că împăratul a trebuit să accepte faptul că, dacă soldații săi nu scufundaseră drakkerul respectiv, trebuie s-o fi făcut furtunile…

— Numai că niciodată nu s-a împăcat cu această idee, de unde și concursul pe care l-a organizat, nu? îl completă taxidermistul.

— Da! Căutarea copilului pierdut n-a încetat niciodată.

— Și cu ce folos? Ca să nu mai spun, cu ce m-ai fi limitat dacă mi-ai fi spus toată povestea de la început?

Servul zîmbi atotștiutor.

— Ai fi împăiat o copie identică la înfățișare cu Mizurro și-atît!

La auzul termenului pe care îl disprețuia mai mult ca pe orice pe lume, taxidermistul se strîmbă.

— Pe cînd tu voiai neapărat să o *naturalizez*! Cum de ți-ai imaginat c-o să reușesc eu, un necunoscător, acolo unde atîția alții, mult mai bine informați ca mine, n-au reușit?

— Te înșeli dacă-ți imaginezi că Raghmen a permis ca supușii săi să știe că-i lipsește un copil. Informația asta este cunoscută de foarte puțini, împăratul s-a asigurat de asta!

— Atunci de ce mi-o împărtășești?

— Ca să te ajut să înțelegi! Nu așa am convenit? Ia-o ca pe o răsplată pentru faptul că m-ai ajutat să dau de urma celui de-al doilea copil.

— Dacă zici tu… Taxidermistul se aplecă deasupra mesei, pentru a ajunge la carafa aproape goală. Își turnă atent, în pocal.

— Ai de gînd să-mi spui și mie cine este? îl întrebă pe servul care-l urmărea în tăcere. Sau va trebui să mă ucizi după aceea?

— Pot să te ajut să descoperi singur. Așa n-am să fiu acuzat că ți-am dezvăluit un secret care nu-mi aparține.

Taxidermistul îl îndemnă, cu un gest al mîinii, să continue.

— Spuneai, mai devreme, că puterile PonCim nu se manifestă încă în urmașii acestora, fiindcă Mizurro nu a intrat în contact cu ei, nu?

— Păi da!

— Așa îți explici, spre exemplu, puterea supraomenească a lui Madriga, atunci cînd a deschis ușa de la tunelul prin care ați ieșit din Yassou…

— Păi, nu petrecuse o noapte întreagă la masă cu Mizurro?

— Atunci cum de crezi că a reușit Moiyra să supraviețuiască după ce a mințit, deși băuse din vinul adevărului? S-a aflat ea, vreo clipă, în apropierea lui Mizurro?

— Eu cred că poveștile cu efectele vinului acela sînt doar atît, povești!

— Bine, atunci să-ți dau un alt exemplu. Am înțeles că Yvo Deber nu a dormit mai multe nopți la rînd, pentru a termina la timp amenajarea Palatului de Safir. Ce zici despre asta? Mizurro nu a venit decît în ultima zi!

— Așa, deci vrei să spui că geamăna lui Mizurro este în viață. Și, cine-i aceasta?

— Gîndește-te, cine s-a aflat în preajma consilierului Madriga ori a lui Yvo Deber, înainte ca Mizurro să-i întîlnească?

— Moiyra?! strigă taxidermistul uluit.

— Așa aș fi crezut și eu, dacă nu mi s-ar fi activat propriile puteri, înainte să o întîlnesc pe Moiyra!

— Ce puteri?

— N-ai vrea să afli, înainte, întîlnirea cu cine mi le-a activat?

Taxidermistul înclină din cap, nerăbdător.

Servul făcu o pauză scurtă, ca pentru a-și aduna gîndurile.

— După ce am ajutat un artist-taxidermist să evadeze din temnița lui Raghmen…

Liniștea tensionată din cameră fu întreruptă brusc de zgomotul ușii deschise. Din prag, Mizurro strigă nemulțumită:

— Cuna, pe unde umbli?! Te caut de azi-dimineață, iar tu te joci de-a deghizatul! Trebuie neapărat să mă ajuți să aleg ținuta pentru încoronare. A, bună, Jaer! Ce bine, chiar voiam să vorbesc ceva cu tine! Dar mai încolo, după ce se schimbă Cuna într-o rochie potrivită pentru camerista fetei împăratului…

NATURALIZARE

ARIELLE *– fiică a prim-consilierului împăratului Raghmen I, aceasta s-a afirmat la curtea imperială prin frumusețea ei deosebită, după cum o demonstrează și nenumăratele tablouri în care a fost imortalizată de artiștii vremii.*

Cea mai întîlnită ipostază în care a fost surprinsă pe pînză este aceea de sirenă, cu părul ei lung și aproape alb învăluindu-i pieptul și picioarele îmbrăcate, de la genunchi în jos, într-o țesătură cusută cu fir de argint.

...Ceea ce nu au putut surprinde, totuși, numeroșii ei admiratori din lumea artelor, este…

Fragment din **Addendum** la ***Marea Enciclopedie a Imperiului Celor 52 de Satrapii***

Clasa 9 / Subdiviziunea 92 – *Studii biografice. Genealogie. Heraldică. Drapele*;

Indice 929 **–** *Biografii și studii înrudite*

85

Prințesa privea cu atenție patul acoperit de rochii. Erau cam o duzină, fiecare cu setul de bijuterii și încălțări asortate alături.

— Nici una nu mi se pare potrivită pentru o încoronare, spuse fata aruncîndu-și o șuviță rebelă peste cap. Cuna, crezi că fata lui Ensei o să se supere dacă-i umblu prin garderobă? continuă ea, fără să-și ia privirea de la mormanul de haine.

Camerista, ușor palidă, nu păru să o ia în seamă, concentrată să-i desfacă agrafele din părul bogat.

— Cuna, draga mea, strigă Mizurro, întorcîndu-se către ea și apucînd-o de mîini. Ce-i cu tine? Nu ți-a luat niciodată atît de mult să desfaci un coc! Prințesa își aplecă ușor capul, spre a-și surprinde camerista cu privirile, dar aceasta își feri capul.

— Iartă-mă, Mizurro, cred că m-au obosit și pe mine ultimele întîmplări… Acum lasă-mă să-ți aranjez părul, înainte să înceapă ceremonia. Dacă nu-ți plac rochiile pe care le-am luat cu noi, să știi că am văzut cel puțin o rochie de-a Nerrei care ți s-ar potrivi tocmai bine.

— Dacă zici tu…

Mizurro își retrase mîinile și se întoarse cu spatele.

Așteptă ca serva – și cea mai apropiată persoană din anturajul ei de ceea reprezintă o prietenă, cel puțin după criteriile în care defineau prietenia tomurile pe care le studiase atîta – să înceapă să-i pieptene părul, ca să adauge:

— Am încredere în tine, Cuna. Voi purta ce rochie îmi vei aduce!

— De ce? auziră vocea împăratului venind dinspre intrarea în încăpere.

Amîndouă fetele se întoarseră brusc – Mizurro, radioasă, Cuna, cu privirea în pămînt. Urmă la unison un „Înălțimea Voastră!”, rostit pe un ton respectuos, și două plecăciuni grațioase, făcute în același timp, după care Mizurro spuse rîzînd:

— Pentru că mă cunoaște mai bine, poate, decît mă cunosc eu…

Apoi se întoarse spre fata care se retrăsese în spatele ei:

— Cuna, mergi și adu-mi rochia care-ți place ție cel mai mult!

Împăratul așteptă în tăcere să iasă din cameră serva. Imediat ce ușa se închise în urma ei, îșI apostrofă fiica, pe un ton sever:

— M-aș fi așteptat să spui că tu o cunoști atît de bine, încît știi dinainte ce rochie o să-ți aleagă!

În pofida atitudinii glaciale a împăratului, accentuată de uniforma neagră, fără nici un ornament – doar o sabie subțire, de ceremonie, la brîu –, prințesa continuă să zîmbească șăgalnic:

— Atunci cred că ești mulțumit să constați că am moștenit ceva și de la Înălțimea Ta, și nu doar de la mama. Oricum, mai am mult pînă să învăț cum să-i surprind pe cei din jur măcar pe jumătate cît ai făcut-o tu acum trei zile!

Expresia împăratului se îmblînzi ușor, și chiar părea pe punctul să zîmbească, atunci cînd adăugă:

— Vorbesc serios, Mizurro, cînd îți spun că un conducător trebuie să-și cunoască oamenii din jur mai bine ca pe el însuși…

— Așa cum știi, Înălțimea Ta, spre exemplu, că serva mea este membră a unei grupări cunoscute sub denumirea de Rezistență, alcătuită în principal din urmași ai PonCim, ce are ca scop restaurarea Imperiului Celor Cincizeci și Două de Satrapii la gloria sa de odinioară, nu?

Surpriza împăratului era mai mult decît evidentă. Deschisese gura, ca pentru a spune ceva, însă Mizurro continuă:

— E drept, nu am aflat că este nepoata lui Lear decît din întîmplare, dar, după cum s-a văzut în cazul campionului meu, întîmplarea joacă, uneori, un rol mult mai mare decît ne place nouă să credem!

— Deci tu încă mai crezi că Jaer Verron ți-a fost recomandat întîmplător de către Cuna?

Împăratul făcu o pauză. Continua s-o privească pătrunzător. Își frecă barba, nemulțumit de tăcerea fetei.

— Hmm, cred că mai corect ar fi să-l numim Tristan, nu crezi? Știai că, la naștere, a fost băiat, și abia după primul an de viață i s-au dezvoltat și trăsăturile specifice fetelor? În timp ce acelea de băiat i se estompau?

— Sînt atît de multe lucruri pe care nu le știu încă! îi răspunse Mizurro, întorcîndu-și capul. Împăratul nu-i scăpă totuși, surpriza extremă apărută pe chipul ei. Cîteva clipe, prințesa păru preocupată doar să aranjeze funda unei pălării.

— Nu crezi c-a venit vremea să-mi dai cîteva răspunsuri? Acum că…

— Ai cîștigat întrecerea cu frații tăi? o întrerupse Raghmen zîmbind. Te cam grăbești, prințesa mea, să excluzi rolul jucat de întîmplare în cazul acesta.

— Cu tot respectul, Înălțimea Ta, parcă spuneai că nu crezi în întîmplare…

— Nu, Mizurro, am spus că Jaer Verron nu a ajuns să-ți fie recomandat din întîmplare!

Fata dădu semne că vrea să spună ceva, însă împăratul o opri cu un gest al mîinii. Se așeză pe jilțul din dreptul măsuței de toaletă a fiicei lui Ensei și-i făcu semn fetei să ia loc pe pat, în dreptul lui. Prințesa se așeză, neatentă, deasupra mormanului de rochii.

— Uite, recunosc, întîmplarea nu trebuie scoasă din ecuație niciodată. Spre exemplu, din cauza unei întîmplări absolut nefericite l-am pierdut, de prima dată, pe fratele tău. Sper că măcar asta ți-a spus serva pe care o cunoști atît de bine!

— N-a fost nevoie! Oricît de incapabilă aș părea, reușesc, uneori, să pun lucrurile cap la cap…

— Scumpa mea, Mizurro, nu am făcut niciodată greșeala să te consider incapabilă. Mai ales după ce mi-ai demonstrat că ai la fel de multe – dacă nu și mai multe – calități ca frații tăi pentru a deveni un bun conducător al Imperiului.

Împăratul își mîngîie fiica pe obraz.

— Numai că, pînă să vă pun la încercare, nu credeam că îți dorești puterea. Iar cum asta este prima condiție pentru a deveni conducător, îți rezervasem deja, în mintea mea, rolul de viitor conducător al Cancelariei și Bibliotecii Imperiale, nicidecum cel al întregului imperiu. Sper că mă ierți!

Prințesa îl așteptă în tăcere să continue. Întrebarea care-o frămînta totuși, în acele clipe, plutea în jurul lor.

Și acum, că știi ce vreau, ce-ai de gînd să faci?

Împăratul însă amînă răspunsul.

— Ți-a plăcut vreunul dintre bărbații de la petrecere? schimbă el brusc subiectul discuției.

Prințesa nu încercă să-și ascundă expresia dezamăgită. Nu zîmbi deloc cînd îi răspunse:

— Cred că cel mai potrivit pentru a-mi deveni partener este Yvo Deber!

Împăratul nu schiță nici un gest. Mizurro continuă, fără nici o inflexiune:

— Am înțeles că intenționezi să-l numești la conducerea Consiliului care va administra Peninsula. De asta!

Figura lui Raghmen se lumină într-un zîmbet larg. Deschise gura să spună ceva, însă se opri.

Cuna tocmai intra în cameră purtînd pe brațe o rochie de un violet aprins.

— Nu încetezi să mă surprinzi, Mizurro, șopti împăratul, îndreptîndu-se către ieșire.

Nu-i aruncă nici o privire Cunei, care încremenise într-o plecăciune chinuită, din cauza mormanului de pînză din brațe.

86

Sala tronului din Palatul de Safir era mai aglomerată ca o piață în zi de sărbătoare. Curteni îmbrăcați în cele mai bune haine ale lor șușoteau, agitîndu-se care încotro, cu chipuri încremenite în zîmbete crispate. Anticiparea momentului în care Raghmen I avea să-și pună pe cap coroana lui Ensei făcea tensiunea să crească la intensități aproape insuportabile. Pînă și lumina aruncată de miile de făclii ce împodobeau pilonii susținînd bolta înaltă părea să rezoneze la atmosfera din jur, aproape rănind ochii celor prezenți, reflectată cum era de cristalele așezate ciorchine, în ghirlande groase, ce pluteau deasupra capetelor mulțimii.

„Parcă-i un cuib uriaș de *morii-virdare* înnebunite", îi șopti taxidermistul la ureche Moiyrei. „Iar tu miroși absolut divin!" ar fi vrut el să adauge, privindu-i profilul îndrăgit.

— Liniște, sosește Măritul Împărat Raghmen I, conducătorul Imperiului Hoddie, însoțit de Alteța Sa, Prințesa Mizurro! strigă maestrul de ceremonii, iar mulțimea îngheță de îndată.

Raghmen I, îmbrăcat în uniforma trupelor a'honice, înarmat doar cu o sabie, la brîu, apăru în cadrul ușii duble, ținînd-o de braț pe Mizurro, care purta o rochie violet, cu o trenă purtată pe brațe de șase copii de servi. Pe cap avea o diademă subțire, pe care odihneau mii de rubine mari, ce aruncau săgeți de sînge în jur. La gît și pe degetele ambelor mîini, i se odihneau aceleași pietre.

Oftaturile de admirație și de invidie o însoțiră pînă la baza treptelor în vîrful cărora se aflau cele două jilțuri: unul pentru tatăl său și, la dreapta acestuia, cel pregătit pentru ea. Aici îi așteptau, lîngă douăsprezece jilțuri mai modeste, consilierii care urmau să conducă Peninsula.

Împăratul dădu mîna cu toți bărbații, în frunte cu Yvo Deber, după care urcă, însoțit doar de fiica sa, pînă în vîrf.

Imediat ce se întoarse către mulțime, maestrul de ceremonii suflă de cîteva ori într-o goarnă

aurită, după care spuse:

— Raghmen I, Împărat al Imperiului Hoddie, noi, în calitate de reprezentanți ai regatului ImaEki, te rugăm să accepți onoarea de a ne conduce!

— Accept! răspunse Raghmen I cu o voce care-i înfioră pe cei prezenți. Vă promit să vă conduc cu înțelepciune, cu milă și cu respect pentru oricare dintre supușii mei, așa cum conduc și în Imperiul Celor Cincizeci și Două de Satrapii!

După acestea, Yvo Deber urcă lîngă împărat și-i întinse o cutie simplă de lemn, cu capacul deschis, iar el își așeză cu mîndrie pe cap coroana din metal.

Mulțimea izbucni în urale, imediat ce Raghmen I strigă „Trăiască Imperiul Celor Cincizeci și Două de Satrapii și Peninsula ImaEki!”.

— Am trăit să văd și-o încoronare! Nu credeam că astfel se va încheia călătoria noastră! îi spuse taxidermistul Moiyrei, odată ce zarva se mai potolise, iar grupuri, grupuri de curteni începuseră să se perinde prin dreptul treptelor, pentru a-și prezenta omagiile noului conducător.

— Mda, nici eu nu m-aș fi așteptat să ajungem aici! îi răspunse fata, fără să-și ia ochii de la ceea ce tocmai se întîmpla în fața tronului lui Raghmen I.

Un escadron de vînători de munte, cărora li se alăturaseră și membrii proaspătului Consiliu conducător al Peninsulei, se închinară scurt în fața lui Raghmen I, după care se îndreptară către Mizurro:

— Credință veșnică îți urăm, Mărită Prințesă! PonCim te va sluji pînă la moarte! Trăiască Vasari! strigară într-un glas, după care făcură o plecăciune adîncă, îl salutară militărește pe Raghmen I și se retraseră, mergînd cu spatele, spre mijlocul sălii.

Mulțimea încremenise, într-o tăcere îngrozită. Raghmen I, zîmbind ușor, își privi fiica cum se ridică, fără să trădeze nici cea mai mică emoție pe

chipul mai alb ca marmura ce acoperea sala de ceremonii, și spuse simplu:

— Vă mulțumesc!

87

Jaer îi urmă pe soldații trimiși să-l conducă la întrevederea cu Raghmen cu inima bătîndu-i în piept mai tare ca talgerele orchestrei. Încercă să se calmeze, concentrîndu-se pe mișcările militarului din fața lui. Înainte să ajungă în fața ușii camerei de audiențe, înțelese că, deși purtau uniforma cenușiu-închis a forțelor imperiale, toți cei din escorta sa erau foști soldați ai lui Ensei. Nu mai văzuse niciodată bărbați atît de țepeni în mișcări.

Aproape că nu băgă de seamă cînd ușa se deschise, pentru a face loc unei alte escorte. Trei militari, de data asta dintre cei aduși de Raghmen, îl înconjurau pe fostul conducător al Peninsulei. Acesta îi aruncă o privire plină de răutate cînd trecu pe lîngă el, dar nu-i spuse o vorbă.

Înăuntru, Raghmen stătea în spatele unei mese de lucru somptuoase, iar în fața lui, așezați la mică distanță, pe o sofa generoasă, doi ofițeri în vîrstă, arhitectul Yvo Deber și prințesa Mizurro. Încă vreo cîțiva bărbați, pe care nu-i recunoscu, stăteau în picioare.

Imediat ce-l zări intrînd, împăratul se scuză față de cei prezenți:

— Am să vă rog să-mi permiteți să port o discuție privată cu fiica mea și campionul ei!

Nici nu se închise bine ușa în spatele ultimului soldat, că Raghmen îl invită cordial, ca pe o cunoștință veche:

— Jaer, poți lua loc lîngă Mizurro. Ia spune-mi, ce figură a făcut Ensei cînd a trecut pe lîngă tine?

Taxidermistul se codi cîteva clipe, neștiind ce să facă mai întîi: să se încline în fața împăratului, să o salute pe prințesă ori să răspundă la întrebare.

Raghmen îi ușură sarcina, continuînd:

— Cred că-și roade unghiile de supărare că n-a știut ce-a avut lîngă el. Trebuia să-l fi auzit cînd i-am spus! Îți poate confirma Mizurro, deși aș fi preferat să nu fi fost de față, la ce cuvinte i-au ieșit din gură la adresa celor din Yassou…

Taxidermistul făcu o plecăciune stîngace și se așeză lîngă prințesă. Aceasta îl privea amuzată, cînd împăratul adăugă:

— Ei, dar cred că ești destul de bulversat și-așa, de ultimele informații primite, ca să-ți mai pese și de asta.

Taxidermistul înghiți în sec și încercă să zîmbească.

— Te întrebi ce-o să urmeze, nu? Înainte de toate, nu-l lăsă Raghmen să răspundă, sînt curios la ce te-ai gîndit tu…

Taxidermistul așteptă cîteva clipe, ca pentru a se asigura că împăratul nu dorește să facă nici o completare:

— Păi, mă gîndeam să mă întorc acasă!

Împăratul îl privea cu bunăvoință, însă taxidermistul aproape că uitase să mai și respire.

— Bine, Jaer, vrei să faci o călătorie în insula unde ți-ai petrecut toată viața de pînă acum… E de înțeles. Oricine ar avea nevoie de un moment de relaxare, mai ales după toate aventurile prin care ai trecut tu. Totuși, după aceea, te-ai gîndit ce vrei să faci?

Jaer Verron, artist-taxidermist și vînător neînfricat, ridică umerii a neștiință.

— Păi, atunci să te ajut. Am acest drept, doar sînt tatăl tău, nu?

Celălalt înclină din cap.

— Abia aștept să te cunosc mai bine, și cred că și tu ești la fel de nerăbdător să-ți cunoști familia. În plus, știi, Jaer, acum că tot ne-am regăsit, sper că vei fi de acord ca Satrapia Palatului să devină noua ta casă!

Tonul împăratului își mai pierduse un pic din bunăvoința de mai devreme.

— Desigur, continuă acesta repede, schimbarea înseamnă că te vei bucura de toate avantajele și obligațiile presupuse de statutul de membru al Casei Imperiale, deși nu vei primi oficial această titulatură chiar în viitorul imediat. Cît despre faptul că împărtășești aceleași calități speciale ca și Mizurro, sper că vei fi de acord să mai păstrăm, o vreme, acest aspect ascuns. Oricum, nici unul dintre voi nu merită titulatura de Vasari… încă!

În timpul ultimei fraze, împăratul se ridicase în picioare și îi privea sever pe cei doi tineri din fața lui. Mizurro nu păru deloc intimidată:

— Despre ce vorbești?

— Kara s-a dovedit mai vrednică decît sora ei, de aceea a fost învestită să poarte responsabilitatea enormă a lui Vasari. Așa a fost dintotdeauna – doi pretendenți sînt supuși la teste, iar cel mai înzestrat cîștigă!

— Dar, atunci, Cuna… de ce a zis că eu, ăăă… noi le-am activat puterile celor cu care ne-am întîlnit?

Împăratul începu să se plimbe cu pași mari prin fața lor. Părea să-i fi revenit dispoziția senină de la începutul întrevederii:

— Pentru că le-ați activat acestea puteri, deși doar temporar. Declanșatorul este un anume soi de vin din Yassou, pe care am impresia că tu, Jaer, îl apreciezi nemăsurat.

Taxidermistul își plecă ochii jenat.

— Numai că, atîta timp cît nu veți trece prin ceremonia care îl va transforma pe unul dintre voi în Vasari, efectul este limitat.

Împăratul o fixă cu privirea pe Mizurro:

— De asta ți-ai schimbat culoarea ochilor cînd te-ai întors din Yassou.

Fata clătină din cap, lămurită. Deschise gura să adauge ceva, dar tocmai atunci se auzi o bătaie în ușă. Înainte să le răspundă celor de afară, împăratul termină de vorbit cu fiica și cu noul său fiu:

— Dar destul despre asta, avem suficient timp să discutăm. Mergeți acum și vă distrați, și hîmmm… Jaer, cred c-ar fi bine să-i spui Cunei pe nume. Întîlnirea cu tine i-a activat definitiv trăsăturile care-o fac să fie băiat. E singura la care transformarea în PonCim este ireversibilă, cel puțin deocamdată!

88

Cîntecul se încheie în acorduri atît de rapide că dansatorii abia mai răsuflau. Ieșind de pe ringul de dans, mînă în mînă, Moiyra îi spuse taxidermistului:

— Jaer, îți mulțumesc! Trebuie să recunosc, nu am avut niciodată un partener atît de înzestrat ca tine.

— Nici eu, ca tine. Și nu doar în ceea ce privește dansul!

Se opri, intimidat, în fața privirii serioase a fetei.

— Da, știu, nu-ți place să ți se facă genul acesta de complimente!

— Haide, Jaer, asta era atunci cînd nu ne cunoșteam. Am trecut prin destule împreună, ca să ai dreptul să flirtezi un pic cu mine, rîse Moiyra.

— Serios, nici o dojană? Nu-mi vine să cred!

— Te mai miră ceva, după ce ai văzut atîtea lucruri incredibile?

— Să știi că ar mai fi cîteva care m-ar surprinde, și chiar bucura, din cale-afară! șopti el cu emoție în glas.

— Foarte bine, asta înseamnă că n-o să te plictisești niciodată, evită fata să-l întrebe despre ce lucruri vorbea.

— Vorbesc serios, Moiyra.

— Ți s-a părut că eu glumesc, numai fiindcă zîmbesc?

— Adevărurile se spun în glumă, nu așa se zice?

— Poate în Scolopendra ta natală…

— Nu știu, o să verific peste cîteva zile, imediat ce ajung acolo!

— Să nu-mi spui că o lași baltă pe Mizurro și pleci într-o călătorie de odihnă! Jaer, cum poți face asta? Are nevoie de fratele său mai mult ca oricînd. Nu au trecut nici două zile de cînd lumea a aflat că ea este Vasari!

— Nu-i vina mea că Ragh… tata a vrut să afle cine e odată cu toată lumea. Oricum, nu o abandonez! Vreau doar să-mi pun ordine în gînduri, să mă gîndesc o clipă la cum este imperiul acesta și ce trebuie să facem noi mai departe, răspunse gînditor.

— Abia peste cîteva zile ai de gînd să începi să gîndești? îi spuse ea pe ton de glumă.

Taxidermistul scutură din cap, fără să pară că ia în seamă spusele fetei.

— Știi, Moiyra, de cînd am pornit la drum cu Tristan, am avut impresia că lumea din jurul meu începe să se schimbe. Și s-a tot întîmplat asta, ajungînd de nerecunoscut, în momentul în care am aflat cine sînt părinții mei. Vorbesc serios, cînd l-am auzit pe Tristan, spunîndu-mi că sînt frate cu Mizurro, am avut impresia că cineva vrea să-mi fure viața. Știi, prima reacție pe care am avut-o a fost să-l lovesc pe… Uită-te și tu: Tristan era fată la început, sau cel puțin așa a spus împăratul; sau: Raghmen I, vezi și tu, din temnicer îmi devine tată…

— Te cred! E și normal să te simți înstrăinat.

— Da, a fost îngrozitor… Pînă în momentul în care mi-am dat seamă că există un punct de sprijin în toată nebunia asta. Că am de ce să mă agăț, pînă reușesc să înțeleg și să accept că lumea din jurul meu, ca și lumea din mine, s-a schimbat. Pînă voi reuși să mă găsesc pe mine!

— Cine-ar fi crezut că un artist-taxidermist petrecăreț se poate transforma într-o persoană atît de serioasă ca tine, Jaer! spuse fata îndepărtîndu-i o șuviță de pe frunte. Puțin cam prea serios, aș spune eu, cunoscîndu-te cum te cunosc!

— Mda, nu te îngrijora, îmi revin eu cît ai clipi.

— De aceea vrei să mergi acasă, nu mă mai duce cu vorba că te duci să te gîndești cum să faci să rezolvi problemele imperiului! Auzi, pe care vrei să le repari, pe cele vechi sau pe astea noi, apărute de cînd s-a aflat cine-i Vasari? continuă fata pe același ton ușor, de glumă. Zău că n-aș vrea pentru nimic în lume să mă aflu în locul tău!

— Știi cum văd eu problemele astea noi, cum le zici tu? Căci, oricum, după părerea mea, sînt la fel de vechi ca și celelalte…

— Uimește-mă!

— Ca pe o a doua șansă oferită imperiului acesta.

— Adică?

— Ca pe singurul lucru ce ar putea salva Imperiul de la disoluție! Ca pe ceea ce lipsea pentru ca să-i facă pe supușii lui Raghmen I să…

— Ha, chiar că te-ai transformat într-un conducător, îl întrerupse Moiyra. Deja vorbești despre oameni ca despre supușii nu-știu-cui!

— Scuză-mă, încerc să pun în cuvinte niște idei la care abia acum mă gîndesc.

— Bine, spune-mi la ce te referi prin a doua șansă!

— Uite, gîndește-te… Ai fost alături de mine prin trei satrapii…

— Și o peninsulă!

— Nu, acum vorbim despre ce este în interiorul imperiului. Discutăm altă dată despre ce-i în afara lui, de acord?

— Bine.

— Și ce-am găsit, ca lucru comun, peste tot pe unde am fost?

— Nu-mi dau seama acum, pe moment!

— Îți spun eu, că mă gîndesc de mai mult timp la asta decît tine. Uite, în toate cele trei satrapii, și probabil și în celelalte 49, nu se acceptă compromisurile în chestiunile definitorii pentru viața de acolo. Ca exemplu, în Satrapia Catedralei ai toate libertățile posibile, în afară de cea de a

consuma alcool. În momentul în care ai făcut asta, ești dat afară, fără drept de apel, corect?

— Da, înțeleg la ce te referi. Măcar la Catedrală nu te omoară, ca în Yassou, cînd ai încălcat vreo lege tîmpită de-a lor!

— Da, nu te anihilează fizic, dar ești condamnat să nu mai ajungi învățat. Nu știu care-i pedeapsa mai rea…

— Așa, deci cei din Steyi sînt cei mai blînzi, nu?

— Ție ți se par blînde legile din Steyi? Să fii aruncat în mină dacă ți-ai înșelat partenerul sau să nu mai ai dreptul niciodată să fii împreună cu o persoană de care te-ai despărțit cîndva? Nu Moiyra, toate legile despre care am vorbit mi se par inutil de crude. Eu cred că orice om are dreptul la o a doua șansă. Și așa ar trebui croite și legile care ne guvernează!

— Serios? Nu spui asta fiindcă tu ești cel de-al doilea Vasari?

— Știi ceva Moiyra, habar nu am. Tot ce vreau acum este să-mi dai o a doua șansă!

— La ce?

Taxidermistul continuă să vorbească, fără să ia în seamă întrebarea fetei. Vorbea repede, cu privirea în pămînt, cu palma transpirîndu-i abundent în mîna ei:

— Știu Moiyra, că nu ți-am făcut o impresie bună încă de cînd te-am întîlnit prima oară. Și-apoi am continuat să te îngrozesc cu purtarea și apucăturile mele primitive. Și știu că nu sînt bun decît să intru în buclucuri și sînt încăpățînat și uneori nu am deloc dreptate, deși sînt convins că e ca mine și…

— Oprește-te! Inspiră adînc!

— Da, da, îngăimă taxidermistul, simțind cum se topește sub privirea ei.

Găsi totuși puterea să adauge, cu glas șoptit:

— Dar vreau din tot sufletul să stai lîngă mine. Să nu te întorci la Catedrală. Doar tu, Moiyra, mă

poți ajuta să nu-mi pierd mințile în nebunia asta. Știu că am ratat o mie de șanse cu tine, dar…

— Jaer, nu mai vorbi! Sărută-mă… Te rog!

89

— Vai, nu se poate! strigă fiica prim-consilierului imperial, cu vocea unei persoane care tocmai experimentează o mare dezamăgire. Uită-te și tu ce face campionul tău!

Din mijlocul însoțitoarelor ei, prințesa rîdea amuzată, cu privirile ațintite asupra arcadei sub care Jaer o săruta pe Moiyra.

— Știu că îl simpatizezi de cînd l-ai zărit la serata de premiere a taxidermiștilor, dar speram să-ți mai fi trecut, pînă acum!

Mizurro și fetele din suita ei se odihneau, după dans, într-o lojă ridicată chiar deasupra orchestrei.

— Cît de bine știi să mă consolezi tu, Mizurro! Nu vreți să ieșim afară, să ne mai răcorim, cel puțin pînă se dezlipesc din îmbrățișare cei doi? le îndemnă fiica prim-consilierului.

Celelalte fete se grăbiră s-o refuze, fără să-și ia ochii de la spectacolul de jos, dar prințesa se ridică pe nesimțite, urmată de serva sa personală.

Arielle părea să cunoască bine palatul lui Ensei, căci în scurt timp le conduse într-un turn fără acoperiș, ce dădea înspre curtea interioară. Seara era caldă, iar priveliștea parcului amenajat de Yvo Deber le tăia răsuflarea.

În extremitatea îndepărtată, noua seră era mai luminată ca palatul lui Raghmen într-o noapte senină, iar Mizurro își notă mental să se intereseze cine se ocupa de serviciul de iluminat. Intenționa să-i ceară să organizeze, la fel de eficient, și serviciul din palatul tatălui său.

— Așa-i că nu regretați că v-am adus aici? o smulse din visare fiica prim-consilierului imperial.

— Deloc, o aprobă Mizurro.

— Și ție îți place… Cuna? insistă cealaltă, pe un ton care-o făcu pe Mizurro să-și ia, curioasă,

privirea de la splendoarea de jos.

Nu o mai văzuse niciodată pe Arielle vorbind cu serva ei, de fapt n-o auzise niciodată folosind un astfel de ton cînd se adresa unei femei. Un pic insinuant, aproape provocator.

— Da, îi răspunse cealaltă sec.

Arielle continuă, pe un ton ceva mai neutru:

— Știi, sînt curioasă… după părerea ta, dacă un băiat sărută o fată așa cum a făcut-o Jaer mai devreme, crezi că mai are vreun rost ca o altă fată, oarecare, să-și încerce norocul cu el?

— Păi… nu prea știu ce să zic! răspunse Cuna mimînd descumpănirea. Dacă nu știe o doamnă ca tine cum stă treaba cu sărutatul, cu atît mai puțin un serv ca…

Arielle încasă înțepătura cu un rînjet furios. Totuși, nu renunță.

— Te întrebam fiindcă știu c-ai petrecut mai mult timp în compania lui Jaer.

— N-am discutat despre preferințele lui în materie de sărutat!

Fiica prim-consilierului rîse forțat.

— Aaa, asta-i destul de rău. Atunci, spune-mi părerea ta de băiat!

Timp de cîteva clipe, în jurul lor nu se auziră decît acordurile estompate ale petrecerii din sala de ceremonii.

— Știi, ca de la fată la fată! dezvoltă Arielle ideea, însoțindu-și ultimele vorbe de un chicotit strident.

— Ce doriți să aflați de la mine, de fapt? o întrebă Cuna cu o voce de gheață.

— Păi, știi și tu, cum e să fii și băiat și fată în același timp? Ți-a crescut… ăăă…

— Arielle, încetează cu întrebările astea! interveni Mizurro. Nu-i treaba ta ce i-a crescut sau nu Cunei!

— M-am născut atît cu organe femeiești cît și bărbătești, numai că, după primii ani de viață, cele

bărbătești s-au retras în interiorul corpului. De curînd însă, au ieșit la suprafață, ca să zic așa.

Cuna vorbise repede, cu privirea ațintită asupra fiicei prim-consilierului, fără să ia în seamă intervenția prințesei.

— Și cu cele femeiești ce s-a întîmplat? o întrebă cealaltă, ignorînd-o și ea pe Mizurro. Ești și bărbat, și femeie, în același timp?

Prințesa, înfuriată, se așeză între cele două, cu fața la fiica prim-consilierului imperial. Cu brațele sprijinite în șolduri, o luă la rost:

— Hai nu te mai minuna atîta, Arielle! Și eu mă întreb, spre exemplu, cum de ești cea mai bună prietenă a mea și, în același timp, cea mai bună prietenă a lui tata! Cel puțin, în ultima vreme… Dar asta nu înseamnă că te și forțez să-mi explici cum de este posibil așa ceva.

Fiica prim-consilierului rămase timp de cîteva clipe cu gura căscată, expresie a unei persoane încremenite de indignare.

— Ai dreptate, Mizurro! afirmă ea, într-un tîrziu. Cuna, iartă-mi întrebările astea indiscrete! Mă știi că uneori vorbesc mai mult decît ar fi cazul. Poate-ar trebui să revin la petrecere, continuă ea să vorbească, îndreptîndu-se către ieșirea de pe terasă.

După cîțiva pași, se întoarse:

— Spune-mi, doar atît te rog, chiar e adevărat că o femeie simte o plăcere mai mare ca un bărbat în îmbrățișarea iubirii?

Cuna zîmbi amuzată celor două priviri curioase îndreptate spre ea.

— Oricît aș vrea să-ți răspund la întrebarea asta, chiar nu pot. Și nici nu cred că voi mai avea ocazia să fac vreo comparație, de acum înainte!

— Ei, asta nu se poate! exclamă cu indignare Arielle. Cum ai putut să ajungi pînă la vîrsta asta fără să guști din plăcerile iubirii? N-am mai pomenit așa o…

Fiica prim-consilierului se opri din lamentații, observînd-o pe Mizurro că se încruntă. Cuna zîmbea din spatele ei.

— Mda, mai bine mă retrag. Sper că vă mai amintiți drumul înapoi?!

Mizurro îi confirmă din cap și așteptă pînă ce pașii i se pierdură în liniștea nopții.

— E așa de enervantă fata asta, uneori, și pune niște întrebările atît de grosolane!

Cuna se îndepărtă spre parapetul terasei. Vorbi, fără să se întoarcă spre stăpîna ei:

— Știi, prințesă, ai fi putut, foarte elegant, să mă întrebi direct ceea ce te interesa să afli, în loc să apelezi la intermediari.

— Ei, Cuna, doar de la tine am învățat cît de utilă este Arielle cînd vrei să atragi atenția cuiva asupra unui aspect oarecare, evitînd, în același timp, să dezvălui și de la cine vine mesajul.

Cuna se întoarse cu fața către prințesă și o privi cîteva clipe în tăcere. Aceasta se întinsese pe o bancă de piatră, cu brațele sub cap, și privea stelele de deasupra.

— Spui că, printre altele, te-am făcut conștientă de potențialul lui Jaer, prin intermediul ei?

— Nu cred că mi-ar fi venit altfel ideea să aleg un taxidermist să mă reprezinte în întrecerea cu frații mei.

Cuna o aprobă încet.

— Nu am procedat așa decît fiindcă asta îmi era datoria!

— Să mă manipulezi? strigă prințesa, ridicîndu-se furioasă în capul oaselor.

— Să ajut la găsirea fratelui tău! Aceasta a fost una din condițiile pe care i le-a pus împăratul bunicului meu, cînd a decis să ne lase în viață. Știi, mama mea a fost cea care l-a răpit pe Jaer. A plătit cu viața ei și a tatălui meu.

Tăcerea le înconjură, cîteva clipe, rece.

— De unde ai știut că Jaer este cel pe care-l căutai?

— N-am știut. M-a intrigat doar animalul naturalizat de el. Ți l-am adus în atenție fiindcă, oricum, nu mi s-a părut că aveai de unde să faci rost de un campion. Cu prea mari șanse, adăugă după o scurtă pauză, cît să înțeleagă prințesa încotro bătea.

Acesta însă nu părea preocupată de înțepăturile servei sale; o privea atentă, cu coatele pe genunchi și bărbia în palme, nemișcată ca o statuie.

— Cînd ai descoperit cine este?

— După seara în care l-am ajutat să evadeze, am început să observ primele semne ale transformării mele. Inițial, m-am gîndit că, poate, ți s-au declanșat ție puterile. Erai de vîrsta necesară…

— Serios?

— Mda, de vreo jumătate de an!

— Bine! Continuă!

— Știi, în afară de vîrstă, trebuie să guști dintr-un vin yassouan, numit *somegh*. Este aproape imposibil să faci rost de el, în afara satrapiei algelor dulci.

— Mi-ai dat vreodată să beau din el? o întrerupse prințesa, cu voce egală.

— Nu, eu nu ți-am dat niciodată! Dar am aranjat ca Jaer să bea o carafă, două, la ceremonia de premiere a taxidermiștilor. După aceea mi-a părut rău, căci unul dintre efectele pe care le are vinul acesta asupra băutorilor este faptul că îi face să spună adevărul.

Prințesa se ridică în picioare și începu să se plimbe în jurul băncii, cu pași mari.

— Ironic! Tu l-ai făcut să intre în temniță și tot tu l-ai ajutat să iasă!

— Da. Și după ce l-am scos din temniță, am avut grijă să bea și mai mult.

— Să afli cine e și ce urmărește?

— Da.

— Și în paralel îi activai și puterile!

— N-am fost sigură că el este cel care a declanșat schimbarea în mine decît după prima

noapte petrecută în afara Satrapiei Palatului. I-am dat atunci să bea vreo trei carafe!

— Și totul numai ca să afli că Jaer habar n-are cine este. Iar după asta, l-ai dus în Satrapia Catedralei, să fii sigură că nu mai pune gura pe băutură!

— Știam c-ai să înțelegi…

— Nici nu-ți imaginezi tu cîte înțeleg! Ați intrat pe poarta principală, nu? Goi-goluți, amîndoi?

Cuna înclină din cap.

— De-asta ai refuzat să mă însoțești cînd i-am vizitat și eu pe călugări. Totuși, știi, chiar nu înțeleg cum de l-ai trimis – tu ai avut ideea, nu? – pe Jaer tocmai în Yassou. În gura lupului, cum s-ar spune!

Mizurro se apropie de parapetul de care se sprijinea Cuna. Își încrucișă brațele la piept și se așeză lîngă ea, atît de aproape că o atingea cu umărul.

— Am bănuit de la început că în răpirea lui Jaer e mîna lui Ensei, îi explică aceasta. De altfel, mă și așteptam ca după cîștigarea concursului de taxidermie cu un astfel de exponat să atragă, într-o oarecare măsură, și atenția acestuia. Totuși, nu-mi imaginam să fie atît de prompt! Probabil că am fost urmăriți de spionii lui încă de cînd am ieșit din Satrapia Palatului. Iar asta înseamnă că dăduse, deja, ordinul de capturare a taxidermistului. Sau cel puțin așa gîndeam eu la momentul respectiv. De asta mi-a și venit ideea să-l trimit pe Jaer în singurul loc unde n-ar fi căutat Ensei…

— Fiindcă cei din Yassou sînt atît de stricți!

— Nu! Fiindcă, cel puțin aparent, Ensei și consilierii Yass erau prieteni și colaboratori.

— Cum așa?

— Încă de la începutul persecuției PonCim, Ensei și-a atribuit rolul de protector oficial al celor cu abilități. Peninsula a oferit refugiu atît de multor yassouani, încît consilierii Yass – toți sînt PonCim, sînt sigur că știi deja – s-au văzut puși în

situația să accepte o colaborare, chiar dacă informală, tocmai cu cel care a atras asupra lor furia imperială. Oficial, aveau același țel – să găsească copilul pierdut al lui Vasari pentru a-l folosi ca pîrghie de influență asupra împăratului, însă yassouanii n-au uitat niciodată rolul jucat de Ensei. Iar asta a fost șansa lui Jaer, fiindcă Ensei habar n-a avut pe cine ține ostatic. Consilierii Yass trimiseseră, deja, mai multe grupuri de răpitori pe urma lui, cînd Jaer a acceptat invitația lui Yvo Deber de a-l însoți în…

— Jaer era captiv în Yassou cît am înnoptat eu acolo?

— Mda. De teama ta l-au și lăsat să plece în Steyi.

— Știi prea bine că n-am avut nici un rol… Ăăă, dar tu ai avut, nu?

Cuna îi zîmbi, pentru prima oară de cînd începuse interogatoriul.

Prințesa o luă de mînă și îi zîmbi trist.

— De ce nu mi-ai spus? Măcar despre schimbările fizice prin care treci. Îmi imaginez că nu ți-a fost deloc ușor!

— Nu! îi răspunse ridicînd din umeri.

— Stai puțin, cum de-au scăpat neobservate modificările tale anatomice vracilor care te-au tratat după atacul șefului grăjdar?

— A avut bunicul grijă de asta. Am înțeles că nu s-a dezlipit de la capul meu, toată perioada cît am zăcut!

— Da, l-am văzut cu ochii mei.

— Deci tu erai? Credeam că am visat…

— Un coșmar, nu, că de asta mă priveai cu atîta groază!

— Serios? Nu te-am privit niciodată decît cu dragoste.

Prințesa continuă să zîmbească fără veselie.

— De asta m-ai lăsat fără cea mai bună prietenă?

— Îți dăruiesc, în loc, un prieten la fel de bun!

— Nu zău? Și dacă mi-l fură fiica prim-consilierului imperial? începu să rîdă Mizurro. Ai văzut cum flirta cu tine, pe față, nerușinata!

— Știi, mi-e teamă că nu am apucat s-o recompensez că ți l-a adus pe Jaer în atenție.

— Păi, poate îi punem o vorbă bună pe lîngă el! continuă prințesa, îndreptîndu-se, cu noul ei prieten de mînă, spre ieșirea de pe terasă. Și, dacă el refuză, ești liber să o recompensezi cum găsești tu de cuviință mai bine. Tristan, ai toată susținerea mea!

NOTĂ BIO-BIBLIOGRAFICĂ

Narcisa Stoica s-a născut la 3 aprilie 1979, în Oltenița (jud. Călărași). Este licențiată în Comunicare și Relații Publice (2002) și, din 2009, specialist în Geopolitică și Relații Internaționale. A lucrat în domeniul militar, în prezent se ocupă de afacerile familiei (comerț cu mobilă). Locuiește în București.

A debutat cu povestirea SF „Interviul. De angajare" în revista *Nautilus* (nr. 16, mai 2009). A mai publicat povestiri în revistele *Suspans* și *Galieleo Science Fiction & Fantasy.* Este prezentă în antologiile *Dincolo de noapte. 12 fețe ale întunericului* (Millennium Books, 2012) și *Cele 1001 de scorneli ale Moșului SF* (Millennium Books, 2013).

Blog: **C.H.E.R.I.E. – magazin de vorbe** (http: / / magazindevorbe.wordpress.com).

Cuprins

TAXIDERMIST
PE CAI
CATEDRALĂ
BIBLIOTECĂ
DAISEI
VÎNĂTOARE
ELIBERARE
YASSOU
RITMURI NOI
PIVNIȚĂ
DUPĂ FURTUNĂ
GALERII DE PRAF
MOCIRLĂ
PROSCRIȘI
DÉJÀ-VU
IMAEKI
ÎNCEPUTURI
NATURALIZARE
NOTĂ BIO-BIBLIOGRAFICĂ

Table of Contents

TAXIDERMIST	4
PE CAI	27
CATEDRALĂ	58
BIBLIOTECĂ	82
DAISEI	124
VÎNĂTOARE	147
ELIBERARE	171
YASSOU	195
RITMURI NOI	214
PIVNIȚĂ	245
DUPĂ FURTUNĂ	282
GALERII DE PRAF	301
MOCIRLĂ	348
PROSCRIȘI	372
DÉJÀ-VU	402
IMAEKI	417
ÎNCEPUTURI	449
NATURALIZARE	483
NOTĂ BIO-BIBLIOGRAFICĂ	505